Beverly S. Martin

Seducătoarea

"Splendid, amuzant și senzual – o adevărată desfătare."

PUBLISHERS WEEKLY

"Un roman cu un succes răsunător... Are toate ingredientele unui bestseller de valoare... O carte care trebuie neapărat citită..."

RENDEZVOUS

"Captivant, senzual și scris în forță... Un roman care te cucerește de la primele pagini – amuzîndu-te și delectîndu-te."

KIRKUS REVIEWS

Cine este Jufie Kane?

O frumusețe irezistibilă... seducătoare... O femeie misterioasă... O stea, ajunsă pe culmile triumfului.

Dar viața și cariera ei sînt amenințate de un cumplit secret.

17 lei

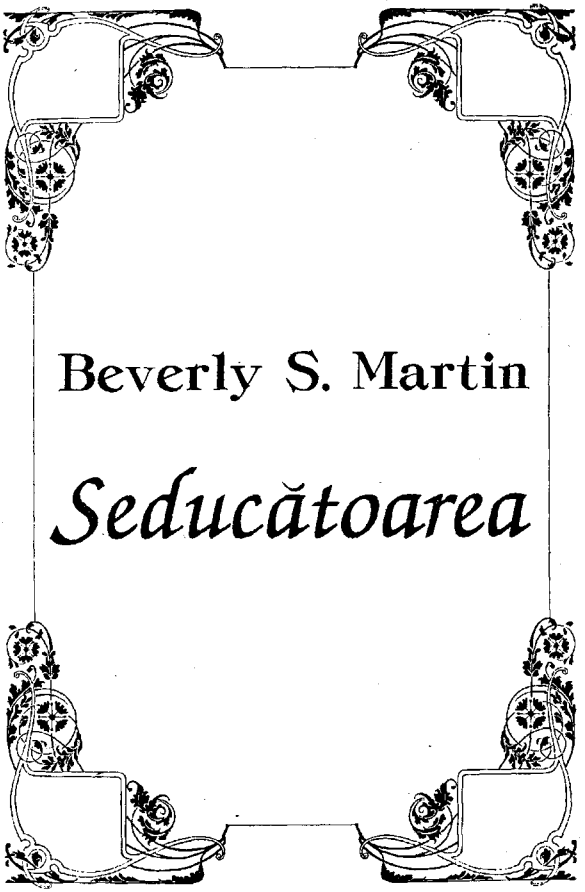

Beverly S. Martin

Seducătoarea

Juffie Kane
by Beverly S. Martin

Beverly S. Martin

Seducătoarea

Traducere de Marinela Cojocaru

Editura MIRON
București - 1994

ISBN 973-95056-4-8

Părinților mei,
cărora le-ar fi plăcut foarte mult.

Prolog

Nimeni dintre cei care o cunoşteau pe Juffie Kane nu a fost în întregime surprins de felul în care a murit, îngropată de vie de o avalanşă în Alpii elveţieni, într-o zi de octombrie din 1957. Moartea lui Juffie Kane a fost ca şi viaţa ei – surprinzătoare, originală şi dramatică.

Nimic din cei treizeci de ani ai ei nu a fost ceva obişnuit, aşa că, într-un fel, era de aşteptat ca nici înmormîntarea ei să nu fie una banală. Cadavrul ei zdrobit şi îngheţat a fost repede înhumat într-un obscur cimitir elveţian. Peste o săptămînă, la New

York, a avut loc o slujbă comemorativă, în special pentru presă. Organizată de impresarul ei care făcuse o avere în timpul vieţii lui Juffie; a fost un eveniment public şi nu o manifestare a suferinţei. O jumătate a lumii a stat pe stradă şi a privit; cea mai mare parte a celeilalte jumătăţi a deschis televizoarele şi radiourile. Evenimentul a coincis cu una din conferinţele de presă săptămînale de la Casa Albă; preşedintele a afirmat că ţara a pierdut un tezaur naţional.

Existau totuşi cîţiva care erau sincer mîhniţi de moartoa lui Juffie Kane; le venea greu să-şi imagineze viaţa fără starul incandescent care să lumineze cerul do deasupra lor. Karen Rice, spre exemplu. Karen nu va uita niciodată clipa în care a aflat despre moartea celei mai vechi şi mai dragi prietene a ei. Era întinsă pe patul lui Juffie, lîngă Paul Dumont, soţul lui Juffie.

La vîrsta de douăzeci şi nouă de ani, Karen tocmai reuşise să atingă primul orgasm. Ceea ce era un motiv de sărbătoare, aşa că Paul desfăcuse o sticlă de şampanie şi se delectau cu ea, tolăniţi – goi, fără vlagă, satisfăcuţi – pe patul enorm din splendidul apartament care dădea spre East River. Apartamentul fusese cumpărat din faima şi averea lui Juffie.

Paul era de unsprezece ani în America, dar în multe privinţe era încă profund legat de Europa. Pe noptiera de lîngă pat se afla un radio reglat pe posturi internaţionale. Îl deschisese leneş, tocmai la timp pentru a auzi rezumatul celor mai importante evenimente.

"... De Gaulle, fostul preşedinte al Franţei, a insistat din nou ca Algeria să rămînă sub dominaţia

colonială franceză. Preşedintele Eisenhower a afirmat că trupele federale ar putea fi folosite pentru a impune integrarea rasială în statele din Sud. În satul Verbier din Alpii elveţieini a avut loc o puternică avalanşă. Printre cei daţi dispăruţi şi despre care se presupune că au murit se află şi renumita actriţă americană Juffie Kane. Şi cu aceasta am încheiat programul de ştiri de la Londra."

– Isuse! Dumont se ridică şi răsuci înnebunit butonul radioului. Karen era prea uluită pentru a putea vorbi. Se holba la Paul dorind să-l facă să spună ceva pentru a afla ce-i trece prin minte. Isuse Cristoase! repetă el.

Continuă să învîrtească butonul.

– Există un post elveţian undeva pe lungimea asta de undă... care transmite din Geneva. Îl descoperi în sfîrşit. Karen auzi un şuvoi de cuvinte în franceză din care nu înţelese nimic. Paul asculta atent. Apoi Karen auzi din nou numele lui Juffie.

– E adevărat? întrebă ea în şoaptă.

El privi spre ea şi Karen constată cu surprindere că ochii îi erau plini de lacrimi. Dacă era încă în stare să plîngă pentru Juffie, înseamnă că nu-şi detesta atît de mult soţia.

– Da, s-ar putea să fie adevărat. Vorbi pe un ton lipsit de orice expresie. Spuneau că era în Verbier şi că după avalanşă nu a mai fost văzută.

– Ah, Dumnezeule! Un veritabil şoc se declanşă în Karen. Gîtul i se contractă, nu putea respira şi mîinile începură să-i tremure. Mai avea încă în mînă paharul de şampanie. Îl puse cu grijă jos, pe covorul alb care

se întindea de la un perete la celălalt. Cu o parte a minţii ei îşi aminti că e cristal de Baccarat şi că nu trebuie să-l spargă. Ah, Dumnezeule, spuse ea din nou. Paul, va trebui să luăm legătura cu cineva, în mod oficial. Cu siguranţă se aşteaptă ca tu să faci ceva.

El clătină din cap. Avea părul negru, bogat şi ondulat, răvăşit acum, o consecinţă a pasiunii din urmă cu cîteva clipe. Arăta dezarmant de copilăros în ciuda celor treizeci şi trei de ani.

– Nu ştiu. Pur şi simplu nu ştiu ce ar trebui să fac.

Vinovăţia şi durerea nu întunecaseră privirea de expertă a lui Karen. Profilul lui Paul, modelat perfect, părea să se deformeze, iar trăsăturile suave, care zdrobiseră atîtea inimi parcă se destrămau. Bărbia şi gura i se scofîlciră. Dinţii începură să-i clănţăne atît de tare, încît Karen îi putea auzi. Paul Dumont, erou al Rezistenţei Franceze, impresar cu renume, se dezintegra sub ochii ei.

Karen trase adînc aer în piept, adunîndu-şi toate puterile. Cu calm, îşi spuse ea, fă ceea ce trebuie să faci. Nu aşa te-ai aşteptat să fie, dar rareori se întîmplă aşa cum îţi doreşti. Cel puţin aşa spunea mereu Juffie. Deci, era din nou ca în vremurile de altădată.

Capitolul 1

Religia nu era o parte importantă a vieţii familiei Kane de pe strada Walnut. Rosie nu era cine ştie ce catolică, iar, în termeni teologici, nici Myer nu era cine ştie ce evreu. Se considerau americani, trăindu-şi viaţa într-un stil nou, modern. Dar nu şi cei doi bunici.

Dino şi Benny se războiau între ei pentru a pune stăpînire pe micuţa pe care amîndoi o adorau. Îşi iubeau fiul şi fiica, dar bătălia pentru copiii lor o considerau deja pierdută. Juffie era un teritoriu nou şi nerevendicat. De ziua ei de naştere şi de fiecare dată cînd putea născoci o ocazie, Benny îi oferea un

Magen David, o stea cu şase colţuri, pe un lanţ. Unele erau de argint, altele din aur, cîteva erau încrustate cu mici diamante sau cu perle.

– O adevărată colecţie, spuse Myer strîmbîndu-se. Poate că într-o zi o va putea oferi unui muzeu.

– Da, fu de acord Rosie. O vor putea expune lîngă colecţia ei de cruci.

Bineînţeles Dino era cel care i le oferea. Era la fel de riguros şi de generos cu cadourile sale de bijuterii reprezentîndu-l pe Cristos răstignit, pe cît era Benny cu stelele sale. La început Rosie nu-i dădu voie să poarte nici una dintre bijuterii. Dar pe la vîrsta de cinci ani Juffie înţelegea deja ce îşi dorea fiecare din bunicii ei.

– Mama, nu pot să port una dintre stele astăzi pentru că Pop mă duce la circ?

– Vrei să o porţi? o întrebă Rosie şovăind. Eşti sigură? Se întrebă dacă fiica ei se consideră mai mult evreică decît italiancă.

– Da, spuse Juffie. Sînt sigură. Dar doar pentru că lui Pop i-ar plăcea. Iar Pa nu mă va vedea. Şi data viitoare cînd Pa mă va duce undeva voi purta una dintre cruci.

Rosie şi Myer rîseră.

– Incredibil, spuse Myer. Are cinci ani şi e deja un diplomat.

– Ceea ce mă surprinde e că l-a ghicit pe fiecare. Myer, micuţa noastră va ajunge o adevărată dinamită cînd va creşte mare.

Bijuteriile nu erau singurul domeniu al bătăliei. Mai era şi mîncarea. Rosie îşi învăţase bine lecţia în bucătăria lui Jennifer Rizzoli. Era o bucătăreasă foarte

bună. Dar stilul ei era italian.

– Mie îmi convine, spunea Myer mereu. Îmi place mîncarea italienească. Lui Benny nu-i plăcea.

– Rosie, draga mea, ce-ai zice dacă te-aş învăţa să pregăteşti nişte mîncăruri evreieşti? Pentru Myer.

– Bine, Pop, cum să nu.

– Iar Juffie poate şi ea să privească. Întinse mîna spre fetiţa care nu era niciodată prea departe şi o ridică în braţe. Ce spui, frumoaso? Vrei să guşti nişte specialităţi *Yiddish*?

Juffie dădu din cap cu entuziasm. Şi mîncă cu poftă tocana de ficat şi faimoşii cartofi *latkes*. Dar nu toate reuşiră bine. Ştiuca umplută a fost un dezastru. Benny cugetă filozofic.

– E dificil de pregătit; nici mamei nu i-a reuşit prea bine. Oricum, lui Juffie nu-i place peştele.

Nici Dino nu ducea lipsă de muniţie pe frontul culinar. Cîteodată îşi lua nepoata în North End la o brutărie care avea cîteva mese în spate şi servea cafea, iar după ce prohibiţia a fost revocată în 1933, lichioruri dulci la prăjituri umplute cu cremă şi bucăţi de ciocolată. În alte zile venea la ei cu plăcinte umplute cunoscute sub numele de *pizza rustica*, sau colţunaşi umpluţi cu spanac pregătiţi de sora lui, Maria, sau sticle de cinci litri cu ulei de măsline, sau brînză *scamozze*, sau borcane mari cu măsline negre suculente. Juffie îi declara deschis că-i place totul cu excepţia măslinelor.

– Cînd vei fi mai mare, frumoasa mea, o asigură Dino, atunci îţi vor plăcea măslinele. Este ceea ce face ca toate fetiţele siciliene, aşa ca tine, să aibă o

piele minunată. Şi ele cresc şi se fac frumoase doamne siciliene, doar că nu vor fi nici pe jumătate aşa de frumoase ca tine.

Toamna au înscris-o pe Juffie la *Şcoala de Fete* de pe Chestnut Hill. Juffie o detestă. Celelalte fete erau diferite de ea şi de toţi cei pe care îi cunoştea. Erau prietene de mulţi ani şi discutau despre oameni, locuri şi întîmplări despre care ea nu ştia nimic. Îşi băteau joc de F.D.R. şi de doamna Roosevelt, şi odată Juffie găsi pe dulapul ei mîzgălit cu creion roşu *„te-au făcut o macaronară şi un jidan"*. Nu o ajuta deloc faptul că în fiecare zi devenea tot mai frumoasă.

La treisprezece ani totul era vizibil. Sînii i se maturizaseră destul pentru a avea nevoie de sutien, talia îi era subţire, iar şoldurile uşor rotunjite. Avea un metru şaizeci şi cinci şi continua să se înalţe, dar niciodată nu a avut stîngăcia jenantă a fetelor înalte. Juffie a fost subţire şi mlădioasă chiar de la început.

După ce treceau de doisprezece ani majoritatea fetelor de la Chestnut Hill îşi ridicau părul în sus; nu şi Juffie. Sfidătoare, îşi lăsă pletele lungi de culoarea mierii să-i atîrne pe spate, pieptănîndu-le simplu peste cap. Nu îndrăzni să se machieze; Rosie nu i-ar fi permis. Însă îşi pensa în secret sprîncenele, dorind cu disperare să arate precum Katharine Cornell, şi îşi freca mereu obrajii pentru a-i face mai roz. Şi îi plăcea enorm cînd băieţii sau chiar bărbaţii întorceau capul

după ea pe stradă.

Pop şi Pa fuseseră condamnaţi la ani lungi de închisoare, ca membri marcanţi ai Mafiei, însă Juffie şi părinţii ei nu discutau despre asta. Un calm de suprafaţă domina viaţa din casa de pe strada Walnut. Familia Kane luau mesele împreună şi erau politicoşi unul cu celălalt. Rosie şi Myer o întrebau mereu cum merge cu şcoala şi deseori îi propuneau să aducă acasă prietene, dar nu insistau cînd răspunsurile ei erau scurte şi vagi, iar prietenele nu se materializau. Propriii lor prieteni încetaseră să-i mai viziteze. Nu mai existau bătălii pentru dreptate şi libertate.

În 1941, pe cînd avea paisprezece ani, Juffie auzi la radio că japonezii atacaseră Pearl Harbor şi imediat după aceea America intră în războiul care se dezlănţuise cu trei ani în urmă în Europa. Lumea ei se schimbă din nou.

Frenezia, elanul şi entuziasmul anilor de război creară o stare de euforie, în special pentru Juffie Kane care descoperi că îi plac emoţiile şi primejdiile prin care treceau alţii. Într-o sîmbătă, pe cînd avea cincisprezece ani, fără să spună nimănui nimic, se îmbrăcă cu grijă, se duse pe Boston Common şi se înscrise la standul U.S.O.[1], dînd o adresă falsă şi adăugîndu-şi cîţiva ani. Le spuse că nu-i putea ajuta decît la sfîrşit de săptămînă.

U.S.O. fusese creată cu un an înainte, pentru a coordona munca grupului de binefăcători care

1. United Service Organization

asigurau condiţii favorabile pentru recrearea şi distracţia soldaţilor americani. Printre multiplele lor activităţi aveau un club pe strada Washington deschis în fiecare noapte de sîmbătă şi duminică.

Juffie le spuse părinţilor ei că intrase într-o echipă de teatru a şcolii. Nu era o surpriză; Juffie era pasionată de teatru de la vîrsta de nouă ani cînd Myer şi Rosie o luaseră cu ei să-i vadă pe Henry Fonda şi pe June Walker în *Fermierul îşi ia nevastă* la teatrul *Shubert* de pe strada Boylstone.

– Se vor face repetiţii la fiecare sfîrşit de săptămînă, seara. O.K., mamă?

– Să nu vii prea tîrziu acasă, Juffie.

– Nu mai tîrziu de unsprezece, promise ea.

– La unsprezece e prea tîrziu, spuse Rosie cu fermitate. Zece şi jumătate cel tîrziu. Sînt convinsă că şi celelalte mame vor spune la fel.

Fetele de la *Chestnut Hill* nu absolveau liceul în obişnuitele tichii şi pelerine pseudo-academice. Purtau rochii lungi, albe, făcute la *Chandler's* pe strada Tremont. Modelul, ales de un comitet format din reprezentante ale clasei, din directoarea şcolii şi un grup ales de mame, se schimba foarte puţin de la un an la altul.

În 1945 nu le-a fost greu să cadă de acord. Din cauza războiului, a restricţiilor şi a raţionalizării, modelul a fost simplu: de culoare albă, cu o fustă nu

largă, ci doar evazată, un guler în formă de inimă şi mîneci pînă la cot garnisite cu puţină broderie. Nimic nu i s-ar fi potrivit mai bine lui Juffie.

Fiecare rochie era creată separat şi potrivită pe măsura posesoarei. Juffie şi-o aduse pe a ei acasă într-o miercuri, la sfîrşitul lui aprilie, împachetată într-o cutie de la *Chandler's*, legată cu fundă galbenă. Rosie şi Myer aşteptau în holul de lîngă biroul lui, iar ea crezu că părinţii ei vor să o vadă în singura rochie lungă pe care o avea.

– Am adus-o, spuse ea, abia mai respirînd din cauza entuziasmului. Urc şi o îmbrac chiar acum.

– Juffie, stai puţin, spuse tatăl ei. Trebuie să te anunţăm ceva. Şi nu e o veste plăcută.

Juffie simţi cum i se strînge stomacul apoi i se lasă în jos, aşa cum i se întîmpla cîteodată în ascensor. Aşteptă, dar Myer parcă nu putea spune mai mult.

– E vorba de Pop, interveni Rosie. Am primit un telefon. A făcut un infarct şi se crede că nu va mai trăi mult timp. Noi ne pregătim să mergem... la Bridgewater. Bridgewater era o localitate unde se afla închisoarea, dar nici unul din membrii familiei Kane nu-i pomenise vreodată de Pop, Pa şi Bridgewater în aceeaşi propoziţie.

– Ah, spuse Juffie. Voia să spună mult mai multe, să se arunce în braţele tatălui ei şi să-i explice cît de rău îi pare de tot ce s-a întîmplat, mai ales de faptul că tatăl lui era pe moarte. Dar nu putea; reuşi să scoată doar un singur sunet:

– Ah!

– Vrei să vii cu noi? întrebă Myer. Lui Pop i-ar

plăcea foarte mult. Te vor lăsa să-l vezi. Le-am cerut-o.

Lui Juffie îi trecu imediat prin minte imaginea unui Benny Kane bătrîn şi bolnav, într-un loc cu gardieni înarmaţi şi gratii la ferestre. N-ar fi suportat să-l vadă aşa. Dorea să şi-l amintească aşa cum îl păstrase în memoria ei. Se uită la părinţii ei, apoi trecu repede pe lîngă ei şi urcă scările încă ţinînd în mînă cutia legată cu panglică galbenă.

După un timp se auzi o bătaie în uşa camerei ei.

– Juffie, e în regulă. Înţelegem; nu trebuie să vii. Tatăl ei rosti cuvintele cu o tristeţe îndurerată. Eu şi mama plecăm acum. Ne întoarcem cînd putem. Peste o clipă Juffie auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se, apoi zgomotul automobilului de dinainte de război care porni la drum.

Rămase mult timp pe pat, privind în gol, încercînd să nu se gîndească la mult iubitul ei bunic. În cele din urmă se ridică şi deschise cutia. Mai erau cinci săptămîni pînă la absolvire şi nu putea să aştepte pînă atunci ca să se admire în rochia albă. Dar cînd o îmbrăcă şi se privi în oglinda mare, nu găsi nici o plăcere în imaginea reflectată. Nu-l vedea decît pe Pop strîmbîndu-se ca ea să rîdă, şi pregătind cartofi *latkes,* şi ducînd-o la circ, şi întinzînd amîndouă mîinile cerîndu-i să ghicească în care din ele se afla moneda de un sfert de dolar. Şi se simţi groaznic.

Juffie îşi scoase rochia şi o atîrnă în dulap, apoi se îmbrăcă într-un halat de baie. Se auzi soneria. Aşteptă, însă continua să sune; se părea că Miss Gold nu se afla în birou. Era îngrozită că ar putea fi un

reprezentant al autorităţilor care venise să o anunţe că bunicul ei murise. Sau poate că trimiseseră un poliţist să le aducă vestea. Nu ştiau că părinţii ei erau deja în drum spre Bridgewater. Juffie vru să ignore soneria, dar indiferent cine era nu avea intenţia să plece.

Coborî, încă în halatul de baie, şi deschise puţin uşa, privind pe furiş. Era un bărbat. Nu arăta a poliţist, sau cineva care lucra pentru autorităţi. Purta un costum negru, o cămaşă neagră şi o cravată deschisă la culoare, iar părul îi era lucios şi pieptănat pe spate cu foarte multă briantină. La colţ văzu ceea ce presupuse că era maşina lui. Un Cadillac şi părea nou. Nimeni dintre cei pe care îi cunoştea nu reuşise să-şi facă rost de o maşină nouă de cînd începuse războiul.

– Da?

– Vreau să vorbesc cu domnul Kane, avocatul.

– Îmi pare rău, nu este acasă.

Bărbatul se aplecă, încercînd să o vadă mai bine prin uşa doar puţin deschisă.

– Cine eşti tu?

– Sînt fiica lui. Dacă îmi spuneţi numele, îl voi anunţa că aţi trecut pe aici.

– Ce fel de avocat e, dacă nu e în biroul său la ora patru după-amiaza?

– De obicei este, spuse Juffie apărîndu-şi tatăl. Dar s-a întîmplat ceva, a intervenit o urgenţă. Cred că şi-a trimis şi secretara acasă. Aşteptaţi puţin să caut un creion ca să vă scriu numele.

Bărbatul zîmbi pentru prima oară. Avea dinţi foarte

albi şi asta o făcu pe Juffie să-şi dea seama că era foarte bronzat. Şi încă nu venise vara.

– Şi trebuie să aştept în faţa uşii ca băiatul de la spălătorie?

Nu putea să refuze un client al tatălui ei. Juffie deschise mai tare uşa.

– Poftim, intraţi. Îmi pare rău, dar nu sînt îmbrăcată, tocmai încercam... Se opri. Nu avea nici un sens să-i spună acestui străin că îşi încercase rochia pentru absolvire. Aşteptaţi puţin şi voi căuta un creion şi o hîrtie.

Intră în birou şi deschise sertarul de sus al mesei domnişoarei Gold. Hîrtia şi creioanele erau la locul lor obişnuit. Cînd vru să se întoarcă în hol, se trezi cu bărbatul ciudat chiar în spatele ei.

– Oh! M-aţi speriat. Am crezut că sînteţi...

– Îhm. Însă am vrut să văd biroul tatălui tău.

– Nu e aici, v-am spus.

– Da. O urgenţă, parcă. Îşi lăsă privirile să rătăcească asupra ei în timp ce vorbea.

– Exact. Acum, dacă vreţi să-mi spuneţi numele...

– Angel. Angel Tomasso.

Juffie îl scrise şi nu făcu nici un comentariu că este un nume neobişnuit.

– Spune-i că tocmai am venit din Miami şi am nevoie de nişte sfaturi juridice. Pe vremuri lucram pentru Dino, înainte să-l bage la zdup. Ei, nu te uita aşa. Îmi pare rău.

Venind aşa, după toată suferinţa pentru Benny, comentariul despre Dino o distruse. Chipul i se schimonosi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi vîrî

mîna în buzunar, găsi o batistă şi îşi suflă zgomotos nasul.

– Sînt un idiot, spuse Angel Tomasso. Ştiu că Dino este socrul tatălui tău, deci trebuie să fie bunicul tău. Nu m-am gîndit. Îmi pare rău, fetiţo.

– Nu-i nimic. Nu e vina ta.

– Ba da, este. Ai şi un nume?

– Juffie.

– O.K., Juffie. Ştiu că o auzi probabil de o mie de ori pe zi, dar eşti cei mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Am vreo şansă să mă revanşez pentru că te-am supărat şi să te invit la cină?

Juffie dădu să spună nu, apoi se răzgîndi. De ce nu? Părinţii ei vor lipsi cu siguranţă mai multe ore. Era singură în toată casa şi se simţea mizerabil. Nu era sîmbătă, aşa că nu putea merge la U.S.O. Nu exista nici un motiv să stea aici şi să-şi plîngă de milă. Apoi, peste cîteva luni va împlini optsprezece ani şi nu luase încă niciodată cina cu un bărbat. Cu unui mai bătrîn ca ea.

– O. K., spuse ea. Mi-ar plăcea să vin dacă n-ai nimic împotrivă să aştepţi pînă mă îmbrac.

– N-am absolut nimic împotrivă, spuse Angel.

Cîteva secunde lungi rămase în faţa dulapului ei, încercînd să se hotărască cum să se îmbrace. Nu avea nimic care să arate ca o rochie de seară aşa cum se purta în filme sau în reviste ca *Vogue* sau *Harper's Bazaar*. Negre şi decoltate. Nu avea nimic care să o facă să arate aşa cum şi-ar fi dorit, ca o femeie, nu ca o şcolăriţă. Ei bine, va trebui să îmbrace ceva. Nu putea pleca într-un halat de baie.

În cele din urmă alese taiorul bleumarin pe care Rosie i-l cumpărase pentru a merge la chestionarele pentru colegiu. Însă în locul bluzei albe cu fundă la gît pe care o purtase cu acele ocazii, luă o haină tricotată de angora roz pe care şi-o încheie la spate ca să arate ca un pulover şi adăugă un şirag de perle şi cercei cu perle. Îşi dădu cu rujul de un roz deschis, mai accentuat decît de obicei, şi îşi puse puţin şi în obraji. Apoi încălţă pantofii de piele bleumarin cu tocuri înalte şi mănuşile albe, scurte, şi coborî scările.

Angel aştepta în hol.

– Fetiţo, m-ai lăsat cu gura căscată, spuse el încet. Haide. Abia aştept să te vadă tipii de la *Freddie's*.

Freddie's se dovedi a fi un restaurant în partea italiană a cartierului North End din Boston. Angel părea să cunoască toată lumea, şi pe chelneri şi pe ceilalţi.

– Pentru cineva care tocmai s-a întors din Florida, ai o mulţime de prieteni, spuse Juffie.

– M-am născut aici, îi explică Angel. Am plecat în Miami doar cu cîţiva ani în urmă. A devenit un oraş plin de viaţă în aceşti ani. Acum războiul se apropie de sfîrşit, aşa că nu mai e atît de interesant.

– Ai fost în război? întrebă ea.

El izbucni în hohote de rîs.

– Nu fi tîmpită. Să te înrolezi e treaba proştilor. Eu sînt prea deştept pentru aşa ceva.

Juffie se gîndi la toţi băieţii pe care îi cunoscuse la U.S.O., dar nu-l contrazise. O speria puţin. Crezuse că experienţa ei de la U.S.O. o pregătise pentru orice. Se credea matură şi sofisticată. Însă felul cum o

cerceta Angel, cum îi atingea mîna ori de cîte ori avea prilejul şi privirile pe care le schimba cu ceilalţi bărbaţi din restaurant o făceau nervoasă. El scoase un pachet de *Camel* şi îi oferi şi ei, iar ea acceptă. Juffie mai fumase şi înainte cu soldaţi, marinari şi puşcaşi marini, dar tuşi după primul fum.

– Prea tari? întrebă Angel.

– Da, de obicei fumez *Pall Mall.*

El îi făcu un semn unui chelner care aduse un pachet de *Pall Mall.* Dar nu avu timp să-şi aprindă ţigara pentru că sosiră scoicile umplute pe care le comandaseră ca aperitiv. Angel mîncă lacom şi bău mult vin. Dar nu-şi luă nici o clipă ochii de la ea.

– Nu te mai holba la mine, spuse Juffie la un moment dat.

– De ce n-aş face-o? Al dracului să fiu dacă există ceva mai grozav la care să mă uit. Isuse, eşti incredibilă.

– Mulţumesc, murmură ea, dar mă deranjează să te tot uiţi aşa la mine.

– Mai bea nişte vin. Îi umplu din nou paharul. Te va relaxa. Cu ce te ocupi, Juffie?

Doar nu era să-i spună că încă mergea la şcoală.

– Deocamdată nu lucrez nicăieri, spuse ea. Nu ştiu ce aş vrea să fac. Poate să ajung actriţă.

– Ai chipul şi trupul numai bune pentru aşa ceva, de asta sînt convins. Eşti foarte potrivită pentru Hollywood.

– Nu la Hollywood. Juffie clătină din cap, respingînd cu hotărîre o astfel de idee. Nu vreau să joc în filme. Dacă voi fi actriţă, vreau să joc pe scenă.

Ca Hellen Hayes sau Lynn Fontanne.

– Nici n-am auzit de ele. Dar nu se poate să arate mai bine ca tine.

– Nu e vorba doar de înfăţişare, spuse Juffie. Trebuie să ai talent. De asta nu sînt sigură.

– Fetiţo, ascultă ce-ţi spun, nu trebuie să faci absolut nimic. Doar să apari pe o scenă. Poate chiar într-un costum de baie. Orice tip din lume îşi va amaneta bunica pentru a-şi putea cumpăra un bilet.

Au plecat de la *Freddie's* pe la nouă şi jumătate.

– Trebuie să ajung acasă, spuse Juffie. Ai mei mă aşteaptă deja.

– Fireşte. Îi deschise uşa Cadilacului şi o privi cum intră înăuntru.

Juffie se aşeză cît mai aproape de uşă. Angel nu comentă nimic. Dar peste cîteva minute îşi dădu seama că el nu conducea maşina spre Newton.

– Unde mergem? întrebă ea cînd intrară pe Summer Tunnel.

– La o mică plimbare. E o noapte frumoasă. Cam o jumătate de oră. Nu mai mult, promit.

Juffie bănui că se îndreptau spre faimoasa Revere Beach şi avu dreptate. Nici unul din localurile înşirate de-a lungul bulevardului nu era deschis încă, dar o mulţime de maşini erau parcate cu partea din faţă spre ocean. Angel conduse pînă găsi o zonă pustie, chiar la capătul îndepărtat. Apoi opri.

– Priveşte, spuse el, arătîndu-i luna şi apa. Nu-i aşa că e frumos?

Era, şi Juffie i-o spuse. Ştia foarte bine ce urma să se întîmple. Angel o va săruta, probabil în stilul

franţuzesc, îi va pipăi sînii şi va încerca să o convingă să meargă pînă la capăt. Ei, nu era pentru prima oară că un tip încerca aşa ceva. Putea să se descurce. Oricum, era mult mai în vîrstă ca ea şi mai interesant decît băieţii de la U.S.O. Aproape că era nerăbdătoare.

Cu toate astea, atacul o luă complet prin surprindere. Angel Tomasso nu avu nici un gest de tandreţe, nu făcu nici o încercare de a o seduce. Îi apucă mîinile într-o strînsoare de menghină şi o împinse jos pe scaun. Nu o sărută; în schimb îi şuieră în ureche:

– Nu te lupta cu mine. Îţi trag un pumn dacă trebuie. Poate chiar îţi pocnesc faţa asta extraordinară.

– Nu, spuse Juffie gemînd, neîndrăznind să ridice vocea de teamă că îşi va pune în aplicare ameninţarea. Nu. Nu m-ai înţeles. Eu nu sînt...

– Ba te-am înţeles foarte bine, fetiţo. Eşti o mică vampă. Am ştiut-o din prima clipă. Dar de data asta n-ai să scapi.

Astea au fost ultimele cuvinte pe care le rosti pentru un timp. Era prea ocupat să-i împingă în sus fusta şi să-i tragă jos chiloţii. Şi se folosea doar de o mînă; cu cealaltă o ţinea imobilă pe Juffie. Ea se luptă să se elibereze, să-şi strîngă picioarele. Nimic nu părea să-l oprească. La un moment dat reuşi să-şi mişte capul spre umărul lui, deschise gura şi îşi înfipse dinţii în carnea lui muşcîndu-l cît de tare putu prin vestă şi prin cămaşă.

– Căţea! Se smuci de lîngă gura ei şi pentru o

clipă nu-i mai sfîşie hainele, ci îşi folosi mîna liberă ca să o plesnească peste faţă. O dată şi încă o dată. Acum, ascultă-mă bine. Vocea nu-i era isterică, nici măcar furioasă. Doar ferm hotărîtă. Am de gînd să te regulez. Nimic din ce vei face nu mă va opri. Nu-mi trece prin minte să te bat, dar, dacă asta vrei, asta capeţi. Ai înţeles?

Vocea lui era cel mai înspăimîntător lucru pe care îl auzise vreodată. Juffie dădu din cap.

– Vorbeşte atunci. Spune „O.K. Angel, am înţeles".

– O.K., am înţeles.

– O.K., Angel, o corectă el.

Gura lui Juffie era aşa de uscată că nu credea că va putea vorbi. Însă faţa încă îi ardea de la palmele lui şi ştia că îşi va pune în aplicare fiecare cuvînt dacă va continua să-i reziste, o va bate metodic şi fără milă. Poate chiar o va stigmatiza pentru toată viaţa.

– O.K., Angel, şopti ea.

El chicoti uşor.

– Înveţi repede, fetiţo. Deveni mai eficient pentru că acum ştia că o speriase şi-l va asculta, şi putu să-şi folosească ambele mîini pentru a-i scoate hainele.

Violul a fost rapid şi metodic, aproape mecanic. O duru, dar Juffie nu scoase nici un sunet. Rămase întinsă privind în întuneric, străduindu-se să-şi golească mintea şi să pretindă că aşa ceva nu se întîmpla cu ea. Se termină în mai puţin de un minut, iar Angel se ridică şi foarte calm îşi încheie şliţul apoi îşi aranjă cravata la gît. Se aplecă şi îi întinse o batistă.

– Poftim, curăţă-te, fetiţo. Nu e nevoie să-ţi faci reclamă că în sfîrşit ai primit ceea ce-ai căutat.

Ea luă supusă batista şi făcu aşa cum i se spuse. Chiloţii îi erau rupţi, aşa că îi vîrî în poşetă. După cîte putea să-şi dea seama în rest arăta la fel. După ce termină îi dădu batista înapoi şi el o privi în lumina lunii.

– Sînge. Deci într-adevăr ai fost virgină. Rîse încet. În sfîrşit sînt chit cu ticălosul acela de Dino Saliatelli. Mi-am băgat-o în nepoata lui şi am făcut-o roşie. Ar turba dacă ar şti. Se întoarse spre Juffie care se uita la întinderea neagră a oceanului, fără să vadă nimic. Să-ţi spun ceva, fetiţo. Bătrînul îmi datora bani. Am venit la tatăl tău ca să-i încasez. Acum cred că sîntem chit. Nu mă voi întoarce. Nu va mai trebui să mă vezi. Dar nu vei uita niciodată primul tău regulat, nu-i aşa?

Ştia că aşteaptă un răspuns de la ea, şi după cîteva secunde clătină din cap.

– Spune „Nu voi uita niciodată".

– Nu voi uita niciodată.

Mulţumit, Angel Tomasso o duse acasă.

În casă era întuneric. Myer şi Rosa încă nu se întorseseră de la căpătîiul lui Benny. Juffie reuşi să intre fără să-i fie teamă că ei o vor vedea şi vor ghici că se întîmplase ceva oribil.

Aşteptă pînă auzi Cadillacul îndepărtîndu-se. Apoi urcă încet scările, intră în baie şi dădu drumul la apă. Cînd cada se umplu, se dezbrăcă, lăsîndu-şi hainele să alunece pe podea. Se privi în oglinda mare de pe spatele uşii şi văzu că avea urme roşii pe coapse. Totuşi pe chipul ei nu se vedea nici un semn. Cele

două palme puternice nu-i rupseseră nimic şi nu-i făcuseră nici un rău vizibil.

Intră în apa fierbinte. La început aproape că leşină. Se întinse şi pentru cîteva clipe rămase tăcută şi nemişcată. Apoi deschise gura şi începu să urle.

Continuă să urle cinci minute întregi, dar era singură într-o casă goală, cu pereţii groşi, izolată de ceilalţi vecini. Nu o auzi nimeni. Dacă ar fi auzit-o şi dacă ar fi ştiut ce se întîmplase şi-ar fi putut imagina că înnebunise. Dar nu. Ceea ce simţea ea era o furie monumentală, copleşitoare şi nemărginită.

Capitolul 2

În ziua absolvirii de la sfîrşitul lui mai, în rochia lungă, albă, cu braţele pline de trandafiri, Juffie Kane atrase privirile tuturor. Nu culese nici un premiu – toţi profesorii ei au spus că niciodată nu-şi folosise mintea şi nu-şi dăduse silinţa – însă oricare fată premiată şi-ar fi schimbat bucuroasă medalia pentru graţia lui Juffie, silueta ei fantastică, părul bogat şi ondulat de o culoare extraordinară, care nu era nici castaniu nici blond, şi pentru ochii ei incredibili şi trăsăturile perfecte.

Juffie ştia că toată lumea se uita la ea, că Myer şi

Rosa erau mîndri de ea, dar nu-i făcu nici o plăcere. În luna aceea nu-i venise ciclul.

Nu-i venise nici în iunie. Cum lucrurile nu se îndreptaseră nici în iulie, îşi dădu seama că e însărcinată.

Îşi planificase o vară în care să se relaxeze şi să se pregătească pentru intrarea în septembrie la *Colegiul Simmons.* Părinţii ei speraseră mereu că va fi *Radcliffe* sau *Wallesley,* dar Juffie nu fu acceptată la nici unul din ele pentru că notele ei nu erau suficient de mari. S-au mulţumit cu *Simmons.* Juffie era nesigură în privinţa materiei în care să se specializeze, însă directorul răspunzător de admiteri îi spuse să nu-şi facă probleme. Nu trebuia să-şi aleagă specialitatea decît peste doi ani şi pînă atunci probabil că va reuşi să se hotărască. În august 1945 era absorbită de griji mult mai presante.

Războiul se apropia de sfîrşit; victoria în Europa fusese declarată în mai. Acum se zvonea că flota din Pacific se îndrepta spre Japonia pentru a termina şi acolo. U.S.O. avea o mult mai mică importanţă, iar clubul de pe strada Washington era aproape pustiu cînd Juffie ajunse acolo mai devreme în prima sîmbătă din august. Însă fata pe care o căuta era deja prezentă.

– Rita, pot să vorbesc puţin cu tine?

– Sigur, Juffie. Vrei să ieşim afară?

Rita Pine avea puţin peste douăzeci de ani. Era drăguţă, brunetă şi rumenă la faţă, dar în comparaţie cu frumuseţea lui Juffie, a ei trecea neobservată. Dar ea nu-i purtase niciodată pică fetei mai tinere, aşa

cum făcuseră multe alte femei. Rita era prietenoasă şi bună la suflet, iar într-un moment de neaşteptată intimitate îi mărturisise lui Juffie că s-ar putea să fie însărcinată, dar nu-şi făcea probleme pentru că ştia cum să se descurce.

Au ieşit din club şi au pornit să se plimbe pe strada Washington pînă departe, pe strada Milk, trecînd pe lîngă vitrinele încărcate cu rochii de la *Filene's* şi *Jordan's*, şi pe lîngă blănurile extravagante de la *I.J. Fox,* spre *Raymond's*, un magazin faimos pentru preţurile mici şi reclama cu cuvinte scrise în mod intenţionat greşit.

– Ce s-a întîmplat, scumpo? o întrebă Rita cînd îi deveni clar că Juffie nu e în stare să spună ce anume ar fi vrut. Ai o problemă?

– Da, recunoscu Juffie.

Amîndouă femeile ştiau despre ce fel de problemă era vorba.

– Ghinion, spuse Rita cu blîndeţe. Vrei să te măriţi cu el?

Juffie se cutremură.

– Doamne fereşte.

Rita îşi purta părul vopsit negru într-o tunsoare paj şi avea pe cap o pălărioară înaltă; îi sălta într-o parte cînd clătină din cap.

– Aşa deci, hm? Ei, ştiu cum te simţi. Afurisiţii ăştia de bărbaţi sînt toţi la fel şi să te căsătoreşti cu un ticălos doar pentru că ţi-a făcut-o e un dezastru. Să n-o faci, Juffie.

– Nici nu-mi trece prin cap, spuse ea fără alte explicaţii. Dar trebuie să... trebuie să scap de copil.

Rostind cuvintele i se uscă gura şi i se strînse stomacul. Însă nu avea de ales.

– O.K., spuse Rita foarte sigură de ea. Pot să-ţi spun unde să mergi. La o femeie pe nume Leah Rice. E de treabă. Lucrează bine. Dar va trebui să-i plăteşti cincizeci de dolari înainte să te atingă. Bani gheaţă. Însă presupun că asta nu e o problemă pentru tine.

Rita locuia într-un apartament din Revere împreună cu familia ei. Nu-şi putea imagina că o fată locuind în Newton ar avea vreo dificultate în a găsi cincizeci de dolari. Totuşi Juffie nu-şi avea banii ei. Primea cinci dolari pe săptămînă, ceea ce era foarte generos din partea părinţilor ei, dar niciodată nu-i economisise şi nu putea aştepta zece săptămîni. Ar fi fost prea tîrziu, sarcina ar fi devenit vizibilă. Spuse doar:

– Pot să fac rost de bani. Vrei să-mi dai adresa şi să-mi spui ce să fac?

– Fireşte. Rita se opri şi luă din poşetă un plic folosit şi un creion apoi îi scrise un nume şi o adresă. Du-te aici în oricare după-amiază la cinci. E un fel de clinică. Bate la uşă şi spune că te-a trimis Rita. I-am trimis lui Leah şi alte cliente, va şti că e în regulă cu tine. Dar ai grijă să-i spui că banii sînt la tine.

– Unde o va face?

– Chiar acolo în apartamentul ei. Nu mai fi aşa speriată. Vei trece peste asta. E mai bine decît să-ţi distrugi restul vieţii, nu-i aşa?

Singura problemă care îi rămase de rezolvat erau cei cincizeci de dolari. Dar prevăzuse nevoia de bani, şi, deşi era moartă de frică, ştia exact ce anume are

de făcut. Juffie nu se întoarse înapoi cu Rita la U.S.O. se duse la restaurantul *Freddie's* din North End.

Era şase şi jumătate şi nu se aflau decît vreo zece persoane la mesele risipite prin sala restaurantului.

– Trebuie să-l găsesc pe Angel Tomasso, îi spuse ea bărbatului în smoching negru care părea să fie patronul. Am fost cu el aici în urmă cu cîteva luni. Poate că vă amintiţi de mine.

– Cum să nu-mi amintesc, spuse bărbatul. O fată care arăta ca ea nu putea fi uşor uitată. Se spune că eşti nepoata lui Dino Saliatelli. E adevărat?

– Da, este adevărat.

– Deci Benny Kane trebuie să fie celălalt bunic al tău. Rîse pe înfundate. Ce mai descendenţă. Apoi clătină din cap. Pe Benny nu l-am cunoscut prea bine, deşi s-au întîlnit pentru prima oară chiar aici, în acest restaurant. Însă Dino mi-a făcut cîteva servicii pe vremuri, cînd am deschis acest local. Eram prieteni. Ce mai face?

Juffie nu-i spuse că nu-l mai văzuse de şapte ani, de cînd fusese condamnat.

– O.K. E bine.

– Mă bucur. E un tip dat naibii, bunicul tău. Ascultă ce-ţi spun, va rezista pînă o să-i dea drumul. Ce treabă ai cu Angel?

– E ceva personal.

Bărbatul şovăi.

– Uite ce-i, păpuşă, nu vreau să-mi bag nasul, dar de dragul bătrînului Dino... nu te încurca cu Tomasso, e soi rău. O spurcăciune josnică. Şi, după cum arăţi, nu ai nevoie de un unsuros de două parale aşa ca el.

– Nu vreau decît să vorbesc cu el, spuse Juffie. Doar pentru cîteva minute. Vă rog.

Omul înălţă din umeri.

– Locuieşte peste două străzi, chiar lîngă Dock Square. Poate îl găseşti acasă; dacă nu, mama lui trebuie să ştie unde îl poţi găsi.

Juffie se duse direct la adresa primită. Era o clădire din cărămidă cu două etaje. Numele de Tomasso era scris chiar lîngă soneria pentru apartamentul de la parter şi ea apăsă pe ea. Îi deschise o bătrînă îmbrăcată complet în negru.

– Aş dori să vorbesc cu Angel, vă rog.

– Doarme. Vino mai tîrziu.

– Este ceva important. Vă rog, spuse Juffie din nou.

Se auzi o voce strigînd de undeva, dinăuntru:

– Mamă, cine e?

Bătrîna mîrîi şi îşi întoarse capul.

– O fată. Vrea să vorbească cu tine. I-am spus să vină mai tîrziu.

– Nuuu, e în regulă. Apăru în spatele mamei lui, cu pieptul gol, un crucifix pe un lănţişor de aur atîrnîndu-i de gît, şi fără nimic în picioare.

– Ei, să fiu al naibii. Ce dracu' cauţi aici?

Văzîndu-l, i se făcu pielea de găină. Strînse pumnii pentru ca mîinile să nu-i mai tremure.

– Trebuie să vorbesc cu tine. Juffie se sili să-i vorbească cît mai calm. Nu va dura mult.

Bătrîna încă stătea între ei şi el îi atinse umărul.

– Du-te în bucătărie, mamă. Fă-mi ceva de mîncare. Eu voi sta puţin de vorbă cu această

domnişoară. O.K. spuse el, după ce rămaseră singuri şi închise uşa de la intrare. Ce vrei?

– Cincizeci de dolari, spuse Juffie.

El îşi aplecă într-o parte capul şi se uită la ea. După cîteva secunde rînji.

– Cincizeci, ai? Nu e nevoie să întreb pentru ce. Te-am lăsat cu burta la gură şi vrei să scapi.

Îl urî atît de mult, încît îi fu aproape imposibil să nu se repeadă la el, să-i scoată ochii, să-l muşte pînă i s-ar fi scurs tot sîngele. Dar nu făcu decît să încline din cap.

– Şterge-o, spuse el rîzînd uşor. Du-te dracului. Nici vorbă să te plătesc ca să scapi de belea. Ca să vezi, nepoata lui Dino Saliatelli are un bastard şi eu i l-am făcut. Îmi place, zău că-mi place.

– Nu-ţi va plăcea ce-ţi vor face prietenii lui, spuse Juffie. Repetase răspunsul o săptămînă întreagă. Stînd în faţa oglinzii din camera ei şi rostind încet cuvintele, plănuindu-le, plănuind felul în care îl va privi, şi tonul pe care îl va folosi. Bunicul meu încă mai are o mulţime de prieteni. Vin să discute cu tatăl meu. Iar Benny Kane are şi el prieteni. Pînă acum nu am spus nimănui ce mi-ai făcut. Dar dacă nu-mi dai banii, o voi face. Şi nu are importanţă cît vor fi de furioşi pe mine, mă vor răzbuna. Sînt sigură de asta.

Pentru o clipă în ochii lui se citi frica. Apoi îşi scuturâ capul ca un taur care vrea să scape de o muscă enervantă.

– Nu cred că ai curajul să o faci. Şi dacă da, mai bine adu-ţi aminte de ceva. Se zgîia la ea în timp ce vorbea, desfăcîndu-şi centura de piele şi trăgînd-o

afară din pantaloni. Indiferent ce-mi vor face, eu te voi pedepsi şi mai rău. Nu vei putea să te ascunzi mereu şi te voi găsi. Te voi aranja în aşa fel că nici un bărbat nu se va mai uita vreodată la tine, nu fără să i se facă rău. Spuse cuvintele cu bucurie. De fapt, cred că ar fi bine să încep chiar acum. Ca să vezi că nu glumesc.

Se juca cu centura în timp ce vorbea şi dădu să o ridice. Mama lui apăru în pragul uşii care probabil ducea la bucătărie. Îşi mută privirea de la tînăra necunoscută la fiul ei şi la cureaua din mîna lui, înţelegînd imediat ce se întîmplă, dacă nu auzise deja tot ce-şi spuseseră.

– Angel, mîncarea e gata. Trimite-o de aici pe *puttana* asta. Spune-i să plece acolo unde îi e locul. Nu-mi place să văd astfel de fete în casa mea.

Angel privi mai întîi la mama lui, apoi la Juffie. Braţul în care ţinea cureaua se relaxă.

– Ai auzit ce-a spus, pleacă de aici. Repede, înainte să mă răzgîndesc.

Juffie rămase pe loc doar o clipă, apoi ieşi.

Bărbatul de la restaurantul *Freddie's* o aştepta în Dock Square. O văzu ieşind din clădirea în care locuia familia Tomasso, traversă strada şi îşi potrivi paşii după ai ei. Juffie plîngea.

– M-am gîndit că n-o să vă înţelegeţi prea bine, tu şi Tomasso. Aşa că am venit pînă aici să văd cum te descurci. Luă o batistă din buzunar şi i-o întinse. Poftim. Şi nu mai plînge. Angel Tomasso nu merită.

– Sînt aşa de furioasă, reuşi ea să spună, trăgînd cu greu aerul pe nas.

– Îhm. Şi pe mine mă enervează. Niciodată n-am

putut să-l suport pe unsurosul ăsta. Ascultă, fetiţo, aşa cum ţi-am spus, bunicul tău mi-a făcut cîteva servicii. Ai nevoie de ajutor?

Juffie se opri şi se întoarse spre el.

– Am nevoie de cincizeci de dolari, spuse ea. Vi-i pot da înapoi cîte cinci dolari pe săptămînă.

Era îmbrăcat în smoching şi purta papion, trecuse de ora şapte, dar pe Dock Square era încă lumină. Arăta caraghios, însă simpatic. Băgă mîna în buzunar, scoase un teanc de bancnote din care luă cinci de zece.

– Poftim. Şi nu trebuie să-mi dai nimic înapoi.

Juffie luă banii, se apropie de el şi îl sărută. Un cuplu care trecea pe lîngă ei, se opri holbîndu-se, dar lui Juffie nu-i păsa.

– Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

– Cu plăcere. Şi mai bine nu-mi mulţumi. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama de ce ai nevoie de banii ăştia. Altfel i-ai cere mamei sau tatălui tău. O.K., nu sînt popă să-ţi fac morală. Însă, ai grijă să mergi la cineva care se pricepe. Poţi să mori din ce vrei tu să faci.

La 14 august, aproximativ la ora şase p.m. poporul Statelor Unite află că, puşi în faţa catastrofei produse de cele două bombe atomice, japonezii se predaseră necondiţionat. Războiul se terminase.

Juffie nu auzi buletinul de ştiri care întrerupse

toate programele de radio. Era aşezată pe un scaun tare în holul lung şi îngust din apartamentul lui Leah Rice, aşteptîndu-şi rîndul pentru a avorta. Înaintea ei era o altă femeie. Juffie nu apucase să o vadă bine în lumina slabă, dar îşi dădu seama că trebuie să fie de vîrsta lui Rosie. Lui Juffie nici nu-i trecuse prin minte că o femeie aşa de bătrînă ar avea nevoie să vină aici, în vizită la Leah Rice.

Femeia dispăru undeva în fundul apartamentului, iar gemetele suferinţei ei se auziră înăbuşit. Nu şi ale ei înseşi. Juffie îşi auzi ţipetele de durere şi teroare în timp ce zăcea întinsă pe patul de campanie dintr-o cameră de dincolo de bucătărie. Apoi leşină. Cînd îşi reveni, Leah Rice îi dădu un ceai tare cu mult zahăr.

– Poftim, bea, eşti în regulă. Trebuie să pleci acum.

Juffie înghiţi cu greu ceaiul clocotit şi se ridică în picioare. Nu prea simţea nimic. De la talie în jos totul parcă-i amorţise. Picioarele i se mişcau fără ca ea să-şi dea seama. Apartamentul era situat în zona locuită încă în mare parte de evreii din West End, la capătul unei clădiri dărăpănate cu trei etaje, înghesuit într-o mică fundătură din spate care fusese cîndva o spaţioasă grădină în stilul secolului al optsprezecelea. Mirosul de mîncare şi de urină domina întreg holul şi scările abrupte. Juffie le cobora încet, sprijinindu-se de balustrada şubredă.

Afară, pe aleea îngustă, o ladă de gunoi era răsturnată şi se auzeau o mulţime de zgomote. Sunau ameninţător. Bubuituri puternice. Ca nişte rafale. Se rezemă de peretele de cărămidă, prea slăbită şi

înspăimîntată pentru a ieşi în stradă. O cuprinse un val de greaţă şi abia avu timp să se aplece pentru a voma.

Brusc amorţeala dispăru şi simţi o arsură atroce între picioare şi de-a lungul lor. Începu să alunece în jos, dar se sili să reziste. Dacă ar fi căzut, ar fi ajuns în propria ei vomă şi în amestecul de coji de portocale, cartofi şi zaţ de cafea care era împrăştiat pe jos.

Nişte braţe puternice o ridicară pe neaşteptate.

– Ei, ce se întîmplă cu tine?

Binefăcătoarea ei era o tînără cam de vîrsta ei, mică şi slabă, cu ochi căprui şi păr cîrlionţat de un blond închis.

– Mi-e rău, murmură Juffie.

– De asta mi-am dat seama. Ai băut prea mult? Fata o inspecta pe Juffie în timp ce vorbea şi îşi răspunse singură la întrebare: Oh, nu, nu e asta. Sîngerezi ca un porc înjunghiat.

Juffie îşi coborî privirea. Fusta îi era pătată de un roşu închis, iar dîre de sînge i se scurgeau încet pe picioare, murdărindu-i şosetele scurte, albe. Juffie gemu:

– Oh, Dumnezeule!

– O! spuse fata. Îi vorbi pe un ton obişnuit. Tocmai te-a aranjat, nu-i aşa? Juffie dădu din cap, prea speriată, bolnavă şi nenorocită pentru a nega.

– Păi, de obicei, face o treabă destul de bună, spuse fata. Nu văd de ce ar trebui ca tu să fii o excepţie. O împinse pe Juffie puţin într-o parte dincolo de gunoaie şi o ajută să se aşeze jos, cu spatele la peretele vechi de două sute de ani.

Aşteaptă aici, nu te mişca. Mă duc să o chem pe Leah.

Se întoarse peste cîteva clipe, ducînd pe braţ o mulţime de lucruri pe care Juffie nu putu să le identifice. Femeia care-i provocase avortul venea în spatele ei.

– Eu nu sînt măcelar, spuse ea prompt. Nimeni nu are hemoragie după ce lucrez eu.

– Ea are, spuse fata. Priveşte numai.

Leah privi. Juffie zăcea pur şi simplu, lăsîndu-se pipăită. Zgomotul de pe stradă devenise asurzitor. Se auziră din nou rafale puternice.

– Ce se întîmplă acolo? întrebă Juffie fără vlagă.

– Focuri de artificii, îi spuse cealaltă fată. Japonia s-a predat. Războiul s-a terminat. Toată lumea sărbătoreşte.

– Dă-mi prosopul, spuse Leah. Cel uscat. Fata luă ceva de pe braţ şi-i întinse. Femeia îl înghesui între picioarele lui Juffie. Mai sîngerezi puţin, dar aproape că s-a oprit. Nu e o hemoragie, indiferent ce spune domnişoara asta Ştie-Tot. Eşti în regulă. Se ridică de pe locul unde îngenunchease lîngă Juffie. Trebuie să plec. Tatăl tău îşi aşteaptă cina. Vom ieşi puţin să ne bucurăm cu ceilalţi.

– Du-te, spuse fata. Eu rămîn să-i dau o mînă de ajutor. Doar n-o să-ţi stricăm reputaţia.

Femeia răsuflă zgomotos.

– Domnişoară Ştie-Tot. Îţi las ceva pe sobă. Dispăru înapoi în clădire.

– Mama mea, spuse fata. Eu sînt Karen Rice. Curăţă picioarele lui Juffie în timp ce vorbea, spălînd

sîngele cu un prosop ud. Din fericire erau singure pe alee. Toţi cei care puteau umbla părăsiseră apartamentul de îndată ce vestea se transmisese la radio, înghesuindu-se pe străzi pentru a lua parte la sărbătorirea despărţirii de patru ani de război.

– Îţi voi scoate şosetele, spuse Karen. Mai bine le aruncăm, nu mai sînt bune de nimic. Oricum e destul de cald.

– Fusta mea, murmură Juffie. Dorea să spună „mulţumesc", dar nu se putea gîndi decît la fusta ei de bumbac, pătată acum.

– Nici asta nu mai e bună de nimic, o aprobă Karen. Şi nu o poţi purta pe stradă. Ţi-am adus una de-a mea. Dacă te ridici puţin, o trag jos pe a ta.

Juffie făcu ce i se spuse. În cîteva clipe Karen Rice schimbase cu pricepere fusta pătată cu cea curată.

– O.K., arăţi decent. Te poţi ridica?

– Cred că da. Juffie avu nevoie de ajutorul ei, dar reuşi să rămînă în picioare. Era cu cel puţin zece centimetri mai înaltă decît Karen Rice. Iar fusta verde de bumbac, uşor decolorată, avea elastic la talie şi îi ajungea doar pînă la genunchi.

– Fir-ar să fie! Nu mi-am dat seama că eşti aşa de înaltă. Uite, hai să o tragem în jos şi scoatem bluza afară, să nu se vadă. După ce isprăvi cu aranjatul, Juffie arăta ca o fetiţă dezordonată, însă era cît de cît prezentabilă.

– Merge, spuse Karen zîmbind. Unde locuieşti?

– În Newton.

– Ce bine de tine. Dar e prea departe ca să mergi singură în starea în care eşti. Şi numai Dumnezeu ştie

dacă metroul merge. Toată lumea parcă a înnebunit. Ei, haide, vom vedea ce putem face.

Ajunseră la capătul aleii, gata să păşească în învălmăşeala de pe stradă, cînd Karen o întrebă:

– Cum te cheamă?

– Juffie. Juffie Kane.

Fata mai mică îi întinse mîna.

– Bună, Juffie Kane. Mă bucur că te-am cunoscut.

Le trebuiră două ore pentru a ajunge în Newton, cu metroul şi apoi cu tramvaiul.

– Asta da casă, spuse Karen studiind interiorul imaculat, bine îngrijit al clădirii victoriene, cu mobilele ei frumoase şi mult spaţiu liber.

– Nu e cartierul cel mai elegant din Newton, spuse Juffie simţind nevoia să-şi ceară scuze. Nu e locul unde trăiesc cei bogaţi.

Karen se strîmbă.

– A fi bogat e ceva relativ. Se plimba prin casă examinînd totul fără ruşine. Se pare că nu e nimeni acasă.

Juffie tocmai citea un bilet lăsat pe măsuţa de telefon.

– Ai mei au plecat să ia parte la sărbătoare.

– Bine că n-am dat peste ei prin mulţimea de pe Common. Fuseseră obligate să ocolească zona pentru a putea lua metroul.

– Eu m-am născut pe Boston Common, spuse

Juffie. Îi explică despre demonstraţiile pentru Sacco şi Vanzetti.

Karen ascultă cu ochii larg deschişi şi cînd vorbi o făcu cu o notă de mare respect.

– Vrei să spui că părinţii tăi trăiesc într-o astfel de casă, tatăl tău e un avocat bogat – văzuse panoul de pe pajişte – şi se interesează de Sacco şi Vanzetti?

– Se interesează de clasa muncitoare oprimată, spuse Juffie. Ca şi tine. Uite, nu mă simt prea bine. Aş vrea să mă întind. Nu vrei să vii sus în camera mea?

– Ba da. Trebuie să am grijă ca pacienta să ajungă cu bine în pat.

Au urcat scările pînă în dormitorul lui Juffie, iar Karen o ajută să se dezbrace şi să se culce.

– Prosopul nu prea e pătat, Leah a avut dreptate. Nu aveai de fapt hemoragie.

Începu să privească în jur. Tapetul era de un albastru deschis cu flori roz. Cuvertura pe care o luase de pe pat se potrivea exact cu acea nuanţă de roz, iar perdelele erau şi ele de aceeaşi culoare. Pe podea se afla un covor împletit de un albastru mai închis. Într-un colţ exista o măsuţă de toaletă cu o oglindă înrămată în auriu.

– E o cameră minunată. Apoi, fără nici o introducere, întrebă:

– I-ai spus prietenului tău că îţi vei provoca un avort?

– Nu am un prieten.

Karen îşi îngustă ochii şi o studie pe Juffie.

– Atunci nu mai înţeleg. Mama are trei feluri de cliente: doamne măritate care nu-şi pot permite încă

un copil, fete drăguțe care au prieteni, dar care nu pot sau nu vor să se căsătorească cu ele și fete mai puțin cuminți care spun „da" oricui poartă pantaloni și se miră cînd se produce inevitabilul. Tu nu ești măritată. Și nu mi-am închipuit că faci parte din a treia categorie.

Juffie se simțea ușor amețită și încă îi mai era puțin greață, avea crampe, își dorea să doarmă, dar nu putea lăsa fără explicații presupunerea lui Karen. Mai ales că tot ce se întîmplase îi slăbise puterile.

– Nu intru în nici o categorie. Am fost violată.

– Isuse! Karen se așează pe marginea patului. Îți bați joc de mine?

Juffie scutură din cap.

– Oho. Și ai rămas însărcinată. Ce ghinion împuțit. Mai că mă face mîndră de Leah. Ai tăi știu?

– Nu fi ridicolă. Firește că nu.

– Isuse, spuse din nou Karen. Cum de ai aflat despre Leah?

– Lucram la U.S.O. O fată de acolo mi-a vorbit despre ea.

Karen își ridică genunchii și îi înconjură cu brațele, sprijinindu-se de capătul de lemn al patului.

– În felul ei Leah e faimoasă. La fel au fost mama și bunica ei pe cînd trăiau în Lemberg. Asta e în Galiția, Europa. De acolo am venit. Leah este ultima dintr-un lung șir de experte în avort rapid și fără probleme. Mi-a spus că pînă și bunica ei știa că după fiecare pacientă trebuie să fiarbă tot ce a folosit.

– De ce ultima? Tu nu ai de gînd să-i calci pe urme?

– Nici nu-mi trece prin cap. Eu voi studia psihologia. Karen îşi ridică privirea. Pe peretele de deasupra patului se aflau două fotografii înrămate. Karen nu le recunoscu. Cine sînt? întrebă ea, arătînd spre ele.

– Cea din dreapta e Katharine Cornell. Cealaltă e Lynn Fontanne.

– Sînt actriţe, nu-i aşa?

– Da. Ascultă, nu prea mai pot să vorbesc. Îmi e foarte somn.

– Bine, în regulă. Nu m-am gîndit. Deci, Juffie, te las acum. Te vei face bine.

– Karen! strigă Juffie către fata care se îndrepta spre uşă. Vei mai veni să mă vezi?

– Fireşte. Poate mîine.

A doua zi, Juffie îi spuse mamei ei că o doare capul şi era puţin răcită.

– Rămîi în pat, spuse Rosie. Îţi aduc eu sus prînzul.

– Mulţumesc. Şi, mamă, s-ar putea să vină o fată pe la mine. Se numeşte Karen Rice. Am cunoscut-o ieri. Dacă vine, vrei să-i spui să urce sus? Chiar dacă dorm.

Rosie îi spuse că o va face. Cererea o încîntă. Trecuseră ani de cînd Juffie nu-şi mai invitase nici o prietenă acasă. Însă cînd se întoarse cu prînzul era singură.

– Nu a venit nimeni, îi spuse fiicei ei. Poate mai tîrziu.

Spre seară Juffie renunţase să mai spere. Karen nu va mai veni. Se prefăcuse doar prietenoasă.

Gîndul ăsta o deprimă şi mai mult. Se simţea atît de ciudat, atît de bolnavă, atît de tristă şi atît de izolată. Iar ceea ce o deranja cel mai mult era că nici măcar nu-i mulţumise lui Karen pentru tot ce făcuse pentru ea. Cele mai multe fete nu o simpatizau; fie că-i purtau pică pentru înfăţişarea ei, fie că-i dispreţuiau originea. Probabil că nici Karen nu se deosebea de ele.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă. Juffie crezu că e mama ei care îi aducea de mîncare.

– Intră, sînt trează.

– Bună. Karen intră vioaie cu o tavă în mînă. Mama ta mi-a spus că pot să-ţi aduc asta. Mi-a explicat că eşti răcită. Îi făcu cu ochiul şmechereşte.

– Toată ziua am exersat strănuturi false, spuse Juffie. Vrei să auzi unul? Scoase un zgomot convingător.

– Te pricepi, spuse Karen, punînd tava pe masa de lîngă pat. Mai bine te-ai face actriţă ca tipele din fotografii. Dar mai întîi supa. Îţi va prinde bine.

– Credeam că nu vei veni.

– Mi s-a oferit posibilitatea să lucrez la băcănie pentru că fata de acolo e bolnavă. Încerc să economisesc nişte bani pentru hainele de la colegiu.

– Vei merge la colegiu?

– Îhm. La *Simmons*. În septembrie.

– Ce vorbeşti? Şi eu sînt tot la *Simmons*.

– Grozav! Pot să iau nişte pîine prăjită? Karen se servi fără să mai aştepte un răspuns şi îşi luă din nou locul de la capătul patului pe care îl ocupase şi în seara precedentă. Asta nu e supă de pui, nu-i aşa?

– Nu. De zarzavaturi.

Karen dădu din cap de parcă asta i-ar fi confirmat bănuielile.

– M-am tot gîndit la ceva. Myer Kane e un nume evreiesc, dar tu nu arăţi ca o evreică. Asta eşti?

– Pe jumătate, spuse Juffie. Tata e evreu, dar mama e italiancă. Şovăi. Dar Karen cunoştea deja o parte atît de intimă şi de dramatică a vieţii ei. Mai bine îţi povestesc despre bunicii mei, începu ea.

Colegiul *Simmons* îi oferi lui Juffie cea mai fericită etapă pe care o cunoscuse de la unsprezece ani. Ca toate colegiile era o lume atît de retrasă şi de închisă în sine, încît nimeni nu-i aminti despre bunicii şi despre tatăl ei, chiar dacă ştiuseră vreodată. Şi o avea pe Karen, prima ei prietenă adevărată. Amîndouă erau externe, însă Karen nu făcea naveta din West End. În timpul săptămînii locuia acasă la Juffie şi îşi avea dormitorul lîngă al ei.

Rosie şi Myer o primiseră bucuroşi ştiind că ea este o parte din fericirea regăsită de Juffie. Leah şi Jake acceptară aranjamentul nutrind ambiţii mari pentru fiica lor. Ani la rînd toţi banii pe care îi cîştiga Leah fuseseră depuşi la bancă pentru ca fiica lor isteaţă să poată urma un colegiu. Familia Rice trăia din salariul pe care Jake îl primea muncind în pescăria vărului său şi economiseau destul. Şi înţelegeau că o casă în Newton aparţinînd unui

avocat era un loc mai bun pentru studiu decît apartamentul gălăgios în care clientele lui Leah intrau şi ieşeau. Faptul că domnul Kane era evreu îi ajută să accepte mai uşor acest aranjament; Karen nu pomeni niciodată despre mama italiancă a prietenei ei.

– Ei da, spuse Leah. Am aranjat-o pe Juffie. Am ajutat-o atunci cînd a avut probleme. Şi aşa, aproape că a devenit o membră a familiei.

– Mamă, spuse Karen, dacă asta e adevărat, tu trebuie să ai cea mai numeroasă familie din America.

– Domnişoara Ştie-Tot, ca întotdeauna. Du-te şi fă şcoala şi trăieşte cu acei *gantze k'nockers* dacă asta vrei.

Cuvintele însemnau cei mai grozavi, un eufemism pentru oamenii care se credeau superiori altora. Karen ştia că mama ei nu e răutăcioasă. Înţelegea că pentru mama ei Newton reprezenta o lume pe care ea nu o va cunoaşte niciodată, dar una pe care şi-o dorea enorm de mult pentru fiica ei.

– Mamă, îi spuse ea cu blîndeţe, voi sta acolo doar în cursul săptămînii. Sîmbăta şi duminica voi veni acasă. Asta e casa mea, voi sînteţi familia mea. Nu fug de nimic.

– Ştiu, spuse Leah încet, ştiu asta, *mameleh*. Eşti o fată deşteaptă, ai şansa să-ţi alegi o altă viaţă. Fă-o. Pentru amîndouă.

Karen se mutase pe strada Walnut, iar Juffie era încîntată. Şi mai exista un lucru care îi făcu viaţa perfectă: compania de teatru. Colegiul *Simmons* nu avea de fapt o catedră care să se ocupe doar de teatru. Îl avea însă pe profesorul Leslie Wing, care

preda cîteva cursuri despre istoria teatrului, o hotărîre luată mai tîrziu şi cam pe neaşteptate de catedra de engleză, şi care conducea compania de teatru. Puneau în scenă trei piese pe an, pe care le prezentau în amfiteatrul colegiului.

În luna noiembrie a acelui an, Juffie văzu anunţul pe fişierul de lîngă secretariat: MIERCURI LA ORA TREI SELECŢIE PENTRU *PYGMALION* DE G.B. SHAW. CAMERA 742.

– Du-te, spuse Karen cînd Juffie îi povesti puţin mai tîrziu. Tremuri toată de nerăbdare, aşa că du-te.

Juffie clătină din cap.

– N-am destul curaj. Nu voi primi un rol.

– Eşti nebună? Juffie, pentru Dumnezeu, uită-te în oglindă. Cum s-ar putea să nu primeşti un rol?

– Toată lumea îşi imaginează că asta e suficient, felul cum arăţi. Nu este, e mult mai mult decît atît. Nu cred că am talent.

– Atunci ce-i cu toate personajele alea pe care le interpretezi mereu? Cu accentele caraghioase... Eşti extraordinară.

– E mai mult decît asta, spuse Juffie mohorîtă.

Se aflau în casa de pe strada Walnut în camera căreia acum i se spunea a lui Karen. Înainte fusese o încăpere nefolosită, însă cînd află despre venirea lui Karen, Rosie o zugrăvi într-un verde deschis, puse draperii dintr-un material cadrilat în alb şi galben mărginit de o broderie albă, adăugă o cuvertură care să se potrivească culorilor, un dulap încăpător şi o masă de birou. Exista pînă şi o măsuţă de toaletă cu un scăunel acoperit de catifea verde. Cînd Karen

intrase în cameră pentru prima oară, crezuse că murise şi ajunsese în rai. Şi pentru ca totul să fie complet, Juffie îi dăruise unul din uriaşii ei ursuleţi panda.

– Ăsta e cel evreu, îi explică ea. Uite, are nasul mare. Eu l-am păstrat pe cel italian, cel cu privirea sticloasă.

Amîndoi ursuleţii erau identici şi amîndoi aveau nasturi în locul nasurilor.

Karen chicoti.

– Cum îl cheamă?

Juffie înălţă din umeri.

– Nu are un nume. Eu le zic jidanul şi broscarul. Cu mult timp în urmă îi numise Pa şi Pop după cei de la care îi primise, dar nu-i mai putea numi aşa. Pentru că Pop era mort şi Pa era încă în închisoare.

– Hymie şi Luigi, spuse Karen. Îl voi pune pe Hymie aici lîngă măsuţa de toaletă.

Acum Karen era întinsă pe pat, iar Juffie stătea pe podea cu picioarele încrucişate, sprijinindu-se de Hymie. Braţele uriaşe, albe şi negre păreau să o îmbrăţişeze.

– Dă o probă pentru un rol, repetă Karen. Ce ai de pierdut?

– Respectul faţă de mine însămi, încrederea în mine.

– Prostii. Le-ai pierde dacă nu ai încerca. Juffie, cum se poate să fie cineva care a fost crescut aşa ca tine, căreia i s-a oferit pe tavă tot ce şi-a dorit, atît de afurisit de nesigură de ea?

– Nu sînt. De cele mai multe ori nu sînt. E vorba de

altceva. Îmi doresc atît de mult un rol. Cît timp e doar un vis, s-ar putea să se realizeze. Dar dacă voi ajunge într-adevăr pe scenă şi voi fi groaznică, atunci visul s-a destrămat pentru totdeauna.

Karen se aplecă şi ridică o carte din teancul de lîngă Juffie. *Teatru* de G.B. Shaw.

– E şi *Pygmalion* aici?

– La pagina şapte sute şaisprezece, spuse Juffie. Karen îi aruncă o privire plină de înţeles. M-am uitat doar, asta-i tot, protestă Juffie.

Karen deschise cartea.

– O.K., am găsit-o. Deci, care e cel mai potrivit rol pentru tine?

– Nu ştiu, spuse Juffie îmbufnată. Oricum, n-am de gînd să mă duc.

Karen începu să citească. Peste cinci minute, ridică privirea.

– Eliza! Nu poate fi decît ea. Adică, mă gîndesc la accentul pe care ar trebui să-l aibă.

– O va juca Sally Clements. E în ultimul an şi a jucat în fiecare piesă chiar de cînd a venit la colegiu.

– De unde ştii tu asta?

Juffie înălţă din umeri.

– M-am interesat, asta-i tot.

Karen citi mai departe.

– Atunci doamna Pearce, spuse ea cîteva minute mai tîrziu. Nu e un rol aşa important, dar e englezoaică, nu? Deci şi ea are accent.

De data asta Juffie nu mai înălţă din umeri.

– Şi mie mi-a trecut prin cap. Şoptise cuvintele şi nu-şi ridicase privirea din caiet.

– Atunci du-te! Oh, Juffie, încearcă. Vei reuşi, sînt convinsă.

Miercuri după-amiază la ora trei aştepta în camera 742 împreună cu alte şaisprezece fete. Juffie stătea singură în spate. Nici una nu vorbi cu ea, nu pentru că ar fi fost neprietenoase, ci pentru că nu o cunoşteau, şi apoi, era ceva în atitudinea ei care dădea de înţeles că nu avea chef de vorbit. Peste cinci minute profesorul Wing intră pe uşă într-un scaun pe rotile.

– Bine aţi venit, stimate domnişoare. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă. Să trecem imediat la treabă.

Trecu printre viitoarele actriţe, notîndu-şi numele pe care nu le cunoştea şi întrebînd de fiecare dată:

– Pentru care rol ai vrea să dai o probă?

Cele mai multe cereri erau pentru Eliza, inclusiv cea a lui Sally Clements. Profesorul Wing îşi notă totul. Apoi ajunse în dreptul lui Juffie.

– Iar tu eşti...?

– Juffie Kane.

– Juffie? Cum îţi scrii numele?

Ea îi spuse, apoi adăugă:

– De fapt e Jennifer, dar întotdeauna mi s-a spus Juffie.

El îi zîmbi. Arăta foarte bine. Părul negru bogat şi barba tunsă scurt îl făceau să arate foarte romantic. Ce păcat că era infirm. Juffie aşteptă următoarea întrebare.

– Care rol, Miss Kane?

– Doamna Pearce, menajera profesorului Higgins.

La dracu'! N-ar fi trebuit să spună asta. El ştia doar cine e doamna Pearce. Făcuse gafă pentru că era foarte emoţionată.

– Da, spuse Wing. Văd că toate aveţi un text. Să începem. Miss Kane, vrei să începi de la pagina opt, scena întîi, actul al doilea? Eliza tocmai a sosit în casa profesorului Higgins, iar doamna Pearce îi spune de venirea ei.

Oh, nu! Îi cerea să citească ea prima. Nu era cinstit. Ar fi vrut să le asculte pe celelalte. Dacă ar fi fost mult mai bune decît ar putea fi ea vreodată, pur şi simplu ar fi plecat pe furiş. Gîtul îi era prea încordat pentru a putea vorbi, iar limba prea uscată. Găsi pagina, apoi îl privi neajutorată.

– Eu voi fi Higgins, spuse Wing. Te rog, nu fi nervoasă. Este doar o primă citire, o încercare. Crede-mă, întotdeauna sînt îngrozitoare, chiar şi printre profesionişti. Oricum, vă promit că toate cele care aţi venit în această după-amiază, veţi participa la spectacol. Dacă nu pe scenă, atunci în culise. Deci, Miss Kane, putem începe?

Juffie trase adînc aer în piept.

– Doamna Pearce apare la uşa biroului profesorului Higgins, spuse Wing, şi el o zăreşte. „Ce s-a întîmplat?" Rosti cuvintele într-o engleză britanică perfectă.

Juffie trase adînc aer în piept şi spuse:

– „O tînără vrea să vă vorbească, sir". Îi copiase accentul, însă, fără să vrea. Se hotărîse deja ca menajera să nu vorbească atît de corect ca Higgins, Pickering şi restul. Nu ca Eliza, bineînţeles, dar ceva

mai obişnuit. O idee bună, însă greşise.

Profesorul Wing nu arătă prin nimic că ar fi observat ceva incorect în pronunţarea ei. Îi dădu replica următoare.

– „O tînără! Ce vrea?"

Juffie îl privi, apoi privi textul. Dar nu avea nevoie de el. Memorase rolul în timp ce-l citise, în mod automat, fără să facă un efort deosebit. Îşi ridică ochii spre profesor şi încercă să se imagineze pe scenă – cu părul strîns într-un coc, purtînd o rochie lungă cu un guler alb. De data asta accentul îi reuşi aşa cum şi-l imaginase. O doamnă obişnuită, care nu avea educaţie, dar încerca să vorbească precum o persoană distinsă.

– „Păi, sir, zice că veţi fi încîntat să o primiţi dacă veţi afla de ce anume a venit. E o tînără vulgară, sir. Chiar foarte vulgară."

– Mulţumesc, Miss Kane. E suficient.

Peste treizeci de minute le dădu drumul să plece.

– Vă mulţumesc încă o dată că aţi venit. Sînt convins că ne vom simţi excelent împreună şi vom realiza un minunat *Pygmalion*. Nu uitaţi, contez pe voi să vă aduceţi prieteni care să interpreteze rolurile masculine. Tot aici sîmbătă dimineaţă. Iar distribuţia va fi afişată luni dimineaţă.

Juffie nu avea cu ce prieten să contribuie, aşa că nu participă la probele de sîmbătă dimineaţă. Luni sosi foarte devreme la colegiu. În afara portarului nu mai era nimeni prezent, şi acesta o ignoră. Se îndreptă direct spre fişier, căutînd doar numele ei, omiţînd pe moment orice altceva. Se găsi în sfîrşit:

Cameristă, Juffie Kane. Camerista apărea pe scenă doar de patru ori şi niciodată nu spunea mai mult de două cuvinte. Juffie îşi simţi ochii în lacrimi şi scotoci după o batistă în poşetă.

– Nu plînge, spuse o voce. Profesorul Wing îşi îndrepta scaunul spre ea. Şi nu fi dezamăgită. Mă bucur atît de mult că te-am găsit aici. Vino la mine în birou, te rog.

– Nu, e în regulă. Mă simt bine. Mai am ceva de învăţat. Mă duc la bibliotecă.

– Aş vrea să vii la mine în birou, e chiar în capătul coridorului. Ţin foarte mult să vorbesc cu tine, Miss Kane.

Ea se întrebă dacă să-i propună să împingă scaunul, dar el se descurca atît de bine, încît nu-i mai spuse nimic. Apoi, ajunşi în biroul lui, îi făcu semn să ia loc, iar el se împinse în spatele mesei. Asta făcu ca situaţia să fie mult mai normală. Erau un profesor şi o studentă de o parte şi de alta a unei mese. Nu mai avea importanţă faptul că profesorul era un infirm.

Juffie mai simţea încă nevoia să plîngă, dar nu o făcu. În schimb îşi luă batista, învîrtind-o atît de strîns în jurul degetelor, că aproape îşi opri circulaţia sîngelui.

El nu pierdu vremea cu fleacuri.

– Îţi înţeleg dezamăgirea. Meritai rolul. De fapt, tu ar trebui să o joci pe Eliza.

Juffie se holbă la el, nefiind sigură că auzise bine.

– Cu toate astea, adăugă el, n-am putut să te distribui în nimic altceva decît într-un rol neînsemnat. Eşti în primul an, este prima ta apariţie pe scenă. Iar

acesta nu este un teatru, oricît de mult mi-ar plăcea mie să pretind că este. *Simmons* este un colegiu pentru fete. Miss Kane, această piesă a fost aleasă pentru că Sally Clements, care a muncit foarte mult pentru compania de teatru timp de aproape patru ani, va interpreta într-un mod acceptabil rolul Elizei, pe care şi-l doreşte foarte mult. Sally e o fată de treabă. Îşi merită momentul de glorie. În plus – nu o privi în ochi pe Juffie – mama ei este preşedinta asociaţiei fostelor studente, şi familia a donat o mare sumă de bani colegiului *Simmons*. Dacă te distribui într-un rol destul de important care să poată fi comparat cu al lui Sally, aş distruge-o, pentru că tu, draga mea, vei atrage toate privirile.

Ea încă se holba la el, încă nesigură dacă înţelegea bine.

– Îmi pare rău că ne-am pus pe amîndoi într-o situaţie aşa de stupidă, dar de unde era să ştiu că vei cădea din cer exact în compania mea teatrală, stimată domnişoară Juffie Kane? Nu ţi-ai anunţat în nici un fel sosirea iminentă.

Ea nu-şi mai răsuci batista; se aplecă înainte.

– Vă rog să fiţi sincer cu mine. Nu vreau să par înfumurată, dar ştiu cum e cu înfăţişarea mea. De aceea...

El nu o lăsă să termine.

– Nu pentru că eşti frumoasă. Şi nu cred că eşti înfumurată. Cum s-ar putea să nu-ţi dai seama de felul în care arăţi? Însă poate pînă acum nu ai ştiut că eşti talentată. Încă nu-mi dau seama cît talent ai, dar eşti un mim înnăscut şi bănuiesc că nu doar atît. Este

suficient deocamdată? Vei rămîne alături de mine la *Pygmalion* şi vei fi mulţumită să afli că în viitor vei primi roluri mult mai bune?

– Da, spuse Juffie. Fiţi convins, da. Mulţumesc, profesore Wing. Aş vrea să fiu în stare să spun şi altceva, dar, vă mulţumesc.

Din acea primă zi a probelor pentru *Pygmalion,* Leslie Wing nu reacţionă faţă de Juffie Kane aşa cum o făceau majoritatea bărbaţilor. Nici nu tînji după ea, nici nu rămase trăsnit de admiraţie în faţa fenomenalei ei frumuseţi. Leslie se îndrăgostise de Juffie din clipa în care o văzuse. Era o pasiune altruistă, plină de devotament, fără nici o speranţă pentru viitor. Ştia foarte bine că această tînără extraordinară nu-şi va petrece restul vieţii alături de un paraplegic. Însă pentru moment era mulţumit să fie lîngă ea, să cultive ceea ce recunoscuse a fi un talent, deşi încă nevalorificat.

În felul ei Juffie împărtăşea acelaşi devotament pentru profesorul Wing. Poate pentru că el a fost cel care i-a făcut cunoscut extazul de a fi pe scenă.

Nici un vis al copilăriei nu a pregătit-o pe Juffie pentru cît de mult avea să adore interpretarea unui rol, pentru felul în care îi împlinea existenţa şi îi alina durerea, aşa cum nu se mai întîmplase din zilele senine ale copilăriei ei în compania celor patru adulatori ai ei. Pur şi simplu nimic nu se asemăna cu ce trăia ea pe scenă. Nimic nu se putea compara cu valurile de iubire trimise spre ea de public, cu sentimentul că îi iubeşte la rîndul ei.

Pe scenă se dăruia în întregime, trecînd tot ce era

în adîncul ei în ceea ce făcea; pentru că îi bucura pe oameni să o urmărească, pentru că aşa ca şi ea îşi doreau să nu se termine niciodată. Legătura dintre actriţă şi public era ceva viu, o stare de extaz. Era un drog care odată încercat o va stăpîni toată viaţa. Juffie ştia că aşa va fi şi îl binecuvîntă pe Leslie Wing pentru că îi arătase calea.

– Cum e să discuţi cu profesorul Hanrihan? întrebă Juffie. Nu l-am văzut decît de la distanţă. Mi s-a părut că arată ca o smochină bătrînă şi uscată.

– Nu, nu este. Are ceva fascinant. Dar încă nu-mi dau seama ce anume.

Juffie se întinse pe patul ei, ridicîndu-şi mai întîi un picior, apoi celălalt într-o serie de exerciţii despre care citise în *Vogue*.

– O.K., dacă aşa zici tu. Oricum, mă bucur că ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit.

– Şi eu. Dar tu, Juffie? Cum vei ajunge de la colegiul *Simmons* pe o scenă adevărată de pe Broadway[1]?

Juffie se răsuci pe stomac.

– Încă nu ştiu. Însă Leslie mă va ajuta atunci cînd voi fi pregătită.

– Ia spune-mi. Îl numeşti Leslie şi cînd vorbeşti cu

1. strada teatrelor din New York

el?

– Uneori. Cînd repetăm singuri. Cînd îmi dă sfaturi. El mi-a cerut-o.

Karen mîrîi.

– I s-au aprins călcîiele după tine. Ei, mi-am ales rău cuvintele pentru că n-are călcîie.

– Karen!

– O.K., îmi pare rău. Însă am dreptate.

– Ştiu, spuse Juffie. Ştiu de foarte mult timp.

– Şi, ce-ai de gînd să faci?

– Să fac? De ce ar trebui să fac ceva? Leslie nu aşteaptă nimic de la mine. Nu vrea decît să mă ajute.

– Ha! N-am încredere în acest altruism.

– Karen, scuteşte-mă de analize psihologice. Păstrează-le pentru săracii din mahalale. Zîmbi pentru ca înţepătura să nu fie aşa de răutăcioasă: Oricum sînt prea fericită ca să mă supăr pe tine. Am o surpriză. Leslie mi-a spus astăzi că vom face un teatru de vară. Vom pune în scenă trei piese.

– Şi bănuiesc că toate cu Juffie Kane în rolul principal.

– Juffie Kane în rolul principal, repetă Juffie visătoare. Cuvintele îi explodară în creier, un balon auriu umplut cu nectarul fericirii supreme. Juffie Kane în rolul principal, spuse ea încă o dată. Oh, Dumnezeule, Karen! Voi face orice ca să fie adevărat. Absolut orice.

Capitolul 3

Leslie Wing fusese crescut în Anglia, fiind fiul unui consul american care îşi avea postul la Londra. La paisprezece ani talentele lui excepţionale fuseseră deja descoperite, şi intrase deja la *Royal Shakespeare Company*. Asta se întîmpla în 1926 şi a fost începutul unei cariere ieşite din comun.

În 1939, cînd Leslie avea douăzeci şi şapte de ani, juca rolul principal în a patra piesă montată în West End, şi primise deja mai multe oferte de pe Broadway. Apoi Anglia i-a declarat război

Germaniei. Leslie a încercat să intre în RAF[1], însă a fost respins din cauza vîrstei. Refuză ofertele de pe Broadway pentru că simţi că dacă părăseşte Londra îşi va abandona ţara de adopţiune într-un moment grav. Toate astea s-au schimbat în 1941 cînd japonezii au bombardat Pearl Harbour. Se întoarse în America şi se înrolă.

Wing dorea să lupte, însă armata îl trimise Serviciului Special şi se hotărî ca menirea lui să fie aceea de a distra trupele. Şase luni mai tîrziu, traversînd baza de la Fort Detrick din Maryland a fost lovit de trăsnet. Îşi pierdu ambele picioare. Unul dintre cele mai stranii accidente de război, care însă îi schimbă viaţa la fel de complet ca un glonţ al inamicului.

În 1943 ieşi din spital, condamnat la o viaţă într-un scaun pe rotile. Trecuse deja de perioada depresiunii nervoase şi a încercărilor de sinucidere. Ştia că fusese norocos – şi era fericit – că rămăsese în viaţă. Wing începu să caute ceva interesant de făcut. Avea pensie de invalid, dar nu-şi dorea un viitor pustiu străbătut de vise ale fostei glorii. Acceptă încîntat oferta colegiului *Simmons.*

În Anglia, Anthony Morton fusese prevenit asupra căldurii şi umidităţii verii americane. Nu se aşteptase

1. prescurtare de la *Royal Air Force*

să-l deranjeze aşa de mult.

– Întotdeauna e aşa îngrozitor? Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr blond, care încă îi dădea o înfăţişare de adolescent, şi mai luă o înghiţitură din berea rece ca gheaţa.

– În iulie, da. Una din problemele unui trimestru de vară... Vocea lui Leslie Wing se pierdu uşor. Tăcerea deveni stînjenitoare. Îi venea greu să se uite la bărbatul din faţa lui. Se obişnuise cu gîndul că nu mai avea picioare, însă întîlnirea cu cineva din vremurile de altădată îl durea. Nu avusese destul timp la dispoziţie, nu se pregătise îndeajuns. Tony îl sunase cu o oră în urmă şi apăruse peste douăzeci de minute.

– De cît timp eşti aici? întrebă Leslie în sfîrşit.

– La Boston, doar de ieri. În America, de o săptămînă. Tony privi în jur. E foarte plăcut aici. Aveţi o poziţie excelentă.

– Da, aprobă Leslie. Excelentă.

Colegiul *Simmons* nu avea un campus al său. Funcţiona într-o fostă reşedinţă din secolul al nouăsprezecelea, situată pe Fenway, între Boston şi Jamaica Plain, chair lîngă *Muzeul-grădină Isabella Stewart*. Frumoasele grădini ale muzeului au fost făcute accesibile colegiului. Aşa că în această sîmbătă de 5 iulie din 1947, la ora patru după-amiază, cei doi bărbaţi stăteau sub un platan într-un luminiş umbros înconjurat de brumărele.

În ciuda frumuseţii decorului, Anthony Morton regreta impulsul care îl făcuse să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă la Boston şi apoi să-l caute pe Leslie

Wing. Încercă din nou să găsească un subiect de conversaţie.

– Cred că o săptămînă nu e suficient ca să te obişnuieşti cu gustul berii din frigider. Se uită posomorît la sticla îngheţată. Răceala îi ia toată aroma.

– Da, încuviinţă Leslie. Însă în clima asta te obişnuieşti să bei totul foarte rece. Pînă şi ceaiul.

Morton se strîmbă.

– Nu-mi aduce aminte. Am făcut şi eu cunoştinţă cu ceaiul rece.

Leslie reuşi să zîmbească. O tîmpenie, conversaţia asta stupidă. Se cunoşteau de la cincisprezece ani de cînd începuseră amîndoi la *Royal Shakespeare* şi lucraseră împreună de vreo zece ori; acum nu găseau nimic despre care să vorbească. Leslie era dureros de conştient de ochii celuilalt bărbat, la fel de jenaţi ca şi ai săi.

– Povesteşte-mi despre spectacolul tău, spuse el. De fapt nu-l interesa absolut deloc, dar trebuiau să vorbească şi despre altceva decît despre băuturi şi vreme.

– Se numeşte *A Small Miracle*[1]. Scris de David Hope înainte de război. Ţi-l mai aminteşti pe David?

Leslie dădu din cap.

– Fireşte. Am jucat într-o piesă de-a lui în treizeci şi şapte. *The Trap*[2]. În Piccadilly. Un spectacol reuşit.

– Da, uitasem. A scris *Miracle* acum cîţiva ani, apoi

1. Un Mic Miracol
2. Cursa

a pus-o deoparte participînd la înfrîngerea Germaniei. Acţiunea se petrece la o fermă din Dover. Imediat după războiul din 1914, aşa a fost iniţial concepută. Bineînţeles acum acţiunea se petrece în zilele noastre. Pentru că David al nostru s-a trezit cu un sprijinitor american. Soţia lui are un nou cumnat, Jack Fine, producătorul. Fine crede că la ora actuală Broadway s-a îndrăgostit de tot ce este englezesc, aliaţi victorioşi şi chestii de astea. Aşa că, iată-ne aici.

– Tu eşti regizorul?

– Da. Distribuţia e în mare parte din Londra. David a insistat. ca întreg spectacolul să fie făcut de ai noştri. Doar dolarii sînt americani. Fireşte că va trebui să-i includem pe cîţiva dintre actorii locali pentru ca zeiţa Dreptăţii să fie fericită. Deci încă n-am terminat distribuţia, iar repetiţiile nu încep pînă în septembrie. Totuşi, au început discuţiile preliminarii pentru sala de teatru şi decoruri. La Londra eram între două spectacole. Mi s-a părut logic să vin mai devreme.

Leslie îşi rearanjă scaunul, îndepărtînd mîna care se oferise să-l ajute.

– Nu ai cumva un rol pentru o victimă a războiului care şi-a pierdut picioarele?

– Îmi pare rău, bătrîne, dar...

– Nu fi prost, şi nu face mutra asta. Glumeam. Jalnic, dar măcar gluma îmi aparţine.

– Îmi pare rău, spuse Tony din nou.

– Şi mie.

Tony se ridică să plece. Leslie se simţi uşurat. Nu mai putea face faţă acestor amintiri, acestor aluzii la o lume care cîndva fusese şi a lui.

– Anunţă-mă cînd veţi avea premiera, spuse el politicos. Poate voi veni.

– Voi face ceva mai mult, spuse Tony. Sîntem siguri că vom da o reprezentaţie şi aici la Boston. Îţi voi trimite bilete. Se întreba dacă să se aplece cînd îi va da mîna la plecare. Niciodată nu se gîndise cum ar cere bunele maniere să-ţi iei rămas bun de la un bărbat care nu se putea ridica.

– În regulă, spuse Leslie. Voi aştepta cu nerăbdare. Şi reaminteşte-i lui David de mine.

– Leslie, eram sigură că te voi găsi aici. Ah, îmi pare rău. Nu ştiam că eşti cu cineva.

Juffie se apropiase din spate, aşa că Leslie nu o văzuse venind. Şi dacă ar fi văzut-o? Ce ar fi putut face? Şi de ce să fi vrut să facă ceva? Pentru că înţelese imediat. Chiar în timp ce le făcea cunoştinţă întreg scenariul se derulă în mintea lui, la fel de inevitabil ca răsăritul şi apusul soarelui.

– Juffie Kane, una din studentele mele. Vocea lui Leslie era cea obişnuită, fără să indice în nici un fel furia neputincioasă în faţa unei noi lovituri a sorţii. Juffie, acesta este Anthony Morton, un prieten din trecutul meu londonez.

Îi urmări cum îşi strîng mîinile. Văzu privirea plăcut surprinsă de pe chipul lui Tony, ochii avizi ai lui Juffie care-l cercetau pe englezul zvelt, elegant, cu părul blond răvăşit şi ochi cenuşii care se încreţeau la colţuri atunci cînd zîmbea. Tony reuşise întotdeauna să le farmece pe femei. Pînă şi vocea i se schimbă cînd i se adresă femeii frumoase din faţa lui. Tonul uşor nemulţumit care marcase comentariile sale

referitoare la climă şi băuturi reci dispăruse cu desăvîrşire. Cuvintele îi deveniră un balsam răcoros în aerul fierbinte şi nemişcat, antrenatul actor shakespearean declamînd din centrul scenei:

– Încîntat, Miss Kane. Una dintre studentele tale, Leslie? Să însemne asta că Juffie Kane este actriţă?

– Da, recunoscu Leslie. Vocea îi sună în urechi răguşită şi arţăgoasă.

– Cuvîntul „actriţă" mi se pare o exagerare, adăugă Juffie cu un hohot de rîs vibrînd de emoţie.

Mîna ei era încă în cea a lui Tony. Cînd Leslie o văzu retrăgîndu-şi-o în sfîrşit, observă cu cîtă dezamăgire i-o eliberă celălalt bărbat. Observă zîmbetul lui Juffie, cel special pe care îl păstra pentru public. Era un public format dintr-o singură persoană. Juca doar pentru Tony, iar Leslie putea să fie şi pe Lună din partea ei.

– Înţeleg că sînteţi un om de teatru, domnule Morton.

– Mă tem că da. Deşi, cred că mă face să mă simt cam prost cîteodată. Am început la *Royal Shakespeare* cu mulţi ani în urmă, împreună cu profesorul tău, aici de faţă. Acum pun în scenă o piesă pe Broadway.

Rostise cuvintele magice, însă Juffie îşi stăpîni perfect nervii. Nici nu-şi rată replica, nici nu arătă nimic din entuziasmul pe care Leslie era sigur că ea îl simţea. Trebui să-i admire dibăcia chiar dacă i-o ura. Tîrfă! ar fi vrut să ţipe. Însă această scenă era reală şi el nu o putea întrerupe cu un cuvînt.

– Foarte interesant, zîmbetul lui Juffie fu corect în

modestia lui. Următoarea replică i-o servi cu un puternic accent din Brooklyn, cu o obrăznicie atît de fermecătoare de parcă ar fi exersat-o o săptămînă întreagă: Straşnic, Mister, poate ai ceva pentru mine. Am fost cea mai grozavă în piesa de la terminarea liceului.

Tony rîse.

– Nu se ştie niciodată, Juffie Kane, spuse el. Niciodată.

Însă Leslie ştia. Ştia în timp ce-şi spunea replica sa, cea care îi fusese sortită de marele dramaturg din cer, cea pe care o ura, dar trebuia să o rostească:

– Juffie are o înclinaţie pentru roluri neobişnuite. O imită pe Judy Holliday de cînd i-a văzut spectacolul Born Yesterday[1].

– O imitaţie perfectă, spuse Tony. O dicţie perfectă.

– Am avut un profesor bun, spuse Juffie.

Leslie trebuia să încerce.

– Tony se pregătea să plece.

– Doar pentru scurt timp, interveni Tony amabil. Voi petrece la Boston ziua de 4 Iulie. Ca să mă las pătruns de atmosfera locului de unde a început totul. Leslie, spuneai că micul tău grup de teatru va da un spectacol în seara asta, nu-i aşa?

– Oh, da, îi răspunse Juffie. *Livada cu vişini.* N-ai putea să vii să ne vezi?

– Nici nu-mi trece prin cap să scap o astfel de

1. Născut ieri

ocazie.

Cortina, îşi zise Leslie. Sfîrşitul actului întîi. Of, Dumnezeule, de ce trebuie să fie un scenariu atît de dureros de previzibil? Dar şi el era la fel de bun ca Juffie. Cînd le zîmbi nu lăsă să se vadă nimic din încrîncenarea care-i tortura sufletul.

Cinci săptămîni mai tîrziu, după ce Tony Morton îşi petrecuse la Boston fiecare clipă pe care o putuse fura de la pregătirile din New York, au jucat următoarea scenă, aşa cum Leslie o ştiuse deja cînd totul începuse sub platanul din luminiş.

– Nu eşti pregătită, îi spuse Leslie.

– Tony crede că da.

– Pentru ce? Pentru rolul principal de amantă de moment?

Juffie înţepeni.

– Asta a fost o remarcă foarte răutăcioasă.

– Da, recunoscu el. Dar adevărată?

– Nu te priveşte.

El îşi învîrti furios roţile scaunului, îndepărtîndu-se de ea.

– Cred că ai dreptate. E treaba ta cu cine te bagi în pat, dar credeam că am şi eu un cuvînt de spus în privinţa carierei tale.

Ea alergă spre el, se aruncă în genunchi lîngă scaunul lui şi îi luă ambele mîini într-ale ei.

– Leslie, fireşte că ai. Ţie îţi datorez tot ce ştiu, sînt conştientă de asta. Dar e o şansă minunată. Tot ceea ce m-ai învăţat se află aici în palma mea.

Îşi întoarse palma într-o mişcare expresivă menită să-i accentueze spusele. Incapabil să se oprească, el

o apucă şi şi-o lipi de buze. Parfumul ei, contactul cu carnea ei erau extraordinare – şi o batjocură dureroasă. Şi eu am fost cîndva înalt, frumos, talentat, ar fi vrut să strige. Acelaşi miros al puterii plutea şi în jurul meu. Dacă mi s-ar fi oferit posibilitatea l-aş fi învins pe Tony Morton. Dar nu fără picioare.

– E un rol groaznic pentru tine, Juffie.

Nu-i mai rămase nici un fel de muniţie; nu putea folosi decît raţiunea. Iar ceea ce spunea era adevărat.

– Am citit textul. Hannah Glemp are patruzeci de ani în piesă, cu douăzeci de ani mai mult ca tine. Ceea ce merge într-un spectacol montat la un colegiu, însă nu pe Broadway. Pe lîngă asta, e total nesuferită. Ascultă-mă, eşti o combinaţie neobişnuită, draga mea Juffie. Arăţi ca o primadonă, dar puterea ta stă în roluri neobişnuite. Trebuie să găsim o modalitate potrivită de a te lansa. Dă-mi puţin timp, o rugă el. Tony Morton nu e singurul meu prieten din vremurile de altădată. Voi lua legătura...

Ea îl opri punîndu-şi un deget pe buzele lui.

– Leslie, te rog. Nu încerca să mă convingi, nu vei face decît să înrăutăţeşti totul. Trebuie să o fac. Este absolut necesar. Nu pot lăsa să-mi scape această şansă, te rog să înţelegi.

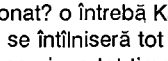

– Cum a reacţionat? o întrebă Karen.

Cele două fete se întîlniseră tot mai rar în această vară. Juffie repeta sau juca tot timpul, Karen îşi luase

o slujbă în West End şi locuia acasă. Plănuiseră acest prînz la *Brigham's* pentru a-şi povesti ultimele noutăţi din viaţa lor. Însă Juffie era cea care avea veştile cele mai interesante. O ofertă de a juca pe Broadway, hotărîrea de a pleca imediat de la *Simmons*, o înfruntare plină de dramatism cu Leslie Wing. Aceasta avuse loc doar cu două ore în urmă, iar Juffie încă nu reuşise să-şi revină.

– Nu a vrut să înţeleagă. Dar presupun că e normal să fie aşa.

Karen aşteptă o clipă înainte să-i răspundă. Remarca îi semăna atît de mult lui Juffie. Accepta adoraţia pe care o inspira ca pe ceva ce i se cuvenea. Era normal ca oamenii să o iubească, normal ca ea să- i dezamăgească într-un fel sau altul. Era o parte a destinului ei, o parte a moştenirii care îi fusese dăruită odată cu înfăţişarea şi talentul. Karen hotărî că n-ar suporta să insiste asupra ritualului îndepărtării de Leslie Wing.

– Şi cum e cu englezul, Tony nu-ştiu-cum? E cineva deosebit?

– E regizor. A lucrat pentru *Royal Shakespeare Company,* apoi în West End, aceasta e zona teatrelor din Londra. E primul lui spectacol pe Broadway.

– Hmm. Nu ţi-am cerut un rezumat al carierei. Eşti, aşa cum scriu revistele de scandal, implicată într-o aventură sentimentală?

– L-am cunoscut doar luna trecută. Juffie se juca cu frapeul de căpşuni şi nu o privi pe Karen.

– Ei şi? Cei mai mulţi bărbaţi îşi pierd minţile în secunda în care dau cu ochii de tine. Ce-i cu ăsta

nou? E homosexual?

– Nu, nu este. Tot nu își ridică privirea.

– Juffie, sînt eu, Karen, n-ai uitat, nu? Așa că, dă-ți drumul. Ai o aventură cu el? De aceea ai primit un rol în piesa lui?

– Faptul că am primit rolul nu are nici o legătură, spuse Juffie indignată. Am dat o probă și mi-a fost oferit săptămîna trecută. Văzu expresia de pe chipul lui Karen și își dădu seama cît de mult se trădase. O.K., recunoscu ea. Era bucuroasă că se lăsase păcălită să-i povestească lui Karen. Se aplecă înainte și își coborî vocea. Azi-noapte. Pentru prima oară. Adică așa cum trebuie.

– Și? întrebă Karen cu respirația tăiată.

– Și a fost magnific, anunță Juffie triumfătoare. Pe cuvînt, Karen. E mai bine decît îți poți imagina. Tony e așa de dulce, de tandru. Mă face să mă simt așa de... Nu știu cum să-ți descriu în cuvinte.

– Pentru Dumnezeu, încearcă. Nu mă lăsa doar cu aluzii, așa ca în reviste.

– Simți... căldură peste tot. De parcă ar fi o mulțime de mici explozii care au loc în același timp, fiecare generînd tot mai multă căldură.

– Și cum e explozia cea mare?

Juffie clătină din cap.

– Nu încă, Tony spune că ea va termina actul. Chicoti. Adică, eu *voi termina.*

– Și cît timp aștepți el te poartă în brațe pînă pe Broadway și te face faimoasă. Juffie Kane, nu știu sub ce stea te-ai născut, dar se pare că ai reinventat cuvîntul *norocoasă.*

– Sper ca ai mei să fie de acord.

Ochii căprui ai lui Karen se măriră şi mai mult.

– Încă nu le-ai spus?

Juffie clătină din cap.

– Încă nu. În seara asta. I-am promis lui Tony. Vrea să plecăm mîine la New York.

– Şi să te ia cu el, să te ducă departe de toate astea, dincolo de apus unde eroul şi eroina vor trăi fericiţi pînă la sfîrşitul zilelor. Isuse! Ce le vei spune lui Myer şi lui Rosie? Nu despre rol, asta e uşor de explicat, mă refer la Tony?

– Cît mai puţin posibil, spuse Juffie.

Dar nici Myer nici Rosie nu avură nevoie să li se clarifice detaliile.

– În regulă, acceptă tatăl lui Juffie. Vrei să devii actriţă şi ţi s-a oferit un rol pe Broadway. Deci cred că ţi se pare mai logic să pleci decît să-ţi termini colegiul.

– Dar nu are nici o logică, obiectă Rosie. Actriţele duc o viaţă foarte nesigură. Nu ştiu niciodată dacă vor primi sau nu un rol. Dacă Juffie îşi va lua diploma va avea ceva la îndemînă.

Ea veni lîngă el, îngenunche lîngă fotoliu aşa cum făcuse şi lîngă Leslie în această dimineaţă. Era o povară să fii iubit şi să iubeşti la rîndul tău. Mereu existau prea multe de explicat.

– Tată, ascultă-mă, viaţa nu mai este aşa ca atunci cînd tu şi mama eraţi tineri. Iar lumea teatrului este diferită de modul de viaţă al celor care trăiesc în locuri ca Newton.

Myer îşi puse mîna pe obrazul fiicei sale. Era atît

de superbă, atît de extraordinară.

Hotelul *Chelsea* avea trecut, personalitate şi un anumit farmec boem. Apartamentul lui Tony Morton era mare, însă abia mobilat. În sufragerie se aflau două scaune cu tapiţeria ruptă, o canapea care se clătina periculos pentru că avea un picior rupt. Cele cîteva măsuţe erau pătate de urme ale paharelor aşezate pe ele cu mult timp în urmă.

– Camera asta îmi dă fiori, spuse Jack Fine.

– Cum aşa? întrebă Tony. Un patron al artelor aşa ca dumneavoastră? Sînt convins că sînteţi mişcat de lucrurile pe care acest hotel le-a văzut. Mulţi artişti americani faimoşi au locuit şi au creat la *Chelsea*.

– Termină cu tîmpeniile, spuse Fine. Am venit aici să discutăm afaceri. Cred că piesa asta va fi o cădere.

Morton luă o înghiţitură din ceaiul său şi se strîmbă. Juffie îl pregătise într-o debara a apartamentului – o încăpere spaţioasă dotată cu vase ciobite şi un reşou. Nu reuşise încă niciodată să-l prepare aşa cum trebuie. Ăsta avea un gust de apă colorată. Puse ceaşca jos şi îl studie pe Fine.

– Aţi binevoi să-mi spuneţi de ce aveţi această impresie?

– Pentru că am ochi şi urechi şi nu mă las păcălit. Uite, nu vreau să te ameninţ. Am venit ca să te ajut. La urma urmei, pentru cumnatul soţiei mele... Fine

refuzase ceaiul şi ceruse cafea. Bău din ea înainte să continue. După cîte se părea, cafeaua era bună. Treaba e, aşa cum i-am spus şi lui David, trebuie să ne schimbăm punctul de vedere.

– Înţeleg. Şi la ce anume v-aţi gîndit?

Fine se întoarse spre Juffie. Era aşezată la distanţă de ei, pe un scaun lîngă fereastră. Purta pantaloni negri, o bluză roşie şi pantofi roşii cu tocuri înalte. O rază a soarelui tîrziu de septembrie o lumina ca un reflector şi Tony se întrebă dacă ea ştia, poate chiar plănuise să se aşeze în acel loc. Nu avea importanţă, efectul era uluitor. Amîndoi bărbaţii o priviră.

– Miss Kane aici de faţă, spuse Fine, este un element valoros. Şi tu nu o foloseşti.

Tony îşi dădu seama că întreaga conversaţie cu Jack Fine se transforma doar în întrebări. Mai puse una:

– În ce fel nu o folosesc?

– Rolul ăsta pe care îl joacă, Hannah Glemp. Femeia are patruzeci de ani, e alcoolică şi nemţoaică. Spune-mi, arată această tînără ca o beţivancă nazistă?

– Hannah nu e nazistă, spuse Juffie. Erau primele cuvinte pe care le rostea. Pînă acum ascultase în tăcere.

– Juffie este o actriţă a rolurilor neobişnuite, spuse Tony. Va fi magnifică în rolul Hannah.

Fine clătină din cap nerăbdător.

– Nu vreau să spun că n-ar putea interpreta acest rol. Vreau să spun că e o prostie să prezinţi pe scenă

pe cineva care arată ca ea într-o rochie largă şi cu o perucă gri în cap. Pentru numele lui Dumnezeu, Morton, războiul s-a terminat. Toată lumea vrea ceva drăguţ şi vesel. Publicul simte nevoia să rîdă. Vor să privească femei frumoase, nu scorpii naziste.

– Domnule Fine, aţi citit textul cu luni în urmă. Înainte de a accepta să fiţi producătorul piesei. Ce s-a schimbat între timp?

N-o văzuse pe Juffie Kane cu luni în urmă, îşi zise Jack Fine. Însă spuse altceva:

– Uite, dă-mi voie să-ţi prezint cîteva adevăruri esenţiale pentru stilul american. În anii douăzeci, cînd am început, se putea pune în scenă un musical, un mare succes de casă, cu mai puţin de o sută de mii. Şi mă refer la decoruri splendide, o orchestră mare şi toate celelalte. Astăzi, acelaşi spectacol costă un sfert de milion, dacă nu mai mult.

Se ridică şi începu să se plimbe încoace şi încolo, marcîndu-şi cuvintele cu gesturi bruşte şi repezi.

– În 1928 pe Broadway au avut loc cam două sute de premiere. Anul acesta vor fi cam şaizeci şi cinci, şaptezeci. E o lume foarte dură. Iar meseria mea este să prezint spectacole care să devină mari succese. Pentru ca aceia care şi-au investit banii să nu-şi piardă cămaşa de pe ei, şi să mă pot întoarce la ei pentru a le cere alţi bani pentru un alt spectacol. Dacă nu reuşesc să fac asta, în cîţiva ani Broadway-ul nu va mai exista. Nu sînt un ticălos bătut în cap. Mă gîndesc la viitorul profesiunii noastre.

Fine se opri şi îl fixă pe Tony cu o privire directă.

– Am discutat şi cu David. Va trebui să facă

spectacolul mai vesel. Făcu o pauză. Şi vreau să scapi de Sheila Wright şi să-i dai rolul domnişoarei Kane. Altfel voi fi nevoit să mă retrag.

Ultimatumul răsună ca o lovitură de talgere în încăperea în care se făcu brusc linişte. Juffie nu se mişcă. Aproape că nici nu mai respira. Tony învîrti linguriţa în ceaiul rece, insipid, urmărind vîrtejul care se formă.

– Sheila Wright e o actriţă de renume în Anglia, spuse el în cele din urmă. E vedeta spectacolului şi are un contract.

– Semnat la Londra. Era evident că Fine se gîndise la toate. Mi-a spus avocatul meu că nu prea are şanse să fie luat în seamă de un tribunal american. Totuşi, sînt dispus să-i ofer o compensaţie substanţială dacă renunţă la rolul ei.

– Juffie nu este potrivită pentru acest rol.

– Mie mi se pare foarte potrivită.

Tony şovăi destul de mult.

– Nu, spuse el într-un final. Nu. Vreţi să-mi castraţi spectacolul, domnule Fine. Nu pot fi de acord.

Peste o oră încă tot nu ajunseseră la un compromis, iar Fine plecă. Juffie rămăsese la fel de tăcută cît timp discutaseră despre ea ca şi înainte de a i se fi pomenit numele. Acum explodă.

– Ce dracu' să întîmplă aici, Tony? De ce ai fost aşa de încăpăţînat? Nu e manevra ta sau a mea că Sheila ar trebui să dispară din piesă. Nu am cerut rolul principal, dar dacă îmi cade drept în poală de ce să nu-l accept?

– Pentru că nu-l poţi juca, rosti Tony cu răceală.

Nu eşti capabilă să interpretezi un astfel de rol, nu încă.

– Naiba să te ia, ba sînt! Juffie se năpusti asupra lui, lovindu-l cu pumnii în piept. Sînt! Sînt!

El îi apucă ambele încheieturi, oprindu-i atacul.

– Taci din gură, devii isterică. Nu sîntem pe scenă, Juffie. Nu interpretăm nimic. Şi nu poţi face rolul ăsta. Dacă aş permite aşa ceva, n-aş mai lucra niciodată la Londra. Toată lumea ştie că trăim împreună. Va arăta ca şi cum aş fi renunţat la Sheila pentru ca prietena mea să primească rolul principal. Astfel de manevre murdare poate că sînt acceptate la New York, însă în Anglia voi fi scos din teatru pentru totdeauna.

– Ah, mîrîi ea cu dinţii încleştaţi. Adevărul în sfîrşit. Îţi protejezi doar interesele tale.

– Şi pe ale tale. Pentru Dumnezeu, ascultă-mă. Vrei să fii atentă? Pot să-ţi dau drumul şi vrei să mă asculţi?

Juffie ezită o clipă apoi dădu din cap. Îi eliberă mîinile. O strînsese tare şi îşi freca încheieturile. Respira greu şi agitat, iar pieptul i se ridica şi cobora din cauza efortului. Tony îi urmări sînii mişcîndu-i-se sub bluza roşie de mătase.

– Eşti aşa de frumoasă, spuse el încet. Nu e de mirare că Fine vrea... Clătină din cap posomorît. Pînă şi eu sînt tentat, Juffie, pînă şi eu. Dar nu te voi lăsa să-ţi distrugi cariera, şi pe a mea, nu atunci cînd eşti pe punctul de a realiza un succes extraordinar.

– Domnul Fine spune că piesa va fi un eşec. Însă era mai puţin sigură de ea, mai puţin convinsă de faptul că dintr-un motiv pervers Tony încerca să o ţină

la distanţă de tot ce-şi dorise vreodată.

– Jack Fine e un om al banilor, preocupat doar de profit, după cum a recunoscut singur. Ceea ce vrem noi doi, Juffie, este un succes al interpretării, recunoscut de cei care contează în lumea teatrului. Vreau ca fiecare critic dramatic din New York să-şi dea seama că nu eşti doar o femeie frumoasă, ci şi una extrem de talentată. Dacă îţi permit să joci un rol pentru care nu eşti nici potrivită, nici profesional pregătită, îţi voi opri cariera. Regizorii buni, cei care contează şi aici şi în Anglia, nu-şi vor imagina cît de talentată eşti. Nici măcar nu ţi se va cere să dai o probă pentru rolurile care ţi s-ar cuveni.

Juffie încă tremura, dar acum nu era din cauza furiei. Avea dreptate, bineînţeles, şi se lăsă învinsă de dragostea ei pentru el.

– Oh, Tony, de ce sînt eu atît de proastă? Veni mai aproape de el, înconjurîndu-i gîtul cu braţele, îşi înălţă capul şi îl sărută pe obraz. Te iubesc, murmură ea cînd el se aplecă să o sărute.

Tony era un amant lipsit de pretenţii, tandru şi drăguţ, aşa cum i-l descrisese lui Karen. Făcea tot ce se aşteptase ea să facă în aproape exact felul cum şi-l imaginase ea. Îi desfăcu nasturii de la bluză şi îi scoase sutienul pentru a putea să-i mîngîie sînii şi să-şi frece puţin nasul de ei, îşi trecu mîinile peste pielea ei, şi pînă la urmă îi trase jos pantalonii şi chiloţii. Pînă ajungeau în etapa asta, ea era deja întinsă pe canapea, iar ei goi. Peste un minut sau două era în ea.

Îi plăcea felul lui de a se împinge în ea. O făcea să

simtă o scînteie caldă de plăcere. Pielea i se acoperea de transpiraţia pasiunii; răsufla greu. Apoi se termina şi ea ofta mulţumită.

– O.K.? întrebă el, sărutînd-o uşor pe frunte.

– Foarte O.K.

El se ridică de pe ea şi privirea îi fu atrasă de uşă. Un plic galben fusese băgat sub ea. Tony îl ridică şi-l examină.

– O telegramă. Trebuie să o fi adus băiatul în timp ce noi... eram ocupaţi cu altceva. Nu l-am auzit bătînd la uşă. Tu l-ai auzit?

– Nu. De la cine e telegrama?

– N-am idee. Oricum, îţi e adresată ţie.

Juffie nu mai primise niciodată o telegramă. Sări de pe canapea şi alergă să o ia din mîna lui. Se gîndea la părinţii ei şi nu greşea prea mult. Telegrama era trimisă de Rosie. „PAPA TRIMIS ACASĂ ASTĂZI STOP SE SIMTE FOARTE BINE STOP AŞTEAPTĂ SĂ TE VADĂ STOP VINO CÎT MAI CURÎND STOP MAMA."

Tony citise peste umărul ei.

– Cine e Papa, tatăl tău? A fost în spital?

– Nu, bunicul meu, tatăl mamei. Da, a fost în spital. Nu o mustra conştiinţa. Rosie folosise cuvintele respective exact din acest motiv. Tony, hai să plecăm la Boston în acest sfîrşit de săptămînă. Poţi să stai în casa părinţilor mei; există destul loc.

– Nu îndrăznesc să plec acum, draga mea. Nu cît timp pe Fine îl trec fiorii creaţiei. Tu poţi pleca. Nu vom avea repetiţii sîmbătă şi duminică. Însă ai grijă să te întorci luni dimineaţă.

Dino Saliatelli avea şaizeci şi doi de ani cînd a fost eliberat din închisoare cu condiţia să locuiască cu fiica şi ginerele lui şi să evite vechile locuri din North End. Arăta cu cel puţin zece ani mai bătrîn. Petrecuse nouă ani în închisoare şi era mai slab ca niciodată, carnea atîrnîndu-i pe oase ca o hîrtie creponată. Pielea îi era de un cenuşiu murdar, iar gura i se scofîlcise într-o linie subţire. Părul îi devenise alb ca zăpada, dar încă îl mai avea, şi ochii lui negri nu se schimbaseră deloc. Încă străluceau şi păreau să vadă totul. Cînd fusese mică îi spusese că o poate urmări chiar dacă nu era cu ea. Acum îi spuse acelaşi lucru.

– Am fost cu ochii pe tine, frumoaso. Chiar dacă nu te-am văzut de cînd erai copil. Mama ta mi-a povestit totul despre tine, despre cum vrei să ajungi actriţă pe Broadway. Tîmpiţii ăia de la New York se poartă frumos cu tine?

– Da, Pa. Se poartă frumos. Premiera va avea loc luna viitoare. Şi credem că va fi un mare succes.

Dino dădu din cap.

– Bine. Foarte bine. Îmi place să te ştiu printre învingători. Dacă ai nevoie de ceva, anunţă-mă. Încă mai ştiu căi prin care să o ajut pe frumoasa mea.

Juffie îl îmbrăţişă. Apoi înghiţi greu.

– Pa, trebuie să-ţi spun ceva. În toţi anii ăştia, motivul pentru care nu am venit să te văd... am vrut să-mi amintesc de tine aşa cum erai.

– Mi-am imaginat eu. Chiar i-am spus-o mamei

tale. Şi ea mi-a adus mereu fotografii. Cea în rochia lungă, albă, cînd ai absolvit liceul, mi-a plăcut cel mai mult. Pură şi frumoasă. Ca o mireasă. Te vei căsători, Juffie?

– Încă nu. Vreau să mă ocup de cariera mea. Pură şi frumoasă, se gîndi ea. Şi fusese însărcinată cînd făcuse acea fotografie. Pentru că fusese violată de un tip care lucrase pentru el. Îi trecu prin minte că acum putea să-i povestească lui Dino. Privindu-l nu se îndoi nici o clipă că se va răzbuna pe Angel Tomasso, chiar dacă trecuse atît de mult timp. Dar dacă îi spunea, s-ar putea să afle şi părinţii ei. Şi vor dori să afle ce făcuse cu copilul şi pentru nimic în lume nu i-ar fi făcut probleme lui Karen şi familiei ei. Aşa că doar îşi îmbrăţişă bunicul şi îi zîmbi.

– Juffie, îi spuse Myer înainte ca ea să plece. Ne pregăteam să venim la premiera ta. Eu, mama şi Karen, bineînţeles. Şi ne-am gîndit să-l luăm cu noi pe profesorul Wing şi poate chiar pe domnul şi pe doamna Rice. Însă acum... Făcu un gest de neajutorare.

– Nu-i permit lui Pa să iasă din stat, aşa-i?

– Exact. Am putea să găsim pe cineva care să rămînă cu el.

– Nu, nu o face. E mai bine aşa. Într-un fel, cred că am nevoie să mă descurc singură. Peste cîteva luni, după ce spectacolul se va impune, Pa va fi mai obişnuit cu noua situaţie. Aveţi destul timp să-l lăsaţi singur pentru cîteva zile şi să veniţi să mă vedeţi.

Se hotărîse ca piesa *A Small Miracle* să nu fie reprezentată în afara oraşului. Ar fi fost prea scump. Piesa urma să fie jucată la *Teatrul Morosco* pe strada Patruzeci şi cinci, la data de 20 noiembrie.

Premiera din 20 a coincis cu o furtună teribilă, care a indispus publicul chiar înainte de intrarea în teatru. Juffie avea trei scene în actul al doilea. Două în al treilea. În primul act nu apărea deloc pe scenă, aşa că rămase în culise, privind şi ascultînd.

În primele zece minute i se păru că totul merge bine. Spectacolul se închegase în ultima săptămînă. Povestea subtilă, înduioşătoare a unor oameni simpli care făcuseră parte din taberele opuse ale războiului, iar acum trebuiau să-şi urmeze guvernele în încercarea de pace, părea să impresioneze. Sincronizarea era excelentă, nimeni nu se băga peste replicile altuia, făceau toate lucrurile pe care Tony îi învăţase să le facă timp de trei luni. Cîteva minute mai tîrziu Juffie simţi că publicul nu reacţionează. Nu rîdeau la glumele uşoare şi nu se arătau receptivi la remarcile amare.

Pînă cînd îi veni şi ei rîndul să intre în scenă era convinsă că totul mergea pe dos. Nu exista nici o vibraţie. Nu simţi nici un val de iubire. Juffie jucă cu toată forţa talentului ei, îndemnîndu-i pe cei aflaţi de cealaltă parte a rampei să o urmeze în crearea momentelor magice. La un moment dat, parcă simţise ceva, dar asta se întîmplase la sfîrşitul primei scene. Cînd îşi făcu a doua intrare, dispăruse, iar atmosfera era la fel de monotonă ca înainte.

Au plecat parcă osîndiţi la moarte, la obişnuita

petrecere de la *Sardi's* pentru a aştepta cronicile.

Pe data de 23 la hotel sosi o scrisoare. Era o înştiinţare oficială din partea lui Fine care spunea că-şi retrage investiţia pentru că reacţia la piesă nu permitea *„unui om prudent să se expună riscului"*. Le dorea mult noroc în viitor.

Tony întinse mîna şi lăsă foaia de hîrtie să cadă joc. Pluti încet spre podeaua strălucitor de albă, pe covorul uzat din apartamentul sărăcăcios din hotelul Chelsea.

– Aşa. Toată lumea să-şi ia jucăriile şi să plece acasă. Te-ai gîndit la ce vei face în continuare, frumoasă Juffie?

Se gîndise.

– Da. Ştiu exact ce am de făcut. Tony, pot să fac rost de alţi investitori.

El se holbă la ea.

– Despre ce vorbeşti?

– Despre investitori pentru spectacol. Despre bani suficienţi pentru ca piesa să poată fi jucată în continuare pînă cînd publicul va afla despre noi. Aşa cum ai spus tu că se va întîmpla.

– Cum am sperat că se va întîmpla, o corectă el. Şi e vorba despre foarte mulţi bani, Juffie. Ştiu că tatăl tău este un avocat de succes şi cîştigă mulţi bani, dar noi discutăm acum despre multe mii de dolari. Multe, multe mii.

– Nu de la tatăl meu. Juffie clătină din cap. Nu pot să-ţi explic. Însă vrei să nu spui nimănui nimic despre scrisoarea lui Fine pînă mîine dimineaţă?

– Ce se va schimba mîine?

– Ceea ce ţi-am spus. Vom avea banii. Voi lua trenul spre Boston imediat după spectacolul din seara asta. Mă voi întoarce înainte de ridicarea cortinei mîine seară. Vrei să aştepţi pînă atunci?

El se holbă la ea o clipă, apoi dădu din cap.

– Îţi dai seama ce-mi ceri, frumoaso? Dino îi aruncă o privire pătrunzătoare nepoatei sale, ochii negri încercînd să-i vadă în suflet. Ştii ce înseamnă dacă îţi fac rost de bani în felul în care vrei tu?

– Cred că da. Pa, uite, dă-mi voie să fiu absolut sinceră cu tine. Cînd am aflat prima oară despre tine şi Pop, ce făceaţi amîndoi, am fost furioasă. V-am urît pentru că m-aţi dezamăgit.

Bătrînul era în pat, sprijinit de perne, mîncîndu-şi micul dejun, iar ea era aşezată lîngă el, aplecată înainte, privindu-l la fel de intens cum o privea el.

– Am crezut că ne-aţi făcut de ruşine. Trase adînc aer în piept. Acum nu mai cred aşa ceva.

Dino nu păru şocat de mărturisirea ei. Mesteca nişte pîine prăjită şi aşteptă să înghită înainte de a vorbi:

– Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

– Faptul că-mi doresc ceva la fel de mult cît ţi-ai dorit tu: să nu fii sărac în vremurile acelea.

– Nu doar asta. Am vrut să fac ceea ce-mi cereau tata şi bunicul. Familia. Înţelegi la ce mă refer, Juffie?

– Cred că da. Şi de aceea a lucrat tatăl meu cu

tine şi în acelaşi timp alerga dintr-un loc în altul, participînd la demonstraţii şi strigînd pentru salvarea lumii. E adevărat, nu-i aşa?

– Da. Pentru că e fiul lui Benny Kane aşa cum Rosa e fiica mea.

– Iar eu sînt nepoata ta. A ta şi a lui Benny. Îmi doresc ceva mai mult decît orice pe lumea asta. Să fiu actriţă. Aproape că am reuşit. Sînt chiar la margine, Pa. Mai am doar cîţiva centimetri. Îşi întinse mîna făcînd unul din acele gesturi minunate care deveniseră atît de naturale pentru ea. Însă un anume Jack Fine vrea să-mi ia totul.

Dino întinse un braţ uscat şi mîngîie telefonul negru de lîngă pat.

– Tatăl tău mi l-a dăruit. Nu e cuplat, e o linie directă. Ştii cîte sfori a trebuit să tragă pentru a aduce încă o linie telefonică în casă cînd compania de telefoane are o listă de solicitări lungă cît să ajungă în California?

Juffie clătină din cap. Dino chicoti.

– Foarte multe sfori. Myer e fiul lui Benny Kane, nici o îndoială în privinţa asta. Deci, am un telefon, şi pot să fiu la curent cu ce se întîmplă. L-am verificat pe tipul ăsta Fine cînd am auzit că joci în piesa aceea. E foarte curat. Nu cred că putem să-l convingem să facă ce vrem noi.

– Nu cred că ai putea. Însă există destui bani care caută o investiţie legală. Ştiu asta, Pa. Citesc ziarele şi aud ce spune tata. Eu îţi spun unde să fie puşi o parte din ei.

El făcu un gest spre cafetieră şi ea îi turnă încă o

ceaşcă din lichidul negru, vîscos pe care Rosie îl pregătea doar pentru el, adăugă două cuburi de zahăr şi aşteptă ca el să ia o înghiţitură.

– Bine, spuse el. Singura care a făcut vreodată o cafea mai bună ca mama ta a fost mama mea, fie-i ţărîna uşoară. Ascultă, Juffie, nu mai e ca pe timpuri. Nu mai sînt eu cel care conduce. Încă mai am legături, încă mai pot aranja lucruri. Însă nu mai sînt eu şeful, m-am retras. Trebuie să înţelegi asta. Nu voi fi în stare să te protejez. Nu atît de mult pe cît mi-ar plăcea.

– Să mă protejezi? Pa, nu vreau decît ca spectacolul să continue. Investitorii vor cîştiga un profit. Ce altceva mai contează?

El îi luă mîinile.

– Frumoasa mea, dacă ai cumpărat o dată de la tipii ăştia, rămîi clientul lor pentru totdeauna. Nu am de gînd să te mint. Nu are importanţă dacă vor cîştiga bani, ei o vor considera o favoare. Le vei rămîne datoare.

– Datoare? Cum să le plătesc?

– Nu ştiu. Şi oricum nu va fi ceva la care tu sau eu să ne fi gîndit. Nu merge aşa. Dar într-o zi cineva va considera că a venit vremea să fie răsplătit şi nu va exista nici o modalitate de a-l refuza. Făcu o pauză, ochii negri studiind-o încă o dată. Gîndeşte-te bine, Juffie, apoi spune-mi dacă mai vrei să o fac.

Ea se gîndi. Nu era doar spectacolul, era şi Tony. Îl iubea, iar dacă piesa va fi retrasă el se va întoarce în Londra. Însă ea nu putea pleca la Londra, ea trebuia să rămînă în New York şi să ajungă o vedetă aşa cum

visase. Dădu din cap.

– Pa, este singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată. Nici un preţ nu este prea mare.

– Eşti sigură? Vocea lui era solemnă.

– Sînt sigură, spuse ea.

O mîngîie pe mînă.

– O.K., Juffie. Asta vrei, asta vei primi. Ai cuvîntul bunicului tău.

Capitolul 4

Cabinele actorilor de la teatrul *Morosco* erau la fel de mici ca şi restul clădirii, dar nimeni nu le numea fermecătoare sau intime. Pentru Juffie, care nu cunoscuse un alt teatru, tot ce era în legătură cu *Morosco* i se părea minunat, inclusiv cabina ei de mărimea unui timbru poştal. O avea doar pentru că distribuţia din *A Small Miracol* totaliza doar cinci actori principali şi pentru că era prietena lui Tony Morton. La dracu', îi plăcea cabina oricum.

Se afla în ea după a patruzeci şi şaptea reprezentaţie, în prima marţi din ianuarie 1948, stînd

în faţa minusculei oglinzi, ştergînd cu cremă puternicul machiaj necesar pentru a face să arate de patruzeci de ani. În spatele ei se deschise uşa. Juffie nu se întoarse, privi în oglindă – şi îngheţă. Lîngă ea, încadrat în becurile care mărgineau oglinda, se afla Angel Tomasso.

– Bună, fetiţo.

După cîteva secunde ea încetă să-şi mai frece cu cremă obrajii unsuroşi.

– Ieşi afară. Vorbise încet şi nu se întoarse. Ieşi afară sau voi chema pe cineva să te arunce în stradă.

– Na, nu cred. Mai făcu un pas spre ea şi închise uşa în urma lui. Cum aşa? Nu există mulţimi de oameni care să-ţi ceară autograful, nici un şir lung de admiratori? Nu e ca în filme, nu-i aşa?

Juffie se ridică. Doar cîţiva centimetri o despărţeau de Angel în acea cabină mică. Vru să treacă pe lîngă el şi să ajungă la uşă. El o apucă de încheietura mîinii.

– Unde crezi că pleci?

– Dă-mi drumul, spuse ea într-o şoaptă mîrîită compusă în părţi egale din ură şi teroare. Dă-mi drumul sau urlu pînă se prăbuşeşte întreaga clădire. Şi vei fi arestat pentru tentativă de viol. Să nu crezi că n-o voi face de data asta.

Tomasso îşi lăsă capul pe spate şi rîse.

– Chiar nu ştii cum stau lucrurile, nu-i aşa, fetiţo? Încă nu-i eliberase încheietura.

– Nu-mi mai spune fetiţo. Pentru tine sînt Miss Kane. Şi despre ce dracu' vorbeşti? Ce cauţi aici?

El îi dădu drumul.

– Vrei să-ţi răspund la întrebări? O.K., Miss Kane – felul în care îi pronunţă numele îl făcu să sune ca o obscenitate – din moment ce se pare că nu ştii, îţi voi spune. Lucrăm pentru acelaşi bos. Vinnie Faldo. Domnul Faldo pentru tine. Ceea ce într-un fel înseamnă că lucrezi pentru mine.

– N-am auzit niciodată de Vinnie Faldo. Ai zece secunde ca să dispari de aici. Apoi voi striga după ajutor. Şi în orice clipă poate apărea regizorul pentru că vom ieşi în oraş.

– Oh, da, ştiu despre tine şi regizorul englez. Vă regulaţi de zor într-un hotel plin de purici. Presupun că e şi ăsta un mod de a ajunge pe Broadway.

Juffie deschise gura şi de data asta ţipătul ţîşni. Tomasso i-l înăbuşi imediat, un braţ îi înconjură gîtul într-o strînsoare care o sufocă iar cu cealaltă mînă îi acoperi gura.

– Taci din gură, căţea proastă! Am nişte afaceri cu tine şi printre ele nu se numără şi distrugerea chipului ăstuia frumos, chiar dacă mi-ar plăcea să o fac. Domnul Faldo nu se bucură dacă i se ruinează investiţiile.

Braţul din jurul gîtului o strîngea încă atît de tare încît abia putea respira. În cele din urmă îşi luă mîna de pe gura ei şi îşi relaxă braţul din jurul gîtului.

– O.K., acum taci şi nu mai scoate nici un sunet. Mişcă-ţi fundul în scaunul ăla şi ascultă-mă. O împinse spre bancheta din faţa oglinzii. Ea rămase acolo, prea speriată şi uluită pentru a se putea mişca. Aşa e mai bine. Poate că într-adevăr nu ştii nimic, aşa că îţi voi explica. Domnul Faldo a oferit paralele

pentru ca piesa asta jalnică să continue să fie jucată de... de cît timp? Două luni?

Juffie dădu din cap, începînd să înţeleagă, deşi nu ar fi vrut.

– Ei, şi în opt săptămîni nu ne-ai adus nici un profit. Aşa că s-a terminat. Nu vei mai primi nici un cec de la compania *Alliance Investment,* care e în întregime proprietatea domnului Faldo şi a asociaţilor săi. *Capisce?* Ai înţeles?

Juffie dădu din nou din cap. Îi venea să-şi verse stomacul. Şi credea că o va şi face. Valuri de greaţă îi urcau din stomac spre gît, dar ea doar le înghiţi, rămînînd pe banchetă şi ascultînd.

– Bine. I-am spus şefului că eşti o fată deşteaptă. Iar domnul Faldo mi-a spus să-ţi spun că va ţine legătura cu tine pentru vremea cînd îi vei întoarce serviciul făcut. Între timp, dacă mai vrei sprijin pentru un spectacol care să nu fie aşa o mare porcărie, anunţă-l pe Dino şi poate domnul Faldo te va ajuta. Tomasso rînji. Sau poate preferi să apelezi la mine, pentru că eu sînt mîna dreaptă a domnului Faldo. Pariez că ţi-ar conveni mai mult aşa, ţinînd seama de faptul că ne cunoaştem aşa de bine. Poftim, îţi las numărul meu.

Vîrî mîna în buzunar şi Juffie crezu că va scoate o carte de vizită sau o bucată de hîrtie. În schimb, ţinea în palmă un briceag mic pe care îl deschise. Ea ţîşni din nou spre uşă, dar el o înhăţă. Nu-i mai strînse gîtul de data asta. O prinse între braţele lui puternice care o apăsau dureros pe piept, iar mîinile lui le ţineau pe ale ei. O forţă să-şi desfacă palma dreaptă.

Apoi, cu stiletul, îi crestă în carne patru cifre.

Nu tăie foarte adînc şi nu fu îngrozitor de dureros, iar ea era prea înspăimîntată pentru a ţipa. Înţepăturile usturătoare se terminară în mai puţin de un minut. Tomasso îi dădu drumul.

– În caz că nu mi-ai înţeles scrisul, e doi şapte nouă zero, în Boston. Să nu-l pierzi. Rîse din nou. Ai grijă de tine, fetiţo. Ne mai vedem noi.

Juffie abia dacă îşi dădu seama că uşa se deschise, se închise, şi că el plecase. Se uita cu ochi măriţi la palma ei, stropită cu picături de sînge, care încă curgea. Trecură cîteva secunde pînă să-şi dea seama că cineva bate la uşă.

– Juffie, eşti înăuntru? Te aşteptăm toţi.

Ea luă un teanc de şerveţele din pachetul de pe măsuţă şi le ţinu în pumn apoi deschise uşa. Tony tocmai ridica mîna pentru a bate din nou. O lăsă să cadă şi se uită mirat la ea.

– Ce s-a întîmplat? Arăţi groaznic. Eşti bolnavă?

– Da, puţin. Probabil am mîncat ceva. Acum mă simt mai bine.

– O.K. Vrei să te grăbeşti puţin? Toţi te aşteaptă.

Era ziua de naştere a Sheilei Wright şi mergeau la *Lindy's* să sărbătorească cu enorme sandviciuri cu pastramă şi plăcinte cu brînză. Restaurantul *Lindy's* fusese alegerea lui Sheila. „Poate nu-mi voi mai sărbători niciodată ziua de naştere în New York", spusese ea. „Şi vreau să-mi amintesc de ea făcînd ceva deosebit."

– Mai bine plecaţi înainte, spuse Juffie. Voi veni şi eu, cînd mă voi simţi mai bine.

– Eşti sigură? întrebă Tony.

Juffie insistă că era. Apoi, rămasă singură, se aşeză în faţa oglinzii şi se uită în lumina nemiloasă a becurilor la chipul ei pe jumătate machiat.

– Oh, Dumnezeule, şopti ea. Oh, Dumnezeule.

Peste zece minute se auzi o altă bătaie în uşă.

– Miss Kane, sînteţi tot aici? Sînt eu, Bob. Portarul. Aş vrea să încui.

– Da. Îmi pare rău. Tocmai plecam. Încă două minute, Bob. Mai poţi aştepta două minute, Bob?

– Fireşte, Miss Kane, fireşte.

Îi auzi paşii îndepărtîndu-se pe coridor şi apucă cu mîna stîngă nişte şerveţele, începînd să-şi cureţe faţa cu mişcări pline de răutate.

Peste patruzeci de minute se afla în apartamentul ei din Chelsea. Tony era încă la *Lindy's* sărbătorind-o pe Sheila, aşa că acum profită de şansa care i se oferea. Îşi scoase haina dar îşi păstră mănuşile. Erau negre şi cea dreaptă arăta suspect de umedă, însă petele de sînge nu puteau fi văzute prin pielea închisă la culoare. Ridică receptorul cu mîna stîngă.

– Alo, recepţia? Vă rog să-mi daţi un număr din Boston.

Telefonul sună doar de două ori, apoi auzi vocea aspră a bunicului ei.

– Pa, sînt eu, Juffie. Îmi cer scuze că sun atît de tîrziu. Dormeai?

– Nu. Nu prea dorm în ultimul timp. Şi, aşa cum ştii, telefonul e chiar lîngă pat. Ce mai faci, frumoaso?

– Bine. Sînt bine, Pa. Cine e Vinnie Faldo?

Se făcu linişte la celălalt capăt al firului.

– De ce vrei să ştii? întrebă el pînă la urmă.

– A venit un tip la mine în seara asta. Cineva pe care l-am mai întîlnit, cineva pe care îl urăsc. Mi-a spus că lucrează pentru Vinnie Faldo, şi că Faldo e proprietarul companiei *Alliance Investment.* A spus că-şi vor retrage banii pentru că spectacolul nu le aduce nici un profit.

– Şi?

– Deci e adevărat?

– Îhm, spuse Dino. Cred că da. Vinnie nu e singur, are parteneri. Dar el e *capo.* Şi un vechi prieten m-a sunat acum cîteva zile. Mi-a spus că ştie că mă va interesa, pentru că tu joci în piesă. Băieţii nu sînt prea mulţumiţi de investiţia făcută.

– Înţeleg.

Din nou se lăsă tăcerea.

– Juffie, spuse Dino în cele din urmă, nu pot face nimic ca să-i opresc să-şi retragă banii. Aşa cum ţi-am spus, nu mai sînt eu cel care conduc, eu doar supraveghez într-un fel. Dar nu e chiar aşa de îngrozitor, nu? Ai jucat vreo două luni, da?

– Da, Pa. Aşa este. Şi îmi pare rău că te-am deranjat. Cum te mai simţi? întrebă ea cu întîrziere.

– Bine. Mama ta se ocupă foarte mult de mine. Şi ea şi tatăl tău sînt în regulă. Nu le voi spune că m-ai sunat, pentru că asta e afacerea noastră. Însă sună-i. Îşi fac probleme pentru tine.

– O voi face, Pa. Promit. Noapte bună.

Deci se terminase. Plănuise să-i spună să întreprindă ceva ca Angel Tomasso să nu mai fie niciodată trimis la ea. Dar după cum îi sunase vocea

la telefon era bătrîn şi obosit, şi nu putu să-i ceară nimic. Pa, prin ajutorul oferit ei, viola termenii eliberării condiţionate şi nu voia să-l implice şi mai mult. Bănuia oricum ce-i va spune „Ţi-ai făcut-o singură, Juffie. Te-am prevenit. E prea tîrziu să plîngi acum."

Ceea ce-i spuse şi Tony mai tîrziu cînd se întoarse de la petrecere şi ea îi povesti că nu se simţise prea bine şi că fusese anunţată că investitorii din Boston se vor retrage.

– Păi, nu e o surpriză. Jucăm cu o regularitate dezgustătoare pentru o sală pe jumătate plină. Acum e prea tîrziu pentru regrete. Iar eu am început deja să caut alte posibilităţi.

Pentru prima oară după ore întregi, Juffie parcă se simţea mai bine.

– Ce fel de posibilităţi, Tony? Un nou spectacol? Cum se numeşte? Voi avea şi eu un rol?

– Toate la timpul lor, scumpa mea. Îşi termină de încheiat nasturii de la pijama şi se vîrî în pat lîngă ea. Dar în locul tău nu mi-aş face prea multe probleme dacă va fi sau nu un rol. Singurul lucru bun care a ieşit din acest fiasco este că steaua lui Juffie Kane şi-a început ascensiunea. Se întoarse. Noapte bună.

Juffie voia să facă dragoste, să simtă în jurul ei două braţe liniştitoare. Întinse uşor mîna. Stînga, care nu era bandajată şi era ascunsă sub pernă.

– Tony?

– Replica clasică, nu în seara asta, dragă. Mă doare capul.

În cîteva minute îl auzi sforăind.

Două săptămîni mai tîrziu era din nou singură la

Chelsea. O situaţie tot mai frecventă pentru că *A Small Miracle* fusese scoasă de pe afiş iar Tony se întîlnea cu oameni şi aranja lucruri, după cum se exprimase el. Ce anume aranja, încă nu ştia. În fiecare zi citea în *Variety* rolurile disponibile, dar nu se prezentă să dea nici o probă. Tony îi spusese să stea liniştită.

– Îţi voi găsi un rol în care să străluceşti cu adevărat, Juffie. Şi mă voi scălda în gloria de a te fi descoperit.

Era întinsă pe canapea visînd vechiul vis minunat în care era chemată la rampă de nenumărate ori cu strigăte puternice şi ovaţionată în picioare, cînd auzi telefonul sunînd.

– Miss Kane, sînt aşa de fericită că te-am găsit. Sînt Cecyl Abrams, secretara lui Jack Fine. Domnul Fine ar dori să vorbească cu tine.

– Bună, Juffie, spuse producătorul peste o clipă. Îmi pare rău că spectacolul s-a întrerupt. Dar putea fi şi mai rău. Aţi jucat opt săptămîni.

– Nu mulţumită dumneavoastră, spuse ea.

– Ştiu. Mai eşti încă supărată pe mine?

– Nu, nu sînt supărată. Probabil că aţi avut dreptate. Ar fi trebuit să schimbăm anumite lucruri înainte de premieră.

– La dracu' cu toate prostiile alea, zise Fine. S-a terminat. Tony e acolo?

– Nu. Dar trebuie să sosească. Să-i spun să vă sune?

– Nu e necesar. Cu tine vreau să vorbesc. Ne putem întîlni la o cafea? Să zicem peste douăzeci de

minute?

O jumătate de oră mai tîrziu erau la *Schrafft's* la colţul dintre Fifth Avenue şi strada Paisprezece.

– Am ales locul acesta pentru că nimeni dintre cei care lucrează în teatru nu trece strada Douăzeci şi unu, îi explică Jack Fine. Şi va fi o discuţie confidenţială. Se întinse şi îi luă mîna. Cea dreaptă care ieşise doar ieri din bandaje. Foarte confidenţială, repetă el.

Juffie începu să-şi tragă mîna. Jack i-o reţinu.

– Nu-mi cunoşti încă soţia, nu-i aşa, Juffie? Se numeşte Vanessa. E englezoaică şi o ador. Amîndoi am mai fost căsătoriţi de două ori. A treia oară vom fi mai norocoşi, aşa credem. Deci, nu încerc să te seduc. Chiar dacă eşti cea mai superbă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am patruzeci şi nouă de ani, sînt destul de bătrîn pentru a-ţi putea fi tată şi, aşa cum am spus, îmi iubesc soţia. Şi iubesc şi teatrul.

Ea nu vorbi pentru că nu avea ce să spună pînă nu auzea ce dorea el, dar îşi lăsă mîna într-a lui.

– Uite, continuă el, trebuie să-ţi pun o întrebare personală. Cît de legată eşti de Tony Morton?

Acum îşi trase mîna.

– Foarte legată. Tony şi cu mine sîntem mai mult decît prieteni. Ştiţi foarte bine, domnule Fine.

– Jack. Şi da, ştiu. De aceea am vrut să vorbesc cu tine între patru ochi. Voi da cărţile pe faţă. Se zvoneşte că Morton încearcă să găsească sprijin pentru un nou spectacol în care tu vei juca rolul principal, iar el va fi regizorul.

Juffie îl aprobă.

– Da, ştiu.

– O.K. Dar poate ştii ce piesă are el în minte.

Era o întrebare şi el aştepta un răspuns. Juffie clătină din cap.

– Bănuiam că nu, spuse Fine. Ştiu cum operează tipi ca Morton, fac totul pe ascuns. Şi cunosc piesa. O altă poveste de război. Asta are o eroină franceză care se opune naziştilor şi va fi spînzurată în actul al treilea. Rolul nu e rău, fata are nişte scene grozave.

– Domnule Fine, de ce îmi spuneţi mie lucrurile astea? De ce aţi venit aici?

– Pentru că eu cred că eşti o minunăţie, Juffie Kane. Şi pentru că piesa asta căreia Morton îi face reclamă este un nou eşec. E o poveste teribilă. Amară, greoaie, deprimantă. Acum nu e momentul pentru piese deprimante. Nu după ce oamenii au trecut prin atîtea în ultimii ani. Acum e vremea pentru comedii. Cum ar fi *Born Yesterday*. Ai văzut-o, Juffie?

– Da. Mi-a plăcut foarte mult. Judy Holliday este minunată.

– Este într-adevăr. Într-o zi, draga mea, tu vei fi şi mai bună. Juffie vru să zică ceva, dar el ridică mîna ca să o oprească. Lasă-mă să termin, apoi poţi să spui ce vrei. Vei fi cea mai mare vedetă dacă – şi e un mare dacă – vei fi pusă în evidenţă în spectacole potrivite ţie. Eşti la fel de deşteaptă pe cît eşti de frumoasă, aşa că ştii foarte bine că unei actriţe nu-i foloseşte deloc să apară într-un şir de eşecuri.

De data asta Juffie nu se mai abţinu să nu vorbească.

– Da, ştiu asta, şi o ştie şi Tony. Este un regizor cu experienţă, domnule Fine. Vorbiţi de parcă n-ar şti să deosebească o piesă bună de una proastă.

– Cu experienţă în Anglia, nu aici. Şi dacă e aşa de bun, cum de a fost *Miracle* un dezastru?

– N-a fost un dezastru. S-a jucat aproape trei luni.

– Doar pentru că nişte bani din, Doamne ajută-ne, Boston şi-au luat zborul încoace. Niciodată nu o să-mi dau seama cum nişte macaronari din Boston şi-au imaginat că ştiu mai multe despre teatru decît mine. Probabil că aveau bani de cheltuit. Dar asta nu are importanţă. Juffie, pun în scenă un nou spectacol. Se numeşte *Delilah.* Nimic biblic. Delilah e o fată din Tennessee care vine în New York şi face avere conducînd un bordel. Se opri. Ştii ce e un bordel?

Juffie dădu din cap.

– Bine. Deci, ce se întîmplă în piesă e că întreaga ei familie de oameni simpli vine să locuiască cu ea, dar fireşte că nu ştiu ce fel de local conduce ea. Ei cred că e o şcoală pentru fete. Între timp lui Delilah îi vine ideea trăsnită că unul din clienţi e preşedintele Statelor Unite. E foarte amuzant. Cum de nu rîzi?

– E o farsă, nu-i aşa?

– O farsă de modă veche. Cu poante în fiecare minut, excelent scrisă. Dialogurile sînt fantastice. Iar Delilah e tot spectacolul. Pe scenă aproape în fiecare secundă. Un rol foarte dificil, aşa că regizorul nu vrea să audă despre o necunoscută care mie mi se pare că ar fi grozavă. Cineva care nu e doar la fel de frumoasă cum se presupune că este Delilah, dar care se va descurca cu accentul şi partea de umor. Le

vrea pe Kitty Carlisle sau poate pe Nanette Fabray. Dar, pentru că fără mine nu poate monta spectacolul, a acceptat ca aceea pe care o propun să dea o probă. Mîine. Ce zici, Juffie?

– Nu ai vorbit cu Tony despre asta, nu-i aşa?

Fine îşi împinse ceaşca goală de cafea şi clătină din cap.

– Nu, am crezut că am fost destul de clar. Nu există nimic pentru Tony Morton. Regizorul va fi John Duquesne. Iar Tony Morton te vrea pentru el. Nu personal, asta vă priveşte pe voi şi nu e treaba mea. Te vrea din punct de vedere profesional, Juffie. Ştie foarte bine ce succes răsunător ai putea avea. Dar nu şi dacă te pune mereu în piese care vor eşua.

Ea nu spuse nimic pentru că nu găsi ce să spună. Poate că Jack Fine avea dreptate. Poate că ar trebui să se arunce în braţele lui şi să-i mulţumească pentru această şansă oferită o singură dată în viaţă. Însă încrederea ei în ea însăşi era la un nivel foarte scăzut. Tocmai făcuse o mare prostie dorind atît de mult ca *Miracle* să rămînă pe afiş. Nu reuşise, nu făcuse decît să întîrzie inevitabilul şi pentru a realiza ceva lipsit de importanţă se îndatorase unui om numit Vinnie Faldo, pe care nici măcar nu-l cunoştea, şi lui Angel Tomasso pe care îl cunoştea prea bine. Acum Jack Fine îi făcea o propunere care îi va acorda şi lui drepturi asupra ei.

Juffie îşi trecu degetele mîinii stîngi peste palma mîinii drepte. Doar o mică crestătură, însă ea îşi imagină numerele crestate de Angel Tomasso. Fine se ridică.

– O.K., ai rămas tăcută atîta timp, trebuie să-mi dau seama că ideea nu te încîntă. Iar, fără entuziasm, treaba asta nu va merge. Juffie, dacă te răgîndeşti, ştii unde să mă găseşti. Va fi prea tîrziu pentru *Delilah.* Duquesne vrea să-şi găsească starul cît mai repede. E un spectacol extraordinar şi nu eşti deşteaptă, eşti proastă. Dar niciodată nu-mi voi schimba părerea despre cît de talentată eşti.

Profesorul Bernard Hanrihan, şeful catedrei de psihologie de la colegiul *Simmons*, niciodată nu invitase vreun student în casa lui de pe Brighton Avenue din Brighton. Poate că visa că Karen Rice era întinsă lîngă el în patul dublu în care dormise cu soţia lui.

– Karen, eşti cu adevărat aici, nu-i aşa? Nu este o iluzie a imaginaţiei mele febrile?

– Nu, nu este o iluzie. Era întinsă pe spate, goliciunea fiindu-i acoperită doar de un cearceaf subţire. În întunericul din cameră i se păru că vocea îi suna imaterială. Dacă este o iluzie atunci înseamnă că suferim de o halucinaţie comună. Există astfel de lucruri, ce crezi?

– Nu, n-aş crede. Bineînţeles, există isteria în masă. E ceva pe aproape.

– Şi asta e explicaţia logică pentru un fenomen ca nazismul?

– Karen, spuse el blînd. Nu cred că e cazul să-ţi

ţin un curs. Cum te simţi?

Ea şovăi.

– Puţin cam ciudat, recunoscu ea în cele din urmă. Ca toate fetele, m-am întrebat şi eu cum va fi prima oară.

– Asta încerc să aflu. Cum a fost? Te-am... El ezită şi cînd vorbi o făcu cu o timiditate dezarmantă. Te-am satisfăcut? Nu prea am multă experienţă. Nu. Nu rîde. Este adevărat. Ştiu că sună ridicol pentru că am cincizeci şi unu de ani, însă m-am căsătorit foarte tînăr, şi nu a mai existat nimeni altcineva decît soţia în viaţa mea.

– Nu rîdeam de tine. De noi. Doi inocenţi. Şi, Bernard, mă simt foarte satisfăcută.

El suspină şi se apropie de ea luînd-o în braţe.

– Sînt,aşa de fericit. Ţin foarte mult la tine, Karen. Altfel aşa ceva nu s-ar fi întîmplat deloc.

– Şi n-au mai existat alte studente? În toţi anii de cînd a murit soţia ta?

El îi povestise cum, cu nouă ani în urmă, soţia lui se înecase într-un accident într-un lac din New Hampshire. Atracţia dintre ei ieşise la lumină în urmă cu două luni, după ce se întîlniseră la bibliotecă şi plecaseră împreună, se plimbaseră pe Copley Square, băuseră o cafea şi discutaseră două ore întregi.

Toate astea duseseră la ce se întîmplase astăzi, şi în tot acest timp Karen permisese pregătirea acestui final – nu, îl ajutase – spunîndu-şi în adîncul sufletului că era probabil doar una dintr-un şir lung de studente benevole.

Acum el stăruia că nu era aşa.

– Nimeni altcineva, spuse el. Şi bineînţeles nici o studentă. Doar soţia mea, aşa cum ţi-am spus. O mîngîia pe spate în timp ce vorbea, dezmierdînd-o de parcă ar fi fost o pisicuţă.

Karen simţi cum o cuprind valuri de plăcere, nu doar din cauza atingerii lui, ci pentru că ştia că spunea adevărul şi că ea era deosebită, nu ultima dintr-o serie întreagă. O făcea să se simtă mai grozav decît actul sexual în sine, deşi niciodată nu-i va spune asta. Oftă şi se ghemui mai aproape de el. Corpul lui Bernard nu părea bătrîn. Era subţire, nu avea burtă, iar părul nu-i era cărunt. Cei treizeci şi unu de ani diferenţă nu aveau importanţă. Era doar o convenţie stupidă pe care era hotărîtă să o ignore. Oftă din nou.

– Sper că înţelegi cît de riscantă este această situaţie, murmură el.

– Te referi la faptul că dacă cineva află despre noi tu îţi vei pierde slujba şi eu voi fi dată afară? Da, înţeleg.

– Şi eşti dispusă să accepţi?

– Da.

El nu o întrebă de ce. Ea se bucură pentru că nu i-ar fi putut răspunde. Nu prea era capabilă să identifice acel ceva ce o atrăgea la Bernard. O bună parte era marea ei admiraţie pentru el. Era extrem de inteligent, publicase chiar mai multe cărţi de psihologie. Dar era mai mult decît atît. Auzi în minte vocea lui Juffie. Ce anume mai mult? Şi singurul răspuns pe care îl putea da, era, cred că îl iubesc.

Bernard încă o ţinea în braţe mîngîind-o.

– La ce te gîndeşti?

– N-aş putea formula în cuvinte. Bernard, ţi-ai iubit soţia?

– Da. Ştiu că sună banal dar m-am căsătorit cu fata pe care am cunoscut-o din copilărie. Într-un fel am crescut împreună.

– Şi nu aţi avut copii?

– Nu. N-am avut timp. Vezi, şi ea îşi avea cariera ei. Eram amîndoi la colegiu cînd ne-am căsătorit şi am continuat luîndu-ne doctoratul împreună. Ea avea un venit al său aşa că ne-am putut permite.

– Care era domeniul ei?

– Credeam că ştii. Psihologia. De fapt, ea e cea care a scris trei dintre manualele pe care le folosim la cursuri. A făcut muncă de pionierat în domeniul testării inteligenţei.

O femeie cu doctorat, deschizătoare de drumuri în psihologie şi pe deasupra provenind şi dintr-o familie bogată. Grozav. Nu avea nici o şansă să se ia la întrecere cu aşa ceva. Scoase un sunet înfundat pe care el îl luă drept geamăt.

– S-a întîmplat ceva? Te-am apăsat prea tare? Ţi-e frig?

– Da, mi s-a făcut puţin frig. Hai să tragem cuvertura.

El o făcu, apoi spuse:

– Uite, e aproape zece. Nu-mi place să o spun dar ar fi bine să punem ceasul să sune în caz că vom dormi prea mult. Trebuie să pleci în curînd, draga mea. Îmi pare rău, repetă el.

– Nu-ţi cere scuze. E în regulă, Bernard. Serios.

– Chiar la colţ e o staţie de taxiuri. Te conduc pînă acolo şi te trimit acasă cu taxiul.

– Atunci mai putem rămîne o oră împreună, spuse ea. Voi pleca la unsprezece.

– Foarte bine, la unsprezece.

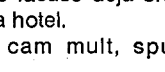

În New York se făcuse deja ora unsprezece cînd Tony se întoarse la hotel.

– Ai întîrziat cam mult, spuse Juffie. Eram îngrijorată.

– Îmi pare rău.

O spuse indiferent şi ea nu era sigură că lui îi părea într-adevăr rău. Tony scoase un text din buzunarul dinăuntru al paltonului şi i-l întinse.

– Vrei să te uiţi puţin la el? Dacă nu eşti prea obosită.

– Nu, nu sînt deloc obosită. Juffie duse dosarul albastru la singura lampă de citit din cameră. *The Passionate Defender*[1] era scris de mînă pe copertă. E o dramă?

– Da. Se petrece în Franţa în timpul războiului. Scoase sticla de coniac din debara şi îşi turnă o porţie mare. Vrei şi tu?

Juffie clătină din cap şi se concentră asupra textului. Îl răsfoi doar, pentru că Tony se aşezase şi o

1. Înflăcărata apărătoare

urmărea, evident aşteptînd ca ea să termine. Eroina se numea Yvette, şi, aşa cum îi spusese Jack Fine, avea cîteva scene minunate. Dar şi celelalte lucruri pe care i le spusese erau adevărate: era o poveste îngrozitor de serioasă.

– Totul e aşa de crîncen şi apăsător, zise Juffie cînd ajunse la ultima pagină.

– Yvette e un rol minunat.

– Da. Are mult miez, asta-i sigur. Începu să se însufleţească la gîndul de a interpreta o eroină clasică care moare în actul al treilea.

Apoi spuse, întinzîndu-i textul:

– Poţi să-l iei Tony. Nu voi avea nevoie de el.

– Nu înţeleg. Nu vrei să joci în piesă? Este un rol excelent. Mi-am pierdut două zile ca să aranjez totul pentru tine. Şi, Juffie, am plătit acest apartament pînă la sfîrşitul lui februarie.

Ar fi trebuit să fie furioasă, în schimb chicoti.

– Nu mai spune? Mulţumesc, voi rămîne pînă îmi voi cumpăra un apartament. Sărmanul Tony, ar trebui să vezi cît de oropsit arăţi. Îmi pare rău, dar nu o voi juca pe Yvette Off-Broadway. Aşteptam momentul potrivit ca să ţi-o spun fără să fie prea dureros pentru tine. Jack Fine mi-a oferit rolul principal în noua lui producţie. Dar pentru că nu era nimic pentru tine... înălţă din umeri semnificativ.

El se holba la ea cu gura căscată. Merita toată dezamăgirea ei doar ca să-i vadă expresia întipărită pe faţă.

– Tony, adăugă ea înainte ca el să poată spune ceva. Vrei să pleci dracului de aici? Chiar în clipa

asta? Înainte să anunţ recepţia că ai vrut să mă violezi sau să mă ucizi sau mai ştiu eu ce? Sînt sigură că Sheila Wright va fi încîntată să-ţi ofere un pat pentru noaptea asta.

Peste cîteva minute el era plecat deja. Juffie trebuia să facă faţă consecinţelor minciunii ei şi să o facă să devină adevăr. Începu să răsfoiască prin cartea de telefon, căutînd disperată la litera F.

– Dumnezeule, te rog, şoptea ea agitată, fă ca Jack Fine să locuiască în Manhattan. Nu avea altă carte de telefon. Găsi un J.Fine la 960 Park Avenue. Telefonul sună de vreo şase ori înainte ca un bărbat să răspundă. Era evident că dormea.

– Sînt Juffie Kane. Vorbesc cumva cu domnul Fine producătorul?

– Da, Juffie, eu sînt. Cît dracu' e ceasul?

– Trecut de miezul nopţii, domnule Fine. Îmi cer scuze. Dar mi-aţi spus că Kitty Carlisle sau Nanette Fabray ar putea semna în orice clipă. Şi că trebuia să dau o probă mîine. Vreau să o fac. Vă rog, vreau să dau o probă pentru rolul lui Delilah.

Urmă o tăcere de cîteva secunde, apoi Fine rîse pe înfundate.

– I-am spus deja lui Duquesne că nu te interesează, dar îl trezesc şi pe el. Vino la zece la biroul meu.

Juffie nu dormi toată noaptea. Nu din cauza lui Tony Morton, ticălosul naibii. Pentru că nu avea textul piesei *Delilah*. Va trebui să joace la prima lectură. Dacă ar fi fost destul de deşteaptă să spună da în secunda în care Jack Fine îi propusese rolul, şi-ar fi

putut petrece noaptea studiindu-l. Acum nu putea decît să încerce să-şi amintească cum ar vorbi o trăsnită fără maniere din Tennessee şi să exerseze accentul.

Cînd nu-şi mai făcu probleme pentru asta începu să se îngrijoreze de cum se va îmbrăca. Oare cum s-ar aştepta John Duquesne să arate ea? Ca Delilah? Ca o fată de la un colegiu din Boston? Ca o rafinată actriţă din New York? Ce-i spusese Fine despre ea? La ora nouă încă era în faţa dulapului în sutien şi chiloţi, străduindu-se să se hotărască. Se auzi o bătaie în uşă. Juffie luă un capot şi se duse să deschidă.

– M-au trimis de la recepţie, spuse tînărul. Domnul Morton a cerut să i se împacheteze lucrurile.

– O.K., dar mai trebuie să aştepţi cincisprezece minute. Acum mă îmbrac, apoi voi pleca. După aceea poţi să intri şi să împachetezi.

– Un tip de la taximetre aşteaptă în hol. I s-a cerut să ducă valizele la aeroport.

– Să-l ia dracu' – şi pe Tony Morton. Juffie trînti uşa şi puse piedica. Apoi i se făcu milă de tînărul care îi făcea slujba. Cincisprezece minute, strigă ea şi alergă înapoi la dulap.

Era deja nouă treizeci cînd ajunse în stradă şi opri un taxi. Se îmbrăcase într-o rochie neagră de lînă, înviorată doar de un şirag de perle, sub un mantou roşu pînă deasupra genunchilor. Se hotărîse pentru New York şi rafinament. Părul îi era ascuns în întregime de o pălărie neagră de fetru cu o panglică neagră şi o pană lungă roşie. Slavă Domnului că nu

ningea şi nu avea nevoie de cizme în locul pantofilor negri.

– Miss Kane, spuse Cecily Abrams cînd ajunse în biroul lui Fine de pe strada Patruzeci şi trei Est. Mă bucur că te cunosc în sfîrşit. Am auzit foarte multe despre tine. Îi întinse mîna şi Juffie i-o strînse. Te conduc înăuntru. Domnul Fine te aşteaptă.

Era singur şi se ridică din spatele mesei, arătîndu-i un scaun.

– Stai acolo. Scoate-ţi haina ca să nu te coci de căldură. Poftim textul.

Juffie îl luă cu o nerăbdare plină de o nervozitate pe care nu şi-o putu ascunde. Fine îi zîmbi.

– Linişteşte-te. Ai patruzeci şi cinci de minute, poate o oră. John trebuie să apară după unsprezece.

– Atunci nu va trebui să joc ceva la prima mînă, spuse ea oftînd uşurată. Mulţumesc.

Jack Fine o mîngîie pe obraz şi o lăsă singură. Apoi se trezi dintr-odată că se întoarce. De parcă ar fi trecut doar cinci sau zece minute, însă trebuie să fi fost mai mult, pentru că lîngă el se afla un alt bărbat pe care îl prezentă ca John Duquesne. Juffie se ridică ca să-i strîngă mîna regizorului. Era cam de vîrsta lui Fine, poate cu cîţiva ani mai bătrîn, şi era scund şi îndesat şi fără nimic impresionant. Însă Juffie îi cunoştea reputaţia.

– E o plăcere să vă cunosc, domnule Duquesne. De mulţi ani citesc despre dumneavoastră.

– Hm, spuse Duquesne. Ei îi spuse doar atît. O privi din cap pînă în picioare, apoi i se adresă lui Jack Fine. Frumoasă, sînt de acord. Splendidă. Un corp

minunat. Dar e prea rece şi rafinată pentru Delilah. Ne trebuie una plină de viaţă care să vibreze de emoţii ca şi Kitty Carlisle. Nu o doamnă elegantă din Boston.

– Ascult-o doar, John. Nu îţi cer decît atît.

– Fireşte. Pentru asta am venit. Se întoarse spre Juffie, de parcă prin a-i acorda atenţie o făcuse să reapară. Evident, cînd discutase despre ea de parcă ar fi fost o halcă de carne, ea fusese absentă pentru el. Poţi începe, miss Kane.

Juffie se uită de la regizor la producător şi înapoi, văzînd de pe feţele lor că le făcuse o impresie greşită şi că asta va fi o pierdere de timp.

– Aş vrea să încep de la a doua intrare a lui Delilah. E în regulă?

Duquesne înălţă din umeri.

– Indiferent de unde vrei.

– Atunci voi ieşi afară şi voi intra cum ar intra ea.

Juffie nu mai aşteptă nici un comentariu, se strecură pe uşa care ducea la secretară şi o închise în urma ei.

Cecily Abrams era la maşina de scris şi ridică privirea.

– Ai nevoie de ceva?

– Nu. Juffie nu avea timp de explicaţii. Era prea ocupată să-şi smulgă pălăria şi să-şi scoată agrafele din păr. Apoi îşi trase rochia jos.

– Miss Kane!

– E în regulă, domnişoară Abrams. Nu strigaţi, vă rog. Nu vreau să se agite şi să iasă afară. În timp ce vorbea îşi desfăcuse ciorapii din jartieră şi îi rulă jos, aruncă pantofii. În sfîrşit, cu părul atîrnîndu-i pe spate,

în picioarele goale, purtînd un furou negru pe care îl ridicase şi îl vîrîse în chiloţi, încît arăta ca o rochiţă foarte scurtă, deschise brusc uşa biroului.

– E cineva aici care vrea un pic de nani-nani?

Era cea mai riscantă replică a piesei. Nu erau siguri că o vor putea lăsa şi nu era replica cu care Deliiah intra pe scenă ci era rostită spre sfîrşitul actului doi. Juffie improvizase pentru a-şi servi interesele. Cei doi se holbară la ea, luaţi complet prin surprindere pentru că era pe jumătate dezbrăcată, şi nu le spusese la ce să se aştepte. Apoi amîndoi izbucniră în rîs.

Juffie aşteptă. Leslie Wing spusese mereu că se născuse cu o sincronizare perfectă. După ce stoarse tot rîsul din intrarea ei năstruşnică, Juffie continuă:

– Ce mai grămadă! Mă tem să v-o spun, berbanţilor, dar mă sărăciţi de ospitalitate, şi nu se mai vinde nici la Marcy. Poate c-o să-ncerc la Gimbel.

Veni spre locul unde stătea John Duquesne şi îi apăsă capul pe sînii ei dezgoliţi.

– Domle Preşedinte, io cred că d-aia veniţi aşa de des la Delilah pentru că aveţi nevoie de o ma...

– Destul! ţipă Duquesne. Cuvîntul ieşi înăbuşit pentru că era sufocat în decolteul lui Juffie, dar ea îl auzise.

– În regulă, spuse ea, făcînd un pas în spate şi ieşind în aceeaşi clipă din rolul Deliiah. A fost o primă interpretare, domnule Duquesne şi nu am avut la dispoziţie decît cîteva minute înainte de sosirea dumneavoastră. Dar se aseamănă cu ce aţi dori?

El o privi şi dădu din cap încet.

– Da, cam aşa ceva, recunoscu el. Acum, miss Kane, vrei să fii drăguţă să te îmbraci înainte de a discuta termenii contractului?

Peste douăzeci de minute era încredinţată pentru că stabilise că făcuse toate tîmpeniile pe care şi le putea permite. Fără hotărîri tîmpite din motive tîmpite. În afară de asta, era fiică de avocat.

– Sînt convinsă că acest contract este bun şi totul e standard, aşa cum spuneţi. Dar m-aş simţi mai mulţumită dacă l-aş putea duce acasă, l-aş citi şi m-aş întoarce să-l semnez mîine.

– Nu e o cerere lipsită de logică. Vorbi John Duquesne împăcîndu-l pe Jack Fine. Rolurile lor se inversaseră; acum regizorul era cel care era dispus să facă orice ar fi fost necesar pentru ca Juffie Kane să fie în spectacolul său.

– Nu, spuse Fine. Se întoarse spre Juffie. Dar să ceri mai mulţi bani ar fi foarte nepotrivit, Juffie. Eşti complet necunoscută, riscăm foarte mult.

– Nu e vorba de asta, spuse ea. Ceea ce era adevărat. Patru sute de dolari pe săptămînă probabil că nu era nici jumătate din cît primea o vedetă dar ei i se părea o sumă destul de corectă. Cîştigase nouăzeci şi cinci în *Miracle*. Sînt aceşti termeni, le explică ea. Vreau să citesc atentă şi să înţeleg bine totul. Vă sînt extrem de recunoscătoare pentru această şansă şi nu vreau să avem neînţelegeri mai tîrziu pentru că eu am interpretat greşit nişte cuvinte.

– Mi se pare rezonabil, spuse Duquesne din nou.

– Douăzeci şi patru de ore, Juffie, spuse Jack Fine. La ora zece mîine dimineaţă te prezinţi în biroul

ăsta şi semnezi. Altfel, nu mai lucrăm împreună.

Juffie nu mai aşteaptă pînă ajunse la hotel. Traversă strada spre *Grand Central*, găsi un şir de telefoane în sala cu plăci de marmură pe jos şi îi telefonă tatălui ei. La numărul de la birou.

– Tată, am în faţă un contract de zece pagini, totul scris cu litere aşa de mărunte că abia le înţeleg şi trebuie să-l semnez pînă mîine dimineaţă sau pierd cea mai mare şansă pe care am avut-o vreodată. Există un tren care pleacă spre Boston peste o jumătate de oră. Să-l iau?

– Nu, spuse Myer imediat. Ne-ar plăcea foarte mult să te vedem, dar ai veni degeaba. Ai nevoie de un expert în contracte teatrale, iar eu nu sînt. Rămîi acolo unde eşti şi sună-mă peste treizeci de minute.

Cînd o făcu el avea un nume.

– Matthew Varley, 501 Fifth Avenue. Du-te direct acolo, te aşteaptă.

Biroul lui Varley nu era chiar aşa de departe. Era la colţul străzii Patruzeci şi doi, în faţa bibliotecii publice şi avea ferestrele orientate spre leii care păzeau intrarea spre înţelepciune.

– Şi eu sînt un fel de fiară cu două capete, îi explică el. Ar trebui să fiu avocat, dar de cele mai multe ori fac pe impresarul. Cred că am ajuns aşa pentru că am fost fascinat de teatru încă de la zece ani, dar nu am nici un pic de talent.

– Cu excepţia problemelor legale, sper, spuse Juffie. Împinse spre el contractul. Mi se cere să-l semnez mîine dimineaţă. Mi-o doresc cu disperare. E un rol minunat, sînt satisfăcută cu cît mă plătesc, dar

nu înţeleg defel celelalte clauze. Nu vreau să am surprize mai tîrziu.

– Foarte înţelept, spuse avocatul. Mi se pare unul standard, dar îmi va lua un minut ca să-l verific, dacă nu ai nimic împotrivă. Îşi aplecă capul peste pagini şi păru să uite de existenţa ei.

Juffie profită de această ocazie favorabilă şi îl studie atentă. Matthew Varley era tînăr, nu mai mult de treizeci de ani, îşi zise ea. Nu se aşteptase la aşa ceva. Avea părul drept, de culoarea nisipului, trăsături plăcute, cîţiva pistrui, iar ochii îi erau de un căprui închis. Purta un costum de tweed şi avea o ţinută mai neglijentă decît ar fi fost normal pentru un avocat din Manhattan.

Provine dintr-o familie cu tradiţie şi bani, trase ea concluzia. Din genul celor cărora nu le pasă ce cred alţii. A studiat la *Harvard*, *Yale* sau *Princeton*. Fuma pînă şi pipă. Continuă să fabuleze în timp ce aştepta. Mama dintr-o familie de seamă din Philadelphia. Tata – agent de bursă sau doctor. O şcoală ca *Groton* sau *Choate* înainte de a merge la colegiu. Şi de-a lungul întregii copilării, veri petrecute lîngă lac. Nu avea importanţă care anume, unul lîngă care se întruneau bogătaşii WASP[1]. Ajunse în acest punct al reverie cînd el ridică ochii.

– E un contract obişnuit şi deci acceptabil. Cu excepţia clauzei nouă.

– Care e aceea?

---

1. White Anglo-Saxon Protestant. Protestanţi albi anglo- saxoni

– Cea în care se spune că dacă spectacolul continuă, nu-l poţi părăsi douăzeci şi patru de luni. Se aplecă înainte şi îi arătă clauza. Problema este că dacă spectacolul este un succes, numele actorilor principali sînt inevitabil legate de el şi investitorii nu vor să piardă un star pînă n-au stors toţi banii posibili. Pe de altă parte, starul doreşte să profite de şansă că numele lui sau al ei este valoros datorită succesului. Deci, e evident că e vorba de un conflict de interese.

– Iar douăzeci şi patru de luni nu este ceva obişnuit?

– Un an este ceva obişnuit. Am văzut contracte şi cu optsprezece luni, dar niciodată douăzeci şi patru.

Juffie dădu din cap.

– O.K., deci asta îi vom spune domnului Fine. Sînt de acord pentru un an. Dacă într-adevăr îmi va face greutăţi vom ajunge la un compromis de optsprezece luni.

Matthew Varley zîmbi.

– Asta ar fi trebuit să fie replica mea. Impresarul e cel care stabileşte termenii unui contract.

Juffie nu zîmbi.

– Uite, vreau să-ţi explic ceva. Nu e din cauza felului în care arăt.

– Ce nu e?

– Motivul pentru care am primit rolul. Sînt o actriţă foarte bună, domnule Varley. Te rog să mă crezi.

– Nu e nimic rău în a fi şi frumoasă. Cîteva dintre cele mai bune actriţe ale noastre se chinuiesc cu acest handicap. Deşi, sincer să fiu, nu cred să existe una cu care să te poţi compara.

Ea clătină din cap nerăbdătoare.

– Este important pentru mine ca să fiu înţeleasă.

El îşi lăsă scaunul pe spate în echilibru pe două picioare şi îşi împreună mîinile la ceafă.

– De ce?

– Pentru că ai acceptat să discuţi astăzi cu mine ca o favoare făcută tatălui meu sau unui prieten al tatălui meu.

– Nu este adevărat, îi explică el. Domnul Kane a sunat la Asociaţia Avocaţilor din New York şi a cerut numele cuiva care are experienţă în contracte teatrale. I-au dat numele meu, iar el m-a sunat. Am acceptat să te primesc imediat din politeţe faţă de un coleg, însă asta e totul.

– În regulă, spuse Juffie. Dar asta încă nu e totul. Vreau să-mi fii impresar. Dar numai dacă înţelegi cum sînt eu.

El îşi lăsă scaunul să cadă, se sprijini cu coatele de masă şi o studie.

– Încep să înţeleg. Cred că voi fi încîntat să-ţi reprezint interesele. De fapt, sînt sigur de asta. Iau zece procente din ce cîştigi. Ţi se pare acceptabil? Ea dădu din cap. Bine, atunci să ne încercăm unul pe altul timp de un an. După aceea mai vedem noi.

Juffie întinse mîna.

– S-a făcut, domnule Varley, spuse ea.

– S-a făcut, miss Kane.

Juffie oftă şi se relaxă pe scaunul ei.

– Mă simt excelent. Am un rol fantastic şi un impresar, amîndouă în aceeaşi zi. Dacă aş fi o femeie care bea, cred că m-aş face criţă acum.

Avocatul nu zîmbi şi îşi sună secretara la interfon.

– Domnişoară Wilkins, vrei să ne aduci un treizeci şi nouă, te rog?

– Ce e un treizeci şi nouă? întrebă Juffie.

El se uita din nou la contract, făcîndu-şi însemnări, şi se purta de parcă nu ar fi auzit-o. Peste două minute apăru secretara, ducînd în mînă o tavă cu o sticlă de şampanie şi două pahare.

– *Bollinger* treizeci şi nouă, spuse Matthew Varley scoţînd dopul. Un an excelent. O ţin la gheaţă doar pentru ocazii foarte speciale. Un contract obişnuit e urmat de şampanie obişnuită.

Jack Fine bănui încă din prima săptămînă de repetiţii că va fi un succes răsunător. *Delilah* era scrisă de Sadie şi Phil Leonard, soţ şi soţie, care aveau la activ încă cinci comedii de succes.

– Va fi un succes monstru, îi spuse el soţiei lui. O simt în oase.

– Atunci de ce îţi faci probleme? întrebă Nessa Fine. De ce dormi aşa de prost?

– Pentru că mă gîndesc tot timpul că dacă totul merge şnur, dacă rămînem în istorie aşa cum cred că s-ar putea, ar trebui să fac ceva mai mult. Despre acest spectacol va trebui să se vorbească încă înainte de premieră.

Teatrul tradiţional nu trăia de pe urma reclamei exagerate aşa ca Hollywood-ul. Broadway-ul nu se

desfăta cu ştiri senzaţionale sau demonstraţiile „spontane" ale „admiratorilor" angajaţi de studioul de film. Jack Fine avea tot atît de mult dispreţ pentru filme ca oricine altcineva din lumea teatrului şi din epoca lui, dar nu putea ignora ceva foarte evident. Nu avea importanţă că Mayer sau Warner sau ceilalţi prostovani habar n-aveau de regie, interpretare sau scenariu; dovediseră că uneori o reclamă inteligent făcută putea transforma un succes într-o lovitură financiară.

– Juffie, trebuie să facem să se vorbească despre tine, spuse el cu şase săptămîni înainte de premieră. Am o poveste pe care mă străduiesc să o public.

– Ce fel de poveste?

– Despre faptul că eşti o fată de la un colegiu din Boston, fiica unui avocat, aproape virgină în ce priveşte actoria, şi iată-te în rolul principal al celui mai bun spectacol din această regiune, sau din oricare alta.

– Oh, doar atît.

Amîndoi chicotiră.

– Juffie, te învîrţi de prea mult timp prin oraşul ăsta. Ai început să te exprimi în replici teatrale.

Ea însă nu-l asculta.

– În povestea ta se aminteşte şi numele tatălui meu?

– L-am căutat în dosarul tău. Scoase un carneţel din buzunar. Myer Kane. Iar mama ta e Rose. Mi-am notat bine?

– Destul de bine. Aşteptă ca el să spună ceva despre bunicii ei. Nu o făcu. Deci nu ştia. Ceea ce era

un lucru bun. Dino Saliatelli şi Benny Kane nu făceau parte din imaginea pe care şi-o dorea el pentru actriţa „aproape virgină". Dar ce se va întîmpla dacă totul va ieşi la iveală? Se albi la faţă. Îşi dorea succesul, şi-l dorea cu disperare şi înghiţi cu greu cînd simţi gustul fricii.

– În orice caz, spuse Fine, două articole despre tine nu sînt suficiente. Va trebui să fii văzută prin oraş.

– Domnule Fine, ştiţi bine că John Duquesne ne chinuieşte ca pe nişte sclavi. Nu am timp să fiu văzută prin oraş. În sufletul ei tremura de teamă, rugîndu-se ca Fine să lase baltă tot planul.

– De cîte ori trebuie să-ţi spun că mă numesc Jack? Şi îţi vei face timp. Te întîlneşti cu vreun bărbat, de cînd Morton a plecat la Londra?

– Nu. Se simţi vinovată şi nu-l privi în ochi.

– O.K., ce zici de Varley? E neînsurat şi arată ca un tînăr american de treabă. Ar trebui să-l cunoaşti aşa ca mine ca să ştii că e un rechin afurisit. Hm, voi vorbi cu Matt.

Fă-l să refuze, se rugă Juffie. Fă-l să creadă că această idee e o tîmpenie. Mai tîrziu cînd voi ajunge un star, nu va mai avea importanţă. Dar în clipa de faţă numai asta-mi lipseşte să-mi văd trecutul publicat prin ziare... Încă îşi mai aducea aminte de acel moment petrecut cu mult timp în urmă cînd pe prima pagină a ziarului *Herald* apăruseră fotografiile lui Pa şi Pop. Te rog, Dumnezeule, fă-l pe Matt să spună că ideea e o prostie şi, el nu are timp să o însoţească pe Juffie Kane prin faimoasele localuri din New York.

Însă el nu o făcu. Matt a fost de acord cu ceea ce

propusese Jack, afirmînd că e şi în interesul clientei sale. Singurul mod în care ar fi putut opri trenul pe care Jack îl pusese în mişcare ar fi fost să-i spună adevărul, dar pentru aşa ceva pur şi simplu nu avea destul curaj.

Matt şi Juffie începură să apară la *Peacock Alley*, legendarul bar de la Waldorf, la clubul *21*, la *Toots Short's* şi la *Clubul Stork*. Fine avea grijă ca un bacşiş potrivit să asigure cuplului locuri în cele mai însemnate părţi din aceste instituţii legendare. Erau puşi la vedere; apariţia lor era de scurtă durată şi atît de meticulos orchestrată că ei nu prea aveau timp să discute nimic personal. Juffie nu simţea deloc că l-ar cunoaşte mai bine pe Matt după aceste mişcări făcute la comandă. Însă realizară efectul dorit.

Juffie Kane – cu silueta ei înaltă şi graţioasă pusă în evidenţă de o rochie de seară foarte decoltată de la *Bergdorf Goodman* sau *Saks Fifth Avenue* cu părul bogat de culoarea mierii plutindu-i pe umeri, cu ochii violeţi şi cercul negru din jurul irisului, cu pomeţii pronunţaţi şi gură plină, senzuală – atrăgea atenţia. La asta se adăuga savoarea zvonului pe care Jack îl răspîndea cu asiduitate despre ce talent uriaş avea ea, venită de nicăieri pentru a fi descoperită de el, iar acum repeta pentru rolul principal într-un nou spectacol care va fi un succes.

Rezultatele s-au văzut destul de curînd. În martie i-au fost prezentate fotografii în paginile teatrale ale ziarelor *Times* şi *Herald Tribune*. În aprilie Walter Winchell a pomenit-o de patru ori în articolele sale, iar Leonard Lyons care scria rubrica *Lyons Den* publicată

în toate ziarele din ţară, îi acordă trei paragrafe o dată şi patru cu o altă ocazie.

Îi întîlnesc şi o altă întîmplare fericită. Înainte de începerea repetiţiilor au comandat unui compozitor să scrie o scurtă bucată muzicală pentru spectacol. Acesta se prezentă cu ceea ce Jack Fine numi „marfă autentică", o melodie uşor de reţinut care era pe jumătate ragtime, pe jumătate muzică de striptease în stil burlesc. Era aşa de reuşită încît au scris încă o scenă pentru Juffie în actul al doilea, în care ţopăia şi îşi mişca şoldurile în ritmul muzicii.

Jack aduse un om de la *Casa de discuri Columbia* la una din repetiţiile de după-amiază. Acesta o urmări pe Juffie rotindu-şi şoldurile şi mişcîndu-şi sînii în ritmul sacadat al muzicii şi îi plăcu enorm. Trei săptămîni mai tîrziu Mitch Miller şi orchestra lui au înregistrat cîntecul, care apoi a apărut pe un disc, cu Juffie în rolul ei de trăsnită pe copertă. Ceea ce s-a numit *Cîntecul lui Delilah* a urcat în topul şlagărelor.

Pe 1 mai 1948, cu trei luni înainte ca Juffie să împlinească douăzeci de ani, avu loc prima reprezentaţie cu *Delilah* la teatrul *Cort* de pe strada Patruzeci şi opt, la est de Broadway. Teatrul nu mai văzuse un succes atît de mare şi instantaneu de cînd îşi deschisese porţile în 1912 cu *Peg o' My Heart*. Într-o săptămînă, pe afiş nu se anunţa doar numele spectacolului, scria Juffie Kane cu litere groase de

aproape un metru.

Pînă la sfîrşitul lunii toată lumea din New York discuta despre ea; pînă la sfîrşitul verii întreaga ţară. Juffie continua să apară în public. Începu să se întîlnească cu Harry Harcourt, actorul care juca rolul principal din *Delilah*. Fură văzuţi în toate locurile prin care trecuse cu Matt, iar autorii rubricilor de scandal din ziare scriau mereu despre ea. Cholly Knickerbocker scrisese că Juffie Kane şi Harry Harcourt se gîndeau deja la căsătorie. A doua zi după ce apăru această veste, Harry o invită pe Juffie la un local mai puţin cunoscut de pe strada Nouă din Village.

– Ascultă, frumoaso, trebuie să lămurim nişte lucruri. Pentru că eşti cea mai drăguţă fată pe care o cunosc.

– Şi ţi-a trecut prin minte că eu sînt cea care a plantat ideea în articolul lui Knickerbocker pentru a te face să o iei în considerare.

El zîmbi sfios.

– Recunosc. Cred că eşti minunată, Juffie. Iar faptul că ieşim împreună este ceva foarte amuzant şi bun pentru spectacol. Însă căsătoria nu intră în planurile mele.

– Ştiu, Harry. Îi iuă mîna. Înţeleg mai mult decît îţi imaginezi tu. Iar eu nu, repet, nu am strecurat acel zvon stupid în revista aceea la fel de stupidă.

– Mulţumesc, spuse el încet. Aşa cum am spus, eşti o fată foarte drăguţă şi cea mai bună actriţă la ora actuală. Termină-ţi mîncarea şi hai să mergem prin locurile unde cei care au importanţă vor putea să ne vadă.

Delilah mergea din ce în ce mai bine. Toate biletele erau vîndute pe cinci luni înainte.

– Nu sîntem doar un succes răsunător, spuse Jack Fine. Al naibii să fiu dacă nu sîntem o revelaţie. Juffie, ştii despre acel premiu care a început să fie oferit în urmă cu doi ani? Cel în memoria lui Antoinette Perry?

– *Premiul Tony*? Fireşte că-l ştiu. În patruzeci şi şapte Ingrid Bergman şi Helen Hayes au fost desemnate drept cele mai bune actriţe de pe Broadway. Anul acesta au fost Judith Anderson, Katherine Cornell şi Jessica Tandy.

Fine zîmbi. Juffie era dedicată trup şi suflet teatrului. Rareori mai văzuse un devotament atît de puternic la cineva atît de tînăr. Puteai fi sigur, că Juffie ştia absolut totul despre *Premiile Tony*.

– Am auzit că s-au hotărît să nu se mai dea mai multe premii o dată, spuse el. Doar unul pentru o actriţă dramatică şi unul pentru musical. Ei bine eu aşa zic că anul acesta vei primi premiul pentru cea mai bună actriţă dramatică.

Ea se uită la el, incapabilă să vorbească. Cînd vocea îi reveni, era doar o şoaptă răguşită pentru că doar ideea unui astfel de miracol îi uscase gîtul de emoţie.

– Nu se poate. Cum de te gîndeşti la aşa ceva, Jack? Dumnezeule, uită-te cu cine sînt în competiţie. Gertrude Berg juca în *Me and Molly*[1] la Belasco, Irene

1. Eu şi Molly

Rich era în *As the Girls Go*[1] la Winter Garden.

– Îl vei obţine, repetă Jack.

La 24 aprilie 1949, în cadrul unei ceremonii ţinută în sala de recepţii de la *Waldorf-Astoria*, Juffie Kane primi primul ei *Premiu Tony* pentru cea mai bună actriţă a stagiunii trecute. *Deliiah* era o comedie, însă pentru a putea obţine premiul, o piesă trebuia să fie una tradiţională, fie un musical. *Delilah* era o comedie tradiţională. Şi era şi o plăcută consolare faptul că actriţa pe care Duquesne şi-o dorise pentru rolul Delilah, Nanette Fabry, cîştigă *Premiul Tony* pentru cea mai bună actriţă dintr-un musical cu rolul ei din *Love Life*[2].

Rosie şi Myer au fost prezenţi la *Waldorf* în ziua triumfului lui Juffie. Karen şi mama ei de asemenea. Domnul Rice nu a venit, a spus că era foarte fericit pentru Juffie, dar nu s-ar simţi bine printre oamenii excentrici din New York. Dino nu se simţise prea bine pentru a putea face drumul deşi termenii eliberării lui condiţionate i-ar fi permis să părăsească Massachusetts.

De îndată ce află despre premiu, Juffie îl invită pe Leslie Wing, dar el se scuză pretextînd că teatrul *colegiului Simmons* va avea o premieră exact în aceeaşi seară.

– Însă nu sînt absolut deloc surprins, scumpa mea Juffie, îi scrise el. Şi foarte mîndru. Iar scrisoarea lui o

1. Cum merg fetele
2. Viaţa amoroasă

făcu să plîngă. Chiar şi după acordarea premiului nu primi nici o veste de la Tony Morton, ceea ce nu o mai făcu să plîngă absolut deloc.

În 1957 cînd revista *Time* prezentase un reportaj de două pagini despre serviciul comemorativ care urmase avalanşei din Elveţia, amintiră şi de *Delilah*:

„Deci i s-a oferit tinerei care a încălcat mai toate regulile. Juffie Kane nu şi-a făcut datoria jucînd în repertoriul de vară, nu a bătătorit trotuarul în căutare de un rol, nu şi-a aşteptat plină de nerăbdare rîndul în teatre întunecate pentru a lua parte la temutul ritual al distribuirii rolurilor, nu şi-a ros unghiile lîngă un telefon care a tăcut şi n-a pus la cale planuri pentru a întîlni un regizor sau un producător. Juffie Kane şi-a început cariera distribuită greşit într-un mic rol dintr-o piesă fără succes; peste scurt timp a explodat pe Broadway ca o trăsnită, minunata, vesela Delilah şi imediat a devenit vedeta în plină ascensiune, magnifică, de neînvins, inimitabilă, incomparabilă care a rămas aşa timp de nouă ani încununaţi de glorie. Îţi mulţumim pentru această bucurie, Juffie. Ne vei lipsi, şi ştim că nu vom mai vedea pe nimeni care să-ţi semene."

Capitolul 5

– Karen, nu-mi vine să cred. Juffie îşi întinse braţele într-unul din acele gesturi pe care le făcuse faimoase. Tu şi smochina aia uscată de Hanrihman? Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Era la două zile după decernarea *Premiilor Tony*, şi se aflau în apartamentul lui Juffie din Tudor City. Locuia acolo de şaisprezece luni, de cînd *Delilah* îşi începuse repetiţiile. Era pe o treaptă superioară faţă de *Chelsea*, şi situat într-un cartier select. Tudor City era un vast complex de clădiri pe strada patruzeci şi doi între First şi Second Avenue, o lume în ea însăşi,

ridicată parţial chiar deasupra străzilor şi brăzdată de pajişti şi alei create artificial. Singurul lucru care amintea de epoca Tudor la aceste cuburi aşezate în piramidă cu stupuri ca apartamente erau faţadele din cărămidă roşie.

De la fereastra ei Juffie putea vedea impresionantul turn al oraşului, care devenise un punct de reper din aluminiu şi sticlă, sediul Naţiunilor Unite, dar era singura notă de lux. Apartamentele din Tudor City erau foarte drăguţe, însă al ei era o obişnuită garsonieră din New York – o singură cameră cu un pat care se ridica în perete şi o bucătărie minusculă. Pentru această chilie din Manhattan plătea şaizeci de dolari pe lună. Şi-ar fi putut permite ceva mai mare şi mai scump, dar nu cu mult. După ce Matt îşi lua cele zece procente şi după impozit, salariul ei era de două sute cincizeci de dolari pe săptămînă. Nu era mult în comparaţie cu cît cheltuia pe taxiuri şi haine.

Cînd Karen îi dăduse vestea, Juffie tocmai îşi etala averea ei materială – garderoba. Rochii şi costume, bluze, lenjerie, pantofi, bijuterii erau împrăştiate peste tot în cameră. Aproape îngropate în acest talmeş balmeş colorat, arătau ca două suverane bucurîndu-se de bogăţiile împărăţiei.

Karen îşi dezbrăcă rochia de seară de un albastru deschis pe care o încercase.

– Nu e o smochină uscată. Bernard este un bărbat minunat, sensibil şi strălucitor. Credeam că măcar tu vei înţelege.

– Cîţi ani are acest bărbat sensibil şi strălucitor? vru să ştie Juffie.

– A împlinit de curînd cincizeci şi doi. Karen se duse la micul frigider şi îşi turnă un pahar de suc. Vrei şi tu?

– Da. Karen eşti cu aproape un an mai tînără ca mine. Ai douăzeci şi unu de ani doar de două săptămîni!

– Ca să vezi, şi în tot timpul ăsta eu habar n-am avut. Poftim. Karen îi întinse un pahar lui Juffie.

– Asta cît face, treizeci şi unu de ani diferenţă? E cu treizeci şi unu de ani mai bătrîn ca tine. N-aş zice nimic dacă ar fi doar o scurtă aventură, dar tu îmi spui că îl iubeşti. Karen cum se poate aşa ceva? Ai înnebunit în secunda în care am plecat de lîngă tine?

Karen îşi bău încet paharul cu suc şi căută un loc unde să-l pună. Trebui să împingă vreo şase sutiene de dantelă care formau un morman de culori pastel asortate pe o măsuţă de cafea.

– Nu m-am aşteptat la aşa ceva din partea ta, Juffie. Credeam că te vei bucura pentru mine.

Vocea lui Juffie se îmblînzi.

– Draga mea, vreau să mă bucur pentru tine. Vreau ca viaţa ta să fie minunată. Doar că...

– Doar că trîmbiţezi toate sunetele convenţionale. Bernard şi cu mine sîntem de părere că nu convenţiile trebuie să ne domine existenţa.

– Vă căsătoriţi?

– Nu, asta e o altă convenţie, spuse Karen sfidătoare. Voi continua la *Universitatea* din Boston pentru a-şi lua diploma. Bernard lucrează la o nouă carte. Nu avem timp să ne căsătorim.

– Şi unde vei locui? Cu el?

Karen se strîmbă la ea.

– Nu, am prefera, dar nu se poate. Un profesor şi o studentă, chiar dacă e o fostă studentă, e ceva *verboten*. La cîteva străzi de casa lui Bernard.

Juffie clătină din cap.

– Şi ai tăi ştiu?

– Nu fi proastă. Fireşte că nu. Nimeni nu ştie. Doar tu. Unul din motivele pentru care am rămas în New York este pentru a putea discuta cu tine. Se aplecă şi-şi puse braţele pe umerii lui Juffie. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Aşa că trebuie să înţelegi, Juffie. Te rog. Trebuie să-mi împart fericirea cu cineva.

Juffie îşi puse braţele în jurul siluetei subţiri a lui Karen.

– Fireşte că înţeleg. Dacă eşti fericită, atunci totul trebuie să fie în regulă.

– Sînt. Foarte fericită. Viaţa mea e ca şi perfectă.

– Ceva trebuie să fie. Juffie se lăsă pe spate şi o privi atent. Arăţi grozav.

Părul de un blond închis al lui Karen era tuns şi mai scurt, iar buclele dese îi înconjurau capul. O tunsoare adusă la modă de Mary Martin imediat după premiera ei cu *South Pacific*[1]. O mulţime de femei care o purtau probabil că nu ar fi trebuit să o facă, însă lui Karen îi venea bine. Îi accentua alura de spiriduş şi făcea ca ochii ei căprui să pară şi mai mari. Şi vibra de fericire.

– Aş vrea să nu trebuiască să pleci mîine seară,

1. Pacificul de Sud

spuse Juffie. Am putea merge la cumpărături. Am putea lua niște rochii noi care să completeze noua ta existență.

– Nu-mi pot permite, spuse Karen. Sînt încă o biată studentă.

– Asta nu contează, spuse Juffie fără să-i pese. Am *credit* peste tot. *Bergdorf, Saks, Bonwit, Bendel* – peste tot.

– Și ei nu trimit note de plată la sfîrșitul săptămînii? Ciudate magazine mai sînt prin New York.

– Oh, le trimit, fii sigură. Le plătesc cîte puțin de fiecare dată, destul ca să fie mulțumiți.

– Dar tu ești un star, așa că nu ți se pot împotrivi. Juffie, tu chiar ești un star, așa cum ai visat întotdeauna. Și asta e minunat. Dar – flutură mîna în direcția micului apartament – de ce nu cîștigi milioane de dolari?

Juffie îi explică despre contractul de patru sute de dolari pe săptămînă.

– Sînt prinsă în el pînă în octombrie. Bineînțeles acum lucrurile vor fi puțin altfel. Întinse mîna și atinse medalionul de aur de la marginea mesei de lîngă canapea. Pe o parte erau măștile comediei și tragediei, iar pe cealaltă profilul Antoanettei Perry. Acum că am primit acest *Tony*, Matt îi va strînge în *chingi*. Probabil că vor mai scoate cîteva sute de dolari.

– Apropo, Matt al tău e adorabil. Cînd te-ai ridicat să primești premiul, a aplaudat așa de tare că am crezut că o să-i cadă mîinile.

Matt al ei. Juffie simți un fior de plăcere, însă îl

ignoră şi începu să înghesuie diferite articole de îmbrăcăminte într-o geantă maron.

– Ia-le cu tine acasă; nu trebuie decît să le scurtezi. Adăugă rochia de satin albastră la lucrurile din geantă. Nu e Matt al meu. E impresarul meu. Crede-mă, mi-a dat să înţeleg foarte clar că va fi doar atît. Bătea din palme ca un nebun pentru că după ce voi termina cu *Delilah* voi face imediat un alt spectacol şi voi cîştiga mult mai mulţi bani. Zece procente din mai mult este mai mult. Matthew Varley are semnul dolarului acolo unde ar trebui să-i fie inima.

Ceea ce s-ar putea să fie adevărat, dar el nu insistase ca ea să primească prima ofertă care s-ar fi ivit, indiferent cît de mulţi bani ar fi putut cîştiga.

– Trebuie să găsim ceva potrivit, spunea el. Ceva care să te pună în valoare. Trebuie să dezvoltăm ceea ce ai realizat pînă acum.

Juffie fu de acord, dar era mai uşor de spus decît de făcut.

Curgeau textele şi scenariile de la producători, regizori şi impresari ai scriitorilor şi de la viitori scriitori fără impresari. Fiecare avea o piesă care va fi un succes răsunător dacă Juffie Kane va juca în ea. Matt le înlătura pe cele care erau eşecuri evidente şi i le trimitea lui Juffie doar pe celelalte. Pînă acum nimic nu o tenta.

– Toate sînt un fel de *Delilah* reîncălzită, se plîngea ea. Nu vreau să-mi fac o carieră dintr-un rol de trăsnită.

– Vrei să nu-ţi mai trimit din cele cu ţopîrlani şi

mocofani?

– Da, acceptă Juffie.

Rezultatul a fost o săptămînă în care nu primi nimic de citit.

În schimb se apucă de cumpărături. Era iulie, cald ca dracu', iar ea se plimba prin magazine încercînd costume de lînă şi blănuri. Era ferm hotărîtă să-şi cumpere o blană, chiar dacă nu şi-o putea permite pînă nu va începe un nou spectacol. Însă partea aceea nu avea importanţă; important era ca prima ei blană să fie perfectă. Ca şi următorul ei rol. Pînă în prezent nu găsise nici una nici alta.

Trei luni mai tîrziu, Juffie locuia într-un apartament luxos dintr-o clădire nouă la colţul dintre Second Avenue şi strada Şaizeci şi opt. Clădirea era frumoasă – cincisprezece etaje de cărămidă albă separate de stradă printr-o zonă plină de grădini şi fîntîni. Înăuntru era dotată cu tot confortul modern şi ultimele noutăţi în domeniul sistemului de securitate. Mai avea un serviciu de douăzeci şi patru de ore, televiziune cu circuit închis, iar la apartamentul ei situat chiar la ultimul etaj se ajungea cu un lift special. East River Tower era considerată o clădire a viitorului şi arăta teribil de nelalocul ei printre clădirile foarte joase şi dărăpănate.

Ani la rînd Lexington Avenue marcase marginea de est a zonei cu apartamente scumpe. Însă vechea

linie de cale ferată de pe Third Avenue, scandalosul El[1] urma să fie desființat, și tot ce se afla la est de Lexington urma să ia avînt. Cîțiva constructori îndrăzneți începuseră deja săpăturile. Cumpărători la fel de îndrăzneți puteau contracta afaceri profitabile. Juffie nu închirie apartamentul cu nouă camere, îl cumpără pentru o sută de mii de dolari.

– În Park Avenue sau pe Fifth Avenue ar fi de trei ori mai mult, spuse Matt. Iar într-o zi această zonă va arăta grozav. Merită să locuiești un timp printre vecini mai puțin simandicoși.

Juffie nu trebui convînsă. Avea ceea ce bunicii ei ar fi numit un nas pentru lucruri de valoare: clădirea și zona îi miroseau bine. Împrumută fără să ezite douăzeci de mii de la tatăl ei pentru prima rată a apartamentului, iar Matt îi aranjă ipoteca pentru restul de bani. Juffie nu se sperie că are datorii foarte mari, sau de salariul gărzii de corp sau de suma pe care o plătea lunar companiei de limuzine. Își cumpărase pînă și blana viselor sale, o nurcă albă, lucioasă. Totul era posibil pentru că urma să cîștige o mie de dolari pe săptămînă după premiera noului ei spectacol.

Se numea *The Visitor*[2], o comedie despre o fată, Penelope, deplasată în timp, de pe vremea romanilor în cartierul Manhattan al secolului douăzeci. Lui Juffie ideea i se părea mult mai reușită decît piesa însăși;

1. Elevated train – tren suspendat
2. Vizitatoarea

textul nu avea ritmul necesar pentru trei acte. Dar se lucra la asta, era un rol care o punea în evidenţă, şi cel puţin nu juca o altă trăsnită. Iar opt sute pe săptămînă în timpul repetiţiilor, o mie pentru primele trei luni şi o mie şase sute după aceea nu era rău. De fapt, era extraordinar.

– Şi te vor lăsa să pleci la sfîrşitul anului, spuse Matt. Dacă vei vrea.

– Cum să nu, spuse Juffie. Începe chiar de acum să-mi cauţi altceva. Vreau să mă aştepte ceva minunat după *Visitor*.

– În regulă, Juffie. Cum vrei tu.

Atîta timp cît mi se plăteşte mult, îşi zise Juffie. Asta e important pentru tine, domnule Matthew Varley. Ei, era important şi pentru ea. Între timp îi va dărui acestei Penelope tot ce era mai bun în ea. Poate că va avea succes doar încercînd. Premiera cu *The Visitor* avu loc la 7 ianuarie 1950 la teatrul *National* de pe strada Patruzeci şi unu Vest. O cădere dar nu un fiasco. Criticii au spus că singurul lucru bun din toată piesa era Juffie Kane, însă publicului îi plăcu. Jucau de cele mai multe ori pentru sala plină. Iar Matt îi trimitea scenarii de citit. Încă nu găsise nimic potrivit, dar era plină de speranţe. Însă Matt devenise nerăbdător; avea alte idei.

– Uite, televiziunea devine din ce în ce mai importantă. Cred că ar fi bine să apari de vreo două ori.

– Nu, eu joc pe scenă, ţi-am spus asta.

Rezistase tuturor încercărilor de a o face să joace în filmul care se turna după *Delilah*. Matt nu reuşise

nici acum să uite.

– Am auzit că cei de la *Fox* au distribuit-o pe Joan Blondell în rolul Delilah, îi spuse el.

– Da, păi era normal să găsească pe cineva.

– Juffie, de ce eşti aşa de nesuferit de încăpăţînată?

Erau în biroul lui, iar ea privea leii de piatră pe fereastră; însă apoi se întoarse spre el.

– Matt, îţi aminteşti că în prima zi cînd am venit aici ţi-am spus că sînt o actriţă foarte bună. Te-am minţit?

– Nu, nu m-ai minţit. Eşti extraordinară, de aceea nu înţeleg de ce ţi-e atît de teamă de aparatul de filmat.

– Nu mi-e teamă de el. Pur şi simplu ştiu că nu-l pot iubi şi nu mă poate iubi. Asta e ceea ce fac pe scenă, Matt. Iubesc publicul. Indiferent ce altceva fac, acesta e esenţialul. Şi ei o ştiu. De aceea îmi reuşeşte.

El îi zîmbi. Matt cel înalt şi zvelt, cu pipa, costumele şi atitudinea lui superioară formată la şcoala *Ivy League* putea să pară dur cîteodată, dar avea unul dintre cele mai frumoase zîmbete pe care le văzuse vreodată. Întotdeauna o făcea să-şi dorească să-i zîmbească şi ea.

– Ai putea să-ţi imaginezi publicul, spuse el. Sau ce-ai zice dacă aş fi şi eu acolo? În fiecare zi, la toate filmările. Ai juca pentru mine. Ai putea să mă iubeşti, Juffie?

Întrebarea o surprinse, pentru o clipă crezu că totul e real, că nu avea nici o legătură cu contractele şi spectacolele. Apoi îşi reaminti cine era el şi cine era

ea, şi care era natura legăturii dintre ei.

– Îmi place ca lucrurile să fie ceea ce par, Matt. Nu-mi plac fanteziile.

Un timp el se uită ţintă ia ea.

– Ciudate cuvinte pentru o actriţă, spuse el în cele din urmă. Dar mi le voi aminti.

Peste o săptămînă, Matt încercă din nou.

– Juffie, cei de la televiziune oferă o grămadă de bani. Vor să apari cu Ed Sullivan. Are un program numit *Toast of the Town*[1]. Ea dădu să protesteze; el ridică mîna ca să o oprească. Cel puţin aşteaptă să-ţi spun cifra. Trei mii cinci sute pentru o apariţie. Şi nu va trebui să pleci pe coastă. Sullivan va transmite chiar de aici din New York.

– Nu, spuse ea.

El trînti stiloul pe masă.

– Fie cum vrei tu, Juffie. Aşa ca întotdeauna.

Se părea că aşa va fi, apoi primi un telefon de la Myer. În prima duminică din martie, la miezul nopţii.

– Juffie, tatăl tău la telefon. Poţi să vii imediat?

– Pa?

– Nu, nu e Pa. E mama ta.

Nu urmă nici priveghi, nici slujbă la biserică. Rosie se îndepărtase prea mult de religia ei, de oricare din

1. Cel pe care îl admiră oraşul

ele. Şi-au luat rămas bun de la ea marţi, într-o casă de înmormîntare care se mîndrea că le oferă servicii tuturor celor fără religie. Ceremonia a fost privată. Juffie le spuse lui Matt, Jack şi Nessa Fine că le era recunoscătoare pentru buna lor intenţie, dar nu era nevoie să vină la Boston. Fusese o reacţie instinctivă, însă de ce? Durerea era prea intensă, îşi dădu ea seama, şocul acestei pierderi mult prea neaşteptat pentru a-i avea alături de ea pe alţii decît pe cei care o cunoscuseră şi o iubiseră pe Rosie.

Singurele persoane prezente au fost Myer, Juffie, Pa, Karen, cîteva rude din familia Saliatelii şi cîteva dintre prietenele lui Rose, printre care şi Leah Rice. Era însă plin de flori, o adevărată grădină de flori. Sterila capelă a casei de înmormîntare era umplută pînă la refuz de ele, şi la fel era şi acasă.

Tocmai intrase în camera lui Dino, cînd auzi o bătaie în uşă.

– Miss Kane, a sosit un pachet pe care cred că trebuie să-l vezi.

Mike Ryan o conduse pe Juffie în bucătărie. Dino şi Myer îi urmară. Ce-i aştepta acolo era o cutie lungă de carton, de genul celor în care sînt trimişi de obicei trandafirii. Dar nu mirosea a trandafiri. O duhoare cumplită se răspîndise în toată camera.

– Îţi era adresat, miss Kane, spuse Mike. Întotdeauna deschid tot ce-ţi este adresat.

În spate Dino dădu din cap în semn de aprobare. Paznicul înălţă capacul cutiei şi se dădu la o parte. Juffie se aplecă să vadă, apoi îşi puse mîna la gură şi fugi din bucătărie.

Dino şi Myer priviră şi ei. În cutie se afla o fotografie mărită a lui Juffie ca Deliiah, decupată fără îndoială dintr-o revistă. Fotografia lui Juffie era pusă pe ceva îngrozitor de oribil, lunecos şi plin de sînge, pe care se tîrau o mulţime de viermi. Alunecau prin sînge şi mucozitate peste faţa şi corpul lui Juffie.

– Ficat, spuse Ryan luînd o bucăţică cu degetul. Ficat crud putrezit.

– *Stronzo*! strigă Dino. Se întoarse şi plecă în camera lui.

Myer îl urmă, fără să spună nimic pînă nu închise uşa camerei.

– Ce e asta, Pa? întrebă el cu dinţii strînşi. Cine i-a trimis lui Juffie o chestie ca asta?

– Nu sînt sigur, dar voi da la telefoane pînă voi afla.

– Ştiam eu că nu poate fi Faldo, spuse el mai tîrziu. Prea multă imaginaţie pentru un broscar ca el. Prea rafinat. Un pui cu gîtul rupt, poate. Dar nu ficat, viermi şi o fotografie.

– Atunci cine, dori să ştie Myer. În ora care trecuse reuşise să o facă pe Juffie să-i spună aproape tot ce se întîmplase. Ea îi povestise despre sprijinul financiar acordat de *Alliance Investment* pentru piesa *A Small Miracle* cum o obligase asta faţă de Vinnie Faldo, şi cum acesta încercase să încaseze dîndu-se la ea. Fireşte că nu începu cu începutul, cu Angel violînd-o

în maşina lui. Nici măcar Pa nu ştia partea asta. Însă acum Pa era cel care ştia mai multe despre ei.

– Faldo ţi-a vîndut hîrtia, îi spuse el nepoatei sale după vreo zece telefoane.

– Nu înţeleg, spuse Juffie.

Myer îi explică.

– E ceea ce un creditor face deseori. Să zicem că cumperi ceva pe un credit pe care stabileşti să-l plăteşti în treizeci şi şase de luni. Creditorul, spre exemplu, unul care vinde maşini, nu-şi poate permite să aştepte atît de mult. Duce contractul la o companie de finanţare, poate chiar la o bancă, şi îl vinde pentru mai puţin decît valoarea lui. Tu îi datorezi trei mii de dolari plus dobînda, el vinde pentru două mii cinci sute. Cumpărătorul va cîştiga cinci sute din această afacere, atîta timp cît e dispus să aştepte. E perfect legal în cazul pe care ţi l-am descris.

– Dar eu nu-i datorez bani lui Vinnie Faldo, protestă Juffie.

Dino clătină din cap.

– Juffie, Juffie. Ţi-am spus din prima clipă. Bine, nu sînt bani, dar datorezi. Ai de plătit şi Faldo a vîndut dreptul de a încasa.

Lui Myer îi venea să urle la socrul său, să-i spună că fusese nebun cînd îi permisese lui Juffie să se bage într-o astfel de situaţie. N-o făcu. Era prea tîrziu şi toţi erau deja apăsaţi de prea multă suferinţă.

– Cui a vîndut? întrebă el.

– Unui tip pe nume Finky Aronson. Din New York. Brownsville. Se pare că e bun prieten cu Bugsy Siegel.

Myer îngheţă la auzirea numelui. Bugsy Siegel era capul unei organizaţii numite *Murder Incorporated.* Juffie nu ştia asta. Totuşi ea fu cea care întrebă:

– Şi acest Finky vrea să mă ucidă?

– Nu, spuse Dino. Nu vrea. Moartă nu îi eşti de nici un folos, Juffie. Nu poate încasa nimic de la un cadavru. Chiar dacă e unul frumos.

– Atunci de ce mi-a trimis... chestia aia?

– Un avertisment, atît. Vrea să ştii ce-ar putea face.

Cînd îi negociase contractul pentru *The Visitor,* Matt se gîndise la toate. Exista o clauză care îi dădea lui Juffie patru zile libere în cazul unei morţi neaşteptate în familie. Rosie murise luni, astăzi era joi; Penelope putea fi interpretată încă o seară de dublura ei. Asta îi permise să aibă timp pentru a lua cina cu Karen şi Bernard Hanrihman.

Karen alese localul, *The Marliave,* pe o alee îngustă dincolo de strada Bromfield. Era în zona comercială din Boston, nu în North End, dar nu-i spuse nimic lui Karen, acceptă doar să se întîlnească cu ea.

După sosirea cutiei cu ficatul putred, Mike Ryan ceruse întăriri de la biroul Pinkerton din Boston. Acum în casă erau patru gărzi de corp, iar unul dintre ei rămase în casa din Newton în după-amiaza de joi, în timp ce Mike şi ceilalţi doi examinau restaurantul *The Marliave.*

– E O.K., îi spuse el lui Juffie cînd se reîntoarse. Putem să supraveghem foarte bine şi să lăsăm un om aici cu tatăl şi bunicul tău. Juffie insistase pentru asta, deşi nimeni altcineva nu credea că ar fi fost necesar.

Sosi ultima la restaurant. Ryan o conduse într-o maşină închiriată şi intră înaintea ei. Apoi veni după ea şi o însoţi pînă la masa unde aşteptau prietenii ei. Apoi el şi ceilalţi doi îşi ocupară poziţiile.

Karen şi Bernard urmăriră aceste pregătiri fără nici un comentariu, presupunînd că face parte din viaţa unui star. Dacă nu a fost pentru nimic altceva, cel puţin a făcut ca personalul restaurantului să le acorde o atenţie mai mare. Hanrihan se ridică atunci cînd Juffie sosi la masă. Ea o sărută pe Karen, apoi se întoarse spre Hanrihan şi îi strînse mîna. Nimic din înfăţişarea lui Bernard Hanrihan nu-i explica lui Juffie fascinaţia lui Karen pentru el. Arăta tot ca o smochină uscată.

– Bună seara, profesore.

– Te rog, Bernard. Murmură condoleanţe pe care Juffie le îndepărtă repede. Lacrimile erau încă prea aproape. Un cuvînt de simpatie le putea declanşa din nou. Îmi amintesc că te-am văzut la *Simmons*, spuse Bernard, dar n-ai fost niciodată studenta mea, nu-i aşa?

– Nu. Mă tem că psihologia nu face parte din talentele mele.

– Însă ai multe altele, spuse el. Toată lumea care citeşte ziarele ştie asta, chiar dacă n-au fost niciodată într-un teatru.

– Juffie, de ce nu apari şi la televiziune? întrebă

Karen. Foarte mulţi oameni ar avea şansa să te vadă.

– Nu începe şi tu.

– Cum adică?

– În ultimul timp toată lumea mă bate la cap cu televiziunea. Mai ales impresarul meu, dar Pa şi tata cred şi ei că este o idee bună. M-au înnebunit cu televiziunea.

Era cel mai frumos bărbat din sala de aşteptare, aşa că ea nu putu să nu-l observe. Şi apoi, să facă presupuneri în legătură cu un străin îi îndepărta gîndurile de la Rosie şi de la cei doi bărbaţi nefericiţi pe care îi lăsase acasă. Nu era aşezat într-unul din scaunele roşii, pluşate ale sălii, ci stătea lîngă fereastră, privind sosirea şi plecarea avioanelor. Avea păr negru ondulat, tuns mai lung decît era de aşteptat, şi un profil magnific. Era înalt, probabil peste un metru optzeci, foarte zvelt, însă avea umerii unui jucător de fotbal, iar costumul pe care îl purta era în dungi de un albastru închis perfect croit. Era aproape prea elegant dacă n-ar fi fost trenciul şifonat care îi atîrna peste umăr şi felul în care îşi ţinea mîinile în buzunare în timp ce se apleca spre fereastră într-o atitudine atît de nonşalantă încît era imoral de sexy.

Juffie purta o jachetă neagră legată cu o curea şi o pălărie neagră cu boruri largi şi văl. Nu-şi adusese blana albă de nurcă de la New York; nu i se păruse potrivită pentru a alerga la căpătîiul mamei ei care ea

pe moarte, iar astăzi alesese o pălărie în speranţa că nimeni nu o va recunoaşte. Pînă în prezent îi reuşise. Nimeni nu o abordase şi se prefăcea că citeşte o revistă pe care o ţinea în poală. Dar ochii ei continuau să-l privească pe furiş pe acest frumos necunoscut.

La unu patruzeci se anunţă zborul lor.

– Plecăm, miss Kane, spuse Ryan.

Erau din nou doar ei doi. Unul dintre oamenii de la Pinkerton fusese lăsat la casa de pe strada Walnut.

– Doar pentru cîteva zile, îi spusese Juffie lui Myer. Ca să nu fiu îngrijorată. Ceilalţi fuseseră concediaţi.

– Prea multe gărzi de corp ar atrage atenţia, îi spusese Ryan. E bine în momente de criză, dar acestea par să fi trecut. Arătă spre cutia de pălării din piele neagră cu iniţialele *J.K.* trecute cu auriu şi geanta ei de voiaj. Te voi ruga să le duci tu. Şi, te rog, mergi în faţa mea.

Juffie făcu aşa cum i se spuse. Se apropiau de poartă. Bărbatul în costumul albastru se apropie dinspre lateral şi reuşi să se strecoare între Juffie şi Mike Ryan. Imediat Ryan îl îmbrînci cu umărul.

– Hei! strigă bărbatul. Îmi pare rău dacă ţi-am luat locul, dar nu e nevoie să fii grosolan.

– Scuză-mă, murmură Ryan, dar nu se mişcă din spatele lui Juffie. Ajunseră deja la poartă; peste cîteva clipe ieşeau afară. Ryan îi luă braţul lui Juffie.

– Nu mi-am dat seama că sînteţi împreună, spuse străinul. Dar acolo de unde sînt eu, un gentleman duce el bagajul doamnei cu care călătoreşte. *Mademoiselle*, îmi permiteţi să vă ajut. Întinse mîna spre cele două genţi mici.

– Şterge-o, puişor, mîrîi Ryan cu voce scăzută.

– Şterge-o tu, mîrîi celălalt bărbat.

Pînă acum nici unul dintre ceilalţi pasageri nu le acordase atenţie, dar cînd vocile bărbaţilor crescură în intensitate, cei din spatele lor îşi întinseră gîturile pentru a vedea ce se întîmplă, iar cîţiva din faţă îşi întoarseră feţele. Juffie fusese tăcută şi ascultătoare, făcînd exact ceea ce-i spusese Mike Ryan să facă. Acum se întoarse şi privi direct la necunoscut.

Tot timpul îşi spusese că era ceva străin în înfăţişarea lui. Primele lui cuvinte îi arătară că probabil se înşelase. Nu avea un accent evident. Însă urechea ei antrenată sesizase ceva şi folosirea cuvîntului *mademoiselle* îl dăduse de gol. Bărbatul era francez. Nu putea fi un gangster legat de Vinnie Faldo sau Finky Aroson.

– E în regulă, Mike. Sînt sigură că acest domn încearcă doar să fie politicos. Îi aruncă un zîmbet cuceritor, cel mai ispititor zîmbet al ei, şi îi întinse cele două genţi. Mulţumesc. Sînteţi foarte amabil.

– Iar dumneavoastră, spuse el pe un ton de surpriză uşor exagerată, sînteţi Juffie Kane. Nici nu mi-a trecut prin cap!

Tocmai treceau prin poartă, ajungînd pe pistă, unde vîntul rece de martie bătea cu putere dinspre ocean. Juffie strînse mai bine haina în jurul ei şi îşi ţinu cu mîna pălăria. Au urcat împreună treptele avionului DC4, cu Juffie în frunte, Ryan imediat în spatele ei dar necunoscutul în urma lui. Respirară uşuraţi odată ajunşi în interiorul avionului.

– Mergem pînă la capăt, murmură Ryan în urechea

ei. Am rezervat ultimele două scaune.

Şi-au croit drum pînă în fundul avionului. Juffie era conştientă de oamenii care se uitau la ea. Cineva auzise exclamaţia francezului şi vestea se răspîndise deja. Aşa că nu mai era nevoie să rămînă incognito. Se opri pe intervalul de lîngă scaunul ei şi îşi scoase pălăria şi haina. Rochia era din două piese, mai degrabă un costum, de culoare crem, jacheta avînd două rînduri de nasturi şi revere largi.

– Uluitoare, spuse încet vocea cu accent francez cînd el îi aşează genţile în compartimentul de deasupra. Sînteţi chiar mai frumoasă decît pe scenă.

Ryan dori ca ea să se aşeze pe scaunul de la fereastră. Juffie insistă să rămînă pe cel de lîngă interval. Francezul avea locul de lîngă ea pe celălalt rînd de scaune. Soartă sau aranjament era imposibil de spus. Stewardesa trecea pe interval rugîndu-i pe pasageri să-şi fixeze centurile de siguranţă. Juffie începu din nou să fie nervoasă ca şi în timpul zborului de acum cîteva zile. Dacă i se va face rău? Va vomita peste tot, în văzul a o sută de persoane care ştiau deja cine e – şi a celui mai frumos bărbat pe care îl întîlnise vreodată. Reuşi în sfîrşit să arunce o privire ochilor lui. Erau de un fantastic albastru deschis; îi luminau întreaga faţă.

De ce se gîndea la astfel de lucruri? Cum putea face aşa ceva cînd mama ei... Poate tocmai de aceea, pentru că nu suporta să examineze dimensiunile pierderii ei, iar un străin atrăgător era o distragere binevenită. Dacă Rosie ar fi fost cu ea, ar fi schimbat priviri pline de înţeles, mici zîmbete secrete între

mamă şi fiică, pentru că acest bărbat era, orice altceva ar fi fost, nemaipomenit de chipeş.

El aşteptă pînă ea îşi fixă centura de siguranţă, apoi se aplecă peste interval şi îşi întinse mîna.

– Vă rog, permiteţi-mi să mă prezint. Sînt Paul Dumont.

Ea îi strînse mîna.

– Juffie Kane.

– Ştiu. Oh, da, ştiu.

Mai tîrziu, cu mult timp mai tîrziu, el îi povesti că o zărise şi o recunoscuse din clipa în care intrase în sala de aşteptare a aeroportului. Şi că mituise funcţionarul de la bilete pentru a-i spune numărul scaunului ei şi pentru a-i da unul lîngă ea.

– Însă m-am hotărît să intru în acţiune mult mai devreme, cînd eram în drum spre avion. Am bănuit că bărbatul de lîngă tine e un bodyguard şi că va trebui să aibă mîinile libere, aşa că nu va putea să-ţi ducă bagajele.

Pînă află toate astea, Juffie ştia deja mult mai multe despre Paul Dumont.

Capitolul 6

– Jake, ia uită-te la asta. Nessa îi întinse un ziar soţului ei.

Era *Record American* publicat în Boston.

– De unde ai porcăria asta? întrebă Jack.

– Mi-a trimis-o o prietenă. Îi arătă cu degetul fotografia care ocupa partea de sus a paginii a doua. Era făcută de la distanţă şi nu era prea clară, însă Juffie Kane era destul de uşor de recunoscut pe bancheta din spate a unei maşini mari. Sub fotografie scria că era în drum spre înmormîntarea mamei ei. Iar titlul scris cu litere mari era *„Faimoasa nepoată de*

gangsteri jeleşte". Citeşte-o, Jack, spuse Nessa.

El îi aruncă o privire lungă, apoi şi-o îndreptă spre pagină.

„Juffie Kane, răsfăţata Broadway-ului, care a repurtat un triumf în producţia lui Jack Fine cu Delilah, s-a reîntors acasă în Boston acum cîteva zile. Mama lui Juffie, Rosa Saliatelli Kane, a murit de infarct. A fost înmormîntată marţi. Juffie Kane, tatăl ei Myer şi tatăl Rosei, Dino Saliatelli au fost singurii prezenţi la înmormîntare. Saliatelli a fost eliberat condiţionat cu doi ani în urmă după ce şi-a petrecut nouă ani în închisoare, acuzat printre altele de a fi patronul mai multor bordeluri. Benny Kane, omul creditat cu inventarea escrocheriei cu numere, tatăl lui Myer, a murit în închisoare înainte de expirarea sentinţei. Kane şi Saliatelli au fost judecaţi şi condamnaţi împreună cînd..."

Jack îşi înălţă capul şi îşi privi soţia.

– Ai citit?

– Da.

– La dracu', spuse el încet.

– Citeşte pînă la capăt, Jack. Trebuie să ştii.

El continuă şi află despre proces şi despre Myer Kane, care fusese şi el implicat dar nu şi acuzat dar care avea pînă astăzi legături legale, dar suspecte cu ceea ce *Record American* numea Sindicatul.

– La dracu', spuse el din nou după ce termină de citit.

Nessa era aşezată pe braţul fotoliului şi îl

îmbrățișă.

– Îmi pare rău, dragul meu. Şi mie mi-a plăcut întotdeauna Juffie. Însă trebuia să fii prevenit.

Fine o sărută apoi își privi ceasul. Era amiază, mai mult ca sigur că o va găsi pe Juffie acasă. Dar nu voia să meargă la ea, nu în starea în care era acum. Se duse la birou şi îi telefonă.

– Juffie, sînt eu, Jack Fine. Ascultă, îți mai amintești de *Schrafft's* de la colțul dintre strada Paisprezece şi Fifth Avenue? Ne putem întîlni acolo peste o oră?

Juffie ajunse prima la restaurant şi ocupă loc la o masă în spate. Mike Ryan se postă lîngă uşa de la intrare. Foarte puțini ştiau că are în permanență o gardă de corp pentru că Ryan era foarte priceput în a nu atrage atenția. Jack Fine nu părea să se numere printre cei foarte puțini. Nu privi în jur după bărbatul de la Pinkerton atunci cînd sosi. Doar veni lîngă ea, se aşează şi îi întinse ziarul. Ea citi, apoi îl puse pe masă şi nu se uită la el.

– Aş mai dori o ceaşcă de cafea.

Jack îi făcu semn unei chelnerițe. N-au spus nimic pînă nu li se servi cafeaua. Apoi el întrebă:

– N-ai văzut asta?

– Nu, n-am văzut-o.

– A apărut cam la o săptămînă după moartea mamei tale. Nessa a primit-o de la o prietenă.

– Şi ţi-a dat-o imediat să o citeşti. Ce drăguţ din partea ei.

– Fireşte că mi-a dat-o. Juffie, Nessa şi cu mine nu sîntem duşmanii tăi. Îţi sîntem prieteni. Ne eşti dragă. Aş putea spune că te iubim. Doar că aştept ceva şi nu aud nimic.

– Ce anume, Jack? Ce aştepţi?

– Ca tu să-mi spui că e un morman de rahat. O grămadă de minciuni.

Juffie sorbi din cafea, apoi puse ceaşca jos.

– Nu sînt minciuni. Toate s-au întîmplat exact aşa cum sînt descrise.

– Isuse! strigă el, apoi îşi aminti că şi aici pe strada Paisprezece erau tot în public. Juffie, cum ai putut face aşa ceva?

– Să fac ce? Să mă fac născută într-o familie de „gangsteri" după cum au fost etichetaţi atît de pitoresc?

– Nu, fireşte că nu la asta m-am referit. Însă cînd am început marea campanie de publicitate, cînd *Delilah* era încă un vis şi căutam să facem totul pentru ca spectacolul să iasă cît mai bine, de ce nu mi-ai spus atunci? Înainte să împînzesc tot oraşul cu poveşti despre fata de la colegiu, fiica unui avocat, de ce nu m-ai prevenit?

– Nu e uşor să vorbeşti despre aşa ceva, Jack.

El se aplecă înainte, ţintuind-o cu ochii săi îngrijoraţi.

– Juffie, presa ar fi făcut piftie din noi dacă ar fi aflat. Tu, eu, Duquesne, familia Leonard, Matt Varley, toţi cei legaţi de acest spectacol am fi fost aruncaţi la

gunoi. Şi eu aş fi fost cel care i-a adus acolo. M-ai lăsat să-mi trag jos pantalonii şi să stau cu tochis-ul meu atîrnînd afară.

Juffie era copleşită de atîtea emoţii că nu ştia căreia să-i cedeze. Cîştigă furia.

– Şi eu? Cum rămîne cu tochis-ul meu? Ce-ai fi făcut dacă ţi-aş fi spus? M-ai fi scos din spectacol? Şi cum rămîne cu tatăl şi bunicul meu? Îţi poţi imagina ce-a însemnat pentru ei cînd porcăria asta a fost scoasă la iveală la o săptămînă după ce am îngropat-o pe mama? Dar ei n-au venit la mine, nu mi-au trimis ziarul. Tu ai făcut asta, Jack. Tu şi Nessa.

El nu mai auzi nimic după ce ea spuse că ar fi scos-o din spectacol.

– Crezi că aş fi făcut aşa ceva? Să renunţ la o actriţă minunată pentru un rol care a fost parcă scris pentru ea, doar din cauză că familia ei avea ceva de ascuns? Eşti nebună, Juffie, trebuie să fii. Aş fi căutat o acoperire. Ca să te protejez pe tine, pe mine, pe toţi ceilalţi. Îşi scoase portofelul şi puse pe masă cîteva bancnote. Nu cred că mai avem ce să ne spunem. Se ridică să plece.

Juffie întinse o mînă spre el.

– Jack, aşteaptă...

– Da?

– Nu ştiu. Se întoarse şi îşi privi ceaşca goală.

– Ştiu, Juffie. Ştiu că nu vei fi niciodată un om integru pînă nu vei învăţa cine îţi sînt prietenii. Într-o bună zi va trebui să ai încredere în cineva. Sper că vei găsi persoana potrivită.

– Nici măcar nu mi-a spus că-i pare rău, îi povesti

el mai tîrziu soţiei lui. Dacă ar fi făcut-o, aş fi uitat naibii totul, mi-aş fi zis că n-a fost decît o puştoaică speriată care nu ştia ce face. Dar n-a rostit nici o scuză.

– Nu te necăji, dragul meu, spuse Nessa. Nu ai nici un spectacol cu ea acum. *Delilah* e o amintire minunată.

– Ai naibii de adevărat că nu am un spectacol cu ea. Acum sau vreodată, Juffie Kane poate fi darul lui Dumnezeu pentru Broadway, dar nu va mai apărea în nici un spectacol de-al meu. Aş muri de frică.

Juffie se plimbă la nesfîrşit, trecînd pe străzile din Village, cu mîinile în buzunarele hanoracului, cu părul ascuns de un fular de lînă, ochelarii negri ferindu-i ochii pentru ca nimeni să nu vadă că plîngea. Nu prea erau şanse să fie recunoscută şi nici nu i-ar fi păsat. Se simţea prea nefericită pentru a-i mai păsa de ceva. Prea rănită, prea furioasă. Se opri în faţa unei cabine telefonice la colţul dintre străzile Hudson şi Chrisopher şi scotoci prin buzunare după nişte fise. Nu avea destui bani pentru o convorbire interurbană; trebui să o ceară cu taxă inversă.

– Tată, sînt eu. Nu sînt acasă şi n-am avut destule fise. Cum te mai simţi?

– Bine, draga mea. Pa şi cu mine, amîndoi sîntem O.K. Nu e ceva cu care să te poţi obişnui uşor, dar ne descurcăm.

– Tocmai am citit acel mizerabil articol.

– Cel din *Record American*?

– Da.

– Speram să nu afli de el. O prostie din partea mea, cred.

– Cineva care am crezut că-mi este prieten şi-a dat toată osteneala să fie sigur că voi afla.

– Da, lucruri din astea se mai întîmplă. N-a apărut decît într-o singură ediţie, Juffie. I-am ameninţat că-i dau în judecată şi s-au potolit. N-a fost reluat în nici unul din ziarele din New York, nu-i aşa?

– Nu, nu încă.

– Atunci nici nu o vor face. E ceva de domeniul trecutului deja, draga mea. Mai mort nici că se poate, după cum se spune.

– O.K., oricum nu pentru asta te-am sunat. Eram îngrijorată pentru tine şi Pa.

– Sîntem bine, aşa cum ţi-am spus, Juffie... ai mai primit şi alte pachete?

– Nu. Uite, sînt într-o cabină telefonică şi mai aşteaptă cineva. Te mai sun peste cîteva zile.

Pînă cînd închise, bărbatul care aşteptase plecase mai departe. Şovăi o clipă, apoi ştiu cu cine îşi dorea cel mai mult să vorbească. Mai avea o fisă şi o folosi ca să sune la biroul lui Matt.

– Îmi pare rău, Miss Kane, spuse domnişoara Wilkins. Nu e în birou. Îi voi spune să ia legătura cu dumneavoastră de îndată ce va sosi.

– Nu, nu sînt acasă. Nu-i nimic. Voi vorbi cu el mai tîrziu.

Îl zări pe Ryan aşteptînd la cîţiva metri în spatele

ei, însă nu-l bagă în seamă. Se obişnuise să-i ignore; era singura posibilitate de a îndura supravegherea permanentă şi a rămîne întreagă la minte în acelaşi timp. Juffie îşi continuă drumul, gîndindu-se la Matt.

Mai erau şi alţii cu care ar fi putut vorbi, Karen spre exemplu. Sau Paul Dumont. Se întîlnise de vreo zece ori cu Paul în cele trei săptămîni de cînd îl cunoştea. Însă, într-un fel, nici una din aceste alternative nu i se păru potrivită. Plimbarea ei o duse pînă departe pe strada West şi pe autostrada care ocolea rîul Hudson. Se făcuse deja ora patru. Avea spectacol în seara aceea. Era timpul să caute un taxi şi să plece acasă. Însă pe aici nu se prea găseau taxiuri.

Se reîntoarse pe drumul pe care venise. Mai fusese la acest capăt al străzii Christofer doar o sigură dată, cu Harry Harcourt. Cu doi ani în urmă o luase cu el la un bar al homosexualilor. Băuseră prea multă şampanie şi ideea îi se păruse „amuzantă". Recunoscu localul de la colţul străzii Washington. Nu-l văzuse cînd trecuse pe lîngă el puţin mai devreme.

Se uita la uşa vopsită în negru cînd aceasta se deschise. Matt Varley păşi în stradă. Juffie se repezi să-i facă semn cu mîna, apoi se opri. Era cu un alt bărbat. Acesta avea părul de un blond foarte decolorat şi sprîncene arcuite. El şi Matt se certau îngrozitor. Nu o observară. Juffie se uită înlemnită la el pînă cînd opriră un taxi, urcară în el şi plecară. Matt. Oh, Dumnezeule. Nu e de mirare că niciodată...

Mike Ryan veni lîngă ea şi o apucă de braţ.

– Se face tîrziu, Miss Kane. Ar fi mai bine să chem un taxi.

Şi el trebuie să-i fi recunoscut pe Matt. Îl văzuse destul de des în locuinţa ei. Ea dădu din cap cu tristeţe şi aşteptă pînă el găsi un taxi, apoi, îl lăsă să o urce în spate de parcă ar fi fost o păpuşă de zdrenţe cum de fapt se şi simţea. O păpuşă complet distrusă.

Avea întîlnire cu Paul în seara aceea după spectacol. *The Visitor* nu era o piesă lungă; se termina la zece patruzeci. Pe la unsprezece Juffie se schimbase şi era în drum spre un alt teatru. Acesta se numea *La Venue* şi avea un ecran nu o scenă.

Cînd îi văzu cinematograful, Juffie se întrebă cum de putea Paul Dumont să evite sinuciderea economică. *La Venue* avea o sală foarte mică. Partea centrală cuprindea doar zece scaune în lărgime şi mai existau două rînduri pe margini fiecare doar de trei scaune, iar totul nu avea decît o lungime de cincisprezece rînduri din faţă pînă în spate. Asta însemna o capacitate de două sute cincizeci de locuri. Paul fixase un bilet la un dolar cincizeci, la fel de mult ca la *Radio City Music Hall*, dar rareori avea sala plină.

– Pot concura cu oricine, îi spuse el. Dar ştiu că locul acesta nu mă va face niciodată milionar. Aşa că dansez pe mai multe hîrtii. Ea chicoti. De ce rîzi de mine? vru să ştie Paul.

– Nu rîd de tine, nu aşa cum crezi tu. De engleza

pe care o vorbeşti, care e excelentă, însă cîteodată deformezi cuvintele într-un mod foarte amuzant. Expresia este „A juca totul pe o singură carte".

– Aşa am spus şi eu, dansez pe mai multe hîrtii.

– Las-o baltă. Povesteşte-mi despre celelalte proiecte-hîrtii.

– Ei bine, în primul rînd sînt un distribuitor. Aduc filme din Franţa, Italia şi Anglia şi le proiectez aici, însă am şi dreptul exclusiv de a le distribui ceorlalte cinematografe din ţară.

Deoarece Juffie şi Paul lucrau amîndoi serile, întîlnirile lor aveau loc de obicei noaptea tîrziu. Ori mergeau la un local select, unde Juffie se integra imediat lumii de pe Broadway, ori deveneau clienţi ai localurilor de pe Third Avenue. De cele mai multe ori, ca în seara asta, alegeau a doua variantă.

Juffie termină peştele prea prăjit şi înghiţi ce mai rămăsese în paharul cu vin. *The Original Joe's* nu servea vin, în orice caz nu ceea ce un francez ar fi numit vin. Paul aducea cu el o sticlă învelită în hîrtie şi turna din ea în paharele de apă atunci cînd chelnerul nu se uita, ceea ce însemna că trebuia să fie mereu vin alb. Aşa că întotdeauna comandau peşte.

– În curînd voi avea branhii şi îmi vor creşte aripioare, spuse Juffie.

– Peştele e bun pentru tine. Însă ar fi bine dacă ar fi mai gustos. Îşi privi farfuria încruntîndu-se. Fileu de calcan fiert, cu zeamă picantă Véronique şi ornat cu trufe şi sparanghel... Împunse cu furculiţa rămăşiţele zemoase ale peştelui. De data asta nu i-a prea reuşit bucătarului, ce zici?

Juffie rîse. Paul o făcea să rîdă mult, era o plăcere să te uiţi la el, două motive pentru care continua să se întîlnească cu el.

– Paul, engleza ta nu este doar bună, este fantastică, plină de expresii adorabile. Cum ai învăţat-o?

– Am început la şcoală pe la şapte ani. Iar războiul a fost un curs pentru avansaţi.

– Ce-ai făcut în război? Era o întrebare inocentă, una pe care americanii şi-o puneau deseori unul altuia. Juffie rămase uimită de expresia întunecată care apăru pe chipul lui.

– Nu vreau să-mi amintesc. Vorbesc fluent şi germana. Goli sticla de Sancerre în paharele lor şi-l bău repede pe al lui.

Juffie îşi dădu seama că trebuia să schimbe subiectul.

– Povesteşte-mi cum ai ajuns distribuitor de filme.

– Nu este ceva ce mi-aş fi dorit să fiu. S-a întîmplat doar să cunosc foarte mulţi oameni în Europa care au făcut filme înainte de război şi erau nerăbdători să continue de îndată ce războiul se va termina. Aşa că mi-a venit ideea să le aduc filmele în America.

Cu alte ocazii, Juffie află mai multe. Paul nu dorea să importe doar filme artistice, ci şi spectacole de varietăţi.

– Există foarte mult talent în Europa şi de la război încoace americanii au devenit mai sofisticaţi, mai conştienţi de faptul că există viaţă şi de cealaltă parte a Oceanului. Există o piaţă pentru aşa ceva, sînt convins. Însă trebuie să găsesc afacerea potrivită.

În seara care urmă întîlnirii ei cu Jack şi revelaţiei despre Matt, Juffie nu dorea să discute despre planurile de viitor ale lui Paul. Ajunse ia cinema-ul lui la unsprezece şi un sfert. După posterele puse discret pe uşă, Paul prezenta în seara asta un film englezesc numit *The Lavander Hill Mob*[1] care-l avea pe un anume Alec Guiness în rolul principal. Un public destul de numeros ieşea din sală.

Ea trecu grăbită printre ei şi urcă scările înguste care duceau la cabina de proiecţie. Paul o aştepta acolo.

– Juffie, este un film excelent. La trei zile după ce l-am prezentat pentru prima oară ai văzut ce mulţi au venit? Trebuie să-l vezi! Ce s-a întîmplat? Arăţi groaznic.

Nimic din ceea ce simţea nu se văzuse pe scenă. Penelope fusese la fel de amuzantă şi fermecătoare ca întotdeauna. Doar după căderea cortinei i se întorsese starea de neagră disperare.

– Sînt foarte obosită. Am venit doar ca să-ţi spun că ar fi mai bine dacă aş pleca acasă şi m-aş culca.

– Nu, spuse Paul imediat. Eşti extenuată. Îmi dau seama de asta doar uitîndu-mă la tine. Nu vei reuşi să dormi. Îi desfăcu impermeabilul pe care îl purta peste pantaloni şi un pulover de caşmir. Impermeabilul era ud. Încă mai ploua?

– Da, nu mai vrea să se oprească. A plouat în fiecare zi din acest aprilie. Ţin o evidenţă.

1. Banda din Lavander Hill

– Atunci nu vom ieşi nicăieri. Vom rămîne aici.

– Paul, nu. Îmi pare rău, sînt într-adevăr foarte obosită...

– Nu mai vorbi. Oricum n-am de gînd să te ascult. Unde ţi-e umbra?

Ştia că se referă la Mike Ryan.

– Jos în hol.

– Să nu te mişti. Mă întorc imediat.

Juffie se lăsă să cadă într-un scaun din spatele aparatului de proiecţie prea extenuată pentru a protesta. Paul se întoarse peste două minute.

– L-am trimis după mîncare chinezească. N-a vrut să plece pînă nu m-am jurat că voi încuia toate uşile şi nu te voi scăpa din priviri pînă nu va veni el înapoi. Îi luă ambele mîini într-ale lui. Trebuie că ai cei mai insistenţi admiratori din lume, toţi ameninţînd să-ţi sfîşie corpul. Ciudat mod de comportare pentru nişte admiratori.

Ea se uită la el, ochii ei violeţi studiindu-i pe cei albaştri ai lui.

– Paul, nu-ţi băga nasul.

O mînă îi mîngîie obrazul.

– Nu vreau să-mi bag nasul.

– Ba da. Vrei să ştii de ce am o gardă de corp. Nu în seara asta, Paul. Nu sînt în formă.

– În regulă. În seara asta vei fi distrată. Voi proiecta *The Lavander Hill Mob* doar pentru tine. O să-ţi placă. Şi vom sta aici, vom mînca şi vom rîde, iar peste o oră şi jumătate te vei simţi o femeie nou născută.

Nu era o reţetă rea, aşa că Juffie se hotărî să

accepte. Mike Ryan se întoarse cu o pungă maronie caldă şi mirosind delicios a usturoi. Toată lumea din jurul lui Juffie îi ignora garda de corp; Paul Dumont era altfel, el încerca să coopereze cu el.

– Vom proiecta un nou film din Anglia. Vrei să-l vezi?

Ryan clătină din cap şi i se adresă lui Juffie.

– Miss Kane, cred că am răcit zdravăn. Nu s-ar putea să vă las în grija domnului Dumont şi să anunţ ia birou să trimită pe altcineva pentru o zi sau două?

Aşa făceau în zilele libere ale lui Ryan; Juffie se obişnuise deja.

– Cum să nu, Mike. Şi indiferent cine va veni în locul tău nu e nevoie să se prezinte pînă mîine dimineaţă. Domnul Dumont mă va conduce acasă, nu-i aşa, Paul?

– Bineînţeles.

Ryan plecă iar Paul scoase dintr-un sertar cîteva farfurii, furculiţe şi şerveţele, iar din altul o sticlă cu vin.

– Uneori iau prînzul aici.

Şerveţelele erau de damasc, furculiţele de argint.

– Într-o manieră distinsă, după cum văd. Cum aşa, fără pahare de cristal?

– Sînt prea uşor de spart într-un sertar. Acestea sînt mai sigure. Puse pe masă două pahare groase, fără să-şi dea seama că ea îl tachina, şi o conduse spre canapeaua de piele cu mai multe perne la un capăt. De aici se vede perfect ecranul. Aşa, acum pune-ţi picioarele sus, şi îţi voi scoate pantofii. E mai bine?

– Minunat, spuse Juffie.

Paul umplu două farfurii cu felii de carne de porc, orez şi pulpe de pui în sos, întinzîndu-i una.

– Vinul îl pun lîngă tine pe masă. Iar eu voi sta aici. Îşi trase un scaun la marginea canapelei. Acum sîntem gata. Paul învîrti nişte butoane. Sala şi cabina de proiecţie se cufundară în întuneric, iar imaginile începură să se mişte pe ecran.

Alec Guiness era minunat şi, deşi într-un stil caraghios, filmul era într-adevăr foarte amuzant. Era vorba de o bandă de hoţi de bănci care se dădeau drept bancheri amatori de muzică şi care locuiau pe Lavander Hill în Londra, proprietatea unei bătrîne doamne respectabile. Banda, condusă de Guiness, hotărăşte să scoată din Anglia ultima lor pradă în aur transformîndu-l în modele după Turnul Eiffel – operaţie care se desfăşoară chiar sub nasul respectabilei bătrîne.

După douăzeci de minute de aiureli amuzante, Juffie rîdea într-adevăr. Peste încă zece minute nu mai ştia ce se întîmplă pe ecran şi nici nu-i păsa.

Paul o săruta, nu insistent, de parcă s-ar fi grăbit. Buzele lui se mişcau pe fruntea ei, pe ochi, obraji, gît. Se opriră pe gură şi rămaseră acolo un timp, dar nu-şi introduse limba înăuntru. Era un singur sărut la fel de mut ca o serie de săruturi gingaşe, tandre. Pînă la urmă se îndreptă spre gît. Zăbovi şi aici mult timp.

Cînd îi trase peste cap puloverul de caşmir ea nu încercă să-l oprească. Era într-o stare de somnolenţă. Nu i se cerea nimic decît să plutească spre un act de iubire care se desfăşura cu încetinitorul şi cu multă

pricepere. El îi scoase sutienul, îi prinse sînii în palme şi îşi îngropă faţa între ei.

Acum în sfîrşit îi simţea limba. Trasa cercuri în jurul sfîrcurilor ei. Încă o dată şi încă o dată. Continuă pînă cînd vîrfurile sînilor ei ajunseră atît de sensibile că nu mai putu suporta. Juffie îşi puse mîinile pe ceafa lui, încercînd să-l conducă spre ce-şi dorea, dar Paul nu-i luă sfîrcurile în gură. În schimb îi luă mîinile şi i le întinse deasupra capului astfel încît să atîrne fără vlagă peste marginea canapelei. Apoi începu să-şi treacă vîrfurile degetelor peste pielea incredibil de sensibilă dintre sînii ei şi de la subsuoară. Era o stare de extaz. Juffie începu să tremure.

Parcă trecură secole pînă ajunse pe abdomenul ei, însă cînd atingerea delicată se porni şi în acea parte, ţinu şi mai mult. Doar vîrfurile degetelor lui se mişcau pe pielea ei, trezind nervi de a căror existenţă ea nici nu ştia. El nu rosti nici un cuvînt. În cabină se auzea vag muzica filmului. De cîteva ori, Juffie oftă, o dată gemu:

– Ssst! şopti Paul. Nici un sunet. Nu acum. Îţi spun eu cînd. Acum, ţine în tine toată plăcerea.

Îi scoase pantalonii, chiloţii, jartierele şi ciorapii. Nu într-o grabă stîngace. Totul cu grijă şi îndemînare. Începu să se ocupe de abdomenul ei, sărutînd-o încet, repetat, aşa cum făcuse cu faţa şi cu gîtul ei. Ea îşi puse un picior peste marginea de sus a canapelei, expunîndu-se. Îşi trecu degetele peste părţile interioare ale coapselor ei. În sus şi în jos şi de jur împrejur, o serie de mişcări la fel de regulate ca un menuet.

Abia mai putea respira; ceea ce dorea o sufoca.

– Te rog...

– Sst, spuse el din nou. Nu încă.

Vîrfurile degetelor lui erau încă pe coapsele ei, sus în adîncitura dintre ele şi trunchi, însă degetele mari se mutară spre părul de culoarea mierii şi îi desfăcură buzele. Îşi plecă faţa dar nu o atinse. În schimb începu să sufle încet peste despicăturile şi văile pe care le expusese, aruncînd peste ele o adiere care nu răcori ci mări căldura.

Juffie se arcui spre el, împingîndu-şi pelvisul către faţa lui. În sfîrşit el începu să-şi plimbe limba de la clitoris la anus şi înapoi. Lent. Încă o dată. Îşi înălţă capul.

– Acum, Juffie. Acum vreau să-ţi aud plăcerea.

Se aplecă din nou, trecîndu-şi apăsat limba, prinzîndu-i strîns carnea cu degetele, de parcă toată ar fi fost în gura lui. Juffie ţipă. Şi o ţinu două minute.

Cînd se opri, el o ridică de pe canapea şi o aşeză pe podea. Exista un covor, dar nu era foarte gros. Fiecare bucăţică a corpului ei era atît de sensibilă încît lemnul tare parcă îi intra în carne. Iar durerea era într-un fel o parte a plăcerii. Paul se lăsă peste ea şi ceva enorm şi rigid se inseră lin între picioarele ei. Ea îi prinse cu genunchii şoldurile înguste, se agăţă de umerii lui cu mîini pe care niciodată nu le simţise aşa de puternice.

– Acum, *chérie*, şopti el. Acum vom începe.

Trecu o jumătate de oră pînă cînd el permise ca amîndoi să ajungă la un extaz copleşitor. Filmul se terminase demult. Ecranul strălucea alb şi fantomatic,

iar bîzîitul aparatului de proiecţie era singurul zgomot din micul cinematograf.

– Ai văzut, spuse el, te-am prevenit că după film te vei simţi ca o femeie nou născută.

Paul era un drog; iar ea se lăsă pradă acestui viciu. Nu mai ieşiră în oraş. Se întîlneau acasă la Juffie şi făceau dragoste pînă dimineaţa. Nimic din ce trăise alături de Tony Morton nu o pregătise pentru Paul Dumont; era un artist, un geniu creator al cărui domeniu era actul sexual.

Nu avea nevoie de nimic altceva decît de mîini, gură şi restul trupului său extraordinar de disciplinat, însă uneori se folosea inspirat de recuzită. Spre exemplu untul. Lui Juffie niciodată nu-i trecuse prin minte că poţi face şi altceva cu el decît să-l mănînci. Paul o unse în întregime cu unt, apoi îl linse. Îi trebui o oră. Altă dată acoperi masa cu perne, o întinse pe burtă şi folosindu-se de o bucată rotundă de lemn neted îi masă toată pielea. Carnea lui nu o atinse nici o singură dată în timpul orelor pe care şi le petrecu mîngîind-o. Şi nici nu-i permise să se întoarcă. Doar plimbă unealta de lemn peste ea, de la cap şi pînă la călcîie. Pînă la urmă ea ajunse să-l implore să înceteze.

– la-mă, oh, Paul, nu mai pot aştepta. la-mă.

– Încă nu. Lemnul era lunecos de la transpiraţia ei. Îi frămînta fesele cu el, trecîndu-l în sus şi în jos peste

despărţitură, ajungînd uneori chinuitor de aproape de orificiul care tremura contractîndu-se de dorinţă. Ea începu să plîngă.

– *Maintenant, chérie,* murmură el. Poţi să te bucuri puţin. Îi inseră lemnul în vagin, împingîndu-l atît de sus încît ea crezu că-l simte în stomac şi îl ţinu acolo. În cele din urmă o atinse, o mînă presîndu-i în jos fesele, punîndu-şi toată greutatea în ea. Asta a fost tot, fără izbire, fără frecare. Doar dubla apăsare a lemnului din ea şi a mîinii lui peste fesele ei. Juffie termină cu aşa forţă că pumnii îi loviră marginea mesei şi îşi sparse inelul cu perlă pe care îl purta pe deget.

Apoi o întoarse şi îi puse picioarele peste umerii lui şi o regulă în acea poziţie. Şi încă mai putea aştepta ca ea să ajungă la un nou orgasm înainte ca el să-l aibă pe al lui. Era incredibil.

– Isuse, Paul, de unde ai învăţat aşa ceva? Obiectul acela năstruşnic din lemn e de origine franceză? În Franţa toată lumea face aşa ceva?

El rîse şi arătă spre obiectul care îi provocase o plăcere atît de extraordinară.

– Nu e francez, e japonez. Francezii au reputaţia, dar japonezii sînt adevăraţii maeştri.

– Atunci tu trebuie să ai sînge japonez.

– Aş vrea să am. Mi-ar face mult mai uşoare negocierile prezente.

– Ce fel de negocieri? Era dimineaţă şi îşi luau micul dejun în bucătăria ei. Obiectul de lemn era în mijlocul mesei ca un ornament floral.

– Un film, un film fantastic făcut la Tokyo care se

numeşte *Rashomon*. Vreau să-l aduc la New York. Nu au nimic împotrivă, doar că nu vreau să mă facă singurul distribuitor din Statele Unite.

Juffie se încruntă.

– Uite, nu e treaba mea să-ţi spun cum să-ţi conduci afacerile, dar războiul s-a terminat doar de cinci ani. Nu sînt sigură că publicul american este pregătit pentru un film din Tokyo. Arătă spre obiectul din mijlocul mesei. Ei, dacă ai putea să importi aşa ceva... cred că oamenii ar fi dispuşi să-şi uite prejudecăţile.

Paul rîse din nou.

– Vom vedea. Ar fi mai bine să plec. Cîinele de pază trebuie să sosească în orice clipă.

Se referea la Mike Ryne. Viaţa lor sexuală turbată determinase anumite schimbări în aranjamentele lui Juffie. Redusese orele cînd avea nevoie de o gardă de corp la o supraveghere doar în timpul zilei. Ryan o conducea acasă după spectacol, apoi pleca. Dacă ştia de ce anume stabilise acest nou progam, nu i-o spusese niciodată.

Paul îşi luă jacheta şi o sărută.

– Ne vedem diseară. S-ar putea să întîrzii o oră. Mă întîlnesc cu o japoneză care s-ar putea să-mi traducă *Rashomon*. Vreau să-i verific engleza.

– Ea e japoneză, tu eşti francez şi vrei să-i verifici engleza? rîse Juffie.

Paul se zbîrli, aşa cum făcea uneori cînd ea îl tachina.

– Engleza mea e la fel de bună ca a ta. Crede-mă, dacă n-ar fi, n-aş mai fi în viaţă acum.

– Noapte bună, Miss Kane. E în regulă dacă plec acum? Am o întîlnire şi am întîrziat deja. Angajatul de la Pinkerton o conduse pînă la uşa liftului care ducea spre apartamentul ei.

– Da, fireşte, Mike. Mulţumesc. Juffie apăsă pe buton şi aşteptă să coboare liftul.

Prin uşile de sticlă ale clădirii intră un bărbat. Trecu pe lîngă portarul de la uşă şi se îndreptă direct spre ea.

– Miss Kane, aş putea vorbi cu dumneavoastră?

O cuprinse panica; îl căută disperată pe Mike, dar acesta plecase. Ieşise din clădire în aceeaşi clipă în care intrase străinul.

– Vă rog, spuse acesta. Nu vă speriaţi. Nu e nevoie să vă rechemaţi garda de corp. Avea cam cincizeci de ani, poate mai mult, era scund şi slab, cu o mustaţă albă, subţire, şi păr alb. În mînă avea o pălărie neagră şi un pardesiu din păr de cămilă îndoit cu grijă peste braţ. V-aş propune să urcăm în apartament, dar probabil că v-aţi simţi mai siguranţă dacă am discuta aici.

Holul clădirii era din marmură, cu oglinzi şi cristal. Însă nu era vag luminat, asta ar fi însemnat un risc pentru securitate. Străluceau de lumini şi exista un ghişeu cu un funcţionar în spatele lui, un portar şi un paznic al clădirii. Juffie ştia că aceşti oameni o urmăreau discret, aşteptînd doar un semn din partea

ei pentru a interveni. În cele din urmă dădu din cap.

– Bine, putem vorbi. Dar aici în hol.

– Mă numesc Morris Aroson. Am ghinionul de a fi cunoscut sub numele de Finky.

Juffie îl privi cu ochi mari.

– Nu cred, spuse ea după cîteva clipe.

– Totuşi este adevărat. Şi îmi cer scuze pentru gestul melodramatic cu fotografia şi măruntaiele putrede. Unul dintre angajaţii mei a întrecut măsura; are un simţ al umorului cam macabru. Nu se va mai întîmpla.

Ea îşi îngustă ochii şi îl privi atentă.

– Domnule Aroson, după cum bine ştii, am cunoscut tipi ca tine aproape toată viaţa mea. Nu arăţi ca ei, nu vorbeşti ca ei, nici măcar nu miroşi ca ei. Deci ce cauţi aici? Ce-ai putea dori de la mine?

– În ce priveşte felul cum arăt, vorbesc... miros – îşi desfăcu braţele – sînt aşa cum mă vezi. Aşa cum m-am făcut singur. Poate aşa cum m-am creat eu însumi, Miss Kane, aşa cum dumneata îţi creezi o nouă personalitate în fiecare seară pe scenă. În ce priveşte restul, un om îşi cîştigă existenţa aşa cum poate.

– Da. Să zicem că unii o fac în feluri mai acceptabile decît alţii. Repet, ce doreşti de la mine?

– În acest moment, nimic. Am venit doar pentru a-ţi spune că această şaradă ridicolă cu cel de la Pinkerton nu e nevoie să continue doar dacă asta ţi-e dorinţa. Nu prezint nici un pericol pentru dumneata, Miss Kane. Îmi dau seama că ai altă părere după incidentul din Boston. Însă nu este adevărat.

– Ce drăguț din partea ta să vii să mă informezi, spuse ea. Ce drăguț să vii și să-ți ceri scuze pentru comportarea împuțită, vrednică de dispreț și ilegală. Ascultă, ticălosule, nu-mi pasă cum ți-ai cizelat imaginea. Știu prea bine ce se află dedesubt.

El îndepărtă o scamă imaginară de pe reverul costumului gri de serj. Și nu răspunse provocării ei.

– Îți înțeleg foarte bine această reacție. Mai ales ținînd seama de faptul că înainte ai avut o obligație față de Vinnie Faldo. Omul acela e un porc.

– Însă tu nu ești.

– Nu, nu sînt. Sînt un om de afaceri. Recunosc, unii dintre asociații mei nu sînt genul de oameni cu care să te simți bine într-o societate, dar aceasta este o realitate regretabilă. Celălalt motiv, cel pentru care am venit să discut în această seară este de asemenea adevărat. Faldo și cei din jurul lui nu mai prezintă nici un pericol pentru tine. Nici măcar acel sadic cunoscut sub numele de Angel Tomasso. Am plătit un preț foarte mare pentru contractul dumitale, Miss Kane. Dar acum este al meu. Iar în lumea mea, așa cum probabil îți dai seama, astfel de tranzacții sînt respectate. Nimeni nu se va atinge de tine.

– Cu excepția ta.

– Nu am nici un interes să-ți fac vreun rău.

– Atunci ce vrei? Încă tot nu mi-ai spus.

– În acest moment, nimic. Doar să facem cunoștință și să te eliberez dintr-un aranjament stupid care oricum nu ți-ar fi ajutat la nimic dacă m-aș fi hotărît să-ți fac ceva. Spre exemplu, a fost ridicol de ușor să aranjez ca domnul Ryan să te conducă pînă

la lift în seara asta. O problemă de cîţiva dolari neînsemnaţi. Ah, adăugă el văzîndu-i expresia de pe faţă, nu mă crezi. Domnul Ryan te însoţeşte pînă sus, nu-i aşa, Miss Kane?

Avea dreptate. Deci era adevărat. Mike o trădase. Încuviinţă dînd din cap.

– Bine. Îi admir pe oamenii care recunosc adevărul şi îl acceptă. Poţi să faci ce vrei în privinţa acestei probleme cu garda de corp. Doar că mi se pare stupid să ai o cheltuială în plus doar din cauza mea.

Se ridică, pregătindu-se să plece.

– Într-o zi, voi avea nevoie de ceva, Miss Kane. Un mod prin care îţi vei putea plăti datoria. Cînd acea zi va sosi, îţi voi da de ştire. Pînă atunci mă îndoiesc că ne vom mai revedea. Se înclină uşor în faţa ei înainte de a pleca.

Juffie rămase în scaunul elegant din bambus negru şi îl urmări plecînd. Paul intră tocmai atunci. O văzu pe Juffie, trecu pe lîngă Finky Aroson şi îşi dădu seama că ei doi vorbiseră.

– Bună. Şi după un moment de pauză întrebă: Ai discutat cu bărbatul acela?

Juffie se ridică.

– Cred că da. Dar nu pare să existe în realitate. Cineva care a coborît dintr-o piesă de teatru. Poate o comedie de Oscar Wilde. Hai să urcăm.

Se comportă ca o nebună în noaptea aceea. Pentru că realiză că e liberă. Adevărul o izbi în lift în timp ce urcau spre apartamentul ei.

Acum nu se va mai teme de posibilele vizite ale lui Angel Tomasso. Iar Finky Aroson cu mustaţa şi

pălăria lui de fetru nu o va mai umili niciodată în public, nu-şi va vîrî mîna pe sub fusta ei şi nu va aştepta ca ea să se culce cu el. Astfel de acţiuni nu erau stilul lui. Iar Mike Ryan era un şobolan care o trădase, aşa că putea să-l coţcedieze fără nici o mustrare de conştiinţă. Nu va mai avea nevoie de o gardă de corp. Aşa îi spusese Aroson, şi ea îl credea. În regulă, avea o datorie de plătit, însă o avea faţă de un gentleman încărunţit care vorbea ca un profesor de la colegiu, nu ca un bandit. Într-o zi îşi va pretinde plata, iar ea se va conforma. Ce lucru groaznic putea să-i ceară? Între timp, era liberă.

Se întoarse spre Paul în clipa în care intrară în apartament, aruncîndu-şi braţele în jurul lui, sărutîndu-l, muşcîndu-l, sfîşiindu-i hainele.

– Vulpe, murmură el, superbă micuţă vulpe, în timp ce-i sfîşia şi ei hainele.

– Vulpe, da. Una care muşcă. Îşi înfipse dinţii în umărul lui. Aici. Şi aici. Şi aici. Gura ei se plimba pe trupul lui, muşcînd, sugînd, lăsînd pete roşii dureroase. Poate chiar şi aici. Îl ciupi de testicule.

– Ei! Paul sări în spate, apoi se aruncă asupra ei. Te învăţ eu minte să mă ataci, Juffie Kane. O luă în braţe şi o duse spre canapea. Amîndoi erau deja goi, iar trupurile lor luceau de transpiraţie şi erau umede de dorinţă. El se aşeză, o trînti peste genunchii lui şi îi lovi fesele cu palma. Patru lovituri tari, care transmiseră în cameră ecoul cărnii pedepsite.

Juffie ţipă, apoi se eliberă din mîinile lui îndepărtîndu-se de el, dar nu prea departe. Îl trase pe podea peste ea.

– Fără aşteptări. Fără jocuri în seara asta. Îl apucă încercînd să-l forţeze în ea. Fă dragoste cu mine, lua-te-ar naiba.

El îi făcu pe plac, lăsîndu-se purtat de valul dorinţei fără să se abţină, permiţînd pasiunii să pătrundă năvalnic în ea, renunţînd la obişnuitul control asupra trupului lui. În cîteva secunde terminară amîndoi şi el se prăbuşi peste ea.

– Copil prostuţ, murmură el în urechea ei. De cîte ore de plăcere ne-ai lipsit pe amîndoi din cauza nerăbdării tale?

– Nu, n-am făcut-o. Însă în seara asta va fi rîndul meu să mă joc [illegible] tine.

Iar jocul ei cuprinse lucruri incredibile pe care nu crezuse că şi le-ar putea imagina vreodată. O şmecherie cu duşul şi apă caldă cu săpun, o alta în care se folosi doar de părul ei lung şi de vîrful penisului lui. Pe la ora trei dimineaţa el terminase deja de trei ori şi amîndoi adormiră extenuaţi. El se trezi peste două ore şi o trezi şi pe ea vîrîndu-şi degetele în ea şi frecîndu-şi degetul mare de clitorisul ei, apăsat şi repede. Nu se opri după ce ea termină, deşi ea îi implora să înceteze. Continuă să o mîngîie pînă cînd ea avu un nou orgasm cîteva minute mai tîrziu, cu toate că ar fi jurat că n-ar fi în stare.

– O.K., şopti ei. Acum poţi să dormi. Aşa sînt eu, *chérie*. Îmi place să am întotdeauna ultimul cuvînt.

A doua zi dimineaţă îi telefonă lui Matt de îndată ce Paul plecă.

– Bună, sînt eu. Ascultă, vreau să-i suni pe cei de la Pinkerton şi să le spui că nu mai am nevoie de

gardă de corp. Şi poţi să le spui că Mike Ryan nu este un om de încredere. A fost mituit şi a permis cuiva să se apropie de mine.

– Juffie, n-ai păţit nimic? Ce se întîmplă? De ce nu mai ai nevoie de gardă de corp? Şi de unde ştii că Mike a făcut aşa ceva?

– Ştiu. Şi nu mai am nevoie de gardă de corp pentru că tipii aceia mă vor lăsa în pace. Deşi nu cred ca tu să observi ceva.

– Eşti sigură?

– Foarte sigură. Şi Matt, încă ceva. M-am răzgîndit în privinţa televiziunii.

– În sfîrşit! Juffie, vei fi grozavă. Primesc în fiecare zi oferte pentru tine. Ai putea avea şi propria ta emisiune dacă asta ai vrea.

– Nici vorbă. Nu vreau o emisiune permanentă, Matt. Vreau doar să gust puţin. Aranjează-mi o apariţie ca invitată. Scurt şi drăguţ. Hai să luăm prînzul împreună şi să discutăm despre asta.

Capitolul 7

Vremea era minunată în Cedar City din Utah, în această zi de iulie din 1951. Pentru că niciodată nu mai călătorise la vest de Mississippi, Bernard Hanrihan se aşteptase la o căldură insuportabilă, însă astăzi o adiere venită dinspre munţii înconjurători micşora arşiţa soarelui. Se afla în campusul *Colegiului Southern Utah*, aşezat mulţumit pe un scaun pus pe iarba verde şi moale, în umbra unui copac uriaş dintr-o specie pe care nu o cunoştea, şi îşi asculta colegii discutînd despre testul Rorschach.

– Fireşte, totul depinde de cum interpretează

psihologul rezultatele, spuse unul dintre cei prezenţi. O femeie contribui şi ea cu părerea – ce vedea un pacient în desenele prezentate depindea de ordinea în care îi erau arătate.

Bernard îşi drese glasul. Opt perechi de ochi se întoarseră spre el, plini de respect faţă de eminentul profesor din Est care susţinuse principala lucrare la această conferinţă.

– Nu e doar interpretare sau ordine, spuse Hanrihan. În ultimă instanţă totul depinde de experienţa psihologului. De judecata lui. E un cuvînt ignorat cîteodată în meseria noastră, judecată.

Ceilalţi îl aprobară dînd din cap şi urmă un moment de tăcere respectuoasă înainte ca discuţia să continue.

Bernard nu le mai acordă atenţie; lăsă vocile să plutească în jurul lui şi privi la clădirile joase ale micului colegiu aşezat într-un decor specific vest-american. Un orăşel frumos acest Cedar City. Atît de diferit de Boston, de parcă ar fi fost pe o altă planetă. Se întrebă dacă Karen ar fi de acord să... Nu, nu ar fi fost. Karen era prea legată de marele oraş, de mahalalele şi trotuarele lui abundînd de tipuri etnice care o fascinau aşa de mult. Dacă şi-ar fi dat osteneala ar fi putut învăţa să aprecieze valoarea unui astfel de loc.

Karen nu crea şansa unei astfel de posibilităţi. Participase doar la sesiunea principală a conferinţei, cînd el îşi susţinuse lucrarea, şi la un număr minim de seminare. Acum cînd ar fi trebuit să fie aici să discute cu colegii ei, să ajungă să-i cunoască şi să le permită

să o cunoască, era blocată în clădirea din stînga. Bernard ştia exact ce anume făcea. Karen se uita la televizor.

O jumătate de oră mai tîrziu o căută în sala de lectură a facultăţii, oferită conferinţelor din această săptămînă. Jaluzelele erau trase şi camera era întunecată. Singura lumină provenea de la imaginile gri de pe ecranul cu diagonala de douăzeci de centimetri. Karen stătea pe o canapea de piele la cîţiva paşi de aparat. Era ghemuită, cu coatele pe genunchi, bărbia în palme, total fascinată de ceea ce vedea.

– Karen...

– Sst, nu acum, Bernard. Acela e Halley procurorul principal al Comisiei pentru Investigarea Crimei Organizate, interogîndu-l pe Frank Erickson.

Bernard ascultă cîteva clipe.

– În ce domeniu lucrezi? îl întrebă Halley pe martor.

Erickson arăta ca un înger chel. Avea o faţă rotundă şi grasă şi zîmbea foarte mult.

– În ce domeniu? În nici unul, sînt în închisoare.

Halley nu se dădu bătut.

– În ce domeniu ai lucrat înainte de a fi condamnat? Ai fost agent de pariuri?

Zîmbetul lui Erickson dispăru. Părea îndurerat, întristat de faptul că avocatul era în stare să-i pună o astfel de întrebare.

– Refuz să răspund pe motiv că întrebarea este incriminatorie.

Bernard oftă. Era tot ce spunea oricare din ei.

Însă, Karen, ca atît de mulţi americani, era cu ochii aţintiţi asupra audierilor televizate ale Comisiei pentru Investigarea Crimei Organizate de senatorul Estes Kefauver. Poate pentru că-i făcea să nu se gîndească la războiul din Coreea, senatorul din Tennessee devenise peste noapte un erou naţional. Pînă şi cinematografele îşi întrerupeau filmele pentru a prezenta audierile.

Mai urmară cîteva schimburi de cuvinte între Halley şi Erickson, apoi şedinţa tribunalului se termină. Karen se ridică şi închise aparatul.

– Deci, dragul meu, ce voiai să-mi spui?

– Nimic important, Karen. Doar că e o zi minunată. Bate uşor vîntul. M-am gîndit că poate ai vrea să te alături mie şi celorlalţi.

– Cum să nu, e o idee grozavă. Hai să mergem.

Era îmbrăcată într-o rochie de bumbac albastră cu dungi albe şi un mic bolero alb. Arăta adorabilă. Îi putea ierta orice cînd arăta aşa – proaspătă, tînără, plină de viaţă, aşa cum fusese şi atunci cînd o văzuse pentru prima oară în urmă cu şase ani la *Colegiul Simmons.*

Grupul se împrăştiase în timp ce el fusese plecat. Scaunele de sub copac erau goale. Ici şi colo participanţi la conferinţă se plimbau sau făceau plajă în grupuri de cîte doi sau trei. Era o după-amiază liberă, precedînd dineul final şi adunarea generală a Asociaţiei pentru Progresul Psihologiei, însă precum Karen şi Bernard, mulţi dintre oaspeţi evitaseră o excursie la monumentul comemorativ mormon sau prin oraşul Cedar City şi preferaseră să se relaxeze în

campus cîteva ore.

Karen îşi studie iubitul printre gene. Nu se atingeau, nici vorbă să se ţină de mînă. Ea era prezentă ca psiholog, îşi luase diploma, însă toată lumea ştia că ea şi Bernard nu erau căsătoriţi. Discreţia era o cerinţă absolută. Totuşi...

– Bernard, hai să mergem în camera mea. Şopti cuvintele deşi nu-i putea auzi nimeni.

– Acum? Crezi că putem risca?

– E singurul moment în care putem risca. Femeia aia îngrozitare din Texas cu care stau împreună în cameră rătăceşte pe undeva prin munţi. Nu se întoarce înainte de cinci. Haide, Bernard, spune da.

El şovăi o clipă.

– Da.

Karen zîmbi.

– Urc eu prima. Tu vii peste cinci minute. Etajul al doilea în clădirea de acolo. A patra uşă pe stînga. O voi lăsa întredeschisă, ca să nu faci vreo greşeală.

Se întoarse spre el şi îi strînse mîna, luîndu-şi un rămas bun protocolar pentru eventualii observatori.

– Voi fi goală cînd vei ajunge tu, spuse ea zîmbind reţinut aşa cum îi stătea bine unei începătoare cînd era în preajma unuia dintre marii oameni ai meseriei. Sper să ai ceva bun şi tare pentru mine.

Actul sexual fu mai bun decît de obicei, stimulat de pericolul datorat circumstanţelor şi împrejurărilor. Bernard arătă mai multă energie decît în ultimele luni. Era evident că Cedar City îi făcea bine. Rezistă trei sau patru minute înainte de a se prăbuşi peste ea ca o grămadă tremurînd de satisfacţie. Karen îl îmbrăţişă

şi îi sărută umărul. Nu era vina lui că ea nu ajungea niciodată pînă la locul spre care credea că se îndreaptă în momentul de apogeu al actului sexual. Citise tot ce reuşise să găsească în legătură cu orgasmul feminin, iar Bernard trebuia să fi citit şi el, cu toate că niciodată nu discutau despre asta. El era foarte grijuliu cu preludiul, întotdeauna petrecea cincisprezece minute excitînd-o înainte de raportul sexual. Şi ea se excita într-adevăr. Doar că actul în sine niciodată nu părea să dureze destul. Trupurile lor nu făceau contact în părţile care trebuia. Era ca o mîncărime pe care degeaba o scărpina. Ceea ce era problema ei, nu a lui. N-a spus Freud că o femeie matură îşi transferă senzaţiile sexuale de la clitoris la vagin? se întrebă ea. Nu era vina lui Bernard că ea nu reuşise să se maturizeze încă.

– A fost bine? murmură el pe obrazul ei.

– Minunat, spuse Karen. Întotdeauna spunea aşa. De patru ani se tot prefăcea că ajunge la orgasm; era deja expertă. Îşi spunea ei înseşi că nu avea importanţă, pentru că în toate celelalte privinţe aveau o legătură foarte potrivită. Se răsuci de sub el şi se sprijini într-un cot.

– Bernard, am o idee excelentă.

– Şi anume? Îşi înfăşura degetele în jurul buclelor ei scurte. Adora să-i mîngîie părul lui Karen. Era atît de flexibil, de plin de viaţă. Ca şi ea.

– Hai să mergem cîteva zile la Las Vegas înainte de a ne întoarce acasă.

– Ce?

– Ai auzit. Să ne petrecem weekend-ul în Las

Vegas.

El se ridică, trăgîndu-şi cearceaful peste piept.

– Pentru Dumnezeu, ce am face noi doi la Las Vegas?

– În primul rînd am închiria o cameră. Domnul şi doamna John Smith din Kalamazoo. Nimeni de acolo nu ne va cunoaşte. Ne vom putea relaxa şi vom putea fi noi înşine, chiar şi în public.

– Înţeleg. Da, ideea are un anumit farmec. Dar nu e nevoie să fie neapărat Las Vegas-ul, draga mea. Pe distanţa de aici şi pînă la Boston se găsesc destule localităţi în care nu ne cunoaşte nimeni.

– Am spus în primul rînd. Acum, în al doilea rînd, în zilele astea Las Vegas a devenit cartierul general al Sindicatului Crimei. Comisia Kefauver a făcut foarte clar asta. Gangsterii stăpînesc întreg oraşul.

– Şi eu trebuie să o iau ca pe o recomandare pentru a petrece un weekend lipsit de griji?

Ea se răsturnă pe spate, privind ţintă la tavanul de culoare crem.

– Nu fi obtuz, Bernard. Ştii că am ideea asta grozavă în legătură cu teza mea de dotorat – crima organizată şi sentimentul etnic. Asta e o temă prea generală, însă încerc să o restrîng. Îi voi găsi în curînd un titlu potrivit. Ştiu că mă va ajuta dacă aş putea să văd Las Vegas-ul cu ochii mei.

Bernard se încruntă.

– Tot nu-ţi place, spuse Karen. Nu ţi se pare o temă potrivită pentru o teză de doctorat.

– Doar că e atît de sordidă. Şi aşa de diferită de imaginea mea despre tine, draga mea.. Dacă ai

continua să cercetezi subiectul despre testarea inteligenţei la copii care nu provin din medii americane, te vei ocupa de problemele imigrării, care te interesează, însă într-un mod care i-ar plăcea mult mai mult comunităţii academice.

Bernard îi repeta de luni de zile că dacă îşi dorea o slujbă de profesor la un colegiu important, va trebui să renunţe la ideea ei fixă legată de lumea crimei organizate. Însă el nu ştia nimic despre Leah, ultima regină a avorturilor. Ştia foarte multe despre trecutul lui Karen, dar nu şi asta.

– O.K., spuse Karen. Mă voi mai gîndi. Dar aş vrea să mergem totuşi la Las Vegas. Se rostogoli spre el şi îşi puse capul în poala lui. Spune da, Bernard. Doar pentru weekend. Rezişti două zile printre cei din drojdia societăţii.

Au plecat la Las Vegas.

Populaţia acestui oraş neverosimil, înălţat premeditat în mijlocul deşertului, abia dacă ajungea la cincizeci de mii de suflete. Ţinînd seama de mărimea oraşului, arhitectura predominantă era exagerat de grandioasă, dar nu pentru localnici. Era în întregime destinată atragerii turiştilor; era întruchiparea fanteziilor unor oameni ale căror noţiuni despre eleganţă proveneau de la Hollywood şi Coney Island. Las Vegas era o reţea de şosele largi construite pentru automobile luxoase. În inima lor se afla o stradă numită Strip. În 1951, pe această Strip se găseau doar patru hoteluri uriaşe şi de prost gust. Cele mai însemnate erau *Flamingo* şi *Desert Inn*.

Karen şi Bernard au stat la *Flamingo*. Pentru şapte

dolari şi cincizeci de cenţi pe noapte au obţinut o cameră imensă cu un covor de la un perete la celălalt şi un pat uriaş acoperit cu o cuvertură de satin roşu. Camera se mîndrea de asemenea cu un telefon aurit, mobilă albă şi aurie într-un stil vag francez şi cel mai mare aparat de televiziune pe care Karen îl văzuse vreodată. Păcat că la acest sfîrşit de săptămînă nu se transmiteau audierile comisiei Kefauver. Televizorul avea un ecran cu diagonala de patruzeci de centimetri şi, cu ocazia rarelor emisiuni transmise color, arăta imagini ale unor oameni care aveau pielea portocalie şi părul verde.

Camera era ieftină pentru că hotelurile din Las Vegas nu se aşteptau să scoată un profit din închierierea de locuri de dormit. Preferau mai degrabă ca oaspeţii să nici nu mai ajungă să doarmă. Profitul era cu mult mai mare dacă oaspeţii îşi petreceau timpul la parter, în locul pe care oricare alt hotel l-ar fi numit hol.

La Las Vegas acest spaţiu a fost lărgit şi a devenit cazinoul, un altar al jocurilor de noroc deschis zilnic douăzeci şi patru de ore, şi, minune a minunilor, totul era perfect legal. Atîta timp cît cărţile nu erau măsluite, zarurile nu erau false, roţile ruletei nu se dezechilibrau şi guvernul statului Nevada îşi primea partea lui din încasări, jocurile erau permise în statul care inventase divorţul de şase zile. Pentru tipi ca Bugsy Siegel, Mayer Lansky şi Moe Dalitz, oameni care concepuseră şi munciseră pentru a transforma în realitate visul numit Las Vegas, aici era Paradisul.

– Maică Precistă... Karen stătea pe treptele

acoperite cu covoare care duceau la cazinoul de la *Flamingo*, şi se minuna. La ora zece dimineaţa uriaşa sală era complet lipsită de orice lumină naturală. Nici soarele, nici norii, luna sau stelele nu puteau afecta ambianţa de aici. Cazinoul era luminat doar electric, şi intensitatea acestei străluciri nu se schimba niciodată. Noapte veşnică sau zi veşnică, indiferent care variantă te stimula mai mult, puteai să-i întreţi iluzia în spaţiul fără ferestre.

Înăuntru se aflau o mulţime de oameni. Mulţime care se îngroşa sau se subţia pe măsură ce orele treceau, însă mulţimea exista mereu. Unui jucător îi venise rîndul la masa de barbut din stînga ei şi în timp ce Karen privea, el aruncă zarurile spre marginea ridicată a mesei şi reuşi să cîştige. Omul strigă fericit, cei care pariaseră pe el erau şi ei fericiţi, un mic grup de păgubaşi se îndepărtară de ei. Un crupier îmbrăcat într-o vestă neagră şi o apărătoare de ochi verde îşi folosi lopăţica pentru a aduna nişte jetoane şi a-i plăti pe alţii.

– Maică Precistă... repetă Karen.

– Sper că nu te rogi, nu-i aşa Karen? întrebă Bernard. Nu cred să fie locul potrivit.

– Oh, ba da, Bernard. Da. Probabil că aici se spun foarte multe rugăciuni.

El o privi, observînd că obrajii îi erau îmbujoraţi şi ochii strălucitori. Karen, aceasta este o trăsătură a caracterului tău pe care nu o să o înţeleg niciodată.

– Este vorba despre muncă de cercetare, Bernard. Muncă de teren. Cum aş putea scrie o teză de doctorat despre crimă dacă nu studiez Las Vegas-ul?

El zîmbi indulgent.

– În regulă, sîntem aici. Nu vom mai discuta despre teza ta. Chiar ai de gînd să participi la unul din jocurile astea?

Ea şovăi.

– S-ar putea, aşa un timp. Doar ca să simt ce senzaţie îmi dau. Ştia deja ce senzaţie va simţi. Doar să stea acolo era cel mai extraordinar lucru pe care îl făcuse în viaţa ei.

Bernard o mîngîie pe obraz şi îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Un cadou de Crăciun. Presupun că poţi să o schimbi pe undeva pe aici.

– Da, cred că da. Îi zîmbi. Mulţumesc şi un Crăciun fericit. Vrei să mă priveşti jucînd?

– Nici nu mă gîndesc la aşa ceva. Sîntem aici doar de zece minute şi deja mă doare capul. Mi-am adus o carte. Mă duc să caut un loc la umbră lîngă piscină şi voi citi. Te aştept la prînz şi mergem să mîncăm ceva.

Ea nu se mai obosi să-i răspundă, dădu din cap doar şi pătrunse în sală.

Cînd Bernard se întoarse, Karen nu-l aştepta pe trepte. Trebui să o caute şi nu fu o sarcină uşoară. Cazinoul era mult mai aglomerat acum. În cele din urmă o găsi. Un poponeţ mic şi încordat aşezat pe un scăunel în faţa a ceea ce el ştia că se numeşte „banditul cu o mînă", un automat. O clipă rămase nemişcat urmărind-o. Introducea monede şi trăgea de manivela grea cu un fel de graţie ciudată; exista un ritm între Karen şi automat. De parcă maşina i-ar fi făcut curte. Însă asta era ceva ridicol. Maşinile nu

aveau un ritm al lor, nu-l puteau potrivi cu cel al fiinţelor omeneşti.

Se apropie şi îşi puse o mînă pe umărul ei.

– Bună.

– Bună. Nu se opri din joc. Introducea fisa, trăgea manivela, urmărea cele trei benzi de simboluri care se rostogoleau, punea fisa următoare înainte ca benzile să se oprească. În porţiunea luminată care împărţea în două maşina apărură trei cireşe. Monedele căzură cu zgomot pe tava de metal de la baza maşinii.

Bernard privi jos. Tava era plină de monede.

– Cîştigi, spuse el surprins cumva.

În sfîrşit ea îşi întoarse faţa spre el.

– Cîştig mult. Karen ridică spre el un săculeţ de pînză. Mi-au dat asta. E plin.

– Dumnezeule mare! Cum vei reuşi să-i numeri?

– Nu e nevoie. O fac pentru tine la ghişeul de acolo. Arătă spre un chioşc din mijlocul încăperii. Şiruri de oameni stăteau la rînd pentru a cumpăra jetoane, pentru a le încasa sau pentru a schimba monedele în bancnote. Ea desfăcu şnurul săculeţului şi adăugă pumnul de monede de pe tavă.

– Uite cum facem, te duci să-ţi numere astea şi să îi le schimbe în bancnote. Eu mai joc cîteva minute. Doar pînă te întorci cu banii.

– Karen, nu vreau să stau la rînd cu oamenii aceia. Şi joci deja de mai bine de două ore. Mă mir că n-ai obosit tot holbîndu-te la cercurile alea care se învîrtesc. Credeam că ai ajuns să te plictiseşti de moarte.

Era pentru prima oară că vocea îi suna plină de nervare. Şi venise la Las Vegas doar pentru că ea o

dorise. Karen se ridică.

– O.K., o voi face eu. Apoi mergem să mîncăm. Dar să ştii că nu e plictisitor, Bernard. Absolut deloc plictisitor.

Au plecat din Las Vegas duminică puţin după miezul nopţii. În cele patruzeci şi opt de ore pe care le petrecuseră acolo, au luat parte la o feerie în sala de spectacole a hotelului – fete pe jumătate goale şi Teresa Brower cîntîndu-şi şlagărul *Music, Music, Music* – au luat de două ori cina la restaurantul din hotel. De asemenea, au mai pierdut nişte ore făcînd dragoste în patul uriaş, dar nu prea multe. Pentru că mare parte a celor patruzeci şi opt de ore Karen jucase la automat iar Bernard zăcuse lîngă piscină şi citise. El era bine bronzat. Ea era palidă, însă obrajii aveau încă două pete mari roşii. Încheiase această aventură cîştigînd trei sute de dolari şi şaptezeci de cenţi.

– Te-ai distrat foarte bine, nu-i aşa? întrebă Bernard.

– Da, într-adevăr. Şi tu?

El ridică din umeri.

– Păi, păsările flamingo de pe pajişte au fost destul de drăguţe. Sînt atît de neobişnuite.

Karen îşi muşcă buzele aşa cum făcea cînd se concentra.

– Bernard, care crezi că este motivul fascinaţiei pe care gangsterii o au pentru păsările flamingo? Hipodromul din Miami, *Hialeah* şi el e faimos pentru păsările astea.

– Nu ştiu, draga mea. Poate pentru că sînt cel mai

exotic lucru pe care astfel de oameni şi-l pot imagina. Vei include şi păsările flamingo în teza ta de doctorat?

– Poate, Bernard. Poate.

Juffie deveni gazda programelor de noapte în prima din emisiunile transmise tîrziu, numită, destul de potrivit *Broadway Open House*. Apoi apăru alături de Steve Allen, Dave Garroway şi Jack Paar. Lucra cam în trei, patru emisiuni pe lună şi îşi făcea probleme că se expune prea mult la ceea ce intelectualii botezaseră deja „cutia idioată", însă se părea că America pur şi simplu nu se sătura de Juffie Kane.

Magia pe care reuşea să o creeze rostind replici scrise pentru ea era la fel de intensă ca atunci cînd vorbea liber şi era ea însăşi. Scrisori de la admiratori se revărsau asupra reţelei de televiziune ori de cîte ori apărea pe ecran şi cîştiga mai mult cu o singură apariţie la televiziune decît jucînd o săptămînă într-o piesă de teatru. Un avantaj în plus al acestui mod de viaţă era că avea mult mai mult timp liber.

O mare parte şi-l petrecea cu Paul Dumont. El deschisese încă două cinematografe, *La Venue II* între strada Optzeci şi unu şi Lexington Avenue şi *La Venue III* pe strada Nouă în Village. Reţeaua lui de distribuire se lărgise de asemenea. În toată America creştea interesul pentru filmele străine. Însă Paul nu era mulţumit.

Lui Juffie nu-i prea păsa, pentru că dacă într-adevăr începea să o calce pe nervi, fie că transforma întîlnirea într-unul din maratoanele lor sexuale, fie îl trimitea acasă. Poate că dormeau împreună, dar un lucru era sigur, Paul nu trăia cu Juffie Kane. Nu-şi păstra nici un fel de lucru la ea acasă şi de obicei pleca în timpul nopţii întorcîndu-se la camera lui dintr-un mic hotel. Avea un pat, un dulap, un reşou electric, o minusculă baie, însă asta nu-l împiedica să-i critice apartamentul.

– *Mon Dieu*, Juffie. Uită-te la locul ăsta. Burghezia în toată splendoarea ei.

– Ce nu-ţi place ? Cînd Juffie îl cumpărase, Rosie venise din Boston şi petrecuse o săptămînă cu fiica ei alegînd împreună mobila. Îşi aminti cu bucurie şi durere. Colindaseră pe la *Altman's, Macy's* şi *Lord&Taylor*, şi aleseseră mese şi scaune de mahon pentru dining room, o mobilă de sufragerie tapiţată în buclé verde şi mai multe piese confortabile şi practice pentru celelalte camere. În mai toate camerele covoarele erau de un auriu deschis, iar draperiile de la toate ferestrele de şantung bej. Se amuzaseră atît de bine împreună, iar Rosie muri la scurt timp după aceea.

– Ce nu-ţi place? repetă Juffie. Mama mea a ales cele mai multe piese.

– Sînt convins că mama ta a fost o doamnă minunată, dar ..

– Cea mai minunată, îl întrerupse Juffie.

– Dar gustul ei era mic burghez şi limitat. Angajează un decorator, Juffie. Îţi poţi permite să

trăieşti printre lucruri frumoase, nu?

– Nu vreau un decorator. În caz că nu ţi-ai dat seama, ceea ce aş cheltui cu el n-aş mai avea la dispoziţie pentru alte lucruri.

– Hainele tale, spre exemplu. Acele şapte dulapuri pline cu haine.

– Exact. Juffie îşi îngustă ochii, îşi înclină capul într-o parte şi îl studie. Paul, ai ceva împotriva hainelor mele, a felului în care trăiesc?

El întotdeauna îşi dădea seama cînd mergea prea departe.

– Nimic, ştii prea bine că te ador. Şi ai fi o perfectă doamnă Paul Dumont.

Începuse să-i ceară să se căsătorească cu el – foarte des.

– Te iubesc, insista el. Eşti prima femeie la care ţin cu adevărat. Aş vrea să fim întotdeauna împreună.

Juffie nu-şi dorea un soţ. Căsătoria însemna un angajament total, un abandon complet în faţa unei alte persoane, poate chiar copii. Căsătoria se bizuia pe şansă. Ideea o îngrozea.

– Nu are nici o legătură cu ce simt eu pentru tine, îi spuse ea. Doar că nu vreau să mă mărit.

– De ce? Nu, nu-mi răspunde. Ai avut o copilărie nefericită, părinţii tăi nu s-au iubit deloc. Paul era atras de motive ascunse şi influenţe timpurii. Îl citise pe Freud.

– Tocmai pe dos. Părinţii mei s-au adorat şi m-au adorat. Rosie şi Myer făceau totul împreună. Erau atît de apropiaţi pe cît pot fi doi oameni.

– Atunci de ce...

– Pur şi simplu nu mă văd căsătorită. Juffie nu dorea să mai discute despre acest subiect, însă Paul nu renunţa. Îi spuse că de fapt nu-l cunoaşte cu adevărat, nu cum este el în adîncul sufletului, şi începu să-i povestească din întîmplările prin care trecuse în timpul războiului.

– Am crescut în Valea Loarei, lîngă Sancerre. La şaptesprezece ani lucram în viile familiei. Se presupunea că vor fi ale mele într-o zi. Apoi au venit naziştii. Au sosit tancurile şi totul s-a schimbat.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Ce-ai făcut?

El şovăi, fără să o privească direct în ochi.

– Am intrat în Maquis. Ai auzit de asta?

– Rezistenţa Franceză. Firește că am auzit de ea. Paul, ţi-a fost frică? Ştiu că trebuie să fi fost curajos, dar ţi-a fost şi frică?

– Eram înspăimîntat, recunoscu el. Tot timpul. Am fost ales să lucrez la cartierul general al naziştilor din acea zonă. Se stabiliseră la un castel din Fontainbleau. Eram curier. Mă plimbam cu bicicleta prin acea regiune, transmiteam documente şi alte lucruri. Aveau maşini, dar benzina era prea preţioasă.

– Şi tot timpul lucrai în secret pentru Rezistenţă?

– Pentru Maquis. Da, aşa este. Juffie, îţi poţi imagina cum era, să nu ştii niciodată care dintre prietenii tăi va fi prins şi torturat şi apoi ucis? Să nu ştii niciodată dacă vreunul dintre ei a vorbit şi ne-a trădat pe toţi? Eu nu mi-am permis să-mi pese de nimeni. M-am gîndit doar cum să-mi salvez pielea.

– Şi ţara.

– Da, şi ţara. Atunci băuseră şi o sticlă de

Sancerre – acum ştia de ce îi plăcea în mod deosebit vinul acela – şi el îşi turnase încă un pahar pe care îl băuse repede.

– Ce s-a întîmplat cu viile familiei?

– Au fost distruse. Naziştii au pus şi sare pe pămînt ca să fie siguri că nu va mai creşte nimic. Au vrut să dea un exemplu din cauza unui incident din sat.

– Şi părinţii tăi?

– Morţi. Nu am nici o rudă în viaţă. Căsătoreşte-te cu mine, Juffie.

Ea îşi puse mîna pe braţul lui.

– Nu pot. Ţin foarte mult la tine, Paul, dar nu mă văd căsătorită.

O întreba cel puţin o dată pe săptămînă.

– Să nu începem din nou, îi spunea Juffie. Se reîntorcea la manuscrisul pe care îl citea – nu încetase nici o clipă să caute o piesă nouă – sau poate întindea mîna şi îl mîngîia pe ceafă, ceea ce devenise un semnal că era timpul să facă din nou dragoste.

Aşa trecu a doua jumătate a anului 1951. Apoi, cu două săptămîni înainte de Crăciun, lui Juffie i se ceru să apară într-o emisiune foarte apreciată şi cunoscută, numită *Dinah Shore Show*.

Cele două femei erau complet singure în încăperea mică. Dinah Shore aştepta deja cînd sosi

Juffie. O concesie nemaipomenită. Sau poate că nu o făcuse niciodată pe marea vedetă.

– Miss Kane, spuse favorita cinematografiei şi a televiziunii, emanînd celebrul farmec sudist, mă bucur să te cunosc.

– Miss Shore. Juffie îi strînse mîna. Plăcerea e de partea mea.

– Se poate să rămînem aici şi să încercăm să discutăm despre scenetă? Dinah arătă spre două scaune cu spătar.

– Nu prea ştiu dacă ar trebui să discutăm, spuse Juffie luînd loc. Cred că sceneta e o idee excelentă. Cu o parteneră potrivită vei fi extraordinară. Dar mă îndoiesc ca eu să fiu partenera ideală.

Dinah zîmbi.

– Putem încerca puţin, ca să-ţi dai seama la ce m-am gîndit? Răsfoi cîteva pagini din manuscrisul pus pe masa şubredă dintre ele. Partea asta este în 1920 şi doamnele sînt două tinere neconvenţionale. Eu cînt aşa *„Şi ce facem dacă se termină ginul din cadă?"* Cîntă. O voce plăcută, suavă, precisă şi clară.

Juffie privi la replica următoare, cea destinată ei. Privi de pe pagină la cealaltă femeie.

– Tocmai asta e problema. Nu pot cînta.

– Spune-o. Ca şi cum nu ar fi un cîntec.

Aşa era uşor.

– *„Ce ne facem, drăguţă, cînd romul de contrabandă va ajunge pe bandă rulantă?"* o spuse cu accent îngroşat făcînd-o să sune caraghios şi amuzant.

Dinah zîmbi.

– Asta e. De aceea te vreau pe tine şi insist să o facem împreună. Acum Juffie, să zicem că ridici puţin tonul. Spune-o din diafragmă, de aici. Arătă cu mîna spre pieptul ei. Apoi las-o să-ţi alunece prin gît într-un fel ce nu e cîntat dar nici vorbit. Înţelegi ce vreau să spun?

Juffie fusese întotdeauna visul unui regizor, un talent înnăscut.

– Aşa? Încercă. O porni fals, dar o luă de la început şi reuşi. Cînd ajunse la *„bandă rulantă"* ieşi ceva ca o combinaţie între Ethels, Merman şi Barrymore – un ton grav şi strangulat.

Dinah Shore bătu din palme.

– Perfect! Este perfect, Juffie. Cîntă versul următor *„Vom fi triste fără mîngîierile din Sud..."*

– *„Îţi place, nu-ţi place, va trebui s-o înghiţi"* psalmodie Juffie folosind tonul acela caraghios de bas.

– O.K., spuse Dinah repede, acum împreună *„Ne vom descurca. Oho, şi încă cum ne vom descurca".*

Era refrenul care se rostea de-a lungul întregii scenete şi combinaţia între tonul înalt şi plăcut al lui Dinah şi mîrîitura zgomotoasă a lui Juffie era fantastic de hazlie.

– De ce a fost atît de hotărîtă? îl întrebă ea mai tîrziu pe Matt. Cred că are dreptate, dar ce a făcut-o să insiste să mă convingă?

– Simplu. E al dracului de deşteaptă.

Se dovedi că Matt nu greşise. La cîteva secunde după ce sceneta lor se transmise la televizor, la reţeaua NBC au început să sune telefoanele.

Succesul la public a fost enorm, iar pentru Juffie s-au deschis porţile unei noi lumi.

Nimic nu era mai Broadway decît o comedie muzicală Broadway, şi spectacolele grandioase cu orchestre mari, costume superbe şi decor fabulos. Nimic nu atrăgea mai mult publicul ca această combinaţie care se dovedise de mare succes, atunci cînd reuşea.

La 10 noiembrie 1952 avu loc premiera spectacolului *Whaddaya Say* cu Juffie Kane în rolul principal la teatrul *Imperial* de pe strada Patruzeci şi cinci Vest. În 1923 *Imperial Teather* a fost cel de-al cincisprezecelea teatru construit la New York de fraţii Shubert veniţi din Siracuza. Cu douăzeci şi nouă de ani mai tîrziu fraţii Shubert erau printre spectatori cînd Juffie şi partenerul ei Timothy Frank au intrat în scenă spre sfîrşitul primului act.

Acţiunea din *Whaddaya Say* se petrecea la Hollywood în anii treizeci, unde Myrtle, o tînără din Brooklyn, şi prietenul ei Danny, un băiat putred de bogat, au sosit pentru a transforma în realitate visul lui Myrtle de a ajunge o mare vedetă. Însă în ciuda faptului că Myrtle este superbă, nu are nici o speranţă. Cînd deschide gura accentul ei puternic din cartierul Brooklyn îi pune foarte multe piedici. Era genul de rol pe care Juffie îl visase mereu de cînd o văzuse pe Judy Holliday în *Born Yesterday*. Şi ceea ce făcea minunată piesa, era că Myrtle într-adevăr îl iubea pe Danny. Era prostuţă, naivă, lacomă, dar sinceră.

– *„Tu eşti steaua mea"*, cînta Tim cu vocea lui

puternică de tenor în ultima scenă a actului întîi.

– *„Te iubesc doar pe tine"*, contrapuncta Juffie cu falsetul ei răguşit şi nemuzical.

Cei doi erai singuri pe scenă, într-o canoe plutind pe un lac adevărat – o virtuozitate tehnică deosebită care lăsa publicul cu gura căscată. Acum ascultau acest duet afectuos şi provocator prin ciudăţenia lui, sărbătorind cele mai fundamentale emoţii ale vieţii, şi cînd ultima notă se pierdu, s-au ridicat în picioare aplaudînd. În fraza clasică, duetul a avut un succes monstru. Cînd calmul se restabili în sfîrşit, Juffie se ridică, răsturnă barca şi amîndouă vedetele căzură în apă. Cortină.

Printre cei care au oferit actorilor ovaţii timp de douăzeci de minute în acea seară de premieră se afla şi un om care stătea în mijlocul rîndului al şaptelea. Finky Aroson cu cravată neagră şi butoni cu diamante se bucură de fiecare secundă a noului succes repurtat de Juffie. Cine n-ar fi fost încîntat de o investiţie a cărei valoare creştea sub ochii săi?

"Vioaie, spirituală, tandră – într-un singur cuvînt, o bucurie. Şi Juffie Kane, Juffie, Juffie Kane – iar asta explică totul". Aşa scria Howard Barnes în *Herald Tribune*. *„Preferata Americii, năstruşnica Juffie Kane, claxonînd în argou cîntecele scrise special pentru ea cu o voce care e un amestec între fluieratul unui tren şi şuieratul unei nave pe vreme de ceaţă, reuşeşte să ne facă să îndrăgim fiecare clipă a zgomotului"*, jubila *The New York Post*. După părerea lui Atkinson publicată în *Times* spectacolul a fost *„încîntător, pur şi simplu minunat. De la premiera cu* South Pacific *nici*

un public nu a mai părăsit sala de spectacol atît de fermecat. Juffie Kane continuă să devină o actriţă tot mai bună. Fie ca domnia ei să dureze cît mai mult."

Avea douăzeci şi cinci de ani, juca în al patrulea spectacol pe Broadway, iar criticii o ridicaseră la rangul de mare doamnă a teatrului; cineva care le aparţinea şi nu îi va dezamăgi niciodată.

Toată lumea era de părere că va primi un nou *Tony*. Pe la sfîrşitul lui martie 1953, şi Juffie credea că va obţine premiul. Nu mai ţinu seama de superstiţii şi îşi cumpără o rochie nouă pentru festivitatea de premiere. O rochie din satin negru strînsă pe corp, un înveliş lucios pentru trupul ei superb, cu două bretele subţiri pe umeri care îi scoteau în evidenţă pielea albă. Rochia avea o pelerină trei sferturi din satin negru terminată cu un volan triplu dintr-o dantelă de treizeci de centimetri. Pelerina era dublată cu mătase de culoarea levănţicăi care se potrivea exact cu ochii lui Juffie.

Cînd aduse acasă rochia în ultima săptămînă din martie, Paul era deja în apartamentul ei.

– Vrei să o vezi? Juffie arătă spre cutie.

Rareori se lăuda cu hainele ei. Ştia că Paul dezaproba averea pe care o cheltuia cu îmbrăcămintea. Aşa că întrebarea era neobişnuită.

– Ce e? întrebă el.

– O rochie nouă pentru *Premiile Tony*. Bineînţeles

că a fost foarte scumpă, dar ţinînd seama de ocazie... Este extraordinară, Paul. Priveşte şi tu. Desfăcu cutia şi scoase afară rochia şi pelerina.

El stătea pe canapea şi nu se ridică.

– Destul de extraordinară, încuviinţă el. Trebuie să arate grozav pe tine.

– Nu pari prea entuziasmat. Ce s-a întîmplat, Paul?

– Au fost întrerupte negocierile pentru a aduce aici trupa spaniolă de dans. Şi astăzi am auzit că Sol Hurok discută cu ruşii despre posibilitatea de a aduce la New York baletul *Bolshoi*.

Ea lăsă rochia să-i cadă din mînă şi se aşeză lîngă ol.

– Îmi pare rău, dragul meu. Însă te-ai străduit aşa de mult, trebuie să-ţi reuşească pînă la urmă. Te rog, nu renunţa.

El o privi cîteva secunde înainte de a-i răspunde.

– Juffie, spuse el în cele din urmă. Ţi-a trecut vreodată prin minte că atunci cînd cineva care are totul aşa ca tine, spune aşa ceva, cineva aşa ca mine simte că-i vine să-şi verse maţele? Se ridică şi ieşi din apartament înainte ca ea să găsească ce să-i răspundă.

Festivitatea de premiere se ţinea întotdeauna într-o duminică, singura zi cînd teatrele de pe Broadway erau închise. În seara de aprilie Juffie intră în culise după ultima chemare la rampă şi se trezi cu toată distribuţia din *Whaddaya Say* stînd în picioare şi aşteptînd-o. Nu era o surpriză. Juffie nu-şi crease deprinderi de vedetă. Chiar şi cei care o invidiau o simpatizau. Tim Frank făcu un pas înainte.

– Vrem doar să-ţi urăm noroc, Juffie. Pentru seara de mîine. Şi indiferent ce va hotărî *Teatrul American* în înţelepciunea sa, vrem să ştii că în ce ne priveşte tu eşti steaua noastră, draga mea.

Urmară sărutări şi îmbrăţişări. Juffie avea încă ochii în lacrimi cînd părăsi teatrul în jurul orei unsprezece. Taxiul care o aştepta întotdeauna era parcat lîngă trotuar şi ea porni spre el. Un bărbat ieşi din umbră.

– Miss Kane, aş vrea să-ţi vorbesc.

Ea cercetă atent întunericul şi-l recunoscu pe Finky Aroson. Inima ei făcu un mic salt, nu din cauza spaimei ci a unei presimţiri negre.

– M-ai luat prin surprindere.

– Iartă-mă, n-am vrut. Cred că taxiul ăsta te aşteaptă. Ea dădu din cap. Atunci să plecăm împreună.

N-au vorbit în maşină. Pe o distanţă de cincisprezece minute Juffie putu să-şi imagineze tot ce era mai rău. Au ajuns pe strada Cincizeci şi nouă, iar şoferul o luă spre Est. Parcurseseră deja o bună parte din Third Avenue cînd Aroson se aplecă înainte şi îl bătu pe umeri pe şofer.

– Opreşte aici. Miss Kane şi cu mine vom merge pe jos restul drumului.

Cursa nu trebuia plătită deoarece compania de taxiuri îi trimitea lui Juffie nota de plată la sfîrşitul lunii. Aroson coborî primul, se întoarse şi îşi oferi mîna ca să o ajute. Juffie nu i-o luă. El se prefăcu că nu observă. O porniră pe jos spre clădirea unde locuia ea.

– A venit vremea să-mi faci un mic serviciu, spuse Aroson.

– Ce fel de serviciu?

– Vreau să apari la Las Vegas. La Sala de Cristal de la hotelul *Desert Inn*.

– Domnule Aroson, se pare că nu înţelegi natura profesiei mele. Sînt actriţă, ceea ce înseamnă un alt tip de artist. Niciodată în viaţa mea nu am dat o reprezentaţie într-un club de noapte. Nici n-aş şti ce să fac.

– Eşti foarte talentată, Miss Kane. Te admiră întreg Broadway-ul. Îmi imaginez că eşti în stare să găseşti ceva.

– Nu, nu cred. Nu pot să o fac. Îmi pare rău.

– Miss Kane, credeam că ne-am înţeles. Ai o obligaţie faţă de mine. Eu mi-am respectat cuvîntul, nu-i aşa? Nu ai simţit nevoia unei gărzi de corp de aproape doi ani.

Ea se gîndea repede, încercînd să analizeze situaţia, să stabilească riscurile.

– De ce la *Desert Inn* la Las Vegas? E proprietatea ta?

– O mică parte. Iar prietenul meu, domnul Moe Dalitz, se ocupă cu distrarea clienţilor. Are nevoie de ceva deosebit. De o vedetă foarte cunoscută.

Se aflau între strada Şaizeci şi opt şi Second Avenue. Lui Juffie nici nu-i trecea prin cap să-l invite sus în apartament. Se pare că Aroson nu se aştepta ca ea să o facă. O luă de braţ şi o conduse traversînd strada spre o cafenea mică şi care era încă deschisă. Juffie îi spuse că nu doreşte nimic. El comandă ceai

cu lămîie.

– Acest domn Dalitz, întrebă ea, nu are o listă cu artişti de cluburi de noapte pe care să o poată folosi?

– Ba da, cum să nu. Mai toţi cei cunoscuţi au apărut la *Desert Inn*. Însă domnul Dalitz vrea ceva deosebit de data asta. Ceva extraordinar. Ai auzit de Frank Sinatra?

– Fireşte. Cine nu auzise de Frank Sinatra? Dar Sinatra e un cîntăreţ. El este genul de artist care apare în cluburi de noapte. Continua să creadă că dacă îl va face să înţeleagă care e diferenţa între ce făcea ea şi ce făcea un artist într-un club de noapte, totul va fi în regulă. Finky Aroson va pleca şi o va lăsa în pace.

– Domnul Sinatra va apare la un nou hotel din Las Vegas, *Sands*. În ceea ce ei numesc Copa Room. El... cred că expresia folosită în lumea spectacolului este, i-a lăsat cu buzele umflate.

– Asta nu e treaba mea, domnule Aroson. N-am nici o legătură cu hotelurile din Las Vegas.

– E vorba doar de o noapte, Miss Kane, doar de noaptea de duminică. Pentru că în acest moment critic persoana pe care a angajat-o domnul Dalitz pentru *Desert Inn* are apendicită. Va aranja să vină altcineva săptămîna viitoare. Ştiu foarte bine că trebuie să te întorci luni pentru reprezentaţia de seară cu *Whaddaya Say*.

Ea se aplecă spre el.

– Stai puţin, îmi ceri să apar la Las Vegas în *această* duminică? Mîine?

– Da, exact.

– Atunci, nici nu mai are sens să discutăm. Nu pot, domnule Aroson. Mîine seară se vor acorda *Premiile Tony*. Probabil că voi primi unul.

– Ştiu. Va trebui să desemnezi pe cineva să-l primească în locul tău. Poate pe domnul Varley, sau pe domnul Dumont.

O cuprinseră fiori de groază la această dovadă de cît de multe ştia despre viaţa ei. Însă acum nu era momentul să se îngrijoreze din această cauză.

– Nu pot să fac aşa ceva. Ştiu că se întîmplă cîteodată la decernarea premiilor de la Hollywood. Dar niciodată la *Premiile Tony*, doar dacă cineva e mort de-a binelea.

– Atunci vei fi prima, Miss Kane. Scoase un plic din buzunar. Am angajat un avion particular pentru tine. Vei fi la aeroportul *La Guardia* la ora două A.M. Aceleaşi aranjamente se vor face pentru drumul de întoarcere. Toate amănuntele sînt trecute aici.

Juffie nu se atinse de plic. Clătină din cap.

– Nu. Nu pot s-o fac. Nu în seara *Premiilor Tony*. Ştiu că poţi să-mi faci ceva groaznic, domnule Aroson. Dar la ce ne-ar folosi asta? Nu spun că nu-ţi sînt datoare. Doar că nu este modul în care să pot plăti.

– Miss Kane. Eşti o tînără inteligentă. Fii bună şi deschide plicul.

Cu mustaţa lui subţire şi părul alb părea un omuleţ blînd, absolut deloc ameninţător. Avea ochi albaştri apoşi care o urmăreau încordaţi. Juffie întinse mîna după plic. Nu era lipit. Îl desfăcu şi scoase afară conţinutul. O foaie de hîrtie pe care erau bătute la

maşină informaţiile referitoare la zborul ei pe care i le dăduse deja şi o fotografie veche.

Fotografia părea să fie luată dintr-un ziar sau o revistă. Juffie nu o mai văzuse niciodată, însă îl recunoscu imediat pe tatăl ei. Capul lui Myer fusese încercuit cu un creion negru, deşi ea nu avea nevoie de asta. În fotografie era mult mai tînăr, cu toate astea, era indiscutabil el. Era în primul rînd al unui grup de oameni la ceva ce semăna cu un marş sau o demonstraţie. Ducea unul din capetele lozincii pe care scria *Liga tinerilor comunişti este viitorul Americii.*

– A fost făcută în 1930, Miss Kane. E adevărat, cu foarte mult timp în urmă, dar presupun că ai auzit de Comisia pentru Activităţi Anti-Americane. Şi de senatorul Joseph McCarthy din Wisconsin.

Juffie nu-şi ridică ochii, continua să privească fix fotografia. Dădu din cap. Ţara era cuprinsă de o febră, de o epidemie periculoasă răspîndită de hiene înfometate. Iar cu această fotografie, trimisă anonim unui birou din Washington, Finky Aroson putea să-l arunce pe tatăl ei în colţii lor.

– Ştii că Alger Hiss e încă în închisoare? întrebă Aroson pe un ton de conversaţie. A primit patru ani. Pentru trădare, parcă. Şi sînt mulţi alţii din profesia ta – îşi desfăcu mîinile într-un gest elocvent.

Juffie nu se gîndea la ce-i puteau face ei vînătorii de comunişti. Era mai degrabă o problemă a Hollywood-ului decît a celor de pe Broadway. Însă era imposibil să şi-l imagineze pe Myer tîrît în faţa unei comisii a Congresului. Se va scormoni din nou

trecutul. Tatăl ei avea cincizeci şi doi de ani, dar de la moartea mamei ei părea mult mai bătrîn. Ultima dată cînd îl văzuse lua zilnic un mic munte de pilule. O treabă ca asta l-ar putea ucide. Fără a mai ţine seama de ce ar însemna pentru bunicul ei. Aroson îşi privi ceasul.

– E trecut de miezul nopţii. E vremea să urci şi să-ţi faci bagajul, Miss Kane. Te aştept aici şi te conduc la aeroport. În zilele astea o femeie nu e în siguranţă singură prin oraş.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, premiul pentru cea mai bună actriţă a unui musical. Katherine Cornell vorbi în microfoanele care transmiteau la radio WOR festivitatea premierii şi adresă faimosul ei zîmbet publicului prezent în sala de recepţii al hotelului *Piaza*. Unghiile ei sîngerii desfăcură plicul. Cea mai bună actriţă de musical a acestei stagiuni este... Îşi îndreptă privirile spre hîrtia din mîna ei, ridică ochii spre sală, prelungind pentru încă o secundă suspensul, apoi rosti cuvintele magice, Juffie Kane pentru Myrtle în *Whaddaya Say*.

Cornell era una dintre cele mai mari actriţe ale tuturor timpurilor şi îi admira sincer pe cei care erau făcuţi din acelaşi aluat. Şi ea dădu tonul aplauzelor pline de entuziasm.

Reflectorul de pe scenă lumina sala, apoi se îndreptă spre masa la care Matthew Varley, Paul

Dumont, Karen Rice şi Bernard Hanrihan erau aşezaţi. Myer Kane nu reuşise să vină de data asta. Doctorul nu-i permisese să călătorească. Iar Dino tot nu avea încă voie să părăsească Massachusetts. Era un singur scaun gol la masă, cel pentru Juffie.

Matt telefonase în ultima oră tuturor cunoştinţelor, însă nimeni nu-i putuse spune unde e Juffie. Paul îi spusese că trecuse să o ia la ora şase. Se certaseră cu o săptămînă în urmă, însă se aşteptase ca el să fie cel care o va conduce la premiere.

– Dar nu era acasă. N-a lăsat nici un bilet, nimic care să indice unde a dispărut, explică el. Am crezut că a plecat fără mine, aşa că am venit oricum.

Nici Karen nu ştia nimic. Ea şi Bernard luaseră trenul în după-amiaza aceea. Ar fi trebuit să o întîlnească pe Juffie la *Plaza*.

Chiar înaintea începerii festivităţii propriu-zise, cînd încă se mai servea dineul, Matt îl luă la întrebări pe Harry Harcourt.

– Nu ştii cumva unde e Juffie? N-a venit încă şi sînt foarte îngrijorat.

– E bine. Cel puţin aşa cred.

– Ai vorbit cu ea? întrebă Matt.

Harry îi povesti despre telefonul primit seara trecută.

– Deci dacă îl primeşte, îl voi accepta în numele ei. N-ai nimic împotrivă, Matt?

– Ba da, am. Nu-mi place treaba asta, mîrîi el printre dinţii încleştaţi. Las Vegas. Şi-a pierdut minţile? Ce mama dracului caută ea la Las Vegas? De ce nu m-a sunat?

– Nu ştiu. Mi-a spus doar că trebuie să plece şi că să mă prefac că nu s-a întîmplat nimic.

– Îhm, spuse impresarul şi se întoarse. Bine faci, prefă-te şi sper, ca Juffie să ştie cît de recunoscătoare le poate fi prietenilor ei. Nu va mai avea mulţi după gafa asta.

Katherine Cornell stătea singură pe micul podium de lîngă masa principală. Toată lumea aştepta. Faptul că Juffie nu era prezentă la festivitate fusese observat mai înainte, însă speraseră ca ea să apară înainte de anunţarea premiului. Acum reflectorul era fixat pe scaunul ei gol, dovedind că nu se strecurase în sală cît timp luminile fuseseră stinse.

Cornell era una dintre împărătesele teatrului; încîntase publicul de mai bine de un sfert de secol şi pentru ea actoria nu mai avea nici un secret. Totuşi, nici ea nu găsi ceva potrivit de spus în această situaţie. În cele din urmă, Harry Harcourt se ridică şi îşi croi drum spre podium. Actriţa se întoarse spre el, vădit uşurată.

– Juffie nu a putu fi aici în seara asta, spuse Harry. Mi-a cerut să mulţumesc tuturor foarte mult. Este foarte fericită de onoarea care i se face şi nu o va uita niciodată. Aşa cum nici noi nu o vom uita pe Juffie Kane. Ridică medalionul, îl flutură spre public şi porni spre locul său. Aplauzele au fost foarte reţinute.

La Las Vegas primirea care i se făcu fu la fel de rece. Aparţia ei a fost precedată de un jongleur şi de un puşti pe nume Frankie Avalon, un cîntăreţ despre care nu auzise nimeni. Avalon era foarte bun, însă toată lumea o aştepta pe Juffie Kane. Cînd

prezentatoarea o anunţă, vestea decernării premiului se transmisese deja la radio.

– Doamnelor şi domnilor, în seara asta lui Juffie Kane i s-a decernat cea mai mare onoare de pe Broadway. A cîştigat pentru a doua oară *Premiul Tony*. Iar ea a ales să-şi petreacă această seară cu noi, aici în Sala de Cristal a incomparabilului *Desert Inn* din Las Vegas. Se întoarse şi întinse mîna. V-o prezint pe prima doamnă a scenei, Miss Juffie Kane.

Orchestra lui Hanes intonă uvertura de la *Whaddaya Say*. Juffie intră în rochia neagră de satin şi cu pelerină şi începu imediat să cînte finalul din primul act, *„Te iubesc doar pe tine."*

Însă lîngă ea nu era nici un Tim Frank pentru a o ajuta, nici un tenor care să ia notele de sus. Nu-i reuşi. Aşa cum nu-i reuşiră nici cupletele din sceneta cu Dinah Shore fără ca vocea ei să o însoţească. Iar poantele din *Delilah* nu avură nici un efect. Nimic nu-i reuşi din numărul pe care îl improvizase în mare grabă în acea după-amiază; pentru că inima îi era la New York, iar lacrimile îi ardeau ochii. Şi pentru prima dată nu putu iubi acest public, iar el, înţelegînd, nu o iubi la rîndul său.

Capitolul 8

Luni dimineaţă, Matt găsi o telegramă în biroul său prin care ea îl anunţa că va sosi în seara aceea pe la şase. O aşteptă în apartamentul ei, aşezat pe canapeaua de buclé verde. Juffie puse jos valiza şi încercă să zîmbească.

– Bună, nu bănuiam că vei fi aici.

– Paul mi-a împrumutat cheia.

Juffie roşi. Iar asta trebuie să fi fost cea mai stupidă sau nepotrivită reacţie fie pe scenă, fie în afara ei. Se îndreptă spre bucătărie.

– Trebuie să vorbim, strigă Matt în urma ei. Unde

naiba mergi?

– Aduc nişte vin. Se întoarse cu o sticlă şi două pahare. Nu avem despre ce vorbi. Vrei un pahar?

– Nu, nu vreau nici un fel de vin. Vreau o afurisită de explicaţie. Juffie, mă auzi?

– Da, Matt. Te aud.

– Atunci spune ceva!

– Nu mai striga la mine. Ce-aş putea spune? A trebuit să plec la Las Vegas. După cum ai aflat probabil, am susţinut un spectacol la *Desert Inn*. Am fost groaznică.

– Tot oraşul ştie că ai avut un spectacol la *Desert Inn*. Am aflat-o cu puţin timp în urmă. Dar nu o ştiam la ora şapte aseară, cînd una dintre cele mai mari doamne ale teatrului stătea în sala de la *Plazza*, dezamăgirea citindu-i-se pe faţă. Cînd toţi cei care înseamnă ceva în teatru erau prezenţi pentru a-ţi spune cît eşti de minunată şi cît de mult te iubesc. Cînd prietenii tău din Boston, Paul şi cu mine eram la masă cu un scaun gol lîngă noi fără să ştim ce s-a întîmplat cu tine. Ca să nu mai vorbim de Harry Harcourt care a jucat scena aceea penibilă pe care ai scris-o pentru el, şi şi-a stricat întreaga seară pentru efortul depus.

Ea nu se mişcă cît timp el vorbi. Stătu şi aşteptă ca el să-şi tragă răsuflarea.

– Ai terminat?

Matt îşi trecu mîinile prin păr.

– Ah, Juffie, Juffie, Juffie... Da, cred că am terminat. Acum e rîndul tău. Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat. Ce vom anunţa? Cum lămurim încurcătura

asta?

– N-am nimic de spus; va trebui să ne purtăm ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Asta i-ai spus şi lui Harcourt.

– Exact.

– Isuse! Înhăţă sticla de vin, îşi turnă un pahar şi-l bău dintr-o singură înghiţitură. Asta îl mai calmă puţin. O.K., Juffie, dacă aşa trebuie să fie, aşa va fi. Dar eu? Nici mie nu ai de gînd să-mi spui de ce ai făcut-o? Nu merit să fiu tratat altfel decît ceilalţi?

Ea se îndepărtă de el, temîndu-se că va începe să plîngă dacă nu o va face.

– Nu pot, Matt. Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu pot.

El întinse mîna de parcă ar fi vrut să o atingă, apoi o lăsă să cadă.

– Las Vegas-ul e plin de escroci, de gangsteri. Asta e Juffie? Are vreo legătură cu ticăloşii ăia care ţi-au tăiat hainele?

– Nu chiar.

– Şi ce dracu' vrea să însemne asta, „nu chiar"?

– Matt, e tot ce pot să-ţi spun. Îşi turnă vin în pahar şi mîna îi tremura. Însă să ştii că te-am sunat puţin după miezul nopţii, înainte de a pleca. La numărul din Jersey.

– Acolo am fost, Juffie. Am fost acasă. N-am auzit telefonul.

– N-ai fost acasă. A sunat la nesfîrşit.

El o fulgeră cu privirea cîteva secunde, apoi îşi puse jos paharul.

– Cred că nu mai avem ce să ne spunem, nu-i aşa?

Juffie clătină din cap.

– Atunci plec. Dintr-odată nu-mi mai place mirosul din acest apartament. Şi dă-mi voie să-ţi amintesc că ai un spectacol – îşi privi ceasul – în mai puţin de o oră. Încă ceva, colegii tăi de la teatru – ştii, Tim Frank partenerul tău, Mike Winters, regizorul, şi alţii ca ei – au fost la masa de lîngă noi. Au venit să se bucure pentru tine şi au rămas dezamăgiţi. Poate că pînă la ora opt vei găsi ceva să le spui.

Ea îl urmări îndreptîndu-se spre uşă. Apoi, în timp ce o deschidea:

– Matt, mai eşti impresarul meu? întrebă ea încet cu o voce gîtuită de emoţie.

El şovăi.

– Da, răspunse el în cele din urmă. Cred că da.

– *Carnegie Hall*, repetă ea cu admiraţie. Dumnezeule, Paul de unde ai făcut rost de bani? Doar garanţia pentru sală trebuie să fi costat o avere.

El punea sticla de vin în frigider şi era întors cu spatele la ea.

– Aşa e. Am găsit un înger.

– Cine? Unde?

– Cineva pe care l-am cunoscut mai demult. În timpul războiului. Vrea să mă răsplătească pentru eroismul meu.

Era ceva ciudat în felul cum o spusese. Însă ea nu sesiză nimic în tonul lui. Era prea fericită pentru el şi

ştia bine cît de mult detestă să-şi amintească de război.

– Este minunat, Paul. Mă bucur foarte mult, vorbesc serios.

El o îmbrăţişă şi o sărută apăsat.

– O promisiune pentru mai tîrziu. Trebuie să mă întorc la teatru, dar am vrut să ţi-o spun personal şi nu la telefon. Arătă spre sufragerie. Bunicul tău rămîne mai mult timp?

– Nu ştiu. Două sau trei zile, cred. Va trebui să dormi singur cîteva nopţi, iubitule.

– Nu fi aşa sigură, spuse el ciupind-o de nas. Dacă tu dormi singură, nu înseamnă că o voi face şi eu.

Juffie desfăcu nasturii cămăşii şi îi trase mîinile spre ea. Nu purta sutien; nu avea nevoie. Sînii ei nu erau doar mari ci şi extraordinar de ridicaţi şi fermi.

– Unde mai găseşti tu aşa ceva? întrebă ea cu o şoaptă răguşită.

Paul gemu uşor.

– Nicăieri. Nu există nimic mai superb. În toată lumea asta afurisită. Mărită-te cu mine, Juffie.

– Astăzi, nu.

La o săptămînă după ce a vizitat-o bunicul ei Dino şi fotografii au luat instantanee cu ei, ziarul *Confidential* publică un articol despre trecutul lui Juffie Kane. În mare parte aceleaşi lucruri care apăruseră în *Record*

American cu cinci ani în urmă cînd jucase în *Delilah*, însă acum exista şi o fotografie făcută cu cîteva zile mai devreme în faţa restaurantului *Lindy's* de pe Broadway. Sub ea era scris: *„Juffie Kane şi bunicul ei, fost şef în cadrul Mafiei."*

Confidential era o revistă de scandal care apărea de două ori pe lună, dată mereu în judecată pentru o calomnie sau alta, ceea ce făcea ca ipocrita frază care încheia articolul să fie o lovitură foarte dureroasă. *„Nimeni nu poate fi acuzat pentru familia în care s-a născut, nici măcar Juffie Kane. Greşeala lui Juffie pare să fie în a nu se fi disociat de păcatele familiei. Şi asta în timp ce ea se ocupă cu ceeea ce cîteodată se numeşte spectacol în familie..."*

Relaţia ei cu Matt era încă foarte încordată, însă el rămăsese impresarul ei, şi vieţile lor profesionale erau puternic legate una de cealaltă. O sună la cîteva ore după ce *Confidential* apăruse la chioşcuri.

– Ai văzut-o?

– Fireşte. Cu faţa mea pe copertă mi-ar fi fost greu să o ignor. Pe lîngă asta, se vinde la magazinul de dulciuri de lîngă mine. Am coborît să-mi iau nişte *Cracker Jacks* şi am avut o surpriză înainte să deschid cutia.

– Vrei să-i dăm în judecată?

– Ce sens are?

– Nu ştiu. Eu te întreb ce vrei să faci.

– Nu e calomnie dacă e adevărat, nu-i aşa?

– Nu chiar. Deşi am putea invoca amestecul în viaţa particulară şi provocarea de daune morale.

– Şi ce-am realiza cu asta?

– Mai nimic, recunoscu el. Vreo zece oameni i-au dat în judecată pentru astfel de motive. Cei mai mulţi au pierdut.

– Şi totul ar provoca şi mai multă vîlvă, alte titluri pe prima pagină.

– Da.

– S-o lăsăm atunci, spuse Juffie.

– Cum vrei tu. Şovăi puţin. Juffie... nu poţi să-mi spui chiar nimic? Dacă ai încerca să-mi explici întreaga poveste, poate că aş putea să te ajut.

– N-am nimic de explicat. Poţi să citeşti totul în *Confidential.* Nu tocmai trînti telefonul, dar nici nu spuse la revedere.

Îi păru rău imediat. Matt nu merita o astfel de purtare din partea ei. Dar era aşa de furioasă, jignită şi speriată pentru tatăl şi bunicul ei şi pentru ea însăşi. Iar Matt era omul la ale cărui păreri ţinea cu adevărat. Prefera ca el să creadă că făcuse o teribilă greşeală decît să ştie că fusese atît de proastă încît permisese unuia din Cosa Nostra să-i manevreze viaţa. Mai mult decît atît era îngrozită de fiecare dată cînd se gîndea la posibilitatea ca Finky Aroson să-i trimită lui McCarthy fotografia lui Myer sau că altcineva ar putea pune mîna pe ea şi ar publica-o.

Erau cumplite toate aceste posibilităţi. Ar fi vrut să nu-şi mai deschidă gura, să se ghemuiască într-un colţ şi să stea liniştită pînă ce toate se vor calma.

Între timp, îl avea pe Paul şi el nu părea să bage în seamă bîrfele care o înconjurau. Şi găsea mîngîiere în atitudinea lui. O ţinea strîns în braţe, o iubea, îi spunea cît de mult o adoră – şi nu vorbea niciodată

despre gangsteri sau despre Mafia. Singura ocazie cînd adusese vorba despre dezastruoasa seară a *Premiilor Tony* fusese pentru a o întreba în legătură cu Karen.

– Ce vede prietena ta din Boston la tipul acela bătrîn care e prietenul ei?

– Dumnezeu ştie. De ani de zile încerc să-mi dau seama. Şi e aşa drăguţă, deşteaptă şi plină de viaţă, ar putea avea orice bărbat pe care şi-l-ar dori.

– Deşteaptă poate, o aprobă el. Dar nu mi-a făcut impresia că ar fi drăguţă sau plină de viaţă. Am rămas surprins cînd am văzut că e mai bătrînă ca tine.

– Nu e mai bătrînă. Karen e aproape cu un an mai tînără ca mine.

– Nu aşa arată, spuse Paul. Apoi schimbă subiectul. Avea o mulţime de planuri pentru dansatorii spanioli; era convins că va lua cu asalt întregul New York.

În septembrie sosi la New York, Ramón Viera, dansatorul de flamengo din Sevilla împreună cu trupa sa. În total erau patruzeci, şi o mulţime de cufere cu costume, recuzită şi instrumente. Iar Paul nu vorbea spaniola. Transportul a fost un coşmar în ciuda pregătirii minuţioase pe care o făcuse. O săptămînă întreagă după sosirea spaniolilor, Paul îşi petrecu fiecare seară alergînd prin Manhattan, tîrînd un traducător după el.

În cele cîteva ocazii cînd îl văzu, Juffie îl calmă spunîndu-i toate platitudinile teatrale, îi promise că totul va fi în regulă în seara premierei. Însă el arăta sleit de oboseală şi hărţuit de griji încît nu putu să nu-şi facă probleme pentru el.

– Reflectoarele sînt puse anapoda, se plînse Paul. Trebuie să găsesc un alt operator de lumini, nici unul dintre cei care muncesc la sala de concerte nu e în stare să le aranjeze aşa cum trebuie. Iar scena e prea mică. Viera va trebui să-şi refacă mişcările de dans. Şi abia aşteaptă, îţi dai seama.

– Aşa ar trebui, insistă Juffie. Să dea un spectacol la *Carnegie Hall* din New York City merită un efort în plus.

– Spune-i-o lui, răspunse Paul.

Juffie nu ajunse să vadă repetiţiile dansatorilor de flamengo aşa că nu i se oferi posibilitatea să-i atragă atenţia lui Ramón Viera asupra norocului care dăduse peste el. Şi bineînţeles că nu-i spuse lui Paul că poate era o greşeală că-i angajase pentru *Carnegie Hall* şi nu pentru un teatru obişnuit în ciuda greutăţilor privind contractul de închiriere a sălii.

Poate că celor care se ocupau cu acest spectacol nu li se părea posibil ca totul să fie gata pînă la premieră, însă publicitatea apăru la timp. *„Paul Dumont îl prezintă pe Ramón Viera şi trupa lui de dansatori spanioli"* apăru în ziare în anunţuri care ocupau o pagină întreagă. *„O săptămînă doar la Carnegie Hall"*. Biletele se vindeau destul de bine. Joi Paul o anunţă că se vînduseră toate biletele pentru premiera de duminică.

– Îmi pare rău că nu voi fi acolo. Plec imediat ce va cădea cortina.

– N-o vei face; admiratorii tăi nu o vor permite. Acceptă-le chemările la rampă, draga mea. Vino doar la petrecerea de după spectacol.

Petrecerea avu loc la ceainăria rusească de pe strada Cincizeci şi şapte chiar lîngă sala de concerte. La venirea ei nivelul decibelilor anunţa că spectacolul fusese un mare succes. Enormele tablouri ale restaurantului atîrnau pe pereţii din lambriuri de pin vopsite în verde, felinarele de sticlă de pe feţele de masă roz, şi samovarele de alamă toate reflectau entuziasmul unor oameni teribil de satisfăcuţi de ei înşişi.

Juffie se strecură lîngă Paul şi îl sărută.

– Nu e nevoie să întreb dar o voi face. A fost minunat?

El îşi puse braţele în jurul ei şi o strînse la piept.

– *Magnifique*, magnific! Sala a fost în delir. Şapte chemări la rampă şi două bisuri. Publicul pur şi simplu nu-i lăsa să plece. Se întoarse spre traducătorul din dreapta sa. Te rog, spune-i lui Señor Viera că vreau să o cunoască pe logodnica mea, faimoasa actriţă, Juffie Kane.

Mereu făcea aşa, o prezenta ca pe logodnica lui. Încetase să-l mai certe din această cauză. Întinse mîna şi i-o strînse pe cea a dansatorului spaniol.

– *Felicidades, Señor Viera. Bienvenido a Nueva York.*

– Ei, spuse Paul. Nu ştiam că vorbeşti spaniola.

– Nu vorbesc. Am făcut-o doi ani la şcoala

Chestnut Hill, dar cam ăsta e tot vocabularul meu.

Viera ajunse la aceeaşi concluzie eronată; era aplecat peste Paul şi pălăvrăgea în spaniolă cu Juffie. Ea zîmbea doar şi îl aproba dînd din cap. Traducătorul îşi făcu datoria.

– Spune că sînteţi cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, explică el. Spune că trebuie neapărat să danseze cu dumneavoastră – într-un loc cît mai retras.

Ea continuă să zîmbească şi întinse mîna după paharul minuscul de vodcă pe care cineva i-l puse în faţă. Era rece ca gheaţa, sticle de vodcă în cupe cu gheaţă se aflau la fiecare masă, şi alunecă uşor pe gîtul ei uscat. Îşi mai turnă un pahar.

– Mai încet, spuse Paul. Băutura asta e dinamită. Mai bine mănîncă ceva. Îi puse caviar pe o farfurie şi o înarmă cu o furculiţă.

Toată petrecerea asta costa o avere.

– Presupun că e o nebunie, îi spusese Paul mai devreme. Un francez aduce un spaniol în America şi sărbătoresc într-un local rusesc. Însă nu sînt nici un fel de restaurante spaniole care să facă faţă unei astfel de ocazii. Am verificat. Iar *Ceainăria Rusească* e un local foarte elegant.

Era într-adevăr. Şi preferat de artişti. Sala era plină de ei. Juffie zîmbi şi salută vreo zece feţe cunoscute. O salutară şi ei, aşa că probabil îşi imagina doar că zîmbetele erau mai reci ca în trecut.

Nu şi al lui Finky Aroson. Îi zîmbea larg în timp ce se apropia de masa ei.

– Bună seara, Miss Kane. Vreau să-l felicit pe

domnul Dumont. *Un triumf.* Am fost printre spectatori şi mi-a plăcut enorm. Ca şi celorlalţi de altfel.

Paul murmură nişte mulţumiri. Aroson se pierdu în mulţime.

– Cum de-l cunoşti? întrebă Juffie. Tocmai se pregătise să înghită nişte caviar cînd sosise Aroson. Încă mai ţinea furculiţa în mînă, dar nu prea mai avea chef de mîncare.

– E mare amator de filme. Vine la cinematograful meu foarte des. Se întoarse spre o altă persoană care apăruse din cealaltă parte pentru a-l felicita.

Juffie urmări spatele lui Aroson care se îndepărta în mulţime. Caviarul avea gust de cenuşă.

Trupa lui Viera mai rămase încă o săptămînă la *Carnegie Hall*, la cererea publicului, aşa scria pe anunţ. Înaintea premierei Paul încercase cu foarte puţin succes să aranjeze un turneu prin ţară. Acum nu mai putea face faţă cererilor care veneau din St. Louis, Cincinnati, Chicago, Los Angeles şi mai toate oraşele dintre ele. Însă cel mai grozav lucru, au telefonat cei de la programul lui Ed Sullivan. Voiau ca dansatorii spanioli să apară la televiziune în *Toast of the Town*.

– M-am lansat, îi spuse Paul triumfător. Acum nimic nu mă mai poate opri. La dracu' cu tipu' ăla Hurok şi Bolshoi. Nu sînt aici, da? Însă eu sînt. Oh, da, eu sînt.

Erau în pat pentru prima oară după zece zile. Actul sexual a fost grozav. Întotdeauna era, dar o abstinenţă de zece zile cauzată de programul încărcat al lui Paul l-a făcut superb. La început nu pierdu vremea, o posedă oferindu-le la amîndoi un orgasm rapid, aproape superficial. Apoi făcu uz de toată priceperea şi controlul care le dăruiau o plăcere atît de mare. O mîngîia în timp ce vorbea, trecîndu-şi degetele pe partea interioară a coapselor ei.

– Da, eşti aici. Gemu. Oh, da... acolo, atinge-mă acolo.

– Imploră-mă, şopti el. Imploră-mă.

– Te rog. Te rog, Paul.

– Te rog ce? Ce vrei să fac?

– Să-ţi pui degetele în mine. Să termin.

– Nu, nu înăuntru. Aşa. Îşi frecă uşor un deget de clitorisul ei. Gestul o înnebuni. Se arcui spre el, îşi puse mîna peste a lui încercînd să intensifice presiunea.

– Nu, şopti el. Voi spune eu cînd. Tu stai întinsă şi lasă-mă să fac ce vreau eu. Continuă cu atingerea uşoară, care parcă nici nu era atingere.

– Nu mai suport. Oftă. Nu mai pot aştepta.

– Nu te mişca. Nu-ţi mişca nici o parte a trupului. Dacă o faci te voi pedepsi. Rămîi absolut nemişcată şi lasă plăcerea să crească în tine. Chiar şi cînd vei avea orgasmul, nu te mişca.

A fost diferit de tot ce simţise pînă atunci; complet interiorizat, o implozie de simţăminte care dură un minut întreg.

– Dumnezeule, şopti ea apoi cu răsuflarea tăiată.

Niciodată nu voi reuşi să înţeleg de unde vine această măiestrie a ta.

– De la faptul că eşti un instrument perfect. Îşi plecă faţa şi îi sărută sînii. Mărită-te cu mine, Juffie. Sînt pe drumul spre succes aşa cum mi-am dorit. Am nevoie de tine ca totul să fie complet.

Şi pentru prima oară ea nu spuse nu.

– Poate. Nu sînt sigură, Paul. Nu mă grăbi.

La sfîrşitul lunii consultă un nou doctor de gît. Cel vechi nu o ajuta cu nimic. I-l recomandase o cîntăreaţă de operă pe care o cunoscuse pentru că aveau aceeaşi coafeză. Într-una din zilele petrecute la salonul de coafură, Juffie îi mărturisi problema ei, gîtul care îi era mereu iritat, iar diva o trimise la un cabinet pe Madison Avenue.

Doctorul Merton o examină foarte amănunţit, apoi o invită în sala de consultaţii. Se aşeză la un uriaş birou din mahon, complet gol cu excepţia unei crenguţe de orhidee proaspete. În spatele biroului se afla o mare pictură în ulei. Părea să aparţină unui vechi maestru; probabil că aşa şi era. Îşi taxa pacienţii cu trei sute de dolari pentru o singură vizită.

– Surmenaj, Miss Kane. Pronunţă cuvîntul de parcă ar fi fost o boală exotică. Încet şi accentuat. Surmenaj. Şi nu e vorba doar de gît, deşi acolo sînt simptomele cele mai acute. Întregul organism prezintă rezultatul stresului. Cînd v-aţi luat ultima oară o

vacanţă?

– Nu-mi amintesc. Am apărut mult la televiziune înaintea spectacolului meu de acum. Aveam mai mult timp liber, dar n-aş numi-o vacanţă.

– Nu, nici eu nu i-aş spune aşa. Ei bine, ce veţi face, veţi hotărî singură, dar vă voi spune prognosticul meu. Dacă nu veţi face o pauză, dacă nu vă opriţi să cîntaţi cu acea voce neobişnuită care vă dăunează foarte mult – era evident că o văzuse pe scenă – o veţi pierde împreună cu vocea dumneavoastră obişnuită. Nu vreau să vă alarmez, dar s-ar putea să rămîneţi fără voce.

– Cît de lungă să fie pauza? întrebă Juffie.

– N-aş putea să vă spun exact. Vă voi da ceva care să vă îndepărteze iritarea din gît, dar va trebui să vă odihniţi laringele cel puţin două sau trei luni. Accentuez că rezultatele pot fi catastrofale dacă n-o veţi face. Două sau trei luni, apoi mai vedem.

Paul era cu spaniolii în St. Louis. Însă nu la el se gîndi în primul rînd. Ca întotdeauna cînd avea necazuri îl căută pe Matt. Îi telefonă imediat ce ieşi din cabinetul doctorului.

– Trebuie neapărat să vorbesc cu tine, chiar acum.

El auzi durerea din vocea ei.

– Juffie, unde eşti?

– Între Madison şi Optzeci şi nouă. Într-o cabină telefonică.

– Eşti aproape de hotelul *Croydon*. De pe strada Optzeci şi şase. Ne întîlnim acolo, în salonul *Peach Tree*. Plec în secunda asta.

Ajunse în douăzeci de minute. Era ora trei după-amiază şi barul nu era aglomerat.

– Bună, spuse el şi se aplecă sărutînd-o uşor pe obraz. Nu mai făcuse de mult timp aşa ceva. Ce se întîmplă, doctore? întrebă el imitînd un comic vestit.

– Asta, spuse ea. Voci caraghioase. Tocmai am plecat de la doctorul Merton, un specialist pentru probleme de gît. Mi-a spus că dacă nu tac din gură două luni, poate trei, îmi voi pierde complet vocea. Probabil pentru totdeauna. Poate că sînt o proastă, Matt, dar nu pot accepta să fiu proastă, dacă înţelegi ce vreau să spun. Scoase o batistă din poşeta de aligator.

El aşteptă pînă ea îşi şterse ochii, apoi îi luă mîna.

– Este foarte limpede ce trebuie să faci, Juffie. Dacă aceasta este cea mai bună recomandare pe care ai primit-o de la un doctor, atunci trebuie să o urmezi. Părăseşti scena şi pe Myrtle.

El se aplecă înainte luîndu-i ambele mîini în ale lui.

– Juffie, ai legături cu Mafia, Sindicatul Crimei, sau cum i se mai spune? Nu prin familia ta, ci tu însăţi?

Ştia că asta se zvonea prin oraş, nu doar că îşi jignise profesia atunci cînd doreau să o onoreze sau că avea rude notorii. Bîrfa era că Juffie Kane era într-un fel legată de lumea gangsterilor. Că lucra pentru cei dinafara legii.

– Nu, nu am. Nu aşa cum îţi imaginezi tu. Să nu mai vorbim despre asta, Matt. Am încheiat acest capitol.

– O.K. Nu vom mai vorbi. Şi în legătură cu spectacolul, îl sun pe Mike imediat ce ajung la birou.

Protocolul cerea ca regizorul să afle înaintea directorului. Juffie o ştia la fel de bine ca Matt. Dădu din cap. Să zicem că-i spun că vei pleca la sfîrşitul săptămînii viitoare, adăugă el. Reziști pînă atunci?

– Da, fireşte. Şi voi discuta şi eu cu Mike în seara asta după spectacol? Îi voi spune cît de rău îmi pare.

– Bun. Atunci s-au rezolvat toate.

– Da. Matt, vei continua să cauţi ceva pentru mine, nu-i aşa? Doctorul mi-a spus că am nevoie de o pauză doar de două sau de trei luni.

– Bineînţeles. Ezită. Uite, nu aveam de gînd să-ţi spun pentru că e încă prematur. Însă ai nevoie de o veste bună şi mi-a şoptit o păsărică că Safie şi Phil Leonard tocmai termină o nouă piesă.

Cei doi scriseseră *Delilah*.

– Excelent! Juffie bătu din palme încîntată. Ne-am înţeles minunat. Sînt sigură că...

– Nu te entuziasma prea mult. Mai întîi să văd despre ce e vorba.

O sună peste trei zile.

– Juffie, îmi pare rău, n-am reuşit nimic cu familia Leonard.

– De ce nu? Rolul principal nu e bun pentru mine?

– Nu ştiu. Nu m-au lăsat să văd manuscrisul. Discută cu Deborah Kerr. Iar Jack Fine e producătorul. Ştii ce părere are el.

Ştia, şi încă prea bine.

În sîmbăta următoare jucă pentru ultima dată rolul lui Myrtle. O reprezentaţie urmată de multe lacrimi. Verdon refuzase rolul, iar directorul companiei hotărîse că plece în turneu cu o actriţă mai puţin

cunoscută. Juffie simţea că viaţa i se terminase. Întreaga duminică şi-o petrecu singură în apartament într-o stare de deprimare. Luni dimineaţă se hotărî să acţioneze.

Juffie mai fusese aici; ştia ce va vedea cînd se va deschide uşa. Nessa Fine cheltuia o mulţime din banii soţului ei. Dar îi cheltuia cu folos. Holul apartamentului de pe Park Avenue era decorat cu lambriuri din lemn de nuc. Pe jos era parchet şi peste el un superb covor oriental în culori vii. Eleganţa se combina cu bunul gust, ceea ce dorea şi Paul atunci cînd o bătea la cap să angajeze un decorator pentru a-i aranja apartamentul.

Nessa răspunse ea însăşi la apelurile discrete ale soneriei de la intrare. Dacă în casă existau servitori, nu se vedeau.

– Juffie, ce surpriză. Vrei să-l vezi pe Jack? Acum nu e aici.

– Nu, nu pe Jack îl caut. Nessa, aş vrea să vorbesc cu tine. Aş fi telefonat dar nu eram sigură dacă vei accepta să mă primeşti.

– Fireşte că aş fi acceptat. Hai să intrăm aici, e mai confortabil. O conduse pe Juffie în bibliotecă. Un alt covor oriental şi alte lambriuri din lemn de nuc şi raft lîngă raft de cărţi legate în aceeaşi piele cafeniu deschis. Mai exista şi o canapea tapiţată în albastru deschis. Nessa se aşeză pe ea şi îi făcu semn lui

Juffie să vină lîngă ea.

– Stai jos şi povesteşte-mi ce ai pe suflet.

– Noua piesă a familiei Leonard, spuse Juffie atacînd direct subiectul care o interesa. Matt spune că nici măcar nu mi s-a trimis textul. Şi am jucat doar cu sălile pline în *Whaddaya Say*, ca să nu mai vorbim că am avut un succes monstru cu *Delilah*.

– Eşti cea mai grozavă, Juffie, o actriţă superbă. Nimeni nu neagă asta.

– Atunci de ce mă ţine Jack la distanţă? Chiar dacă bîrfele ar fi adevărate, Nessa, dar nu sînt, ce legătură are asta cu capacitatea mea de a umple o sală de teatru?

– Jack nu te ţine la distanţă, cum spui tu. El... Nessa şovăi. Cred că cuvîntul cel mai potrivit este înspăimîntat.

– Înspăimîntat! Din cauza mea? E absurd. Lucrez foarte mult în indiferent ce spectacol aş fi. Mai ales Jack ar trebui să ştie asta. Matt spune...

– E înspăimîntat pentru că el crede că nu poate să aibă încredere în tine, o întrerupse Nessa. A fost mai mult jignit decît furios din cauza a ce s-a întîmplat cu *Delilah*. Foarte jignit. Şi ce nu poate uita e că atunci cînd te-a întrebat, tu nici măcar n-ai spus că-ţi pare rău.

– Ba da!

– Jack spune că nu. După cum îşi aminteşte el, n-ai făcut-o.

Juffie se gîndi o clipă, încercînd să reconstituie scena petrecută cu mult timp în urmă la *Schrafft's* pe strada Paisprezece.

– Poate că n-am făcut-o, nu-mi amintesc exact. Ştiu doar că sufeream foarte mult. Am crezut că mă acuză pe mine, fără să încerce să mă înţeleagă. Iar cînd Matt l-a sunat în legătură cu ideea mea despre *Pygmalion,* n-a vrut să discute despre asta. Nici măcar nu vorbeşte cu Matt sau cu mine.

Nessa clătină din cap cu tristeţe.

– Nu vorbim. Aşa au loc cele mai multe neînţelegeri. Uite, aşteaptă puţin, aduc nişte ceai.

Plecă din cameră şi Juffie avu timp să studieze cărţile şi fotografiile. Un perete întreg era acoperit cu cele din producţiile Fine. Eşecurile ca şi succesele. Ea apărea de două ori, o dată ca nefericita Hannah Clemp, o dată ca Delilah.

– Jack spune că vrea un palmares exact chiar dacă uneori este şi unul dureros. Nessa se întoarse cu o tavă. O puse jos şi veni lîngă Juffie pentru a privi fotografiile. E greu de crezut că nu vom avea o altă fotografie a ta în galeria noastră, spuse ea cu blîndeţe. Nu îmi pot imagina aşa ceva. Jack se teme să lucreze cu tine pentru că i se pare că-l vei dezamăgi într-un fel, că nu poate să aibă încredere în tine. Însă eu cred că greşeşte, eu ştiu că un talent ca al tău nu se naşte în fiecare zi a săptămînii.

– Îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte, spuse Juffie. Însă am impresia că eviţi o discuţie directă despre noua piesă a familiei Leonard. Nici măcar nu-i ştiu titlul.

– *A Time for Lilies*[1], şi se semnează contractul cu

1. Vremea crinilor

Deborah Kerr chiar în această dimineaţă. Acolo e Jack acum. Turnă ceaiul şi îi întinse o ceaşcă lui Juffie.

Ocupîndu-se de ceai îi permise lui Juffie să-şi recîştige stăpînirea de sine. Faptul că venise aici şi îşi deschisese sufletul cînd era deja prea tîrziu o durea ca dracu'. Nu voia să se umilească şi mai mult începînd să plîngă.

– Te mai doare gîtul? întrebă Nessa. Am auzit că a trebuit să părăseşti *Whaddaya Say* cu două luni mai devreme.

– Da, dar mă simt deja mai bine. Era cîntatul acela aiurit, dacă se poate numi cîntat.

– Eu l-aş numi minunat, spuse Nessa zîmbind. Ştii că am văzut de trei ori spectacolul?

– Da?

– Trei sîmbete la rînd. N-am reuşit să mă satur de el.

Juffie puse jos ceaşca de cafea.

– Mulţumesc. Pentru tot. Nu-mi vine o replică potrivită pentru ieşirea din scenă, aşa că mai bine plec.

Nessa discută cu soţul ei despre vizita lui Juffie.

– De ce-şi face probleme? întrebă Jack. Poate oricînd să lucreze pentru Mafia. Şi pe deasupra, prietenul ei cîştigă o mulţime de bani. Trupa aceea de dansatori spanioli îl va face milionar.

– Ştii, e ciudat, spuse Nessa gînditoare. L-a pomenit pe Matt Varley tot la al doilea cuvînt, dar nu-a spus nimic despre Paul Dumont.

– Matt e impresarul ei. E normal să vorbească

despre el.

– Nu, cred că e vorba despre altceva. Ţi-am spus-o cu mult timp în urmă, Jack. Cred că îl poartă în inimă.

– Îl poartă în inimă, încă una din expresiile tale sofisticate. O mîngîie pe fese. Îmi place cînd vorbeşti aşa. Însă, dacă există ceva între ei doi, n-ar fi putut-o ţine secret timp de şase ani. Ţi se pare doar. Soţia mea, o *shtkin*.

– Ce înseamnă?

– Peţitoare. Cum dracu' se face că voi evreii englezi nu ştiţi mai nimic?

Ea îi ignoră întrebarea punînd alta.

– O vei suna pe Juffie?

– De ce aş face-o? Am semnat contractul cu Deborah Kerr chiar în dimineaţa asta.

– Nu pentru piesă. Ca să vă împăcaţi. E foarte necăjită, Jack. Are nevoie de prietenii ei.

– Eu i-am fost prieten. Nu mai sînt. Ce avem la cină?

Peste o săptămînă, Nessa aduse din nou vorba despre Juffie.

– Jack, am verificat nişte lucruri.

Înainte de război, Nessa fusese ziaristă în Londra, şi lucrase pentru un fel de serviciu de informaţii despre care el prefera să nu ştie.

– Ce anume ai verificat?

– Pe Matthew Varley. După ce-am discutat mi s-a părut că e un tip cam misterios.

– Ce-ţi pasă ţie de Matt Varley? Dacă ai fi participat la vreo negociere cu el, nu i-ai mai spune

misterios. Mai degrabă rapace. Ştie să stoarcă şi ultimul cent. Şi există o clauză pentru absolut orice i s-ar întîmpla clientului său în caz că sfîrşitul lumii s-ar produce în timpul spectacolului. Luă o înghiţitură din paharul de whisky pe care i-l pregătise ea la venirea acasă. Ce-ai descoperit?

– Parcă nu-ţi păsa.

– Stai aici în faţa mea cu o mutră de parcă ai fi o pisică ce a dat peste borcanul cu smîntînă. Fireşte că-mi pasă. Haide, spune-mi.

– Jack, e căsătorit.

– Căsătorit! Nu cred. În toţi anii ăştia nu l-am văzut niciodată cu o soţie. Nici cu vreo femeie, dacă mă gîndesc bine. Şi unde naiba o ţine? Într-o boxă cu cifru de la gara Grand Central?

– Nu. În Englewood Cliffs, New Jersey.

Capitolul 9

– Karen, ce e cu toată porcăria asta? Juffie se abţinuse în timpul prînzului de la *Union Oyster House* de pe strada Canal din Boston dar odată ajunse la desert explodă. Ce se întîmplă?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi nu striga, Juffie. Se uită oamenii la noi.

– Se uită la mine. Sînt actriţă, una cu o reputaţie proastă în clipa de faţă. Privirile lor fac parte din meseria mea. Să-i ia dracu'. Vreau să ştiu ce e cu tine. Ce e cu conversaţia aia aiurită pe care mi-o vîri pe nas de mai bine de o oră?

– Nu e nimic aiurit în a testa inteligenţa copiilor care provin din medii etnice. Asta încercam să-ţi explic. E nevoie de o abordare diferită pe care psihologii au ignorat-o pînă acum.

Juffie clătină din cap nerăbdătoare.

– Nu la asta mă refeream. Din cîte pot eu să-mi dau seama ceea ce spui tu pare foarte logic. Şi cred că este foarte bine că încerci din nou, nu renunţi la doctoratul tău. Doar că...

– Nici nu-mi trece prin cap să renunţ la doctorat, o întrerupse Karen. Ar fi aşa o mare dezamăgire pentru Bernard.

– Iar începi! La asta mă refeream. Draga mea, n-ai rostit nici o propoziţie fără să te referi la el.

Era adevărat. Amînase această călătorie acasă pînă în a treia săptămînă din septembrie pentru că nu voia să înfrunte întrebările referitoare la ce se întîmplase cu adevărat în seara *Premiilor Tony*. Se aşteptase ca prietena ei să fie curioasă, să insiste asupra „adevăratei poveşti". Acum că venise, impulsionată de faptul că Pa era bolnav, Karen nu spunea mai nimic care să nu fie raportat la Bernard Hanrihan.

Aşa că Juffie aduse vorba despre Las Vegas pentru a umple tăcerea care se aşternuse după ce-şi acuzase prietena că e obsedată de iubitul ei.

– Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit în seara *Premiilor Tony*. A trebuit să plec la Las Vegas, n-am avut de ales. Karen, este un oraş incredibil...

– Nu!

– Nu ce?

– Nu vorbi despre Las Vegas, spuse Karen printre dinţii încleştaţi. Îl urăsc. Şi nu sînt supărată pe tine din cauza acelei seri.

Juffie îşi îngustă ochii şi privi cu atenţie spre Karen.

– Ce ştii despre Las Vegas?

– Am fost o dată acolo, cu Bernard. După ce am venit acasă am avut nişte vise îngrozitoare... Se cutremură. Juffie văzu fiorii de spaimă. Nu vreau să vorbesc despre asta, repetă ea.

– În regulă, nu vom vorbi. Dar nu pot să accept să discutăm doar despre Bernard. E nefiresc. Parcă ţi-ai fi schimbat personalitatea cu a lui. Unde e Karen pe care am cunoscut-o şi am iubit-o?

– Nimeni altcineva nu a mai iubit-o. Karen mestecă lingura de zahăr din cafea. Comisia de doctorat nici n-a băgat-o în seamă.

Juffie o urmări cum se joacă cu lingura.

– Karen, tu nu bei cafeaua cu zahăr. În toţi anii de cînd te cunosc nu ţi-ai pus niciodată zahăr în cafea.

– Ce? Oh, asta. Bernard o bea cu zahăr. Şi soţia lui Bess, la fel. Aşa că de obicei pune zahăr şi în cafeaua mea, din greşeală. Şi m-am obişnuit.

– Hmm. Şi de cînd te-ai obişnuit să nu-ţi mai tunzi părul? De aceea îl porţi în cocul ăsta groaznic?

Karen îşi atinse părul.

– Nu cred că e groaznic. Îmi dă o înfăţişare mai potrivită cu profesia mea.

– Oh, Dumnezeule. Mă dau bătută.

Însă nu putea. Nu cînd se uita la Karen îmbrăcată într-un costum îngrozitor care o făcea să arate ca o

femeie de patruzeci de ani suferind de icter. Un taior maron închis şi o bluză bej cu nasturii încheiaţi pînă sus nu o avantaja deloc pe Karen. Şi pe deasupra pantofi fără toc. Cu şireturi. Juffie aproape că nici nu o recunoscuse atunci cînd s-au întîlnit. Însă adevărata Karen exista încă, undeva bine ascunsă; trebuia să existe. Juffie mai făcu o încercare.

– De ce nu m-ai întrebat pe mine cînd ţi-ai scris teza de doctorat? Familia mea ar trebui să fie cel mai edificator exemplu. Fireşte şi ai tăi ţi-ar fi putut oferi destul material bibliografic.

Karen îşi ţugui buzele.

– N-am vrut să te deranjez. Şi nu prea mă întîlnesc cu părinţii mei în ultimul timp.

– Asta ce vrea să însemne? Nu prea?

– Adică rar. De puţine ori. Cred că mă exprim destul de corect, nu?

– Te exprimi corect şi vorbeşti tîmpenii. Karen, ţi-e ruşine de Leah? Ai uitat cum ai ajuns la *Simmons*, ca să poţi urma această strălucită carieră de psiholog? Fără să mai pomenim de faptul că l-ai întîlnit pe Bernard, înţeleptul.

– Bineînţeles că nu.

– Atunci de ce îmi spui că nu te întîlneşti cu părinţii tăi?

– Bernard nu se simte în largul său cu oameni ca părinţii mei. Şi nici ei în prezenţa lui. Nu înţeleg hotărîrea noastră de a renunţa la formalităţile căsătoriei.

Juffie deschise poşeta şi scoase două bancnote de cinci dolari.

– Nu, sînt ferm convinsă că nu se înţeleg, Bernard, Leah şi Jake. Nu mi se pare ceva ieşit din comun. Se ridică şi puse cele două bancnote pe masă. Nu pot vorbi cu tine cînd eşti aşa, Karen. Pe lîngă asta, trebuie să ajung la spital. Pa e în spital, cred că ţi-am spus.

– Vin cu tine.

– Nu, nu te deranja. Prietenul tău, acel izvor de înţelepciune, cu siguranţă că va dezaproba o vizită făcută lui Dino Sallatelli. Încă ceva – într-o zi se va lăsa cortina peste acest spectacol cu Bess, Bernie şi Karen în rolurile principale. Anunţă-mă cînd se va întîmpla. Am avut o prietenă pe care am iubit-o foarte mult. Aş vrea să o revăd.

Ajunul Anului Nou, 1953. Juffie şi Paul erau la *Clubul 21*. Oamenii erau îngrămădiţi ca nişte sardele, iar restaurantul le oferise serpentine de hîrtie, fluiere şi pălării caraghioase. La televizorul din spatele barului se vedea cîntînd orchesta lui Guy Lombardo, întreruptă din cînd în cînd cu prezentarea unor scene de la balul de pe Times Square în timp ce o mulţime agitată anunţa prin strigăte trecerea ultimelor treizeci de secunde.

– ...Nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu! anunţă prezentatorul de parcă ar fi prevestit a doua venire a lui Cristos. Un An Nou fericit la toată lumea!

Paul o sărută.

– La mulţi ani, frumoasa, adorabila, minunata mea Juffie. Îi spuse la ureche ca să-l audă în ciuda zgomotului. Căsătoreşte-te cu mine. Căsătoreşte-te cu mine în 1954.

Ea se desfăcu din îmbrăţişarea lui, îl privi în ochi şi trebui să strige pentru a se face auzită.

– Paul, vorbeşti serios?

– De trei ani vorbesc serios, ţipă el.

– Eşti sigur?

Ochii lui albaştri o fulgerară cu un început de speranţă pe care aproape că nu îndrăznea să o arate.

– Sînt foarte sigur. Vrei să fii soţia mea, Juffie?

– Da. Da, vreau să fiu soţia ta, Paul.

– *Mon Dieu, c'est incroyable, je ne le crois pas...*

– Vorbeşte în engleză. Ştii că nu înţeleg franceza.

– Am spus că nu-mi vine să cred, ţipă el. Nu-mi vine să cred, dar, dacă te răzgîndeşti, te voi ucide. O luă în braţe şi încercă să se învîrtească cu ea, dar localul era prea aglomerat pentru această manevră. Te iubesc, şopti el în urechea ei. Apoi strigă: Atenţie la toată lumea. O iubesc pe Juffie Kane. Şi se va căsători cu mine. Mi-a promis!

A fost o noapte de pomină.

Se trezi singură în prima zi a anului, Paul nu era lîngă ea. Rosie cumpărase două paturi pentru dormitorul lui Juffie atunci cînd mobilaseră apartamentul. Juffie şi Paul le apropiaseră. Întinse braţele. Perna lui era încă mototolită, cearceafurile calde, dar el nu era acolo.

Juffie deschise ochii şi privi ceasul: puţin peste

ora unu după-amiaza. Nu era de mirare; nu se întorseseră acasă pînă la trei dimieaţa, şi trecuseră ore pînă adormiseră. Zîmbi amintindu-şi, apoi deschise bine ochii şi privi atentă spre celălalt pat.

Doamna Paul Dumont. Cuvintele erau scrise cu litere mari albe pe pătura lui. Juffie se întinse şi atinse o literă, apoi îşi puse degetul pe limbă. Sare. Presărase sare dintr-un cornet pentru decorat prăjituri. Rîse, apoi se lăsă pe spate şi încetă să mai rîdă.

O.K., se va căsători cu el; îi promisese, nu mai putea şă dea înapoi. Dar de ce spusese da acum după atît de multe refuzuri? Începu să enumere în cap motivele acestei hotărîri. Mă iubeşte, vrea să aibă grijă de mine, mă face să rîd; spre deosebire de o mulţime de producători şi regizori împutiţi nu crede că lucrez în secret pentru o bandă de gangsteri; e cel mai atrăgător bărbat dintre cei disponibili iar actul sexual cu el este fantastic. Aşa că, doamna Paul Dumont. De ce nu?

Ai uitat unul dintre motive, şopti o voce dinăuntrul ei. N-ai luat în considerare faptul că Matt Varley e căsătorit.

Aflase cu trei săptămîni în urmă. Îşi făcea cumpărăturile de Crăciun la *Saks* şi se întîlnise din întîmplare cu Nessa Fine.

– Juffie, ce surpriză. Arăţi minunat. Ce-ţi mai face gîtul?

– Mult mai bine, Nessa. Nu se vindecă aşa de repede pe cît mi-aş dori, dar nu mă mai doare aşa de tare. O întrebă ce mai face şi se interesă şi de Jack.

– Amîndoi sîntem bine.

Juffie ştia că *A Time for Lilies* avusese premiera cu o săptămînă înainte iar cronicile erau excelente. Criticii o iubeau pe Deborah Kerr.

– Felicitări pentru noul spectacol. Reuşi să zîmbească sincer.

– Mulţumesc. Juffie, te grăbeşti? Dacă nu, hai să luăm prînzul împreună.

– Nu mă grăbesc deloc, spuse Juffie. Ceea ce era adevărat. Încă nu lucra; avea suficient timp liber.

Au mers la *Longchamps* şi s-au aşezat în spatele unei balustrade de alamă strălucitoare, comandînd sandvişuri cu brînză şi roşii.

– Ce mai e nou, Juffie? întrebă Nessa după ce li se serviră sandvişurile.

– Vrei să spui ce manuscrise mai citesc? Nimic ieşit din comun.

Cele pe care le citea în ultimul timp erau nişte eşecuri atît de evidente încît cei care le propuneau erau gata să uite de dizgraţia în care căzuse în speranţa că poate talentul ei ar putea face un miracol cu acele piese imbecile. Matt spune că ar fi bine să mai aşteptăm, mai ales că doctorul mi-a cerut să mă mai odihnesc cîteva săptămîni.

– Da, fireşte. Un sfat înţelept. Ce mai face Matt?

– Bine, ca întotdeauna. Îl ştii pe Matt, e genul care nu se pierde cu firea.

– Hmm... Nessa sorbi din ceaiul pe care îl comandase odată cu sandvişurile. Groaznic. De ce oare nu ştie nimeni în ţara asta plină cu de toate cum să facă un ceai de calitate? Juffie, acum îmi voi

deschide gura şi mă voi băga în sufletul tău. Să ştii că sînt în toate minţile şi nu o fac din răutate ci pentru că sînt sincer îngrijorată. Ştii că Matt e însurat, nu-i aşa?

Întrebarea nu o şocă, la început nu. Clătină din cap.

– Nu e, Nessa. De unde ţi-a venit ideea asta?

– De la biroul de evidenţa populaţiei din statul New Jersey.

Juffie puse jos sandvişul şi o privi pe Nessa cu ochi măriţi.

– E o greşeală. Trebuie să fie.

– Nu e o greşeală. E căsătorit de treisprezece ani, din 1941; locuiesc în Englewood Cliffs. Am verificat Juffie. Cum mult timp în urmă mi-am cîştigat pîinea scotocind prin vieţile oamenilor. Informaţia e corectă.

– Dar el e... Se opri la timp înainte să spună că e homosexual. Pentru că nu mai înţelegea. Şi nu era treaba lui Nessa Fine.

– Aş putea să te întreb de ce ai scotocit, aşa cum spui tu, prin viaţa lui Matt?

– Pentru că ai douăzeci şi şase de ani.

Juffie dădu din cap.

– Da, iar eu am cincizeci, aproape de două ori cît tine. Şi am fost căsătorită de trei ori, iar primele două au fost căsătorii catastrofale, însă de data asta e perfect. Şi îmi eşti foarte dragă, Juffie Kane. Şi nu am copii dar am şi eu instinctul de mamă.

Nu putea să lase lucrurile aşa; îşi repeta că ar fi fost mai bine, însă nu putea. O săptămînă mai tîrziu sună la compania de taxiuri pe care o folosea de obicei şi ceru o maşină care să o ducă în New Jersey

într-o după-amiază cînd ştia că Matt are mai multe întîlniri de afaceri în Manhattan.

Se îmbrăcă în pantaloni negri, un impermeabil negru, lung, cu două pulovere pe dedesubt ca să arate mai grasă, un batic şi ochelari negri. Mai degrabă arăta că Vrăjitoarea din Endor decît ca Juffie Kane.

Cunoştea adresa lui Matt şi îşi cumpărase o hartă cu străzile din Englewood Cliffs. Îi ceru şoferului să oprească la cîteva case distanţă şi să o aştepte. Apoi merse pe jos restul drumului. Era una din şoselele obişnuite dintr-o suburbie. Case cu un singur etaj erau aşezate în spatele unor pajişti maronii din cauza gerului. Se vedeau biciclete, iar cîţiva copii se jucau în faţa unei case. Era ora patru după-amiază, iar amurgul iernii se lăsa încet peste scena din faţa ei. Beculeţe de Crăciun se aprindeau din loc în loc.

Casa lui Matt avea acoperişul din ţigle de un gri deschis şi era vopsită în castaniu. La ferestre, ca şi în cele mai multe case, perdelele nu erau trase, iar în spatele sticlei se vedea un pom de Crăciun. În casa lui Matt se părea că pomul abia fusese pus. Pentru că nu era împodobit încă.

Juffie rămase de cealaltă parte a străzii şi privi spre casă. Nu îndrăzni să stea mult. Într-un astfel de cartier o femeie care arăta atît de ciudat ca ea s-ar fi trezit luată la întrebări de un poliţist dacă ar fi zăbovit prea mult. Însă nu avu nevoie decît de un minut sau două. La fereastră apăru o femeie. Mică şi blondă, Juffie n-ar fi putut spune altceva despre ea. Începu să împodobească pomul. ! se alătură o a doua femeie.

Mai bătrînă şi mai voinică. Probabil mama ei. Amîndouă se ocupau cu decorarea pomului.

Juffie le urmări încă vreo două sau trei minute, apoi se întoarse la locul unde o aştepta taxiul.

Îşi spuse că suferă pentru că e o lovitură dată apropierii care crezuse că există între ea şi Matt. Nu plîngea pentru că era însurat, fir-ar să fie. Plîngea pentru că nu-i spusese niciodată. Dacă ar fi fost homosexual şi nu i-ar fi spus, ar fi înţeles. A fi homosexual era ceva ce cei mai mulţi bărbaţi credeau că e mai bine să rămînă secret. Dar o soţie?

Dacă i-ar fi spus mai de mult, dacă din cînd în cînd femeia ar fi apărut cu el la vreun spectacol, sau la o cină, sau ar fi întîlnit-o în biroul lui. Ca şi cum ar fi venit în oraş la cumpărături şi Matt ar fi dus-o să ia prînzul împreună... Ar fi acceptat toată povestea ca ceva inevitabil şi natural. Dar nu se întîmplase nici unul din lucrurile astea în cei şase ani de cînd îl cunoştea pe Matt. Şi de aceea plîngea, pentru că era un şoc atît de cumplit. Şi o făcea să simtă că Matt nu era absolut deloc legat de ea. O considera o străină, o parteneră de afaceri, nimic mai mult.

Apoi încercă să găsească o explicaţie scenei la care fusese martoră cu mai mulţi ani în urmă pe strada Christopher. Să fi fost un client tipul cu care se certa? Nu, atunci nu-i trecuse prin minte aşa ceva, şi nu se potrivea nici acum. Fusese ceva foarte personal în privirea pe care Matt i-o aruncase acelui bărbat. Ceva ce făcea foarte clar că exista o implicare sentimentală. O recunoscuse imediat pentru că era felul în care Matt nu o privea aproape niciodată.

Deci, poate că avea şi soţie şi amant. Poate că acesta era motivul pentru care soţia nu apărea niciodată în public. Poate că lucrurile nu mergeau bine între ei pentru că micuţa blondă ştia că îl împarte cu un bărbat, poate chiar eu mai mulţi.

Juffie încercă să şi-l imagineze pe Matt cutreierînd barurile de homosexuali, în căutarea unei nopţi care, după cum îi spusese Harry Harcourt se numea sculă ordinară.

– Unii homosexuali se simt aşa de vinovaţi de ceea ce fac încît vor să fie bătuţi, să fie trataţi ca nişte gunoaie, îi povestise Harry. Şi caută un astfel de tratament de obicei cu un bărbat de o noapte, cineva care să nu le cunoască numele adevărat. E destul de trist.

Juffie nu şi-l putea imagina pe Matt făcînd aşa ceva sau măcar dorindu-şi un astfel de tratament. Dar nici nu şi-l putea imagina într-o casă din Englewood Cliffs. iar lui nu-i păsa de ea nici atît încît să-i explice ceva din viaţa lui personală. Nici un cuvînt în şase ani. Aşa că să-l ia dracu'. Şi în Ajunul Anului Nou o să devină doamna Paul Dumont.

Paul se întoarse acasă pe la ora trei după-amiază.

– Te-ai trezit în sfîrşit, spuse el, sărutînd-o. Mahmură?

– Puţin. Din cauza şampaniei.

– Bea nişte suc de roşii.

– Am băut deja, cu un ou crud. Scîrbos, dar folositor. Unde ai fost?

– A trebuit să cumpăr ceva.

– Astăzi? E sărbătoare, toate magazinele sînt

închise.

– Nu şi dacă ai relaţii. Un zîmbet îi lumină chipul incredibil de atrăgător, un zîmbet tandru care îl făcu să arate ca un băieţel frumos, de genul celor care sînt pictaţi pe felicitările de Crăciun. A trebuit să-ţi cumpăr un cadou.

– Crăciunul a fost săptămîna trecută. Mi-ai făcut deja cadouri să-mi ajungă tot anul. Cheltuise bani cu generozitate, pentru că anul acesta, spre deosebire de cel care trecuse, avea bani de cheltuit.

Ramòn Viera şi dansatorii lui făceau încă ravagii oriunde apăreau. Iar Paul deţinea în exclusivitate contractul cu ei. Acum făcea pregătiri pentru un turneu prin ţară cu un balet englezesc şi o orchestră de cameră din Viena şi începuse negocierile pentru a o aduce la *Carnegie Hall* pentru două săptămîni în iunie pe legendara cîntăreaţă franceză Edith Piaf.

– Nu e un cadou de Crăciun, spuse el. E un cadou de logodnă. Închide ochii şi întinde mîna. Nu, stînga.

Ea schimbă mîinile şi aşteptă. El îi strecură ceva pe deget. Juffie deschise ochii. Era cel mai mare inel cu diamant pe care îl văzuse vreodată. O piatră pătrată într-o montură austeră de platină care îi scotea în evidenţă strălucirea perfectă.

– Paul! Dumnezeule. Nu ştiu ce să spun. Este frumos, incredibil. Însă nu înţeleg. De unde l-ai putut cumpăra astăzi?

– Mi-am sunat un prieten, Harry Winston, bijutierul. Îl cunosc de mai mulţi ani. Îi plac filmele străine. I-am spus că femeia cea mai frumoasă din lume a acceptat

să se căsătorească cu mine şi trebuie să-i pun imediat un inel pe deget. Înainte să se răzgîndească. Acesta provine din colecţia lui personală. Şase carate. Mi-a spus că i-a aparţinut unei prinţese rusoaice.

– Este... Juffie căută un cuvînt potrivit. Este superb. Întinse mîna şi inelul răspîndi scînteile sale alb-albăstrui. Mulţumesc. Mi se pare nefiresc să-ţi spun doar atît, dar mulţumesc.

– Cu plăcere, dar nu asta vreau să aud.

Ea îl privi încercînd să citească mesajul din ochii lui. Niciodată nu-i spusese lui Paul că îl iubeşte. Juffie era foarte conştientă de asta, dar nu ştia dacă şi el era.

– Ce vrei să auzi?

– Că nu te-ai răzgîndit. Că şi la lumina zilei vrei acelaşi lucru. Să te căsătoreşti cu mine.

– Nu, nu m-am răzgîndit. Mă voi căsători cu tine, Paul. Şi voi face totul ca să-ţi fiu o soţie bună.

El chicoti şi o strînse la piept.

– Ce replică răsuflată; nu e demnă de tine. Şi apoi, nu vreau de la tine decît să continui să fii minunată, frumoasă Juffie.

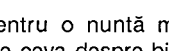

Se hotărîră pentru o nuntă mică şi simplă la Boston. Paul spuse ceva despre biserică, iar Juffie îl privi surprinsă.

– Nu sînt catolică, nu mă pot căsători în biserică.

Şi oricum, de cînd te ştiu tu n-ai intrat niciodată într-o biserică.

– Sînt francez. Toţi francezii sînt catolici. Şi ce dacă nu mă duc la slujbe? Căsătoria e ceva diferit. Iar tu eşti pe jumătate italiancă.

– Da, dar asta nu mă face pe jumătate catolică. Nu există aşa ceva. Fără biserică, Paul. Nu ştiam că în contract există o astfel de clauză.

El înălţă nepăsător din umeri.

– Nu există. M-am gîndit doar că ar fi frumos.

– Absolut deloc frumos. Tata aranjează să avem un judecător, un vechi prieten de-al lui. Şi a rezervat o sală la restaurantul *Joseph's* din Black Bay. E un local frumos, Paul. Va fi perfect, vei vedea.

Juffie urma să înceapă emisiunea de la televiziune în prima săptămînă din martie, aşa că nunta fu programată pentru ultima duminică din februarie. Paul avea cîteva întîlniri de afaceri foarte importante la New York şi nu putea pleca înainte de sîmbătă seara. Vineri Juffie luă trenul spre Boston.

Myer, ca de obicei, se străduise ca totul să fie de cea mai bună calitate pentru căsătoria lui Juffie. Ceea ce în Bostonul din 1954 însemna flori de la *Penn* de pe strada Arlington. Juffie se duse la florărie.

– Miss Kane, ce plăcere! Mi-am zis eu că trebuie să fiţi dumneavoastră cînd domnul Kane a făcut pregătirile. Am spus tuturor că trebuie să fie Juffie

Kane, actriţa. Nu voi uita niciodată duetul pe care l-aţi interpretat cu Dinah Shore, acela în care eraţi amîndouă nişte femei emancipate. Aţi fost extraordinară.

Vînzătoarea se agita în jurul ei; Juffie zîmbea şi mulţumea. În cele din urmă ajunseră şi la flori.

– Domnul Kane mi-a spus că veţi purta o rochie de culoarea levănţicăi şi că doriţi un buchet mic, aşa că am ales o sigură crenguţă de orhidee şi cîteva fire de trandafiri albi. E bine?

– Minunat. Domnişoara de onoare va fi în albastru. Nu am aflat decît în dimineaţa asta. E prea tîrziu pentru a aranja un buchet care să se potrivească la albastru?

– Nu, fireşte că nu. Femeia o conduse la o lădiţă plină cu flori. Bobocii de trandafiri sînt superbi. Fie cei roz, fie cei galben deschis s-ar potrivi foarte bine cu albastrul.

– Nu, nu o văd pe Karen cu boboci de trandafir. Mai bine margaretele acelea, sau panseluţele, sînt superbe.

– Ce ziceţi de un buchet combinat – margarete, panseluţe şi cîteva violete? Am putea să facem un buchet mic legat cu dantelă şi funde albastre.

– Perfect, spuse Juffie.

Dar n-a fost perfect. Buchetul viu colorat, cu flori proaspete nu făcu altceva decît să scoată în evidenţă îngrozitoarea rochie a lui Karen. Din crep albastru greoi, largă, cu mîneci diforme care nu erau nici lungi nici scurte. Dacă căutase ceva care să o facă să arate cu douăzeci de ani mai bătrînă, găsise. Juffie îi

aruncă o singură privire dar nu scoase nici un cuvînt. Era ziua în care se căsătorea, nu şi-o strica certîndu-se cu Karen. Deci prietena ei îşi bătea joc de propria-i viaţă. Astăzi nu era cea mai potrivită zi pentru a-şi face probleme pentru ea.

În plus, era puţin probabil să-i acorde cineva atenţie lui Karen cînd era şi Juffie prezentă.

– Arăţi atît de frumoasă, îi spuse Paul. Rosti cuvintele aproape ca pe o rugăciune. Ca o zeiţă.

Era îmbrăcată într-o rochie de mătase de o culoare între gri deschis şi culoarea levănţicăi. Era de culoarea fumului şi era fantastic efectul pe care îl avea asupra ochilor ei. Partea de sus i se mula pe corp. Mînecile erau lungi, iar decolteul pătrat. Materialul era în aşa fel aranjat încît să fie evazat în spate pornind de la un punct dintre umerii ei. Rochia era pînă la genunchi şi sugera doar o rochie de mireasă, aşa cum Juffie îşi dorise. Părul îi era strîns în vîrful capului, iar în loc de pălărie purta un mic voal prins cu o agrafă cu diamant. Aceasta şi inelul lui Paul erau singurele bijuterii, iar pantofii cu toc înalt aveau o culoare potrivită culorii rochiei.

– Eşti o imagine de vis, spuse Myer cu lacrimi în ochi. Aş vrea ca şi Rosie să te fi putut vedea, şi Pa şi Pop...

– Şi eu aş vrea, spuse Juffie înghiţind cu greu. Cred că e momentul, tată.

Ceremonia şi masa oferită apoi urmau să aibă loc în restaurantul *Joseph's*. Judecătorul aştepta în salonul rezervat lîngă o fereastră care dădea spre grădina publică. Ninsese în noaptea trecută; întregul

decor de afară era de un alb strălucitor, împodobit astfel pentru căsătoria lui Juffie Kane şi a lui Paul Dumont. Myer luă mîna fiicei lui şi o conduse cîţiva paşi spre locul unde aştepta Paul.

Paul nu ştiuse cui să-i ceară să-i fie cavaler de onoare. Cînd aduse vorba despre asta, Juffie descoperi surprinsă că el avea enorm de mulţi cunoscuţi dar nici un prieten. Nu era ceva neobişnuit, ţinînd seama de faptul că era doar de opt ani în America. Toţi prietenii lui trebuie că se aflau în Franţa.

– Ce-ar fi să-l rog pe Matt?

– Fără Matt, se împotrivi ea repede. Să nu amestecăm afacerile cu viaţa personală, adăugă ea. O explicaţie cam trasă de păr, dar Paul o acceptă fără să pună întrebări.

– Atunci tatăl tău poate? Am văzut o dată într-un film cum un bărbat îşi conduce fiica la altar apoi se aşază în spatele mirelui ca martor sau cavaler de onoare cum îi ziceţi aici.

– De ce nu? încuviinţă Juffie.

Era fericită. Îşi dădu seama cînd buzele lui Paul le atinseră pe ale ei. Era într-adevăr fericită. Paul era un tip extraordinar, un bărbat bun, iar căsătoria va reuşi. Era într-adevăr foarte fericită.

Chiar atunci un bărbat îşi vîrî capul în salonul rezervat şi îi făcu semn lui Myer. Acesta se duse la el, discutară cîteva clipe, apoi se întoarse.

– Reporteri, îi spuse el lui Juffie. Îmi pare rău, credeam că totul va rămîne un secret, dar sînt deja şase în faţa restaurantului. I-am spus patronului să-i anunţe că este o căsătorie simplă, doar cu cîţiva

prieteni şi familia, şi că, dacă încearcă să dea buzna aici, voi chema poliţia. Însă a trebuit să promit că le vei permite să te fotografieze la plecare. O.K.?

– Da, bine.

– Îmi pare rău, dragul meu, spuse el adresîndu-se proaspătului său ginere. Îmi cer scuze, Paul. Sper ca reporterii ăştia să nu afecteze o zi atît de deosebită.

– Nu face nimic, spuse Paul. Juffie şi cu mine lucrăm în lumea spectacolelor. Să fim văzuţi sau să se scrie despre noi face parte din viaţa noastră. Sîntem obişnuiţi cu aşa ceva.

Era foarte adevărat în ce o privea pe ea, însă Juffie nu asociase niciodată această realitate cu Paul. Nu văzuse nimic în presă despre el, nimic despre viaţa lui personală, doar menţionarea numelui său în legătură cu dansatorii spanioli. Părea pregătit să schimbe această situaţie. Cînd au plecat de la *Joseph's*, Paul discută foarte amabil cu reporterii şi fotografii. Chiar făcu cîteva aluzii la experienţa lui din timpul Rezistenţei Franceze.

Capitolul 10

În săptămîna următoare, Juffie începu să apară în emisiunea *What's My Line*. Nu avea un program prea încărcat. Joi după-amiază aveau o scurtă întîlnire care în nici un caz nu se putea numi repetiție, apoi, sîmbătă la zece și treizeci intrau direct în emisie. Întrebările erau destul de standard. Vin oameni la tine? Bărbați și femei? Sînt mai fericiți după ce pleacă? Are vreo legătură cu un produs? Pot să-l țin în mînă? E mai mare decît un coș de pîine? E mai mic decît un elefant?

– O prostie, spuse Juffie. Însă cei care urmăreau

emisiunea erau încîntaţi de Juffie Kane. Adorau felul cum arăta, rochiile superbe în care se îmbrăca, replicile inteligente. Reţeaua CBS primea foarte multe scrisori în legătură cu Juffie Kane.

– Ţi-a trecut vreodată prin cap că am putea să ne petrecem restul zilelor făcînd doar emisiunea asta? o întrebă într-o zi în culisele studioului Bennett Cerf, ziaristul care participa la emisiune chiar de la începutul ei. Am putea aranja ca trupurile noastre fără viaţă să fie sprijinite în faţa camerei. Şi i s-ar cere unui ventriloc să pună întrebările.

Era o glumă, însă Juffie nu rîse. Se sufoca. Îi plăcuseră apariţiile ca invitată la televiziune, de dinainte de *Whaddaya Say*; nu-i plăceau deloc apariţiile regulate din *What's My Line.* Pe la sfîrşitul lunii începu să-l sune în fiecare zi pe Matt întrebîndu-l dacă nu auzise ceva, măcar o aluzie cît de mică despre un nou spectacol teatral pentru ea. Nu auzise. Juffie devenea tot mai nemulţumită şi era o dovadă a desăvîrşitului ei profesionalism faptul că nimic din starea ei sufletească nu îi afecta prezenţa în faţa camerei de luat vederi. Publicul nu vedea decît zîmbete şi rîsete.

– Juffie, ţi-l prezint pe Billy Baldwin, spuse Paul. Domnule Baldwin, soţia mea.

– Miss Kane, este o mare plăcere să vă cunosc. Am fost de nenumărate ori încîntat de interpretările

dumneavoastră.

– Nu Miss Kane, nu în casa noastră. Doamna Dumont. Paul zîmbea, însă Juffie nu credea că-i plăcuse. Şi nu vom discuta despre teatru.

Bărbatul arăta îndurerat văzînd că purtarea lui curtenitoare îl jignise. Juffie încercă să îl îmbărbăteze.

– Te rog, spune-mi simplu, Juffie. Apoi i se adresă lui Paul: Dragul meu, ştiu că domnul Baldwin este surpriza, dar ce anume trebuie să mă surprindă?

– Vezi, îi spuse Paul oaspetelui. Te-am prevenit. Ar putea trăi şi într-o cuşcă de la grădina zoologică din Bronx şi tot nu ar observa. Juffie, probabil că eşti singura femeie din New York care nu ştie că Billy Baldwin este cel mai grozav decorator de interioare din lume. Ne va aranja întreg apartamentul.

– Oh! Juffie se strădui să îi dea un răspuns din mai multe silabe.. Arătă cu mîna spre draperiile bej, covorul auriu şi mobila tapiţată în buclé verde. Mama mea le-a ales pe toate. Paul zice că sînt oribile.

– Demodate, mai bine zis. Sînt convins că erau foarte potrivite atunci cînd le-a cumpărat. Care este expresia în franceză, domnule Dumont?

– Sînt o mulţime, spuse Paul. *De trop, declassé.*

– Ah da, eu mă gîndeam la *passé de mode.* Iar pentru tine, frumoasă doamnă, o casă trebuie să fie un decor demn de o bijuterie.

Au făcut turul celor nouă camere ale apartamentului.

– Ai într-adevăr nevoie de şase dormitoare? întrebă Baldwin după ce văzu totul.

– Nu, probabil că nu, spuse Juffie. Însă a trebuit

să punem ceva în toate camerele astea. Paturi şi scrinuri ni s-a părut potrivit.

– Mmmm... Mă gîndeam la un birou pentru domnul Dumont, şi un *boudoir* clasic pentru tine. Nu înseamnă dormitor, este o greşită interpretare americană a termenului. *Boudoir*-ul unei doamne trebuie să fie un loc al ei, o cameră în care îşi păstrează lucrurile dragi, se relaxează, rămîne singură dacă aşa are chef, sau primeşte o prietenă foarte bună. Deci un *boudoir*, un birou şi poate o bibliotecă. Şi am putea uni mai multe camere pentru a lărgi dormitorul principal.

– Exact! Paul era extrem de fericit. Este ceea ce de ani de zile încerc să o fac să-şi dea seama. Un astfel cămin meriţi, *chérie*. Şi asta vei avea. Cînd poţi începe, domnule Baldwin?

– Păi, dacă amîndoi acceptaţi să-mi spuneţi Billy de acum încolo, aş zice că am început deja.

Şi în felul acesta primiră o sufragerie de un crem plăcut cu accente de negru, un covor *Aubusson*, un dining-room stil Louis XV cu un candelabru de cristal, o bibliotecă cu lambriuri din lemn de nuc şi rafturi din stejar englezesc, din nou stejar englezesc combinat cu piele roşie pentru biroul lui Paul şi o cameră mică pentru Juffie care urma să aibă draperiile pictate cu violete, scaune din catifea, canapele, un enorm dormitor, cu cel mai mare pat imaginabil, covoare de la un perete la celălalt. Înfăţişarea finală a apartamentului va extazia pe oricine, asta realiza şi Juffie, însă îşi făcea probleme din cauza costului acestei transformări.

– Paul, cum vom plăti toate astea? întrebă ea în mai cînd apartamentul era plin de muncitori, bidoane de vopsea, suluri de ţesături, de Billy Baldwin cu oamenii lui.

El dădu din mînă nepăsător.

– Banii nu sînt o problemă, *chérie*. Am vîndut foarte multe bilete pentru spectacolul cu Piaf şi se vorbeşte deja despre o săptămînă în plus la *Carnegie Hall*. Încerc să o conving să accepte un contract de trei săptămîni.

Însă în iunie, cînd apartamentul era aproape terminat şi notele de plată începură să sosească, banii deveniră o mare problemă. Paul veni acasă într-o seară, pămîntiu la faţă şi extenuat. Juffie nu-l mai văzuse aşa niciodată.

– Paul, ce s-a întîmplat?

– Piaf. Căţeaua a anulat turneul.

– Nu! Cum a putut face aşa ceva? Şi contractul tău?

– Nu valorează nimic. E în spital. Nu sînt siguri că va trăi. Droguri, alcool şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

– Oh, Paul.

Se îndreptă spre nou-instalatul bar, care avea o chiuvetă şi un mic frigider ingenios ascunse de un paravan din mahon, şi îşi turnă un pahar mare de whisky.

– De ce ai în mînă ziarul acela?

– Am vrut să-ţi arăt asta. Îi întinse *Herald Tribune* deschis la pagina teatrală. Titlul era scris cu litere mari *„De la erou la împresar"*.

– Oh, am văzut-o.

– Da? De unde au toate informaţiile astea?

– Le-am dat un interviu.

Ea îl privi atent.

– Credeam că deteşti să-ţi aminteşti de război. Aici e plin de faptele tale din Rezistenţă. Se pomeneşte chiar şi de castelul din Fontainbleau.

– Da, reporterilor le place genul ăsta de întîmplări.

– Ştiu, dar...

– Juffie, întreaga mea existenţă se prăbuşeşte. Nu vreau să discut despre un afurisit de articol.

Ea păşi spre el şi îi îndepărtă de pe frunte buclele negre.

– Nu întreaga ta existenţă, dragul meu. Doar un turneu. La dracu' cu Piaf, vei găsi pe altcineva. Şi îţi mai rămîne încă orchestra de cameră din Viena şi baletul din Anglia.

– Nu şi Piaf. Fără ea nu mai există nimic.

Un fior rece o străbătu pe şira spinării.

– De ce? Ce vrei să spui?

– Am ipotecat cele trei cinematografe şi drepturile mele de distribuire pentru a plăti sala de la *Carnegie Hall* pentru Piaf. Ea ar fi trebuit să-mi aducă destui bani pentru a le răscumpăra şi a plăti celelalte turnee.

– Iar acum rişti să pierzi ipoteca, nu-i aşa?

– Exact.

– Oh, Dumnezeule. Juffie găsi o sticlă de vin în micul frigider de la bar şi îşi turnă într-un pahar. Îl bău fără să-şi dezlipească ochii de la Paul. Stătea lîngă fereastră privind spre East River. Profilul lui era la fel de remarcabil ca în ziua cînd îl văzuse la aeroportul

Logan din Boston. Însă acum bărbia uşor agresivă îi tremura.

– O.K., spuse ea. O.K., Paul. Nu e sfîrşitul lumii. Putem vinde nişte lucruri. Blănurile mele, diamantul. Şi pot împrumuta puţin de la tatăl meu.

– Mulţumesc, dar ar fi ca o picătură într-un lighean. Baletul, orchestra şi pe deasupra toate astea... Arătă cu mîna apartamentul proaspăt decorat. Sînt sute de mii de dolari, Juffie. Sute şi sute de mii de dolari.

Iar ea cîştiga nouă sute pe săptămînă întrebînd *„Este mai mare ca un coş de pîine?"* Îi aruncă o privire ziarului pe care îl ignorase.

– Dragul meu şi îngerul? Cel care te-a sprijinit cînd ai adus trupa lui Viera. Omul din zilele glorioase din Franţa?

Paul fixa cu privirea paharul din mîna lui. Era gol, băuse whisky-ul din trei înghiţituri.

– Da. Şi eu m-am gîndit la el. Nu-mi place să o fac, dar n-am de ales.

Peste două zile îi spuse că va întîrzia şi să nu-l aştepte cu cina. Nu aveau o servitoare care să locuiască la ei, ci doar o femeie care venea să facă curăţenie. Cînd mîncau acasă, Juffie gătea. În seara aceea făcu friptură, pregăti o salată şi mîncă singură înainte de a se vîrî în pat cu un nou roman de Agatha Christie.

Intenţionase să-l aştepte pe Paul, dar pe la miezul nopţii adormi. I se păru că trecuseră doar cîteva minute pînă cînd îi simţi mîna pe umăr. Oftă şi se întoarse spre el, încercînd să se lipească de trupul lui.

Dar el nu era în pat, era aşezat pe marginea lui.

– Juffie, trezeşte-te, draga mea. Îmi pare rău. Nu-mi place să te deranjez, dar ai putea să pui ceva pe tine şi să cobori în bibliotecă?

– Bibliotecă... Paul, cît e ora?

– E trecut de două noaptea. Te rog, am venit cu cineva. Vreau să vorbeşti cu el.

Ea se chinui să coboare din pat, încă ameţită de somnul adînc din care o sculase. Pînă reuşi să-şi deschidă bine ochii el plecase deja din cameră. Dormitorul principal avea două băi. A lui Juffie era în faianţă purpurie, chiuveta şi cada erau din marmură, iar robinetele aurite şi în formă de delfini. Îşi stropi faţa cu apă, nu-şi mai bătu capul cu machiajul, îşi pieptănă pe spate părul lung, şi îmbrăcă un halat verde care se închidea în faţă cu un fermoar. Apoi coborî în bibliotecă.

Paul era aşezat la masa din stejar englezesc din mijlocul camerei, într-un scaun mare Queen Anne, tapiţat într-o pînză ţesută de mînă importată din Malaya care costa treizeci şi cinci de dolari metrul. Preţul o uluise. Treizeci şi cinci de dolari pentru pînză ţesută de mînă. Billy Baldwin îi spusese că era magnific şi merita toţi banii. Îi spusese acelaşi lucru despre un vechi suport pentru carafe din lemn de stejar pe care îl găsiseră într-un magazin de antichităţi de pe Third Avenue. Costase două sute de dolari, dar era „magnific şi merita toţi banii".

Suportul se afla pe masa din bibliotecă; în el se aflau două carafe grele de cristal. Paul ţinea într-una coniac vechi, iar în cealaltă whisky. Acum bea coniac.

La fel ca şi bărbatul de lîngă el.

Mai multe secunde, Juffie rămase nemişcată şi îi privi cu ochii măriţi. Stînd lîngă frumosul ei soţ în biblioteca perfect mobilată se afla Finky Aroson.

– Trebuie să fii tu, spuse Paul. Crede-mă, aş da orice să nu fie aşa. Dacă ar exista vreo cale ca să o pot face în locul tău, m-aş simţi mult mai bine. Însă domnul Aroson spune că trebuie să fie o femeie.

– O doamnă faimoasă este o poliţă de asigurare, adăugă Finky Aroson. Cei de la vamă îşi dau toată silinţa să lucreze cît mai repede şi să fie cît mai politicoşi. Nu se aşteaptă să fie probleme.

– Nu, spuse Juffie. Nu fac aşa ceva. Scoateţi-vă din cap această idee idioată. Nu plec în Mexic şi nu aduc acasă nici un fel de pachete.

– Trebuie, spuse Paul. Nu era o poruncă, era o rugă. Juffie, nu înţelegi? Dacă nu o faci, pierd totul. Pierdem totul.

– Singurul lucru pe care îl pierdem este acest... acest gunoi pe care l-ai tîrît în camera mea.

Aroson ignoră insulta.

– Are dreptate, Miss Kane. Sau preferi doamnă Dumont? Ei, nu contează. Soţul tău a făcut o analiză foarte corectă a situaţiei. Aşa cum stau lucrurile acum, el are datorii ce se apropie de o jumătate de milion de dolari. Este o sumă enormă. Am putut să-i avansez o sută de mii pentru a-l aduce pe señor Viera

şi trupa sa din Spania, şi s-a dovedit o tranzacţie foarte avantajoasă şi pentru el şi pentru mine. Datoria a fost plătită. Însă o jumătate de milion nu este o sumă pe care să o pot împrumuta. Colegii mei nu mi-ar permite-o.

Luă încă o înghiţitură de coniac şi aşeză pe suport cu o grijă exagerată paharul greu de cristal.

– O masă superbă. Se pătează uşor?

Nici unul nu-i răspunse.

– Aşa cum spuneam, continuă el, o jumătate de milion de dolari depăşeşte posibilităţile mele, aşa că trebuie să-i cîştigaţi. Trei călătorii lunare, consecutive în Mexic la o clinică unde un doctor te va trata împotriva oboselii nervoase. Şi de fiecare dată te întorci cu un pachet în valoare de un milion de dolari. Partea ta e de zece la sută. Iar în ce priveşte restul de două sute de mii, sînt dispus să avansez suma în aceleaşi condiţii ca şi în cazul celeilalte tranzacţii cu domnul Dumont.

– Nu, spuse Juffie. Sînt droguri. E o mîrşăvie.

Aroson se ridică. Paltonul şi pălăria îi erau pe unul din scaunele tapiţate. Le ridică.

– Nu e nevoie să mă conduceţi, vă las să discutaţi. Ştii unde mă găseşti, domnule Dumont.

Nici unul nu scoase un cuvînt pînă nu auziră închizîndu-se uşa de la intrare şi peste cîteva secunde zumzăitul liftului care cobora. Apoi Juffie sparse tăcerea. Ţipă. Şi continuă să ţipe.

Paul sări de la locul lui şi o apucă de umeri, scuturînd-o.

– Opreşte-te! Opreşte-te, Juffie! Eşti isterică. Nu se

opri pînă cînd el nu îi trase o palmă. Apoi se prăbuşi plîngînd în hohote, iar el o luă în braţe, strivind-o la pieptul lui.

– Îmi pare rău, murmură el în părul ei. *Mon Dieu*, îmi pare atît de rău.

Se depărtă de el, ştergîndu-şi ochii cu dosul palmelor, plîngînd pînă cînd el îi întinse o batistă. Îi turnă o porţie mare de coniac.

– Poftim, bea-l. Te vei simţi mai bine.

– Nimic nu mă poate face să mă simt mai bine. Însă bău. Cum s-a întîmplat? întrebă ea după ce alcoolul începu să-şi facă efectul încălzindu-i măruntaiele îngheţate. Cum ai ajuns să te combini cu el? Mi-ai spus că era cineva din Franţa, cineva pe care îl cunoşteai din trecut. Finky Aroson e din Brownsville. Locuieşte în Brooklyn. Nu cred să fi fost vreodată în Franţa.

– Trebuia să-ţi spun ceva. Cineva din Franţa a fost singura explicaţie care mi-a venit în minte.

– De ce a trebuit să minţi?

– Pentru că nu ştiam cum să-ţi spun că am împrumutat bani de la Mafia pentru a-mi porni afacerile. Dacă nu aş fi făcut-o, n-aş fi reuşit. Am încercat pe toate căile obişnuite, cele legale. N-am primit decît vorbe aruncate în vînt. Ştii doar, m-ai auzit plîngîndumă săptămînă de săptămînă. Nu, nu şi iarăşi nu. Doar asta am auzit de la bancheri şi sponsori legali.

– Şi era aşa de important, Paul? Era aşa de important să aduci în New York dansatorii de flamenco?

– Dacă nu mi-aş fi schimbat modul de existenţă,

niciodată nu te- ai fi căsătorit cu mine. Şi asta a fost destul de important ca să fac orice. Îşi umplu din nou paharul şi vru să-i toarne şi ei, dar ea clătină din cap, continuînd să-l privească de parcă răspunsurile la întrebările ei ar fi fost scrise pe faţa lui.

– Juffie, spuse el după o clipă. Nu ţi se pare puţin ciudat ca tocmai tu să mă întrebi aşa ceva? A fost importantă trupa de dansatori? Cine s-a dus la mafioţii ăia să ceară bani pentru un spectacol care oricum n-a rezistat mai mult de trei luni? Cel puţin Ramòn Viera s-a dovedit a fi un mare succes.

– Ai aflat? Despre treaba cu *A Small Miracle*? Cum?

– Mi-a povestit Aroson.

– Nu înţeleg. Cînd venea la cinematograful tău să urmărească filme străine îţi povestea cum a reuşit să-şi înfigă ghearele în Juffie Kane?

– Nu, nu a fost aşa. Nu fi ridicolă. L-am văzut în seara cînd a venit să discute cu tine. Îţi aminteşti, cînd te-a oprit în hol şi ai stat de vorbă? Am intrat tocmai cînd el pleca. L-am recunoscut de la cinematograf. N-am minţit în privinţa asta; e într-adevăr un mare amator de filme străine. Deci ştiam cine e. Însă cînd te-am întrebat, n-ai recunoscut.

O privea, iar ochii lui de un albastru strălucitor erau umezi.

– Nu-mi păsa că tratezi cu Mafia. Nici măcar nu doream să mă gîndesc la aşa ceva. Dar în noaptea aceea ai fost aşa de nebună, aşa de sălbatică. Ca o pasăre căreia i s-a dat drumul din colivie. Iar în ziua următoare l-ai concediat pe Ryan, garda de corp.

Deci am înţeles că ai ajuns la un fel de înţelegere cu Aroson. Cînd în sfîrşit mi-am dat seama că nu voi găsi banii necesari pentru a importa artişti din Europa, am hotărît că tot ce e bun pentru tine va fi bun şi pentru mine. L-am abordat. Mi-a povestit despre relaţia dintre voi în timp ce negociam împrumutul meu.

Juffie se sprijinea de spătarul unui scaun. În cele din urmă reuşi să-l ocolească şi să se aşeze lîngă el.

– Paul, în legătură cu ce-ai spus că nu m-aş fi căsătorit cu tine dacă n-ai fi avut succes... Nu este adevărat. Nu m-am căsătorit cu tine pentru că numele tău apare pe postere pe care scrie *Paul Dumont prezintă*... Cum poţi crede aşa ceva?

El ridică din umeri.

– Nu are importanţă. Ne asemănăm, Juffie. Ne place riscul şi succesul. Ne place să cîştigăm.

– Nu. Clătină din cap. Eu nu sînt aşa. Îmi place doar să fiu pe scenă în faţa unui public. Pentru asta m-am născut. Nu pot trăi altfel. Nu-mi pasă de nimic altceva. Haine, bijuterii, mobilă, da, e bine că le am. Dar nu sînt importante pentru mine.

– Sînt. O spui doar pentru că nu ţi-au lipsit niciodată. Juffie, nu-ţi dai seama că în toată viaţa ta nu a existat un lucru pe care să-l vrei şi să nu-l obţii? Părinţii tăi, bunicii, publicul – toată lumea te-a răsfăţat din clipa în care te-ai născut. Pentru mine nu a fost aşa.

– Acum nu mai sînt răsfăţată. Cel puţin nu de public.

– Nu este adevărat. Admiratorii tăi te adoră. E vorba doar de cîţiva producători şi regizori care nu te

agreează în momentul de faţă. Le va trece. Matt îţi repetă că lucrurile se vor schimba şi este adevărat. Însă nu dacă începi să miroşi a ratată, Juffie. Nu dacă ajungem în stradă, fără să avem nimic şi cu o datorie de o jumătate de milion de dolari.

Mai tîrziu îşi spuse că asta nu avea nici o legătură cu hotărîrea ei. Nu se datora îndoielii pe care Paul i-o strecurase în suflet că nu va mai primi niciodată un rol de anvergură. Era pentru că se căsătorise cu el ca să-i fie alături şi la bine şi la rău, în ciuda faptului că nu acestea au fost cuvintele rostite de judecător în restaurantul de pe Balck Bay. Era soţia lui, aşa cum Rosie fusese soţia lui Myer. Nu putea să stea deoparte şi să urmărească cum Paul este distrus.

Deci în final acceptă să plece în Mexic şi să aducă pachete pentru Finky Aroson. Nu erau pachete mari. Primul încăpuse într-un vas de ceramică pictat de mînă cu desene specifice ţării. O amintire a călătoriei ei dincolo de graniţa de sud.

Clinica doctorului Juan Santiago de Rodriguez era cam la trei sute de kilometri de Mexico City, pe coasta Golfului, într-un sat mic numit Tichipol în Veracruz.Complexul care constituia clinica era cu mult mai mare decît satul. Era ca o pădure de cabane singuratice plasate cu măiestrie într-un parc tropical, luxuriant.

Sosi foarte devreme într-o marţi dimineaţă.

Căldura era îngrozitoare. Ştia că dincolo de grădini, palmieri şi zidurile înalte, valurile oceanului loveau ţărmul, însă dacă exista vreo briză aceasta nu pătrundea în jungla tropicală creată de mîna omului. La ora opt servitoarea îi aduse feliile de mango, ceaiul de ierburi şi pîinea prăjită făcută din făină de porumb şi acoperită cu boabe de porumb. Imediat după ora nouă doctorul o vizită în cabana ei. Era un bărbat voinic cu o faţă roşie, gît gros şi umeri cît traversele de cale ferată.

– Ah, señora Dumont, bine aţi venit din nou la noi. Cum mai staţi cu nervii? Vorbea într-o engleză perfectă; îi spuse că mama lui era englezoaică şi că urmase şcoala în Anglia.

– Nervii mei se ţin bine, doctore Santiago, spuse Juffie fulgerîndu-l cu privirea, şi punîndu-şi aceleaşi întrebări pe care şi le pusese şi luna trecută. De ce? Pentru bani. Dar complexul acesta pentru doamne bogate şi răsfăţate cu boli imaginare, trebuia să-i aducă o avere. Cît de mult însemna destul? Cum stai *tu* cu nervii? îl întrebă ea. Oboseala care urmase călătoriei lungi şi căldura o îndemnau la cutezanţă. Eşti stăpîn pe nervii tăi, doctore Santiago?

– Am învăţat să-mi controlez nervii, spuse el blînd. Aşa cum veţi învăţa şi dumneavoastră. Apa din piscină, ceaiurile de ierburi vă vor da noi puteri.

Juffie îl sfredeli cu privirea. Nu se trăda prin nimic.

– Da, fireşte. Îşi îndreptă atenţia spre o vază cu flori aşteptînd ca el să plece.

Santiago porni spre uşă, apoi se întoarse spre ea.

– Señora Dumont, eu depun o muncă foarte serioasă aici, ceea ce s-ar putea numi pionierat. Cercetarea este enorm de scumpă.

– Sînt convinsă.

El înălţă din umeri şi ieşi din cabană. Juffie alergă după el.

– Stai puţin. Ascultă, dacă vreau să ies de aici, unde pot merge?

– Unde vreţi să mergeţi? Staţi doar trei zile şi facem tot posibilul să vă simţiţi cît mai bine aici.

– Nu e vorba de asta. Sînt închisă în cocioaba asta elegantă, obligată să mă mişc pe o suprafaţă de cîţiva metri pătraţi. Sîntem pe coastă, cît de departe e oceanul, nu există o plajă?

El clătină din cap.

– Nu, nu este prudent. Şi e împotriva regulamentului. Dacă vreţi, după ora zece vă puteţi plimba prin grădină. Ceilalţi pacienţi vor fi în cabanele lor. Şovăi, apoi adăugă: Dar trebuie să vă culcaţi devreme, señora, este o parte a tratamentului pe care l-am prescris pentru nervii dumneavoastră.

Plantele din jurul terasei îi asigurau o izolare totală. După plecarea doctorului se dezbrăcă şi se aruncă goală în piscină. Apa era călduţă şi bazinul era prea mic pentru a înota aşa cum ar fi vrut, nu putea decît să se bălăcească puţin sau să facă pluta. După ce ieşi nu se şterse, îşi puse doar un halat, intră în cabană să dea drumul ventilatorului, se aşeză şi încercă să citească cărţile şi revistele pe care le adusese cu ea.

După prînz dormi cam o oră. Apoi din nou la

piscină. Apoi se făcu ora cinei. Plictiseala o tîmpea, era mult mai rău decît prima dată. Din cauza căldurii, îşi zise ea. Cînd se făcu ora zece ieşi pe uşă ca un prizonier care aude lacătele deschizîndu-se.

În timpul zilei grădinile erau înviorate de păsări exotice de toate felurile, de la pupeze la păuni. Le zărise penajul colorat şi le auzise fîlfîitul aripilor. Acum dormeau şi parcă trecea printr-o pădure fermecată – o tăcere deplină, doar murmurul insectelor, mireasma pătrunzătoare, lumina unei luni pline, portocalii. Era încă foarte cald. Juffie purta pantaloni scurţi, o cămaşă legată la brîu şi sandale simple, iar absenţa soarelui puternic făcea ca aerul să pară mai răcoros. Juffie se plimbă pe cărările întortocheate, ştiind că ar trebui să fie atentă pe unde trece pentru a-şi găsi drumul la întoarcere, dar era prea fericită că scăpase de cei cîţiva metri pătraţi ai cabanei pentru a-i mai păsa.

După un timp îi aruncă o privire ceasului de la mînă: zece şi cincisprezece. Se plimba de cincisprezece minute şi nu ajunsese încă la capătul proprietăţii. Era încă înconjurată de domeniul creat cu migală de doctorul Santiago. Mirosul dulce care parfuma aerul devenea tot mai puternic. Descoperi că provine de la o tufă de flori albe cu frunze verzi, înguste, şi se aplecă să culeagă una, vîrîndu-şi nasul între petalele ei. Nu-i ştia numele, era probabil una din acele flori care îşi împrăştiau parfumul noaptea pentru a atrage creaturi nocturne.

– Juffie? Tu eşti?

Ea rămase nemişcată, îngenunchietă lîngă flori, şi

nu se întoarse.

– Matt?

– Da.

– Cum de m-ai găsit? De ce?

– Nu te-am găsit. Nu te căutam. Mi-am părăsit cabana pentru a mă plimba prin grădină.

Ea se ridică şi se întoarse spre el. Purta jeanşi tăiaţi şi un tricou. Niciodată nu-l văzuse îmbrăcat astfel.

– Eşti pacient?

– Nu, nu eu.

– Atunci ce faci aici?

– Ssst. E după ora de stingere şi nu ar trebui să fim aici. Sînt paznici prin jur. Se apropie de ea, îi luă floarea din mînă, i-o puse după ureche şi-şi aşeză mîinile pe umerii ei într-un gest care era şi tandru şi poruncitor. E o tuberoză. Creşte doar în Mexic. Juffie, eşti bolnavă? Ceva ce nu mi-ai spus încă?

Îi puse întrebarea cu atîta blîndeţe, încît ea ştiu că el se aştepta ca ea să-i spună că are o boală cumplită.

– Nu, nici vorbă. Mă simt bine. Doar... doar că am avut nevoie de puţină odihnă.

El îi studie faţa, încercînd să-şi dea seama dacă minte.

– Eşti sigură?

– Fireşte că sînt sigură. Nervii, asta-i tot. Am fost foarte deprimată după cum ştii. Cineva mi-a spus că aici e un loc bun pentru a-ţi linişti nervii. Ape minerale şi ceaiuri de ierburi, chestii din astea.

– Da. Am auzit că Santiago se ocupă şi de astfel

de lucruri.

– O.K., deci eu de asta sînt aici. Dar tu?

Drept răspuns el o conduse mai departe pe cărarea pe care ea o urmase.

– Sînt aici de zece zile; am găsit o spărtură în armură.

– Zece zile? Deci de cînd ţi-ai închis biroul şi ai plecat în vacanţă?

– Exact, spuse el, dar nu-i oferi alte explicaţii.

Au ajuns la zid. Ca şi restul clădirilor, era construit din argilă şi vopsit în alb, dar în spatele unor lujeri de viţă de vie se afla o mică poartă de fier forjat.

– E încuiată? întrebă Juffie.

– Era. Am deschis-o cu un şperaclu acum cîteva zile. O ridică uşor din balamale şi o deschise. Pe aici, haide.

Ajunseră la un drum acoperit cu zgură; cîţiva arbuşti drepţi şi subţiri îi despărţeau de o pajişte întinsă.

– Jungla a rămas înăuntru, spuse Matt. Drumul ăsta duce la plajă. Ai grijă, nu prea pare să fie folosit şi sînt multe pietre şi gropi. O luă de mînă şi o făcu să vină în urma lui.

Nu vorbiră pînă nu ajunseră la apă şi nisip. Dintr-odată îi cuprinse o răcoare binecuvîntată. Singurul zgomot era cel al valurilor care se loveau calme de ţărm. Merseră pînă la marginea dunelor şi se aşezară.

– Cred că a venit vremea să-ţi explic, spuse el.

– Aşa cred şi eu.

– Sînt aici cu soţia mea. Sînt căsătorit, încă din

patruzeci şi unu.

– Ştiu.

– Da? Cum de ai aflat? Nu ştie nimeni.

– Cum am aflat nu are importanţă. De ce e secret, Matt? Cum de ţi-au trebuit şase ani ca să-mi spui?

– Dacă vrei să-ţi răspund va trebui să o iau de la început. Ştii unde am crescut, Juffie?

– Doar bănuiesc. Philadelphia, Chesapeake Bay sau cam aşa ceva. Şi ţi-ai petrecut verile la un lac, şi ai urmat *Groton*, sau *Choate*, apoi universitatea la *Yale* sau poate *Princeton*. Nu la *Harvard*. Sînt din Boston, recunosc genul *Harvard*.

El rîse încet.

– Asta e caracterizarea pe care mi-ai face-o?

– Da. Am elaborat-o în prima zi în biroul tău.

– Ai pierdut. Campionul este învins, iar challanger-ul cîştigă. E un rol, Juffie. Îl joc destul de bine, dar e totuşi un rol. M-am născut pe strada Patruzeci şi nouă, lîngă docuri, în zona care e cunoscută sub numele de *Bucătăria Iadului*. Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl meu, iar mama avea o singură grijă, sticla. Am un frate, e homosexual. Genul care nu se va împăca niciodată cu felul lui de a fi.

Iar asta explica scena de pe strada Christopher.

– Te întîlneşti deseori cu fratele tău?

– Nu. Cînd ne întîlnim, ne certăm. Nu-mi pasă că e homosexual, doar că trăieşte aşa cum trăieşte. O viaţă...izolată. Nu ştiu cum altfel i-aş putea spune.

– Înţeleg. Şi mama ta?

– E moartă. Ceea ce e mai bine pentru mine şi pentru fratele meu. Cam atît despre personajele

negative. Intră eroul, partea dreaptă a scenei. Profesor la liceul *Haaren* de pe Columbus Circle. Un anume domn Durant. El mi-a arătat că puteam fi la fel de dur, spurcat la gură şi imoral ca oricare puşti din cartier, dar eram diferit. Aveam minte. „E un mare noroc pe capul tău, jigodie mică", mi-a spus el. „Ai de gînd să te foloseşti de inteligenţa ta sau să te pişi pe ea?" Aşa obişnuia să vorbească, ceea ce-l făcea deosebit de alţi profesori, şi de aceea l-am ascultat. Actul doi, o bursă la *Rutgers*, apoi una la *Facultatea de Drept Columbia*.

Juffie îl asculta încremenită. Nu mişca, aproape că nici nu respira. Cînd el se opri, ea nu rosti nici un cuvînt, aşteptă doar ca el să continue.

Matt luă un pumn de nisip şi lăsă să i se scurgă printre degete. Luna era sus pe cer şi nu mai era portocalie; trebuie să fi fost trecut de miezul nopţii. El deschise pumnul şi lăsă să cadă restul nisipului, apoi întinse mîna şi îşi trecu degetul pe lungimea coapsei ei goale. Juffie simţi de parcă i-ar fi mîngîiat pielea cu jăratic. Probabil că şi el simţi acelaşi lucru. Îşi trase mîna de parcă s-ar fi ars.

– Povesteşte-mi şi restul, spuse ea. Cînd ţi-ai întîlnit soţia?

– În treizeci şi opt, în primul an la drept. Patsy era şi ea studentă. Nici unul din noi nu aveam bani; şi ea provenea dintr-o lume care nu era decît o variantă la cea în care am crescut eu. Înainte de toate i-am admirat curajul. Unei femei îi trebuia mult mai multă îndrăzneală pentru a scăpa de mahalale, mai ales pe drumul pe care şi-l alesese ea. Cele mai multe fete

care visau la lucruri mai bune reuşeau să se căsătorească cu cineva înstărit. Patsy hotărîse să studieze pentru a-şi croi o altă viaţă.

– Lucram amîndoi la un restauant de lîngă *Columbia*. Eu spălam vasele, ea servea la masă. Cînd localul se închidea, mîncam rămăşiţele de la cina altora. Patronul era destul de înţelegător. Stăteam la masa din bucătărie, mîncam şi discutam. După cîteva luni ne-am îndrăgostit unul de altul, dar nu voiam să ne căsătorim pînă nu-şi lua diploma. Oricum nu ne puteam permite să ne căsătorim.

Nu o mai atinse, îşi încrucişă doar braţele la ceafă, lăsîndu-se pe spate şi privind stelele.

– Juffie, *nu* te plictisesc cu toată povestea asta? Încă n-am spus nimănui totul de la început şi pînă la sfîrşit. Nici măcar lui Santiago cînd i-am descris istoricul bolii.

Ea ar fi vrut să-l întrebe care istoric al bolii. A cui? Dar nu voia să sară în timp, voia să audă totul, fiecare amănunt.

– Nu mă plictiseşti, Matt. Continuă, adăugă ea încet, sperînd să-l încurajeze. Cînd ţi-ai luat examenul de barou?

– În 1940, şi am primit o slujbă la o firmă de avocaţi maritimi de pe Wall Street. *Foley & Martin*. O mare parte a muncii lor o constituiau şalupele comerciale de pe East River. Acestea fie explodau, fie se scufundau, fie se ciocneau una de alta şi mereu existau pretenţii de despăgubiri. Era avantajos pentru stăpînii firmei, dar îngrozitor de plictisitor pentru mine. După un an simţeam că înnebunesc. Patsy era în

ultimul an la *Columbia* şi economiseam fiecare cent pentru a ne putea căsători. Eu locuiam într-o cameră în apropierea biroului în care lucram. Duceam o viaţă monotonă. Lui J.A.Martin i se făcu milă de mine şi mă invită de cîteva ori acasă la el la cină. Un om deosebit de bun şi un excelent avocat.

Era de asemenea un mare amator de operă şi cunoştea mulţi solişti. Într-o zi mi-a dat contractul unei prietene de-a lui care urma să se angajeze la *Metropolitan*. „Uită-te puţin la asta, Matt. Ce părere ai?" I-am spus-o şi am făcut cîteva propuneri. Doamna m-a rugat să discut cu directorul de la *Metropolitan* şi să-l conving să accepte versiunea mea. Am făcut-o şi el a acceptat. Toate s-au terminat cu bine.

Se întoarse spre ea şi sprijinindu-se în cot o privi în lumina lunii. Ochii lor se întîlniră pentru o clipă. Juffie nu era pregătită pentru ce văzu în ochii lui. Îi închise pe ai ei.

– Continuă. Spuneai că te-ai căsătorit în 1941.

– Da. În iunie, a doua zi după ce Patsy a terminat facultatea. Cadoul de nuntă al lui J.A.Martin a fost prima rată a casei din Englewood Cliffs, New Jersey. A început să mă convingă să mă specializez în contracte legale şi mi-a sugerat să mă ocup în mod special de teatru. Eu nici măcar nu intrasem într-un teatru.

– În prima zi cînd am fost în biroul tău mi-ai spus că eşti pasionat de teatru încă de cînd erai copil.

– Am minţit. Prima piesă de teatru pe care am văzut-o a fost o porcărie care s-a jucat doar cîteva

săptămîni în '41, intitulată *Papa Is All*[1]. La *Teatrul Guild* de pe strada Cincizeci şi doi. Spectacolul a fost groaznic, însă Celeste Holm extraordinară. Am devenit obsedat de teatru. În prima vară cînd ne-am căsătorit obişnuiam să stăm la rînd pentru un bilet în plus la fiecare spectacol de sîmbătă seara. Ea îşi luase o slujbă de profesor la o şcoală din New Jersey, dar nu începea pînă în septembrie. N-am avut de fapt o lună de miere, nu ne puteam permite, dar vara aceea lungă aproape că a semănat cu una. Eram tineri, abia căsătoriţi, ne iubeam şi mîncam *spaghetti* ieftine în localuri în care turnau apă în *Chiansi,* mergeam la teatru şi stăteam în picioare trei acte. Iar viitorul ni se părea minunat.

– Apoi?

– Apoi am avut un accident de tren în drum spre New Jersey, într-o seară după un spectacol. Eu mi-am rupt braţul. Patsy n-a fost aşa de norocoasă: S-a rănit la cap. De atunci nu a mai scos nici un cuvînt. Arată normal, dar nu poate vorbi şi nu ştie nimic. Cine este, cine sînt eu, dacă e iarnă sau vară, sau dacă e în New Jersey sau pe lună. Doctorii spun că e o tumoare pe creier cauzată de trauma accidentului. Dar nu se poate opera din cauza locului în care se află. Mi-au recomandat să o internez într-un sanatoriu, dar nu pot să o fac. O viaţă întreagă de mizerii şi reuşeşte să se tîrască afară din ele, şi tocmai cînd ajunge liberă, Dumnezeu sau soarta sau

1. Tata e totul

cum vrei să-i spui, îşi bate joc de ea. Aşa că o ţin acasă şi am angajat pe cineva să stea cu ea. La puţin timp după ce s-a întîmplat, J.A. m-a ajutat să-mi deschid propriul birou. Apoi a venit războiul. N-am fost înrolat din cauza lui Patsy şi într-un fel am rămas aproape singurul din oraş, aşa că am început să mă descurc foarte bine. Dar cheltuiesc cu Patsy toţi banii pe care îi cîştig. Încă mai locuim şi acum în casa mică din Englewod Cliffs.

Juffie plîngea, însă îşi ignoră lacrimile întorcîndu-se spre el şi apucîndu-l de braţ.

– De ce eşti aici, Matt? De ce ai adus-o aici pe Patsy?

– Santiago face o mulţime de experimente şi face lucruri neobişnuite. Santiago îi face injecţii lui Patsy cu un nou medicament care poate îi va dizolva tumoarea.

Juffie sări în picioare şi alergă la malul apei, înăbuşindu-şi hohotele de plîns şi cuvintele pe care nu le putea pronunţa. Santiago e un escroc, are legături cu Mafia, se ocupă cu drogurile şi motivul pentru care ştiu e că eu sînt curierul lui. Dar nu acesta era motivul pentru care nu putea vorbi. Şi nu din cauza lui Paul sau a lui Finky Aroson căruia îi aparţineau amîndoi. Nu putea spune nimic pentru că n-ar fi suportat să-i distrugă speranţele lui Matt.

– Nu te simţi bine? Venise după ea. Acum stătea lîngă ea, atingîndu-i uşor braţul. Contactul era la fel de tulburător ca atunci cînd îi mîngîiase coapsa. Se destrămau barierele dintre ei, iar forţa care îi atrăgea erupse liberă, crescînd în intensitate.

Ea dădu din cap.

– Sînt bine.

– N-am vrut să te necăjesc. Doar că... Juffie, ştii de cîte ori am vrut să-ţi spun toate astea?

– De ce n-ai făcut-o?

– În parte din acelaşi motiv pentru care n-am spus nimănui. N-am nevoie de milă. Patsy n-ar vrea aşa ceva. Şi apoi, mi-am dat seama că n-am dreptul s-o fac.

O atinse din nou, doar cu două degete, ridicîndu-i bărbia, şi întorcîndu-i faţa spre lumina lunii.

– Pentru că te iubesc, Juffie Kane. Te iubesc din clipa în care ai păşit în biroul meu cu pălăriuţa neagră cu pană roşie şi mi-ai spus că nu o vei juca pe Delilah pentru că eşti superbă, ci pentru că eşti o actriţă foarte bună. Am privit în ochii aceia violeţi cu incredibilele lor cercuri negre şi mi-am spus, te iubesc, te iubesc pînă în ziua cînd voi muri. Şi nu ţi-o voi spune niciodată pentru că voi fi căsătorit în ziua cînd voi muri sau Patsy, ceea ce e exact acelaşi lucru.

– Şi ştii ce simt eu?

– Da. Mă iubeşti. Ştiu asta de foarte mult timp, Juffie. Eşti o excelentă actriţă, dar nu atît de excelentă. Nu cu mine, în orice caz, nu în momentele cînd nu te controlezi. Degetele lui îi atinseră obrazul. Nu ştiu de ce mă iubeşti pe mine cînd îl poţi avea pe oricare bărbat din America, dar ştiu că eu sînt cel pe care îl iubeşti.

Ea îşi puse uşor degetele peste ale lui.

– Cînd i-am spus lui Paul că mă voi căsători cu el, s-a întîmplat la cîteva săptămîni după ce am aflat că

eşti căsătorit.

Matt îşi retrase mîna întrerupînd tandrul contact fizic.

– Înţeleg. Ştiam că te cere în căsătorie de mai mulţi ani, mi-a spus-o chiar el. Mă întrebam ce te-a făcut să accepţi. Îşi întoarse capul, ca să nu se uite la ea. Juffie, e în regulă, nu-i aşa? E reuşită căsătoria, nu? Mă gîndeam că aşa ar trebui să fie pentru că se pare că te iubeşte al dracului de mult.

– Da, cred că e o căsătorie reuşită. Dar în clipa de faţă asta nu prea are importanţă. Făcu un pas în faţa lui şi îşi ridică chipul spre el. Sărută-mă, Matt.

El o sărută, încet, cu tandreţe, un sărut pe care îl prelungiră mult timp.

– Asta e, spuse el cînd se despărţiră. Aici se termină totul între noi, Juffie. Nu o pot părăsi pe Patsy niciodată. Nu m-aş împăca cu gîndul acesta. Şi nu mi-am dorit o aventură cu tine, să smulgem cîteva minute prin locuri greu de găsit şi să ne ascundem de cei care ne cunosc. Şi nici acum nu-mi doresc aşa ceva. Sînt cu zece ani mai în vîrstă ca tine, am văzut prea multe aventuri de acest gen. Nu-ţi voi permite să te mulţumeşti cu atît.

Au rămas tăcuţi cîteva momente, fără să se atingă, la cîţiva centimetri unul de celălalt, la o distanţă imposibil de parcurs.

– Vreau să înot, spuse ea, brusc nemaiputînd respira din cauza căldurii şi a aerului nemişcat. Se dezbrăcă lăsîndu-şi hainele pe nisip şi se aruncă în apă. Peste cîteva clipe el ajunse lîngă ea şi înotară amîndoi, potrivindu-şi mişcările. În cele din urmă,

Juffie obosi, se întoarse pe spate şi lăsă oceanul să-i sprijine trupul.

– Eşti aşa de frumoasă, şopti Matt. Oh, Dumnezeule, Juffie, eşti aşa de afurisit de frumoasă.

O sărută din nou. Nu cu blîndeţe de data asta, ci cu dorinţa înăbuşită care îi chinuia pe amîndoi de atît de mult timp. Ea se agăţă de el, înconjurîndu-l cu picioarele, deschizînd larg gura pentru a gusta şi mai mult din el. Apoi o lumină trecu deasupra apei, ocolindu-i doar cu cîţiva metri.

Matt se trase înapoi.

– Ce dracu' a fost asta?

– Nu ştiu.

Privirăspre orizontul întunecat.

– E o şalupă, şopti Matt. Acolo spre stînga. O vezi?

– Da, o formă pe apă. Cine să fie? Pescari?

– Nu, nu-mi vine să cred. Pescarii nu se apropie de ţărm aşa pe furiş, fără lumini, cercetînd malul cu o lanternă.

– Oh, spuse ea încet. Înţeleg.

– Droguri, arme sau bani. Ar putea fi orice. Rămîi liniştită, continuă să calci apa şi încearcă să nu stropeşti. Dacă aprind din nou lanterna, ne scufundăm şi să sperăm că vor trece de noi pînă ieşim la suprafaţă să respirăm.

– Santiago? Pusese întrebarea într-o doară, recunoscătoare întunericului şi apei care îi despărţea.

– Nu există nici un motiv să crezi aşa ceva. O plajă pustie lîngă o clinică cu oameni preocupaţi doar de bolile lor. Locul ăsta ar fi potrivit pentru oricine.

Ea nu trebui să-i răspundă; ceva se întîmpla în locul unde se afla şalupa. Au coborît o barcă pneumatică şi doi bărbaţi au început să vîslească spre uscat. Cei doi traseră barca la mal şi o lăsară ascunsă lîngă nişte dune de nisip, apoi porniră pe jos. Indiferent ce duceau cu ei era fie prea mic, fie prea bine ascuns pentru a se vedea. E mai mare decît un coş de pîine? se întrebă Juffie. Nu, nu e mai mare decît un vas de flori. Însă spuse:

– Şi hainele noastre? Au rămas pe plajă.

– La celălalt capăt. Şi ei nu caută nimic. Ar fi mai bine să nu mai vorbim. Pe apă vocile se aud de departe.

Au trecut cîteva minute. În sfîrşit văzură şalupa îndepărtîndu-se. Tot nu avea lumini, era doar o formă la orizont, plutind încet, auzindu-se doar un vag zgomot de motor, şi asta doar pentru că ciuleau urechile.

– Au reuşit să înăbuşe sunetul motorului, spuse Matt.

– Unde pleacă?

– Dumnezeu ştie. Poate că au avut o întîlnire fixată cu cei doi din barca pneumatică şi au preferat să aştepte cît mai departe de ţărm. Şalupa dispăru în noapte. Rămaseră singuri. Trebuie să plecăm de aici pînă mai putem.

Au înotat spre ţărm, şi-au găsit hainele şi au pornit grăbiţi pe drumul care ducea la poarta din zidul de argilă. Nu exista nici un indiciu că oamenii din barca pneumatică ar fi intrat înaintea lor.

Matt rămase cu ea pînă străbătură cărările din

pădurea lui Santiago, în căutarea cabanei ei. La un moment dat aproape că se ciocniră de un paznic, dar din fericire bărbatul nu-i văzu. Juffie cînd reuşi să descopere cabana cu numărul treizeci şi patru pictat pe uşă era deja dimineaţă. Cerul de la răsărit se lumina în roz.

– Vino înăuntru, şopti ea.

– Nu. Nu are nici un sens, Juffie. Vom suferi şi mai mult după aceea. Şi, pe lîngă asta, e ora injecţiilor lui Patsy. Le face chiar înainte de micul dejun. Sînt foarte dureroase. Vreau să fiu lîngă ea. Se aplecă şi o sărută pe frunte.

– Voi fi aici pînă joi seară. Am putea merge pe plajă şi mîine seară. Nu-i era ruşine, îl dorea şi nu-i păsa de nimic altceva.

– Nu, spuse el din nou. Nu. Ne vom întîlni la New York săptămîna viitoare. Ca avocat şi clientă, doar aşa se poate.

Ea îşi puse mîna pe braţul lui pentru a-l opri să plece.

– Matt, sper ca injecţiile să o ajute pe Patsy. Sper din tot sufletul.

– Ştiu. Noapte bună, prinţesă frumoasă.

Ea reuşi să zîmbească.

– Să nu începi să-mi serveşti replici răsuflate, Matt. Nu după atîta timp.

– Nu s-a întîmplat niciodată, Juffie. Niciodată.

Peste mulţi ani – după ce Valachi îşi dăduse drumul la gură şi Mario Puzo îşi crease naşul său, iar întreaga ţară cunoştea numele Mafia şi cuvintele *la cosa nostra*, ceea ce se întîmpla mult după avalanşa din Elveţia – unul dintre puţinii care ştiau, într-o noapte la un bar din Las Vegas, povestea:

– Uite cum a fost, spuse el. *Înainte ca membrii* comisiei să fie de acord să preluăm de la negri afacerea cu drogurile, cîţiva tipi au devenit nerăbdători. Aşa că Finky Aroson trimite actriţa asta în Mexic şi ea se întoarce cu un kilogram de pudră. Un kilogram. Prima dată într-un vas de flori, a doua oară în nişte sfeşnice şi ultima oară în spatele unei oglinzi mexicane. Ştiţi cîte punguliţe s-au putut face din marfa aia pură? Foarte multe. Vă imaginaţi aşa ceva acum? Vreau să spun că pe atunci cei de la vamă erau foarte naivi. Nu existau cîini, nici raze X, nimic. Doar dama asta şi nişte suveniruri mexicane, în valoare de peste un milion de dolari după ce au fost valorificate pe piaţă.

Capitolul 11

Matt se purta de parcă nimic nu se întîmplase, nimic nu se schimbase. De vreo cîteva ori Juffie făcu un gest semnificativ, rosti un cuvînt provocator, dar de fiecare dată Matt o oprea brusc. Ca în decembrie cînd au luat prînzul la restaurantul *Joe Madden's* de pe strada Cincizeci şi şase vest, iar ea îi luă braţul rostindu-i numele cu o intonaţie care însemna mult mai mult decît doar numele lui.

– Nu, spuse Matt. Nu.

Ea îşi retrase mîna, simţindu-se nu atît respinsă, cît disperată. Nu se gîndea la Paul, nu se simţea

neloială. Juffie trăsese o linie prin mijlocul creierului ei. Soţul ei şi viaţa lor împreună erau de o parte, Matt, pe care îl iubea, de cealaltă parte.

– Mănîncă-ţi friptura, spuse Matt încet. Trebuie să-ţi păstrezi puterile.

Ea îi zîmbi trist.

– Pentru ce?

– Pentru a fi sănătoasă ca să reuşeşti în această strălucită idee a mea.

Ideea lui era că Juffie ar trebui să joace într-una din piesele de teatru TV care deveniseră aproape cele mai bune emisiuni de televiziune. Ironia era că ajunseseră aşa din cauza Hollywood-ului care se temea de competiţia provocată de mass media.

– Juffie, şopti Paul într-o noapte. Unde eşti? În ultimele cîteva minute ai plecat.

– Nu, n-am plecat. Sînt aici, Paul.

– Eşti aici, dar nu eşti aici.

– Îţi imaginezi doar. Uite, îţi voi dovedi că sînt aici. Aşa. Şi aşa. Începu să-l sărute şi să-l muşte în joacă făcîndu-l să renunţe la alte întrebări.

Era chiar înainte de Crăciun într-una din acele nopţi cînd Paul simţi depărtarea ei, iar ea răspunse prin a deveni agresorul cînd veni vorba de copii pentru prima oară. Erau satisfăcuţi şi extenuaţi, iar Juffie aproape că adormise, însă Paul îi şopti numele.

– Juffie, nu adormi. Mi-a venit o idee.

– Fără alte idei, iubitul meu. Nu în noaptea asta.

– Nu e genul ăsta de idee. Juffie, hai să facem un copil. Ea nu-i răspunse imediat. Juffie, ai auzit ce-am spus?

– Am auzit.

– Şi ce crezi?

Ea se întoarse spre el şi încercă să-i vadă faţa în întuneric. Nu-i vedea decît conturul corpului sub cuvertura brodată, teribil de scumpă, despre care Billy Baldwin îi spusese că este magnifică şi merita toţi banii.

– Paul, nu sînt pregătită pentru aşa ceva. Într-o zi, poate, dar nu acum.

– Nu putem aştepta prea mult, dacă hotărîm să avem un copil. Tu ai douăzeci şi şapte de ani, eu am treizeci. Nu mai putem spune că avem timp destul, *chérie*.

– Ciudat, eu nu mi-am dat seama că mă transform într-o scorpie bătrînă.

– Nu fi ridicolă. Ştii că nu la asta m-am referit. Însă oamenii trebuie să aibă copii cînd sînt tineri, cît timp se pot bucura de ei.

– Sînt de acord cu tine că e bine să te bucuri de ei. Iar eu nu m-aş bucura de un bebeluş acum. Trebuie mai întîi să-mi refac cariera. Trebuie să dovedesc că pot mai mult decît să pun întrebări stupide unor oameni cu meserii trăsnite. Nu există prea multe roluri pentru femei însărcinate.

– Nu, cred că nu sînt, dar atunci vom mai aştepta un timp. Dar nu prea mult. Chicoti şi o mîngîie pe burtă. Ca să-ţi spun adevărul, *madame*, vreau să te

las cu burta la gură.

Rîse şi ea.

– O.K., dar nu fără permisiunea mea. Promite-mi. Fără şmecherii.

Singura dată cînd riscaseră fusese în seara pe care şi-o petrecuseră în cabina de proiecţie a cinematografului. După aceea fuseseră foarte prevăzători. Foloseau două tipuri de anticoncepţionale, ale ei şi ale lui, după cum le numea Paul.

– Nu-mi faci găuri în diafragmă şi nu uiţi să cumperi prezervative pentru că plouă. Promite-mi, Paul.

– Promit. Cînd o vom face va fi de comun acord. Vorbesc serios, Juffie. Poţi să ai încredere în mine, nu voi sălta peste cal.

– Nu sări peste cal. Şi am încredere în tine. Dacă n-aş avea, atunci asta n-ar mai fi căsătorie.

Încrederea era ceva la care Karen Rice se gîndise foarte mult în timpul acelui Crăciun din 1954. Avea încredere în Bernard. Trebuia să aibă. Avusese dreptate în mai toate privinţele. Acum îşi pregătea doctoratul, cariera îi urca vertiginos şi, deşi încă aveau apartamente separate în Boston, îşi cumpăraseră o mică vilă în apropiere de Maine unde îşi petreceau împreună sfîrşitul de săptămînă şi trăiau ca un cuplu căsătorit. Ca un cuplu de bătrîni căsătoriţi. Bătrîni era cuvîntul potrivit.

În ultimele luni ea propuse de mai multe ori să capituleze în faţa convenţiilor şi să se căsătorească.

– Nu, spuse Bernard. Sînt prea bătrîn, Karen. Am cincizeci şi şapte de ani. Nu mă mai pot schimba. Şi apoi, într-o zi vei întîlni un bărbat mai tînăr. Vei dori să fii liberă.

– Nu-mi voi dori aşa ceva! Dragul meu, cum poţi să te gîndeşti la astfel de lucruri? Ştii bine cît de mult te iubesc.

– Ştiu. Însă ştiu de asemenea că mă îndrept spre sfîrşitul vieţii, iar tu eşti abia la începutul existenţei tale.

Detesta să-l audă vorbind aşa. În mod invariabil schimba subiectul. Însă chiar şi atunci cînd nu discutau despre asta, gîndurile lui Karen se învîrteau tot timpul în jurul acestei probleme. Nici nu-i trecea prin cap că s-ar putea să aibă dreptate. Nu şi în privinţa asta. Se gîndea cum să-l convingă pe Bernard că ea intenţiona să rămînă mereu cu el. Nu era un copil mofturos, era o femeie matură, care nu dorea să schimbe nimic din existenţa ei. În urmă cu trei ani, în 1951, după călătoria la Las Vegas începuse o campanie pentru a-i dovedi acest lucru. Atunci cînd pămîntul se deschisese şi Karen privise la prăpastia care se căsca la picioarele ei.

Euforia produsă de acel weekend petrecut la hotelul *Flamingo* dură cinci zile. După aceea, deveni deprimată. Îi trebuiră săptămîni pînă să-şi dea seama de ce era nefericită, după ce anume tînjea. Apoi, într-o zi din august, pe cînd se afla într-o cafenea din apropierea campusului universitar privind un tonomat

cu şirurile de butoane, lumini care pîlpîiau şi desenele de prost gust, ştiu. Rîvnea cu înfocare ca tonomatul să se transforme într-o maşină mecanică.

Îşi dori să aibă o cantitate inepuizabilă de monede pe care să le introducă în maşină şi să tragă mînerul. Dorea acel zumzet sacadat, acea intimitate unică, acel fior prelungit de a urmări simbolurile rotindu-se şi de a aştepta să vadă dacă cîştigase sau pierduse. Şi-o dorea atît de mult, încît aproape că-i simţea gustul, iar lipsa ei îi crea un sentiment acut de pierdere, astfel că ajunse nervoasă, irascibilă şi deprimată.

Karen nu simţea nevoia să parieze pe cai sau numere, şi nici să meargă la un hipodrom. Tînjea să se afle în haosul din cazinoul din Las Vegas, privind ţintă la vîrtejurile de cireşe, lămîi şi portocale care atrăgeau după ele succesul imediat sau eşecul imediat, şi întotdeauna îţi ofereau o altă şansă.

– Nu. Nu are nici o legătură cu tine. Sînt cam nervoasă din cauza lucrării de doctorat.

El acceptă scuza ei pentru că era logică. Karen se agăţă de ea şi continuă să-şi ducă bătălia pe ascuns.

De cîteva ori se gîndi să-i mărturisească lui Bernard. La urma urmei era un psiholog. Şi o iubea. Însă nu putu să-i spună nimic. Era ca şi cum ar fi recunoscut că e leproasă. El se va arăta plin de înţelegere. Îi va fi milă de ea, va încerca să o ajute, însă în adîncul sufletului va fi îngrozit. Aşa cum şi ea însăşi era îngrozită.

Încercă să întoarcă în favoarea ei această spaimă şi repulsie. Folosi terapia aversiunii, îşi spunea cît de

mult urăşte jocurile de noroc, cît de degenerate şi de auto-distrugătoare erau. Îşi formă în minte o imagine detaliată a ei înseşi: cu gura murdară atîrnînd, probabil fără dinţi, locuind într-o baracă pe undeva prin Las Vegas unde cerşea pe străzi în fiecare zi, iar banii îi vîra în maşină în fiecare noapte. Era poate o imagine exagerată, dar reuşi.

Treptat începu să asocieze setea ei cu această imagine respingătoare, şi atunci cînd respingea viziunea unei Karen decăzute, respingea şi jocurile de noroc. Un timp crezu că scăpase şi se bucură de victoria ei; apoi, la începutul lui mai 1952, teza ei de doctorat intitulată *„Crima şi experienţa imigranţilor"* a fost respinsă. Dezamăgirea o azvîrli din nou în visurile de a fugi la Las Vegas şi a juca la maşinile mecanice pînă îi va cădea braţul.

O salvară fotografiile. Era aşezată la biroul lui Bernard din casa lui aşteptîndu-l să vină şi văzu colţul unui plic sub o mapă de scris. Era genul de plicuri folosit pentru a pune fotografii în el şi, pentru că era asta şi nu ceva mai intim, cedă tentaţiei şi îl deschise.

Plicul conţinea fotografii alb-negru, de pe la sfîrşitul anilor treizeci şi începutul anilor patruzeci. Îl arătau pe Bernard cu o femeie care trebuie să fi fost soţia lui. În fotografii părea plină de viaţă. Karen şi-o imaginase întotdeauna pe Bess ca pe o tipă rafinată. Însă femeia care stătea pe trotuarul din faţa acestei case îşi purta părul strîns într-un coc, iar rochiile ei nu erau genul negru – şic, purtate cu perle.

– *R.H.Stearns*, rosti Karen cu voce tare în camera goală. Probabil că-şi cumpăra lucrurile astea la

R.H.Stearns. Acolo îşi făceau cumpărăturile doamnele bogate, adevăratele doamne din Boston care se preocupau mai mult de calitate decît de modă. Exista o fotografie reprezentîndu-i pe Bernard şi pe Bess sub un copac, Dumnezeu ştie unde, şi o arăta din cap şi pînă în picioare. Purta pantofi cu şireturi aproape fără toc.

Deci asta îl atrăgea pe Bernard, o femeie serioasă şi cerebrală, care arăta sobră şi inteligentă cum probabil şi era, şi care nu dădea în bară cu teza de doctorat. Nu o şcolăriţă cu replici isteţe care întotdeauna alegea pantofii cu cele mai înalte tocuri, haine viu colorate şi centuri late care să-i pună în evidenţă talia subţire. Şi cu siguranţă nu una cu o înclinaţie latentă spre jocurile mecanice din Las Vegas. După acea zi făcu un mare efort să se schimbe pe dinafară ca şi pe dinăuntru.

– Bernard, îţi place costumul acesta? Era maron închis, cumpărat la *R.H.Stearns* şi arăta aproape identic cu cel în care Bess era îmbrăcată într-una din fotografii. Fusese obligată să facă nişte jonglerii cu bugetul ei pentru a justifica invazia asupra bietelor ei economii. Lucra doar o jumătate de normă de la terminarea colegiului *Simmons* pentru a studia în vederea obţinerii diplomei şi pentru teza de doctorat. Costumele din stofă de lînă costau cu mult mai mult decît rochiile de bumbac pe care le purta de obicei primăvara. Costumul maron însemna că trebuia să se aştepte la o vară întreagă de economii. Ei, îţi place? Eu cred că e foarte elegant.

– Aaa... da. Fireşte, Karen. Te face să arăţi mult

mai bătrînă.

– Mai serioasă, recunoscu ea. Voi avea mare grijă de el pentru că anul viitor în mai să arăt ca viitoarea doctor în psihologie Karen Rice. Nu-ţi pierde speranţele, Bernard, te voi face să fii foarte mîndru de mine.

El o sărutase, apoi o mîngîie şi îi spuse că era deja foarte mîndru de ea, însă în acea zi de primăvară din 1953 cînd Karen îşi primi titlul de doctor se simţi pentru prima oară sigură de el.

La scurt timp după aceea găsi o jumătate de normă ca profesor, fu numită asistentă şefă la centrul de îndrumare de la *West End Settlement House*, unde lucrase din anul al doilea de colegiu, şi deveni consultant pentru secţia de neurologie a spitalului *Peter Bent Brigham*. Karen era foarte mulţumită de ea însăşi pentru că reuşise să-şi aranjeze viaţa în aşa fel încît să poată face faţă celor trei slujbe. Credea că este o mare cinste şi onoare să cerceteze simultan trei aspecte diferite ale meseriei ei.

Bernard fu de acord şi o felicita de fiecare dată pentru o nouă realizare. Între timp el se ocupa cu scrierea unei noi cărţi, aşa că faptul că rareori mai făceau dragoste se putea atribui vieţilor lor foarte pline de activităţi.

Din ziua în care Karen îşi obţinu titlul de doctor în psihologie, încetă să se mai gîndească tot timpul la maşinile mecanice. Mai mult decît atît, încetase să se mai trezească acoperită de o transpiraţie rece pentru că visase cazinoul din Las Vegas. Îşi spunea că era o femeie fericită şi împlinită. Cîteva luni mai tîrziu,

conştientă de o vagă nemulţumire, total necorespunzătoare cu situaţia ei, ajunse la concluzia că ceea ce-i va face viaţa perfectă era să devină cu adevărat doamna Bernard Hanrihan.

Era la începutul anului 1954 cînd o năpădi această dorinţă secretă. Se săturase să mai fie amanta clandestină a lui Bernard. Voia ca întreaga lume să vadă distincţia finală, confirmarea supremă că micuţa Karen Rice reuşise să scape din apartamentul strîmt al lui Leah şi Jake şi nu se va mai întoarce vreodată înapoi.

Înţelegerea acestui fapt coincise cu ideea lui Bernard de a cumpăra vila din Maine. Şi îşi începu pe faţă cruciada pentru obţinerea unui inel de logodnă în cadrul plăcerilor pastorale din paradisul rural pe care el îl achiziţionase la treizeci de kilometri nord-vest de Biddeford. Şi tot acolo el porni să-i spună că e prea bătrîn, înţelegînd prin asta că relaţia lor nu era una permanentă şi că într-o zi va găsi pe cineva de vîrsta ei.

– Nu te voi părăsi niciodată, Bernard, îl asigura ea frecvent în timpul plimbărilor pe sub pini. Niciodată. Te iubesc şi te voi iubi întotdeauna.

În 1954 plecară în Maine pentru sărbătorirea Crăciunului: o întreagă săptămînă petrecută în doi, în mijlocul pădurii. Zăpada era de peste un metru, telefonul nu funcţiona, însă se simţeau mulţumiţi şi confortabil. Vila nu avea electricitate, aşa că foloseau lumînări şi găteau pe o butelie cu gaz, iar căldura era asigurată de o sobă cu lemne. Afară erau destule lemne tăiate ca să le ajungă trei ierni, chiar şi în

Maine.

– E perfect aici, spuse Karen, întinzîndu-şi picioarele spre foc. E un loc pur şi simplu fericit.

– Da, şi mie mi se pare la fel. Karen, nu te-ai simţi mai bine în pantaloni?

Era îmbrăcată într-o fustă de lînă şi un pulover, ciorapi groşi şi botine.

– Nu port pantaloni, Bernard. Nu se potrivesc meseriei mele.

– Dar obişnuiai să porţi.

– Pe cînd eram mult mai tînără. Înainte să mă maturizez.

– Credeam că motivul pentru care ne ascundem aici este ca să fim împreună fără să ne pese de lumea de afară, aşa cum eram cînd te-am cunoscut. Cînd, te-am cunoscut cu adevărat.

– Acum mă cunoşti cu adevărat. Îţi datorez totul, dragul meu Bernard, tu mi-ai arătat ce fel de femeie sînt de fapt, ce fel de femeie mi-am dorit să ajung.

– E o mare responsabilitate, spuse el încet.

– Nu e prea mare pentru tine, dragul meu. Îl sărută uşor pe frunte înainte de a se îndrepta spre bucătărie. E aproape miezul nopţii. Am pregătit nişte cidru. Putem închina în cinstea lui 1955.

"La mulţi ani" strigă toată lumea. Serpentine aurii şi argintii dansau în curenţii de aer creaţi de mişcarea mulţimii. Baloane şi confeti se scurgeau din plafon.

Orchestra începu să intoneze *Auld Lang Syne*. În acest an Juffie şi Paul erau la *El Morocco* şi nu la *„21"*. Nu exista televizor şi fură scutiţi de imaginile balului de pe Times Square. *El Morocco* cu decorul său elegant şi femeile în blănuri de hermină şi perle, se potrivea cu starea de spirit a lui Paul. Bău în cinstea lui Juffie un pahar de *Pol Roger 1947*. Fiecare din cele patru sticle consumate pînă acum de grupul cu care erau vor apărea pe nota lui de plată cam la o sută cincizeci de dolari, însă lui Paul nu părea să-i pese.

– La mulţi ani, *chérie*.

– La mulţi ani. Luă de pe reverul costumului negru o serpentină roşie şi se aplecă pentru a fi sărutată.

Strigătele vesele din jurul lor scăzură în intensitate, şi reuşiră să audă orchestra şi să discute.

– Îmi pare puţin rău să-mi iau rămas bun de la 1954, spuse Paul. A fost un an foarte bun.

– Un amestec mai degrabă, îl corectă ea. Eu aşa l-aş numi. Putea să fie sinceră pentru că ambele cupluri care erau cu ei, asociaţi de-ai lui Paul, se aflau pe ringul de dans, iar pentru cîteva minute rămăseseră singuri.

– Este anul în care ne-am căsătorit, spuse Paul.

– Da, dar şi anul cu Piaf.

– Şi călătoriile tale în Sud. Ceea ce a fost vina mea, se posomorî. Juffie, mă vei ierta vreodată?

Probabil că de vină era şampania. Încă nu-l auzise considerîndu-se singurul vinovat pentru acel episod.

– Nu am ce să iert, spuse ea. Probabil că nu a fost vina nimănui. Aşa a fost să fie. Am fost în încurcătură.

– Şi tu ne-ai scos afară. O sărută din nou. Te ador, *chérie*. Ştii că eşti cea mai frumoasă femeie de aici? Smaraldele ţi se potrivesc. Îi dăruise cercei cu smaralde de Crăciun. În seara asta îi purta la o rochie neagră care îi lăsa umerii goi.

Juffie îşi atinse cerceii.

– S-ar potrivi oricărei femei cît timp nu s-a instalat *rigor mortis*. Sînt atît de superbi, încît mă tem să-*i port*.

– Să nu-ţi fie. Sînt asiguraţi. Vreau să-i porţi în fiecare zi. La micul dejun.

– În regulă, de îndată ce cumpărăm farfurii din aur masiv.

– Asta vrei? Părea să vorbească serios. Le vei avea. Fac mîine comanda.

Ea rîse.

– Nu, Paul, glumeam. Nu-mi doresc farfurii din aur masiv şi cred că eşti puţin ameţit.

– Nu, sînt perfect treaz. Şi vreau să-ţi ofer tot ce-ţi doreşte inima, indiferent ce-ţi trece prin cap. Ce îţi doreşti, Juffie? Spune-mi.

– Doar ca noi doi să fim fericiţi împreună, spuse ea cu blîndeţe.

– N-ai de gînd să mă întrebi ce-mi doresc?

– Ba da. Ce-ţi doreşti pentru 1955, dragul meu?

– Un fiu, spuse el. Îmi doresc un fiu. Sau o fată dacă aşa se nimereşte. Îmi doresc un copil, *chérie*. Copilul nostru.

– Paul, am mai discutat despre asta, am ajuns la o înţelegere. Nu pînă...

– Pînă nu-ţi vei reabilita cariera de actriţă, continuă el. Da, ştiu. Ce spune Matt? A găsit vreun spectacol

de televiziune pentru tine?

– Încă nu. Discută cu mai mulţi oameni, însă ştii cum e în perioada sărbătorilor. Nimeni nu e acasă şi, dacă sînt, nu răspund la telefon.

Unul din cupluri reveni la masă, iar familia Dumont nu vorbi despre smaralde, copii sau dorinţele secrete ale fiecăruia dintre ei. Deşi Juffie nu era deloc dispusă să-i dezvăluie dorinţa ei secretă. În cea mai mare parte a timpului nici nu-şi permitea să se gîndească la ea.

Juffie avea însă nevoie de cu totul altceva. După ce puse jos telefonul îşi puse haina şi porni să se plimbe. Descoperise că uneori o plimbare o ajuta. Era una din acele zile de ianuarie care face suportabilă iarna în New York cu un un aer rece, înviorător, şi un soare strălucitor pe un cer de un albastru de azur. O luă spre vest de Lexington Avenue, apoi în sus pe strada Nouăzeci. În colţ văzu un bufet *Whelan's* unde se serveau şi răcoritoare. Realiză că îi era foame, aşa că intră şi comandă cafea şi brioşe.

În timp ce mînca în bufet, intră un băiat. Bănui că avea în jur de şaisprezece ani. Acesta şovăi, privind în jur înainte de a se aşeza la o masă de lîngă ea. Avea un caiet în mînă şi comandă o coca-cola, apoi se apucă de scris. Din cînd în cînd îşi ridica ochii şi o privea pe furiş cînd credea că ea nu-l vede. În sfîrşit îşi adună curajul.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, dar sînteţi Juffie Kane, *nu-i* aşa?

Ea îi zîmbi.

– Da.

– Ştiam eu că trebuie să fiţi dumneavoastră. Nu pot exista două femei care să arate ca dumneavoastră.

– Dacă am vreo dublură, spuse Juffie, n-am întîlnit-o încă. Ce scrii? Temele?

– Nu, ştiu că arăt ca un *l*ican, dar am douăzeci şi trei de ani. Roşi. Mă jenez să vă spun ce scriu.

– Oh, aşa deci, spuse ea rîzînd. Ei bine, atunci nu e *n*evoie să-mi spui.

– Nu, nu, n-aţi înţeles. Adică, v-aţi făcut o impresie greşită. Împinse spre ea caietul. Poftim, ştiu că e o obrăznicie din partea mea, dar intru într-un bufet, pentru Dumnezeu, într-un amărît de *Whelan's*, şi o găsesc pe Juffie Kane stînd la masă, iar ea într-adevăr mă întreabă ce scriu. Nu pot să las să-mi scape o astfel de ocazie, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Încă n-am aflat ce scrii.

– E o piesă de teatru. Se bîlbîi. Sînt dramaturg.

– Aha, înţeleg. Ai publicat ceva? Ţi s-a jucat vreo piesă?

– Doar la colegiu. Nu mă ocup doar cu dramaturgia.

Ea îi făcu semn omului de la bar să-i umple din nou ceaşca de cafea.

– Cu ce altceva te mai ocupi?

– Lucrez pentru tatăl meu. E agent de bursă. Astăzi nu m-am dus la birou pentru că am răcit. Cel

puţin aşa a spus mama. Locuim chiar vis-à-vis. Aş vrea să mă mut, să-mi găsesc un apartament, însă locuind cu părinţii îmi pot permite să am mai mult timp la dispoziţie ca să scriu. Îşi dădu seama că nervozitatea îl făcea să vorbească prea mult, aşa că se opri. Juffie nu spuse nimic, luă doar o înghiţitură de cafea. El aşteptă ca ea să pună ceaşca jos, apoi întrebă: Miss Kane, vreţi să citiţi asta? Vă rog. Ştiu că e o cerere impertinentă, dar...

Lui Juffie i se înmuiară genunchii. Era un puşti simpatic, cu părul tuns scurt şi pistrui pe obraz, şi arăta într-adevăr cu şase ani mai tînăr decît pretindea că este, şi nu-i plăcea situaţia în care se pusese singur prin această întîlnire neaşteptată. Dacă refuza să-i citească piesa era o scorpie, dacă nu i-ar fi cerut să o facă el s-ar fi blestemat o viaţă întreagă pentru laşitatea lui; dacă o citea şi era groaznică nu putea să i-o spună, pentru că s-ar fi putut să greşească, şi chiar dacă nu s-ar fi înşelat, era prea dureros să-l trateze cu superioritate. Nu luă caietul oferit.

– Cum te numeşti?

– Henry Whiteman.

– Uite, Henry Whiteman, vrei într-adevăr să-ţi citesc piesa? Probabil că e doar o primă variantă şi eu aş judeca ceva nedefinitivat; s-ar putea ca după ce vei mai lucra la ea să fie cu totul diferită. În plus, nu întotdeauna actriţele sînt cele care pot decreta despre o piesă că este bună sau nu. Eu pot doar să afirm cu siguranţă dacă o piesă este bună sau nu pentru mine.

– Nu este o primă variantă. E o poveste la care

lucrez de vreo doi ani. Fireşte, ştiu că poate fi îmbunătăţită. Adică, dacă există ceva ce nu vă place aţi putea să-mi spuneţi şi aş schimba cîte ceva. Şovăi. Poate. Dacă aş fi de acord.

Juffie rîse uşor.

– Eşti scriitor, nu e nici o îndoială. O.K., dacă eşti sigur că asta vrei. Ia să vedem ce ai acolo. Împinse ceaşca la o parte şi el îi întinse caietul. Juffie îşi aplecă ochii şi începu să citească. Scrisul îi era foarte ordonat, ceea ce era un lucru bun. Cîteva momente nu spuse nimic. Şi întoarse pagina. În cele din urmă îşi ridică privirea.

– Domnule Whiteman...

– Henry, vă rog, o întrerupse el. Vă rog să-mi spuneţi Henry.

– O.K., Henry. Ai o copie bătută la maşină?

El clătină din cap necăjit.

– Nu, eu nu ştiu să bat la maşină şi nu-mi place să le rog pe secretarele de la birou. Apoi chipul i se luminâ. Poate o pot da la bătut la vreo agenţie. V-o pot trimite peste cîteva zile.

– Nu, nu e nevoie. Scrisul e foarte citeţ. Am întrebat doar pentru că aş dori să-mi împrumuţi caietul acasă şi să citesc mai atent. Însă nu cred că te-ai despărţi de singurul manuscris.

– Cum să nu! Luaţi-l, vă rog. Mi-l puteţi trimite înapoi după ce aţi terminat. Sau vin eu să-l iau. Sau trimiteţi pe cineva să mi-l aducă.

– Şi ai încredere în mine ca să-mi dai singura copie?

– Fireşte că am. Sînteţi Juffie Kane.

Şi-au dat adresele, şi-au strîns mîinile, apoi el traversă strada şi dispăru într-o clădire. Juffie încercă să oprească un taxi, dar era ora prînzului şi mai toate erau ocupate. Privi spre Lexington după un autobuz, dar nu se vedea nici unul. Porni pe jos; apoi o luă la fugă, strîngînd sub braţ caietul cu file subţiri.

Peste nouăzeci de minute îl sună pe Matt la birou, dar nu era acolo. Domnişoara Wilkins îi promise că el o va suna de îndată ce se va întoarce. Juffie se plimbă încoace şi încolo prin apartament timp de o oră. În sfîrşit sună telefonul.

– Sînt eu, Juffie. Ce s-a întîmplat?

– Ceva incredibil, dar adevărat.

– Da? Ce anume?

– Matt, tocmai am teriminat de citit cel mai minunat text pentru o piesă. E scrisă pentru televiziune despre o femeie care se numeşte Tilda Patchik şi care scapă de nazişti, vine în America, ajunge doctor şi îşi realizează toate visurile. Apoi se trezeşte chemată în faţa comisiei Senatului care se ocupă cu cercetarea activităţii comuniste şi vede cum totul se dezintegrează din nou în jurul ei. E o poveste superbă, iar ea are nişte replici magnifice!

– Stai puţin. A cui e piesa? De unde ai primit-o?

Juffie trase adînc aer în piept.

– Sper că stai jos, Matt. Pentru că n-o să-ţi vină să crezi.

Just Like Home[1] cu Juffie Kane în rolul principal a fost transmisă la televiziune miercuri, 13 aprilie, la ora nouă seara în cadrul programului *Kraft Television Theatre*. Se termină la zece. Au fost necesare doar şaizeci de minute pentru ca Juffie Kane să se scoale din morţi.

– Miss Kane, vă rog să mă scuzaţi. Unul din angajaţii hotelului o bătea uşor pe umăr. Sînteţi chemată la telefon. Ceva urgent.

Tata, se gîndi Juffie în timp ce îl urma într-un birou de lîngă garderobă. „Doamne, nu lăsa să i se fi întîmplat ceva rău." Vorbise cu el în acea după-amiază. Iar el îi spusese că bineînţeles îi va urmări piesa la televizor, şi îi părea foarte rău că nu va putea fi lîngă ea. Doctorul tot nu-l lăsa să călătorească pentru că acum tensiunea se complicase cu dureri de inimă. „Nu e ceva serios. Doctorul exagerează, însă după cît îl plătesc ar fi mai bine să-l asculţ".

„Te rog, Dumnezeule, fă să nu se fi întîmplat nimic cu tata." Nu se întîmplase. Nu era Myer.

– Juffie, tu eşti?

– Da, eu sînt, Karen. Ce e cu tine? Nu-ţi recunosc vocea. Ce s-a întîmplat, draga mea?

– E vorba despre Bernard. Juffie trebui să-şi

1. Exact ca acasă

ciulească urechile pentru că Karen şoptea. Vorbea de parcă abia putea să-şi deschidă gura şi să rostească cuvintele. M-a părăsit, Juffie. S-a căsătorit.

– S-a căsătorit! Cu cine?

– Cu o idioată. Una din studentele lui. O grăsuţă blondă de optsprezece ani, proastă ca noaptea.

– Oh, la dracu'. Nu-mi vine să cred, Karen. Cînd zici că s-a întîmplat? De cît timp ştii?

– S-a întîmplat astăzi. Astăzi s-a căsătorit şi astăzi am aflat. Bernard mi-a scris o scrisoare.

Capitolul 12

– De unde ştii că e grasă şi blondă? întrebă Juffie.

– Pentru că am întîlnit-o. O singură dată. Pentru cinci minute. Karen stătea pe o canapea tapiţată în violet, în ceea ce Billy Baldwin insista să se numească budoarul lui Juffie. Karen tremura în ciuda şalului de caşmir cu care Juffie îi acoperise genunchii. Vocea îi suna metalic şi hîrşîit, ca un patefon vechi, dar continua să vorbească, scuipînd cuvintele de parcă sunetul lor ar fi avut darul să o calmeze.

– S-a întîmplat cu trei luni în urmă. Bernard şi cu mine ne aflam într-un loc public din Boston, ceea ce

era o raritate. Vizitam o galerie de artă din Back Bay, pentru că el dorea să vadă o expoziţie de icoane ruseşti. Blonda a intrat şi el ne-a prezentat. Se numeşte Gloria Finkelstein. Cel puţin ăsta i-a fost numele. Acum e doamna Bernard Hanrihan.

Pe lîngă şuvoiul de cuvinte Juffie auzi şi un alt zgomot. Pînă la urmă îşi dădu seama despre ce era vorba: lui Karen îi clănţăneau dinţii în gură.

– Mai bine îţi dau nişte coniac. Tremuri. Turnă dintr-o carafă de cristal pe care o păstra pe o masă mică de mahon. Karen luă paharul dar nu mulţumi, şi nici nu bău. Se părea că placa ajunsese la sfîrşit. Se holba în gol.

– Această Gloria şi mai-nu-ştiu-cum, spuse Juffie încercînd cu disperare să o tragă înapoi pe Karen de pe marginea prăpastiei în care era pregătită să sară pentru a scăpa de realitate, nu poate fi chiar aşa de proastă dacă merge la galerii de artă.

Reuşi. Karen porni din nou patefonul.

– Ba da, este. O tîmpită. Zîmbeşte afectat şi îşi dă ochii peste cap. Pe cuvînt că-şi dă ochii peste cap. Am discutat destul ca să-mi dau seama că nu e decît o idioată cu ţîţe mari şi gene lungi. Doar că nu m-aş fi gîndit niciodată... Se opri, incapabilă să pronunţe oribilul adevăr la care nu se gîndise. Sînt convinsă că a apărut la galerie doar pentru că Bernard i-a spus că va merge acolo.

– Poate că i-a spus că va merge cu tine. Poate că tipa a vrut să-i arunce o privire concurenţei.

Karen se cuprinse cu braţele şi se aplecă înainte. Juffie îşi aminti că făcuse aşa cu ani în urmă cînd

avea crampe la ciclu.

– Dumnezeule! Ştii, s-ar putea să ai dreptate. Oh, Juffie, probabil că au discutat despre mine. Asta mă doare cel mai mult. Cred că Bernard se întîlnea cu ea de mai multe luni. Cît încă era cu mine. Aşa că trebuie să fi discutat despre o mulţime de lucruri. Aproape că-l aud: „Sărmana Karen, cum să o fac să nu sufere? Mă iubeşte foarte mult". Luă o înghiţitură zdravănă din paharul cu coniac şi se înecă, apoi îşi ridică ochii spre Juffie. Ai lui Karen arătau ca ai unui căţeluş bătut. Dar pînă la urmă i-a fost uşor, nu-i aşa? Doar mi-a trimis o scrisoare.

– Şi asta te doare cel mai mult? Că te-a înşelat? Juffie luă paharul din mîinile ţepene ale lui Karen şi o ridică în picioare. Scumpa mea, uită-te cum arăţi. Uită-te bine.

Un perete al camerei era acoperit cu oglinzi. Karen şi Juffie se vedeau în oglindă, una lîngă cealaltă. Actriţa cu părul ei bogat de culoarea bronzului atîrnîndu-i pe umeri, cu silueta superbă înfăşurată într-un chimono japonez din mătase albă; psiholoaga cu părul cenuşiu strîns într-un coc în creştetul capului şi o bluză şifonată de culoarea piersicii ieşită pe jumătate afară din fusta de stofă gri. Juffie era desculţă, fiecare unghie dată cu un roşu ţipător. Karen purta botine albastre fără toc şi ciorapi de culoarea pielii.

– Niciodată n-am arătat grozav în comparaţie cu tine, spuse Karen încet. Asta nu e ceva nou.

– Karen, erai adorabilă. Ai fost întotdeauna un spiriduş plin de viaţă, cu părul tuns scurt şi zîmbetul

şmecheresc, cu ochii mari, căprui. Şi chiar cînd majoritatea purtam mocasini tu umblai tot în pantofi cu tocuri. Erau extraordinari pentru picioarele tale.

– Şi de asta ar trebui să fiu furioasă? Nu pentru că bărbatul pe care îl iubesc se căsătoreşte cu o cretină de optsprezece ani, ci pentru că eu îmbătrînesc?

– Te prefaci că nu înţelegi.

Juffie se hotărîse să fie dură, nu înţelegătoare. Luase această decizie de îndată ce încheiase convorbirea telefonică de la hotelul *Astor*, cu o seară în urmă. După ce o făcuse pe Karen să jure că se va duce direct la gară şi se va urca în primul tren care venea spre New York. Primul trebuie să fi fost dis-de-dimineaţă pentru că Karen ajunsese la *Grand Central* cu puţin după unsprezece şi telefonase, apoi luase un taxi pînă la apartamentul lui Juffie. Avusese timp doar să facă un duş, să pregătească nişte cafea şi pîine prăjită, să le pună pe o tavă şi să le ducă în ascunzătoarea ei pentru a putea vorbi nestingherite. Şi, de asemenea, destul timp pentru a exersa ce-i va spune lui Karen.

– Karen, cînd te-ai complicat la început cu afurisitul ăla de Bernard, erai o tînără încîntătoare cu o minte sclipitoare şi un fantastic simţ al umorului. Erai gata să te lupţi cu oricine. Iar el a stors totul din tine. Te-a transformat într-un fel de copie de mucava a soţiei lui moarte. Apoi şi-a dat seama că nu-i place rezultatul şi ţi-a dat papucii pentru o blondă cu ţîţe mari. De asta ar trebui să fii furioasă. Te-ai ofilit lîngă viermele ăla de Hanrihan.

Lacrimi curgeau pe obrajii lui Karen, şi în cîteva

secunde începu să hohotească.

– Îmi pare rău. N-am vrut să ajung aici.

Juffie îşi luă prietena în braţe şi o strînse tare.

– Dă-i drumul şi plîngi. Ai dreptul. Şi de asta eşti aici, ca să-ţi descarci sufletul.

După o oră Karen se opri din plîns, făcu un duş şi se schimbă. Venise fără nici un bagaj. Acum purta unul din halatele lui Juffie. Din bumbac matlasat de un verde deschis şi, deşi era prea mare pentru ea, culoarea o avantaja. Iar faptul că-şi spălase părul care acum se usca în bucle mătăsoase, o făcea de asemenea să arate mai bine.

– Începi să semeni cu Karen de odinioară, spuse Juffie. După ce vei dormi vor dispărea şi cercurile alea negre de sub ochi şi te vei simţi renăscută.

Karen era întinsă pe patul cu baldachin din camera de oaspeţi a familiei Dumont, zugrăvită în alb şi albastru.

– Ca în poveşti, spuse ea. Zîna cea bună face un semn cu bagheta fermecată şi totul e perfect. Nu va fi aşa, Juffie, dar îţi mulţumesc că încerci.

– Fireşte că nu va fi aşa. Ştiu că ai trecut printr-o întîmplare care a lăsat răni pe dinăuntru. Eu spun doar că şi exteriorul contează. Reflectă felul în care ne simţim noi înşine. Iar dacă această imagine este bună, nu se poate să nu ne simţim mai bine pe dinăuntru.

– Poate că tu ar fi trebuit să fii psiholoagă, spuse Karen obosită.

– Nici vorbă, eu am doar simţ practic şi cîteodată o doză de nostalgie. Ia uită-te acolo în colţ. Ţi-am

adus un prieten ca să nu fii singură în cameră.

Karen se uită. Sprijinit de un lavabou încîntător de demodat se afla unul din urşii panda.

– Nu am decît unul aici, explică Juffie. Celălalt a rămas în Newton. Aşa că pe ăsta l-am botezat Hymie-Loų. Un văr din Sud. Aşteptă, dar Karen nu reacţionă. De la Hymie şi Luigi, adăugă ea. Numele pe care li le-ai dat tu.

– Da, am priceput. Îmi pare rău, Juffie, dar glumele tale nu mă ajută astăzi. Ce fel de pilulă mi-ai dat? Parcă aş fi beată.

– O pilulă ca să te ajute să dormi. Voi fi aici cînd te vei scula, draga mea. Indiferent la ce oră. Nu am nici un program după-amiază, sau diseară. Acum, încearcă să te odihneşti. Se întoarse să plece, dar Karen o strigă.

– Juffie, un singur lucru nu a fost exact în analiza ta. Nu Bernard m-a transformat în Bess. Am făcut-o singură. Pentru că am crezut că asta şi-ar dori. Se pare că am înţeles pe dos.

Karen dormi aproape douăzeci de ore. Era probabil primul somnifer pe care îl luase în toată viaţa ei, îşi zise Juffie, şi pe deasupra fusese şi extenuată. Aşa că era normal să doarmă atît de mult. Karen spuse acelaşi lucru cînd apăru în dormitorul lui Juffie vineri dimineaţa la ora nouă.

– Indiferent ce mi-ai dat m-ai făcut praf. Te deranjez?

– Nu, bineînţeles că nu. Paul a plecat la birou, iar eu mă ocup de treburi domestice cum ar fi să comand legume, carne şi flori. Paul insistă să avem

flori proaspete în toate vazele. Slavă Domnului că-mi trimit totul acasă, altfel mi-aş petrece întreaga viaţă făcînd cumpărături pentru casă. Ia loc şi bea cafea. Am adus două ceşti pentru cazul în care vei ieşi la suprafaţă. Îi turnă cafea dintr-o cafetieră de argint de pe o tavă de lîngă pat. Ţi-e foame? Pot să fac nişte pîine prăjită. Ce-ai zice de un ou?

Karen clătină din cap.

– Nu, deocamdată nimic, mulţumesc. Privi prin dormitor. Locul ăsta a suferit nişte transformări radicale. M-am uitat şi prin celelalte camere. Le-ai schimbat după ce te-ai căsătorit?

– Da. Paul a angajat un decorator cunoscut. E foarte sensibil la mediul în care trăieşte. Nu decoratorul, Paul. Totul trebuie să fie de bun gust. Mie îmi plăcea aşa cum era, însă trebuie să recunosc că acum apartamentul arată destul de drăguţ. Îţi place?

– Fireşte. Cui nu i-ar plăcea? Ce e asta? Arătă spre o imensă cutie neagră cu vreo zece butoane şi o antenă lungă de lîngă patul lui Paul.

– Arată ca ceva ştiinţifico-fantastic, nu-i aşa? Este un radio pe unde ultrascurte. I l-am dat lui Paul de Crăciun. Ascultă mai tot timpul. Mai ales în timpul nopţii cînd se poate recepţiona mai bine. Şi întotdeauna prinde BBC din Londra. Transmit ştiri din întreaga lume, din oră-n oră.

– Înţeleg. Karen nu părea interesată de ştirile din întreaga lume. Aruncă o privire spre telefonul alb cu fir lung pe care Juffie îl trăsese pînă în mijlocul patului. Aş putea să dau cîteva telefoane?

– Desigur. Apoi, cercetînd-o bănuitoare, întrebă:

Cu cine vrei să vorbeşti? Nu cu Bernie şi Gloria, cei proaspăt căsătoriţi?

– Nu fi cretină. Nu voi începe să oftez din greu la telefon şi nu mă voi ascunde prin colţuri întunecate ca să-i spionez. Am fost al dracului de proastă şi de oarbă, dar nu sînt psihopată.

– O.K., vorbeşte cu cine vrei atunci. Îi întinse telefonul şi dădu să se ridice.

– Nu pleca dacă nu e nevoie, spuse Karen în timp ce forma un număr. Nu e ceva personal. Trebuie să dau nişte explicaţii la locurile unde lucrez. Am plecat fără să spun o vorbă nimănui.

– Spune-le că eşti bolnavă, propuse Juffie. Aşa poţi să stai acasă cel puţin o săptămînă.

Karen se scuză la universitate, la casa de ajutorare şi la spital, iar pînă la urmă acceptă să mai rămînă cîteva zile la New York. Deşi la început explicase că nu ar vrea să-i deranjeze.

– Nu mă deranjezi, stărui Juffie. Cum m-ai putea deranja în casa asta mare? Şi apoi, nu am nimic de făcut. Contractul cu *What's My Line* a expirat acum două luni. Sînt între spectacole, după cum ne exprimăm politicos în această meserie aiurită. Presupun că n-ai văzut *Just Like Home*?

– Piesa în care ai jucat la televiziune miercuri seara? Nu, îmi pare rău. Am vrut să mă uit, dar a fost ziua în care am primit scrisoarea şi nu gîndeam prea clar. Cînd m-am hotărît că trebuie să vorbesc cu tine am telefonat aici, dar n-a răspuns nimeni. Atunci l-am sunat pe tatăl tău şi el mi-a spus unde să te găsesc.

– Mă întrebam şi eu cum ai dat de mine. Dar sînt

fericită că m-ai căutat. E bine pentru tine că eşti aici, draga mea. Ştiu că acum simţi că durerea nu va dispărea niciodată, dar nu e aşa. Între timp vom avea grijă ca mintea să-ţi fie ocupată cu altceva. Primul lucru pe ordinea de zi, mergem să-ţi cumpărăm nişte haine. Nimic din ce am eu nu ţi se potriveşte şi nu poţi să te plimbi mereu într-o bluză ca piersica şi o fustă gri.

– E un costum de fapt, spuse Karen. Are şi o parte de sus. Pot să-mi iau alte bluze.

– Nici să nu-ţi treacă prin cap, spuse Juffie cu hotărîre. Nu-ţi voi permite aşa ceva.

Şi se ţinu de cuvînt. La prînz erau deja la magazinul *Saks*. Fie că Karen nu ştia nimic despre magazinele din New York, fie că era prea absorbită de durerea ei, dar nu se împotrivi. În orice caz nu stărui pentru a cumpăra de la magazine mai ieftine ca *Macy's* sau *Gimbel's*. Juffie o duse direct la raionul de rochii şi îi alese repede două din mătase.

– Amîndouă sînt drăguţe. Şi le poţi purta mai tot anul. Mătasea e superbă sub blănuri iarna.

– Juffie, nu am blănuri.

– Ce vor face doamnele mîine? întrebă Paul cînd ajunseră la cafeaua tare cu care se termină o masă apetisantă.

– Mergem la coafor, spuse Juffie cu hotărîre. Ducem oaia la abator. Karen îşi va tunde lîna.

Marţi Matt îi telefonă.

– Ştiu că a sosit prietena ta şi că eşti ocupată, aşa că vrei să-ţi trimit camionul?

– Care camion?

– Cel plin cu manuscrisele care se adună pe biroul meu.

– Matt! Serios? Chiar ne sînt trimise manuscrise?

– Fireşte că ne sînt trimise. Doar ţi-am spus că aşa va fi, nu?

Si Barnes era o gazdă exuberantă. Îi întîmpină pe Juffie şi pe Paul la uşa a ceea ce el numea „căsuţa din Sussex". Le strînse mîinile, o sărută pe Juffie pe amîndoi obrajii, le luă paltoanele şi genţile de voiaj toate în acelaşi timp.

– Poftiţi în sufragerie să beţi un pahar. Toată lumea vă aşteaptă. Căsuţa era o splendoare în stil georgian construită din piatră gri de Sussex, iar sufrageria era enormă, încărcată de mobilă, flori, covoare şi trofee de vînătoare.

– Locul ăsta îmi dă putere să-i fac faţă Londrei în timpul săptămînii, spuse Si conducîndu-i spre sufragerie. Şi cel mai bine mă simt aici cînd sînt înconjurat de prieteni. Atenţie, toată lumea, au sosit Juffie şi Paul.

Toată lumea se dovedi a fi David Hope, dramaturgul care scrisese *A Small Miracle*, şi soţia lui Andrea, pe care Juffie nu-i văzuse de opt ani. Mai era un francez numit François Fibon, şi erau, mai ales, Nessa şi Jack Fine.

Nu era surprinsă să vadă familia Fine în Anglia. Ea şi Paul se aflau de cinci zile la Londra. Pentru Juffie fiecare minut fusese încărcat de entuziasmul descoperirii a ceva diferit şi nou. Adora accentele din jurul ei, casele mari, roşii, taxiurile negre. Şi simţul istoriei. Aşa că află cu încîntare că se plănuia o reluare a piesei *Delilah* în West End.

Capitolul 13

– Ce ţi-a spus Nessa? vru să ştie Jack.

– Că ai nevoie de o Delilah pentru patru săptămîni.

El ridică din umeri.

– Vor găsi pe cineva în Londra. Sînt o mulţime de actriţe care caută de lucru. Ca peste tot.

– Bineînţeles.

Se aflau în fundul grădinii lui Barnes, sub acoperişul unui chioşc din fier forjat. Vopseaua albă a chioşcului era singurul lucru strălucitor. Vremea frumoasă dispăruse, iar ziua de sîmbătă deveni întunecată şi ceţoasă; pînă şi culorile florilor păreau să se

fi estompat. Cu toate astea Juffie îl invitase pe Jack în grădină, imediat după micul dejun.

– Aş vrea să vorbesc cu tine, spuse ea fără altă introducere. Hai să ieşim afară.

El o urmase tăcut şi au pornit încet spre chioşc. Primele lui cuvinte au fost cuprinse în întrebarea referitoare la Nessa. Acum Juffie repeta aprobarea ei privind afirmaţia lui legată de problema distribuţiei.

– Bineînţeles că vor găsi o Delilah, dar aşa cum a spus Nessa ieri, nu va fi Juffie Kane.

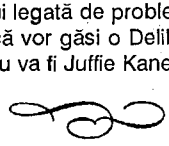

La întoarcere, Paul şi Juffie au călătorit cu familia Hope în acelaşi compartiment de tren. Nu avusese cînd să-i spună despre hotărîrea ei pînă n-au ajuns în apartamentul lor de la hotelul *Dorchester*.

– I-am spus lui Jack că voi juca Delilah pentru o lună. În schimb el va citi piesa lui Henry. Sper că va fi de acord să fie producătorul ei.

– *Bien*, în regulă. O.K., Juffie. Cum vrei tu.

Încă părea să fie preocupat de ceva. Şi de obicei nu-şi presăra propoziţiile cu aşa de multe cuvinte în franceză aşa cum făcuse în ziua aceea, de parcă nu-şi mai amintea engleza pe care o vorbea aşa de bine.

– Paul, nu am nevoie de prea multe repetiţii pentru Delilah şi premiera e abia peste zece zile. Voi fi cu tine cea mai mare parte a săptămînii viitoare.

– Mă întorc mîine la New York.

– Poftim? De ce? Mi-ai spus că nu ţi-ai încheiat afacerile. Mi-ai spus că mai ai nevoie de cîteva zile pentru a termina negocierile cu D'Oyly Carter.

Familia Fine locuia la un vărdeal Nessei undeva în Belgrave Square. Juffie îi promise lui Jack că Matt îl va suna de îndată ce va vorbi cu ea. Nu-i mai rămase altceva de făcut decît să aştepte. Însă oricît de încet se scurseră secundele, se făcu ora două în cele din urmă. La cîteva minute după două primi legătura cu biroul lui Matt.

– Aşa că am acceptat să joc şi el a fost de acord să citească piesa lui Henry, încheie Juffie. Ce părere ai?

– Cred că eşti un geniu. Sau incredibil de norocoasă. Firește asta presupune că lui Jack îi va plăcea piesa la fel de mult ca şi nouă şi va face tot posibilul ca să o pună în scenă.

– Aşa va fi. Trebuie. Ai vorbit cu Henry? Cum se descurcă cu scurtarea piesei?

– N-am vorbit cu el; scriitorii detestă să fie întrerupţi atunci cînd lucrează. Dar pe biroul meu se află un pachet mare pe care încă n-am apucat să-l desfac. Cred că a fost lăsat în faţa uşii la sfîrşit de săptămînă. Şi scrisul pare să fie al lui Whiteman. Stai puţin să verific.

Ea îl auzi rupînd hîrtia în timp ce discutau despre vreme. Apoi:

– Mda, e versiunea cea nouă. Geniul nostru adolescentin lucrează repede.

– Cum e?

– Juffie, cum naiba vrei să-ţi răspund la aşa ceva? Abia l-am deschis. Habar n-am ce-a putut schimba.

– Da, ştiu. Îmi pare rău. Dar nu s-ar putea să dai *textul* la bătut *imediat*? Ca să fie gata cît mai repede?

El rîse uşor.

– Poimîine. Voi lua trei dactilografe care să lucreze simultan şi miercuri vom avea o copie bătută la maşină. Şi pînă atunci voi fi citit şi noua versiune. Aşa că discutăm miercuri. Ia spune, cît îţi oferă Fine pentru porţia de patru săptămîni?

– N-am discutat despre asta. I-am spus doar că-l vom usca de bani. Aşteaptă să-l suni. Îi dădu numărul. Şi, Matt, mulţumesc pentru toate. Mai vorbim miercuri.

Nu-şi aminti decît după ce închise că miercuri era şi ziua cînd urma să aibă loc repetiţia cu *Delilah*. Din cauza diferenţei de fus orar va trebui să-l sune pe Matt din culisele teatrului *Garrick*.

Direcţiunea teatrului s-a oferit să-i trimită o maşină, dar ea refuză. Miercuri, înainte de două, Juffie luă un taxi pînă la teatru. Găsi intrarea actorilor pe strada St. Martin şi păşi înăuntru.

Spectacolul avea premiera peste o săptămînă. Teatrul era plin de tîmplari, decoratori, electricieni, şi de toţi ceilalţi care contribuiau la crearea decorului, a costumelor, şi fireşte de ceilalţi actori. Toţi se mişcau agitaţi încoace şi-ncolo, absorbiţi de treburile şi problemele lor, nimeni nu o observă.

Juffie găsi biroul directorului acolo unde se aşteptase să fie, unde era de obicei în cele mai multe teatre în care intrase. Uşa era deschisă. Biroul era de mărimea unui dulap mai mare, dar era gol şi se vedea un telefon în talmeş-balmeşul de pe masă.

Închise uşa şi formă numărul, dar zgomotul de pe scenă pătrundea pînă aici şi pentru a înrăutăţi lucrurile legătura era foarte proastă.

– ... Extraordinar... Era singurul cuvînt pe care-l auzea din tot ce-i spunea Matt.

– Te referi la versiunea cea nouă? E extraordinară?

– Fantastică... arată-i-o lui... bani...

– Matt, abia te aud. Te sun mai tîrziu. Ascultă, trebuie să găsim o cale ca manuscrisul să ajungă cît mai repede la Jack. Cît încă se simte recunoscător.

– Da... ce ştii, Juffie.

– Cred că mi-ai spus să le arăt ce ştiu. Asta şi vreau. Discutăm mai tîrziu.

Îl auzi pe regizor ţipînd.

– Toată lumea să-şi găsească locurile. Locurile, vă rog. Actul întîi, prima scenă. Juffie şovăi o clipă rămînînd nemişcată lîngă uşa micului birou. Trase adînc aer în piept. Pentru că acesta era primul ei spectacol după douăzeci şi două de luni.

– Unde e Miss Kane? Din nou vocea regizorului: A văzut-o cineva pe Miss Kane? N-am trimis o maşină după ea?

– Nu, răspunse cineva. I-am propus, dar a refuzat.

Juffie împinse uşa.

– Sînt aici, strigă ea. Vin imediat.

Juffie păşi în culisele laterale, se opri, simţind ochii întregii companii îndreptaţi asupra ei. Purta jeanşi şi un pulover, cum obişnuia la repetiţii. Nu arăta ca o frumuseţe legendară, un star despre care se vorbea în şoapte admirative.

Ştia că ei se aşteptau probabil la eleganţă pariziană şi multe toane; asta era imaginea pe care mulţi londonezi o aveau despre actriţele americane faimoase. Ei, vor învăţa lecţia destul de repede. Făcu cei şase paşi magici care o duceau spre centrul scenei, locul pe care îl ocupa Delilah la ridicarea cortinei, locul de care dispunea pe aproape tot parcursul piesei. Nu era nevoie să i se spună unde ar trebui să se aşeze; fiecare mişcare cerută de acest rol se afla în ea însăşi, era gravată în pielea ei.

– Îmi cer scuze că am întîrziat, spuse ea. A trebuit să vorbesc cu impresarul meu de la New York. Putem începe?

După intrarea ei în scenă se făcuse linişte. Pînă şi cei care lucrau în culise erau curioşi să vadă cum arăta Juffie Kane.

– Da, spuse regizorul încet. Putem începe.

Şi-au început. Juffie simţea teatrul din jurul ei, îl putea mirosi. Sîngele începu să-i cînte, poziţia corpului i se schimbă pe nevăzute, ca şi expresia feţei. În cîteva secunde deveni Delilah, patroana trăsnită a celui mai faimos bordel din New York, convinsă că preşedintele Statelor Unite era unul dintre cei mai frecvenţi clienţi ai săi.

Au repetat doar două acte, însă le luă două ore şi jumătate. Cînd se termină şi Juffie îşi spuse replica de

la sfîrşitul actului al doilea, începură să aplaude. Toţi actorii, toată echipa tehnică, întreaga companie teatrală se ridică în picioare şi bătură din palme pentru ea. Nu pentru că îşi juca excelent rolul. Pentru că au recunoscut în Juffie Kane acea legătură de sînge cu teatrul care exista şi în ei înşişi. De aceea era acolo, deşi aflase doar cu trei zile în urmă că va juca din nou acest rol, pregătită să recreeze o eroină care făcea parte din mitul trecutului ei.

Era zece p.m. la Londra, cinci la New York cînd în sfîrşit reuşi să-l sune pe Matt.

– Cum a mers repetiţia? a fost prima lui întrebare.

– Foarte bine. Sînt actori buni. Serioşi, adevăraţi profesionişti. Nu-i povesti despre aplauze; era ceva între ea şi colegii ei din teatru. Pînă şi Matt era exclus din această relaţie.

– Decorurile sînt grozave, spuse ea. Chiar mai bune decît originalele. Matt, am auzit bine cînd mi-ai spus că noua versiune a lui Henry este extraordinară?

– Cred că am folosit cuvîntul fantastică. Este, într-adevăr. Şi mult mai uşor de citit, acum că e bătută la maşină. Am trimis cîteva copii unor îngeri posibili. Verific legăturile aeriene pentru a-ţi trimite o copie cît mai repede. Ar fi un pachet prea mare pentru a-l trimite prin poştă.

Ea şovăi o clipă, apoi luă taurul de coarne.

– Ascultă, mi-a venit o idee...

– Ce fel de idee?

– Cel mai sigur şi mai rapid mod ca textul să ajungă aici ar fi să-l aduci tu. Ai şi tu nevoie de o mică vacanţă, Matt. De ce n-ai veni la Londra pentru cîteva

zile?

El ezită.

– Nu ştiu. Nu m-am gîndit la aşa ceva.

– Fireşte că nu te-ai gîndit, ţi-am propus doar. Poţi s-o laşi pe Patsy? E singurul lucru pe care nu ştiu dacă poţi să-l faci.

– Da, nu e o problemă. Starea lui Patsy e stabilă deocamdată, iar femeia care stă cu ea e foarte bună, se îngrijeşte de ea de mai mulţi ani. Dar, Juffie, ascultă...

– Da?

– Nimic, spuse el după cîteva secunde. Fir-ar să fie, vin.

Sosi sîmbătă seara. Juffie îl întîmpină la aeroport. Se aştepta ca el să privească în jur căutîndu-l pe Paul. Nu-i spuse că soţul ei nu mai era cu ea în Londra, că se reîntorsese la New York. Nu-i spuse nimic pentru că era sigură că l-ar fi făcut să renunţe la călătorie.

Însă el nu spuse nimic despre Paul. Se aflau pe bancheta din spate a unui taxi îndreptîndu-se spre Londra. Matt era pentru prima oară în Anglia, însă nu *era nimic de văzut pe această porţiune a drumului.* Matt nu privea pe fereastră. O privea doar pe ea.

– Arăţi minunat. Nu te-am văzut niciodată arătînd mai bine.

– Probabil că Londra îmi prieşte. Ştii că repetiţiile îmi fac bine. Chiar dacă e vorba de o reluare.

– Dar tu nu le *vei oferi o reluare* a interpretării tale, nu-i aşa?

– Mă cunoşti doar. Pe deasupra, i-am promis un

succes răsunător lui Jack. Face parte din înţelegerea noastră. Sper să mă ajute criticii şi publicul.

Îi rezervase o cameră la hotelul.

– O.K.? întrebă ea cînd au ajuns în Park Lane şi s-au oprit în faţa clădirii vechi şi elegante. Peste drum e Hyde Park.

– Foarte O.K., spuse el. Iar în hol adăugă în şoaptă: Nu-i rău pentru un puşti crescut pe strada Patruzeci şi nouă.

Se înregistră şi i se spuse că avea o cameră la etajul patru cu vedere spre parc.

– Eu sînt la cinci, îl informă Juffie. Şi am uitat să-ţi spun, dar am rămas singură. Paul a trebuit să plece luni la New York.

– Ştiu, zise el ridicîndu-şi servieta şi aşteptînd ca un băiat să-i ia valiza. Marţi ne-am întîlnit întîmplător. Am luat amîndoi prînzul la *Joe Madden's*. Nu o privi.

– Ah, înţeleg. Nici ea nu-l privi. Textele sînt acolo? Arătă spre servieta lui.

– Da. Unul pentru tine şi unul pentru Jack.

Juffie îl citi pe al ei în noaptea aceea, în pat după ce luase cina cu Maft la restaurantul hotelului. Discutaseră doar despre contractul ei în cele patru săptămîni de reprezentaţii cu *Delilah*, şi despre cîteva roluri care îi fuseseră oferite în New York dar pe care nu le dorea, şi despre faptul că Matt era pe cale să obţină douăzeci de mii de dolari de la un investitor posibil pe care îl abordase în legătură cu *When Morning Comes*. Şi îi spuse din nou că Henry făcuse o treabă excelentă cu noua formă a piesei.

Acum, citind singură în patul dublu din camera în

roz şi gri de la hotelul *Dorchester*, Juffie îl aprobă în întregime. Era măgnifică. Henry era un geniu. Adormi în cele din urmă cu textul lîngă ea şi dormi toată noaptea cu degetele pe pagini.

Delilah avu premiera la teatrul *Garrick*, miercuri, 15 iunie. Jack reuşise ca în ultima săptămînă să-i organizeze o mare campanie publicitară. *„Pentru o singură lună, Juffie Kane în rolul pe care l-a creat pe Broadway"* iar numele ei era singurul care apărea pe afişul teatrului. Pentru premieră toate biletele se vînduseră, însă de-a lungul întregului act întîi Juffie avu o senzaţie de slăbiciune care o făcea să o doară stomacul.

Sala nu reacţiona aşa cum ar fi trebuit. Fusese prevenită în privinţa publicului englez. Se spunea că era mai rece decît cel din New York, mai greu de mulţumit pentru că erau răsfăţaţi de o abundenţă de piese de calitate la preţuri acceptabile. Dar i se mai spusese că acelaşi public admira şarja, umorul de calitate şi farsa reuşită. În scurta pauză dinaintea actului doi Juffie îl întrebă neliniştită pe regizorul englez:

– Ascultă, crezi că nu înţeleg ce spun? Accentul meu e prea pronunţat?

Îşi făcuseră probleme din această cauză, şi încercaseră cîteva schimbări în timpul celor cîtorva repetiţii.

– Puţin doar, spuse el. Juffie crezu că vede o umbră de teamă pe chipul lui.

– În regulă. Nu te necăji. Lasă totul în seama mea.

La începutul celui de-al doilea act rotunji şi mai

mult vocalele şi lăsă unele cuvinte să fie auzite clar în loc să le înghesuie în cele care urmau. Simţi cum sala se încălzeşte, cum publicul reacţionează. Pînă ajunse la faimoasa replică „E cineva aici care vrea un pic de nani-nani?" toţi rîdeau în hohote.

Erau aproape singuri. Din cînd în cînd cîte un taxi trecea în viteză, iar cîte un pieton îi depăşea pornind într-o direcţie sau în alta, dar toată lumea părea să se grăbească spre o ţintă anume. Erau singurii care se plimbau atît de tîrziu. Pe o parte a bulevardului care nu era mărginită de Tamisa se afla o zonă verde. Pe un indicator era scris: GRĂDINILE EMBANMENT.

În micul parc se aflau mai multe statui şi ei trecură de la una la alta.

– Cel puţin astea au supravieţuit bombardamentelor. E uluitor cît de mult moloz s-a adunat. Mai ales dacă îţi dai seama că au curăţat deja zonele unde au căzut bombele.

– E lucrul care mi se pare cel mai îngrozitor în Londra, raţionalizările şi toate mărturiile războiului. Însă aici este o pădure fermecată dintr-o ţară de basm, adăugă ea încet. Ascultă, se aude muzică.

Au ascultat şi era într-adevăr muzică. O orchestră care cînta muzică de dans.

– E Glenn Miller, Tuxedo Junction, spuse Juffie. Nu a fost ucis aici în timpul războiului?

– În Canalul Mînecii. Dar nu cred ca asta să fie

stația lui. Cred că e un radio pus lîngă o fereastră deschisă.

– Îmi strici tot cheful. Însă zîmbi spunîndu-i-o. Matt, dansează cu mine. Veni în brațele lui.

El o îmbrățișă o clipă, dar nu se mișcă.

– Nu știu să dansez, mărturisi el. E ceva ce n-am reușit să învăț luptîndu-mă să ies din sărăcie.

– E ușor. Îți arăt eu. Îi aranjă brațele. O.K., așa. Îl conduse făcînd pași simpli. Ritmul lui Glenn Miller e ușor de urmat, spuse ea. E așa de simplu. Bine, te descurci. Prinzi repede.

Brusc muzica încetă, deși cîntecul nu se terminase.

– Probabil că cineva a închis fereastra, spuse Matt. Rămase cu brațele în jurul taliei ei, privind în jos spre chipul ei luminat de lună. Juffie își lăsă fața pe materialul aspru al jachetei lui de tweed. Cred că ar trebui să plecăm de aici, șopti el. Dar nu-i dădu drumul.

– Nu, ascultă. Se aude din nou muzică. N-au închis fereastra, au schimbat doar postul.

De data asta se auzea un vals.

– Strauss, spuse Juffie. Și ăsta e ușor. Haide, ai mai văzut în o mie de filme. Imaginează-ți că ești Fred Astaire, iar eu sînt Ginger Rogers.

O învîrti prin micul parc, iar impermeabilul flutura în spatele lor de parcă ar fi fost o rochie de bal. Se roteau tot mai repede, urmînd un ritm al lor, fără nici o legătură cu viorile din depărtare.

– Amețesc, spuse Juffie rîzînd. Și în timp ce buzele ei erau întredeschise el se aplecă și o sărută.

Cîteva minute mai tîrziu erau pe bancheta din spate a unui taxi, deşi nici unul nu spusese că ar fi vremea să se întoarcă la hotel. Geamul care despărţea pasagerii de şofer era închis, nu-i vedea nimeni, dar el nu o mai sărută. Nici nu vorbeau, doar se ţineau de mînă pînă ajunseră în Park Lane. La recepţie îşi luară amîndoi cheile, dar Matt nu coborî din ascensor la etajul patru. Urcă cu ea pînă la cinci, îi luă cheia din mîinile care-i tremurau şi descuie uşa.

O cameristă desfăcuse patul şi pusese pe el cămaşa de noapte a lui Juffie de un albastru deschis. Matt o lăsă lîngă uşă, se îndreptă spre ferestre şi trase draperiile. Lumina lunii se revărsă în cameră. Veni lîngă ea, îşi puse mîinile de-o parte şi de alta a feţei ei, ridicîndu-i-o în sus, îşi aplecă faţa şi îşi lipi buzele de ale ei. După multe secunde, o privi în ochi.

– Juffie, da?

– Da, şopti ea. Dumnezeule, Matt, da, da, da...

La răsăritul soarelui, la fel de dezarmant ca şi apusul lent, Juffie se întoarse, se sprijini într-un cot şi îl urmări dormind. Părul drept de culoarea nisipului era uşor răvăşit, faţa prea slabă se detaşa dintr-o adîncitură îngustă de pe pernele albe şi prea mari ale hotelului. Nu era un bărbat frumos, dar ei i se părea minunat. Ah, Rosie, îşi zise ea, nu fi supărată pe mine. Ştiu că n-am respectat regulile tale, dar a fost doar de data asta.

Înţelesese încă de la început. În timp ce o săruta şi o strîngea la piept şi în timp ce ea îşi scotea hainele oferindu-se în întregime atingerii lui, posedării lui, înţelesese. Cînd în sfîrşit se află în ea, umplînd acel gol din centrul fiinţei ei sculptat de-a lungul anilor de cunoaşterea şi necunoaşterea lui, înţelesese. În orele de mîngîiere şi plăcere presărate de rîsul descoperirii, înţelese. Era un moment în afara timpului, o călătorie trecătoare spre un ţărm îndepărtat unde nici unul din ei nu ar fi acasă, şi nici nu ar putea cere să rămînă.

Matt deschise ochii şi privi în ai ei.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa. Se aplecă şi îl sărută pe buze. Te iubesc.

– Te iubesc. Şi-o apropie pentru un nou sărut, apoi se îndepărtă. Ar fi mai bine să plec. Îţi vor aduce în curînd micul dejun.

– Mai e timp destul, e doar şase. Oricum, nu are importanţă. Sîntem la mare distanţă de New York, nimeni nu ne cunoaşte şi nimănui nu-i pasă.

– Eşti Juffie Kane, toată lumea te cunoaşte. Iar mie îmi pasă.

Se ridică şi intră în baie, iar ea auzi apa curgînd. Cînd ieşi, purta pantalonii pe care îi trăsese jos atît de repede în seara trecută, cămaşa şi cravata.

– Ai uitat ceva, spuse Juffie.

El se privi.

– Ce?

– Eşti desculţ.

Zîmbi, se aşeză şi îşi puse ciorapii şi pantofii.

– Aşa e mai bine? întrebă el după ce legă şi

ultimul şiret.

– Depinde. Eu te prefer gol puşcă.

Matt se apropie de pat, se aşează lîngă ea mîngîind-o pe obraz.

– Nu m-am gîndit că ar putea exista o ultimă noapte, dar sînt fericit că s-a întîmplat aşa.

– Nu? Nu te-ai gîndit că se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu? Eu cred că da, Matt. Cred că ştiai la fel de bine ca şi mine că e ceva inevitabil. De aceea ai venit, ştiind bine că Paul nu este aici.

El nu-i răspunse imediat. Pînă la urmă dădu din cap.

– Da, poate că am ştiut. Eşti dureros de cinstită, presupun că e o virtute.

– Nu întotdeauna, spuse Juffie. Şi nu sînt mereu învingătoare în jocul de-a adevărul. Dar nu vreau între noi doi nici minciuni, nici adevăruri spuse pe jumătate. Şi, mult mai important, nu accept ca totul să se destrame din cauza vinovăţiei. Amîndoi ştim cum trebuie să fie, că noaptea trecută a fost deosebită, o piesă într-un act cu o singură reprezentaţie şi fără bisuri. Şi ziua de astăzi poate fi deosebită. E ziua noastră, Matt. Avem dreptul să facem indiferent ce dorim cu ea, singura pe care o vom avea vreodată. Vrei într-adevăr să pleci şi să strici totul?

El îi aruncă o privire lungă.

– Ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Era şase şi cincisprezece.

– Avem aproape douăsprezece ore. Aşa că vrei să-ţi scoţi afurisita aia de cămaşă şi de cravată şi să te întorci în pat?

Nu era un amant de talie mondială, nu ca Paul. Nu avea nici inventivitatea, nici controlul, combinate cu degajarea unui adept al plăcerilor, ale bărbatului cu care era căsătorită. Dar era bărbatul pe care îl iubea. Se desfăta în sinceritatea lui, în totala lipsă de artificii, în dimensiunile aproape primitive ale pasiunii pentru ea. Şi a ei pentru el.

Pe la prînz erau sătui de dragoste şi lihniţi de foame. Au împărţit micul dejun frugal adus pe o tavă pentru Juffie. Bînd fiecare cîte o ceaşcă de cafea neagră şi rece şi ciugulind dintr-o singură felie de pîine prăjită.

– Fără unt? întrebă Matt. Fără gem? Unde sîntem, în Siberia?

– Mănînc foarte puţin cînd lucrez. Trebuie să rămîn slabă şi flămîndă precum Cassius. Dar nu şi astăzi. Mi-e o foame de lup. Hai să mergem şi să luăm cel mai gustos şi mai tradiţional prînz englezesc pe care îl putem găsi.

În timpul lunii pe care Juffie o petrecu în Anglia Paul o sună aproape în fiecare zi. Părea că se simte mai bine. Starea de spirit pe care o avusese înainte de a pleca la New York se pare că dispăruse. Îl suna pe tatăl ei o dată pe săptămînă şi pe Karen de două ori. Myer era vesel şi stăruia că se simte mult mai bine fiind încîntat că lucrurile mergeau din nou bine pentru ea. De Karen era mai puţin sigură.

– Ce mai faci? întrebă Juffie. Adică, ce faci cu adevărat?

– Sînt bine. Mă descurc. Nu-ţi mai face probleme pentru mine.

– Te-ai întîlnit cu Hanrihan?

– Nu vorbi prostii, de ce m-aş întîlni cu el? E însurat.

– Mă întrebam doar. Apartamentul tău e lîngă al lui, nu-i aşa?

– Nu e departe.

– Karen. Mută-te de acolo. Găseşte-ţi un alt loc în care să trăieşti. Un nou apartament e exact lucrul de care ai nevoie.

– Nu am timp să caut un alt apartament. Poate în timpul verii cînd nu voi mai preda. Cum merg treburile prin Londra?

– Bine. Excelent. Ascultă, ţi-ai mai tuns părul?

– Încă nu. O voi face probabil săptămîna viitoare.

– Cred că nu-ţi mai stă nicicum. Du-te la coafor. Făcu o pauză. Vorbesc ca Leah şi Rosie, nu-i aşa?

– Puţin.

– E doar pentru că îmi fac probleme pentru tine.

– Ştiu, Juffie. Şi îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi. Dar nu fi neliniştită din cauza mea. Sînt bine.

Erau cuvintele potrivite dar era ceva în vocea ei atunci cînd le rosti, un fel de distanţare care lui Juffie i se păru îngrozitor de tulburătoare. De fiecare dată cînd închidea telefonul după ce vorbise cu Karen simţea un fior trecîndu-i pe şira spinării. Ştia în adîncul sufletului ei că Karen încă se plimba periculos de

aproape de prăpastie.

Viaţa lui Juffie era prea ocupată şi prea plină pentru a-şi permite să mediteze la starea lui Karen. Trebuia să o pună deoparte pe Karen şi problemele ei pînă ajungea acasă şi va putea face ceva. Şi reuşi. Aşa cum şi-l scoase din minte pe Matt şi timpul magic pe care îl petrecuseră împreună. Fă-ţi meseria, Juffie. Bucură-te că eşti din nou pe scenă. Fii recunoscătoare că Jack este pe zi ce trece tot mai entuziasmat de noua piesă. Viitorul va fi minunat, iar prezentul este destul de bun. Ce naiba mai vrei?

La 14 iulie jucă *Delilah* pentru ultima oară. Actriţa pe care o aşteptau preluă rolul lui Juffie, iar ea plecă cu avionul acasă. Al doilea aeroport construit în oraş în 1942 funcţiona la întreaga capacitate. La *Idlewild* aterizau cursele internaţionale. Paul o întîmpină acolo într-o seară de marţi.

– Lasă-mă să mă uit la tine. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi o cercetă atent, apoi o strînse în braţe. Arăţi fantastic. *Mon Dieu, chérie,* mi-a fost atît de dor de tine.

– Şi tu mi-ai lipsit, spuse ea. Nu-şi permise să se gîndească la aceste cuvinte ca la un răspuns mecanic.

– Să vezi ce s-a întîmplat în jurul nostru, îi spuse el în taxiul care îi ducea în Manhattan. Totul se transformă atît de repede că nu mai ştii ce vei vedea pe fereastră cînd te trezeşti dimineaţa.

– Se transformă în ce fel?

– În bine. De cînd au desfinţat El fiecare constructor din New York vrea să cumpere ceva pe

Second şi Third Avenues. Am ajuns un cartier la modă.

Juffie privi pe geamul taxiului la zona Queens, încă foarte rurală.

– Aeroportul ăsta nu l-au construit tocmai într-o zonă la modă, nu-i aşa? Ajungem acasă în patruzeci şi cinci de minute după ce ocolim toate cîmpurile de cartofi.

– Ai să vezi, spuse Paul. Se va schimba şi zona asta. Cu aeroportul aici va fi inevitabil. Aş vrea să am bani ca să pot face nişte speculaţii cu pămîntul.

– Nu fi lacom, te descurci şi aşa destul de bine. Apoi se gîndi la ce spuse. Paul, ai din nou probleme cu banii?

– Nu, nici vorbă. Totul e la limită, dar n-am depăşit nimic. E ceva obişnuit în afacerile cu care mă ocup. Văzu teama din ochii ei şi ştiu ce anume o înspăimînta. E în regulă. Nu am luat nici un împrumut nelegal. Tratez doar cu băncile acum.

Îi trecuse prin minte să-l întrebe dacă nu vrea să investească în *When Morning Comes*, să devină unul din îngerii viitorului ei spectacol. Cu Jack Fine ca producător nu ar ezita să recomande oricui o investiţie în noua piesă. Ei, poate că îl va întreba. Mai tîrziu, cînd se va lămuri mai bine cum stăteau lucrurile. Acum nu era momentul potrivit. Zîmbi şi îşi puse mîna peste a lui.

Aceeaşi mînă tremura a doua zi cînd îi telefonă lui Matt. Se întîmplă să răspundă chiar el, probabil secretara nu era în birou.

– Varley la telefon.

Aşa de distant. Şi totuşi vocea lui o făcea să se înfioare. Îi vedea gura formînd cuvintele, acele buze subţiri, mobile care satisfăceau dorinţe primordiale în ea, cu mult peste cele fizice.

– Aici Kane, spuse ea imitîndu-i tonul. Ce mai faci, iubirea mea?

Trecu o secundă sau două înainte ca el să-i răspundă.

– Bine, Juffie. Mă bucur că te-ai întors. Cum a fost călătoria?

Tot distant, acel moment de pauză existase doar ca să se poată controla, şi ea să-şi amintească că nimic nu se schimbase. Erau impresar şi client, buni prieteni şi nu puteau fi nimic mai mult. Juffie înghiţi greu şi îi dădu replica.

– Plăcută, dacă îţi plac avioanele, dar mie nu-mi plac. L-am văzut pe Jack înainte să plec. Se va întoarce peste cîteva săptămîni după ce noua Delilah îşi va găsi locul în piesă. Mi-a spus că a aranjat cu *Lyceum*.

– Aşa am auzit şi eu, spuse Matt. Juffie, ştii că au cerut o garanţie de şaptezeci de mii şi Jack a plătit-o din buzunarul său?

– Dumnezeule! Nu, nu am ştiut. N-a suflat nici un cuvînt.

– N-am auzit să mai fi făcut aşa ceva pînă acum. Arată cît de multă încredere are în tine.

După ce închise se duse în baie şi trase o porţie zdravănă de plîns. Zece minute de urlete disperate pentru că aici în New York amărăciunea provocată de tot ce nu aveau, de tot ce ar fi putut să fie, era de un

milion de ori mai durereoasă decît i se păruse într-un oraş străin, unde trăiseră într-o lume puţin ciudată şi astfel ireală. Apoi îşi suflă nasul, îşi spălă faţa şi îşi adună forţa pe care trebuia să o aibă, pe care ştia că o are. Se terminase înainte ca măcar să înceapă şi aşa şi trebuia să rămînă. O.K., ai grijă ce faci cu viaţa ta. Gîndeşte-te la incredibilul gest al lui Jack. Şaptezeci şi cinci de mii de dolari din propriul buzunar.

Juffie se gîndi la asta toată dimineaţa. Îşi dădu seama de ceva ce pînă acum nu-i trecuse prin minte. Pentru prima oară în cariera ei era implicată într-un spectacol chiar de la începutul lui şi nu luase în considerare ideea de a-şi investi propriii bani. Pentru că nu avea bani. În vremuri bune sau rele cheltuise întotdeauna tot ce cîştigase. Mai era şi Paul, fireşte. Şi urma să vorbească cu el, dar era ceva diferit.

Se plimba prin dormitor, încercînd să-şi imagineze o cale prin care să facă rost de capital pentru a-şi sprijini propriul spectacol. După zece minute, reduse posibilităţile la două. Avea apartamentul şi bijuteriile. Apartamentul mai avea încă o ipotecă de şaizeci şi ceva de mii de dolari, care probabil putea fi reipotecată. Cartierul era în plină extindere, exact cum îi spusese Paul. Însă aranjamentele cu banca vor cere mai mult timp. Cu bijuteriile va rezolva mult mai repede.

Peste o oră era în drum spre magazinul lui Phil Wineberg din Fuller Bilding de pe Madison Avenue. Wineberg era bijutier, dar nu se ocupa de vînzarea cu amănuntul. Cumpăra şi vindea doar pentru clienţi

deosebiţi. Foarte mulţi, ca Paul şi ea, veneau la Wineberg cînd aveau nevoie de evaluare pentru asigurarea bijuteriilor. Aduceau un sul de bijuterii învelite în catifea pe care-l desfăceau în faţa omului considerat a fi unul dintre cei mai vestiţi experţi în bijuterii din întreg oraşul, aşa cum făcuse şi Juffie în acea zi.

Erau singuri în biroul din magazinul lui de la etajul trei, iar Juffie îi vorbi foarte deschis.

– Urmează să joc într-un nou spectacol, domnule Wineberg, şi e nevoie de o imensă sumă de bani. Aş vrea să contribui şi eu cu banii mei şi singurul mod în care o pot face este să-mi vînd bijuteriile sau să le amanetez, poate. Fireşte, aş prefera aşa dacă aş primi destui bani. N-aş vrea să pierd bijuteriile pentru totdeauna.

– Cînd veţi putea rambursa împrumutul, doamnă Dumont? El o numea doar aşa. Nu era ceva surprinzător, de obicei venea aici însoţită de Paul.

– Între nouă luni şi un an, spuse Juffie. Premiera va avea loc în ianuarie. Vor trece cîteva luni pînă cînd investitorii vor avea vreun profit.

– Dacă reprezentaţia va continua cîteva luni. Bijutierul zîmbi. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar un spectacol pe Broadway nu are renumele de a fi o investiţie sigură.

– De obicei nu, fu Juffie de acord. Îi zîmbi şi ea. Dar eu voi juca rolul principal, domnule Wineberg, şi încă n-am jucat în nici o piesă care să nu fi avut succes. Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar destul de adevărat pentru urechile bijutierului.

– Hm... Să vedem ce ne puteţi oferi drept garanţie.

Scoase pachetul învelit în catifea.

– De cînd am plecat de acasă mi s-a părut că văd la tot pasul hoţi de poşete.

El înălţă din umeri nepăsător.

– Nu trebuia să vă faceţi probleme. Totul este asigurat.

Ei, ea de ce nu se gîndise la asta? Ar fi fost mai puţin nervoasă în taxiul care o adusese de pe strada Cincizeci şi nouă.

Bijutierul întinse pe masa lui de birou o bucată de catifea neagră. Ea îşi desfăcu cu grijă pachetul.

– Soţul meu mi-a oferit aceste perle ca dar de nuntă. Le-aţi evaluat la cinci mii, iar cerceii cu diamante valorează două mii, inelul cu diamant opt şi mai am cerceii cu smaralde. Dacă-mi aduc bine aminte i-aţi evaluat la unsprezece mii.

Omul privi la obiectele de pe catifea, apoi la ea, apoi din nou la bijuterii. Îşi trecu degetele peste perle şi smaralde, apoi le puse deoparte.

– Folosind diamantele ca garanţie aş putea să vă împrumut cinci mii cu un procent de nouă la sută pe o perioadă de un an. Ceea ce e foarte generos. Niciodată nu obţii adevăratul preţ atunci cînd vinzi pietre preţioase. De obicei se vînd în grabă, iar pentru acestea nu veţi obţine mai mult de trei, poate patru mii de dolari.

– Păi, spuse Juffie încet. Cinci mii ar fi un început. Şi perlele? Smaraldele? Sînt cele mai valoroase lucruri pe care le posed.

El îşi trecu din nou degetele peste ele, apoi oftă.

– Doamnă Dumont, acestea sînt fără valoare.

– Fără valoare! Nu înţeleg.

– Sînt copii. Îmi pare rău, mă aşteptam ca domnul Dumont să vă fi spus. Mi le-a adus cam cu o lună în urmă, a vîndut originalele şi a făcut aceste copii. A obţinut nouă mii de dolari din acest aranjament.

– Cum ai aflat? o întrebă şi vocea îi era monotonă.

– Le-am dus la Wineberg pentru că am vrut să obţin un împrumut ca să pun şi eu bani în acest spectacol. El mi-a spus. Asta mă doare cel mai mult, Paul. De ce nu mi-ai spus? În regulă, am înţeles că acum nu ai bani. Aşa cum ai spus este ceva normal în afacerile pe care le faci. Iar perlele şi smaraldele erau aici. Diamantele erau cu mine la Londra. Înţeleg toate astea. Nu înţeleg însă de ce nu mi-ai spus.

– N-am putut. Se îndreptă spre bar şi îşi turnă un pahar de coniac.

– Şi de ce dracu' n-ai putut? Crezi că aş fi spus nu? Eşti soţul meu. Dacă ai nevoie de bani şi eu te pot ajuta, atunci te ajut. Astea sînt regulile, aşa se joacă acest joc.

El o privi peste marginea paharului.

– Şi e un joc pentru tine, Juffie? Asta e căsătoria pentru tine, un joc?

– Ştii bine la ce m-am referit. Paul, ascultă, părinţii mei...

– Ah, da, sfînta Rosie şi nobilul Myer. Cea mai

fericită căsnicie din întreaga lume. Opreşte-te, Juffie. M-am săturat să tot aud poveşti despre căsătoria grozavă a părinţilor tăi. Nu are nici o legătură cu noi. În primul rînd, aveau un copil. În al doilea rînd, nu mi-o imaginez pe scumpa de Rosie înşelîndu-şi soţul. Dar ea nu a fost o actriţă faimoasă şi nu a avut un impresar, aşa că probabil nu i s-a oferit această şansă.

Ea îl privea ţintă, incapabilă să-i răspundă. Existau mai multe fraze posibile. Ar găsi dialogul pentru această scenă în vreo zece piese. Totuşi, nimic nu i se părea potrivit. Nu în acest moment.

– Ascultă, spuse el după un timp. Nu face mutra asta. N-am vrut să-ţi reproşez nimic. Doi tipi te-au văzut pe tine şi pe Matt luînd prînzul într-un restaurant din Londra. Mi-au povestit şi felul cum au prezentat ei lucrurile... Arătaţi ca doi amanţi. La asta s-au referit. Şi l-am văzut pe Matt săptămîna trecută, şi de vreo două ori în săptămîna dinainte. Nu mi-a spus că a fost la Londra, iar tu n-ai amintit că ar fi venit să te vadă. Aşa că am dedus singur.

– Matt e impresarul meu.

– Ştiu, ţi-am spus deja asta.

– Paul, eu...

– Nu, o opri el. Nu vorbi despre asta, nu nega şi nu confirma. Nu vreau să aud. Juffie, îmi pare rău în legătură cu bijuteriile. Am avut urgent nevoie de cîteva mii de dolari şi n-am reuşit să-i procur altfel. Îţi voi cumpăra altele de îndată ce va începe turneul cu D'Oyly Carte.

– Nu-mi pasă de bijuterii, şopti ea. Gîtul i se

uscase. Nu exista nici un motiv, pentru că nu strigau unul la altul. Doar că se întîmplase. Ca atunci cînd juca. Gîtul parcă îi era acoperit de şmirghel.

Veni lîngă ea, se aşeză pe braţul scaunului pe care stătea ea şi îi luă faţa în mîini.

– Juffie, ascultă-mă. Te ador. Pot ierta orice cît timp rămîi lîngă mine. Singurul lucru pe care mi-l doresc este un copil. Copilul nostru. Cînd, Juffie? Ai spus că atunci cînd cariera îţi va fi din nou în ascensiune. Ei, este, deci cînd?

Acum, ar fi vrut ea să spună. În clipa aceasta. Du-mă în dormitor şi regulează-mă dracului, nu mai folosi nimic, şi vom face un copil. Pentru că ţi-o datorez. Am încălcat legile. Dar nu putu să i-o spună.

– Jack Fine a pus şaptezeci de mii de dolari garanţie pentru teatrul *Lyceum*. A făcut-o pentru că crede în mine şi în această piesă. Nu-l pot dezamăgi, Paul. Nu pot fi însărcinată în ianuarie.

– Cînd ? întrebă el din nou.

– Cînd spectacolul va fi un succes şi biletele se vor vinde. Cînd va ajunge un triumf răsunător şi mă vor putea înlocui fără să piardă publicul. Şi va fi, Paul. Nu c doar un vis. Este într-adevăr o piesă extraordinară şi dacă reuşim să o punem în scenă, vom da lovitura.

Cîteva secunde lungi el se uită direct în ochii ei.

– Cînd spectacolul va fi o reuşită. E o promisiune, Juffie? O promisiune solemnă?

– Da. Da, este. Promit. Lasă-mă şase luni în *When Morning Comes*, apoi vom face un copil. Sarcina nu se va vedea în primele trei sau patru luni, aşa că voi

putea să joc un an întreg. Este destul. Promit, Paul, repetă ea.

– *Bien*, accept această promisiune. Se apleacă şi o sărută. Nu crezi că ar trebui să exersăm puţin această promisiune? Să facem... cum ziceţi voi, un şnur?

În timp ce îl urma în dormitor Juffie se gîndi că de fapt el nu-i explicase de ce anume avusese nevoie de bani. Şi era foarte ciudat că nu-i spusese ce intenţiona să facă cu ei.

Juffie ipotecă din nou apartamentul pentru suma de douăzeci şi cinci de mii de dolari. A fost uşor, aşa cum îşi imaginase că va fi. Avea credit la bancă şi nu întîrziase niciodată cu plata ratei pentru apartament, iar cartierul lor devenise o excelentă investiţie. Îi mărturisi lui Paul ce vrea să facă şi că banii vor intra în noul spectacol. El spuse că nu avea nimic împotrivă şi că ea putea face orice dorea. În fond, apartamentul era al ei. Ea îl cumpărase şi era tot pe numele ei.

Capitolul 14

Ideea îi veni lui Karen pe la mijlocul lui iunie, după ce Juffie îi telefonase din Londra şi îi propuse să-şi găsească un alt apartament. Karen ajunse la concluzia că era o prostie, apartamentul de pe Commonwealth Avenue din Brighton îi convenea perfect. Singurul motiv pentru care Juffie dorea ca ea să se mute era că se afla la două străzi de casa lui Bernard de pe Brighton Avenue.

Ceea ce Juffie nu ştia era că Karen nu era obligată să treacă pe Brighton Avenue, doar dacă voia asta. Troleibuzul trecea chiar prin faţa blocului ei, ducînd-o

pînă la stația de metrou din Park Street în Boston, și de acolo avea legături la toate cele trei locuri de muncă ale ei. Așa că era o prostie să se mute. Însă Juffie avea dreptate într-o privință; o schimbare i-ar fi prins bine. Și asta îi dădu ideea că își va redecora apartamentul, îl va zugrăvi singură și va cumpăra altă mobilă.

Avea depuși la bancă două mii de dolari. Probabil îi vor ajunge, dar nu voia să rămînă fără nici un ban. Va cere un împrumut de la bancă și îl va plăti timp de un an. Nu putea fi ceva dificil.

Nu era. Completă formulare, afirmînd că dorea să împrumute trei mii de dolari pe o perioadă de un an pentru a-și cumpăra mobilă, și își înșiră titlurile și locurile de muncă și cît de mult cîștiga: unsprezece mii pe an dacă se adunau salariile de la cele trei slujbe ale ei. Zece zile mai tîrziu Banca Shawmut din Boston depuse trei mii de dolari în contul ei bancar.

Karen lăsă banii acolo cam trei săptămîni înainte de a face ceva cu ei. La casa de ajutorare avea mult de lucru la un proiect care se ocupa de bandele de pe străzi și, dintr-un motiv sau altul, avea un număr mult mai mare de pacienți la spital. Doar cu ocazia weekend-ului lung de la 4 Iulie se hotărî să cumpere vopsea și să se apuce de zugrăvit. Așa că, era într-o zi de marți, doi iulie, ora patru p.m. se îndreptă spre magazinul de chimicale de pe Brighton Avenue. Trebuiau să fie de toate la acel magazin; era cel mai apropiat de apartamentul ei, iar bidoanele de vopsea erau grele.

Examina culorile cînd Gloria Hanrihan, născută Finkelstein, intră în magazin. Tocmai se hotărîse pentru un crem de culoarea untului pentru pereţii camerelor şi roz în bucătărie. Notase culorile şi codurile lor, pentru a fi cît mai eficientă cînd îi va face comanda vînzătorului. Îşi punea creionul în poşetă cînd îl auzi pe vînzător spunînd:

– Bună, doamnă Hanrihan, cu ce vă pot ajuta?

Bernard se căsătorise cu ea doar de două luni, dar vînzătorii din cartier ştiau deja cine era ea. Şi se părea că şi ea îi cunoaşte.

– Bună, Johnny, am neapărată nevoie de încă trei din paharele acelea roz de suc, atît de drăguţe. Ştii, de care am cumpărat ieri.

Karen fusese amanta lui Bernard timp de aproape opt ani, dar nu ştia că vînzătorul de la chimicale se numea Johnny... nici că în casa lui Bernard lipseau paharele roz de suc.

Se răsuci încet pentru a vedea, dar a nu fi văzută. Gloria se afla lîngă casa de marcat. Părul blond îi era împletit în codiţe. Codiţe! Ca o mucoasă de zece ani. Dar nu exista nimic copilăresc în corpul Gloriei. Purta pantaloni scurţi şi un tricou. Sînii îi erau enormi. Mai că se revărsau din materialul de bumbac roz. Avea înfăţişarea unei litere S. Fesele formau o rotunjime voluptuoasă la spate echilibrînd povara din faţă. Vînzătorul se întoarse de undeva din spate.

– La astea vă gîndeaţi?

– Da, exact. Sînt drăguţe, nu-i aşa? Arată foarte frumos dacă serveşti suc de roşii în ele. Am cumpărat doar şase, însă profesorul Hanrihan a invitat şapte

prieteni pentru un *barbecue*[1] sîmbătă. Şi cu noi doi vom fi nouă în total, aşa că mai am nevoie de trei.

Johnny ascultă această revărsare de informaţii, dădu din cap şi aşteptă ca Gloria să extragă doi dolari din buzunar. Pantalonii scurţi erau aşa de strîmţi, încît abia putu să-şi vîre degetele în buzunar. Pînă la urmă reuşi, el luă cele două bancnote şi îi dădu restul, înveli paharele în hîrtie maron şi i le întinse. Gloria se aplecă spre grămada de plase de la picioarele ei. Gestul primejdui siguranţa sînilor.

– Le voi înghesui aici, spuse Gloria. N-am nevoie de încă o plasă. Vîrî paharele roz între o varză şi două franzele lungi. Sper că n-am uitat nimic pentru acest *barbecue.* Profesorul Hanrihan e foarte pretenţios cînd e vorba de petreceri. Totul trebuie pregătit cu foarte mare grijă.

Nu, îşi zise Karen. Bernard nu e pretenţios în privinţa petrecerilor, el nu dă petreceri. Niciodată. În opt ani n-au dat nici măcar o petrecere pentru prieteni. Bernard ar fi spus că e prilej de conversaţie stupidă. Şi apoi, ei nu aveau prieteni; date fiind circumstanţele, prietenii ar fi însemnat o indiscreţie. O urmări pe Gloria plecînd din magazin.

Vînzătorul se întoarse spre ea şi privi silueta ei aflată în umbră.

– Aţi găsit culorile, domnişoară? Vă pot ajuta cu ceva?

Karen se holbă la el de parcă ar fi fost de pe o altă

1. Petrecere la care se serveşte carne friptă la grătar

planetă. Apoi clătină din cap şi ieşi afară.

Avea un televizor alb-negru în sufragerie şi cînd ajunse acasă îl deschise şi se aşeză în faţa lui. Nu văzu nimic, dar rămase acolo pînă la încheierea transmisiunii cînd un preot spuse o rugăciune şi se cîntă imnul naţional prezentîndu-se imaginea unui drapel care flutura în vînt. După aceea se duse în baie şi se spălă pe faţă şi pe dinţi. Apoi urcă cele patru trepte care duceau în dormitor, trase cuvertura de pe pat, o împături frumos şi se întinse.

Poate că adormise în timpul nopţii, dar nu era conştientă de aşa ceva. Îşi dorea doar să vină dimineaţa. Cînd începu să se lumineze, se sculă, se îmbrăcă în fusta roşie şi bluza roşu cu alb pe care Juffie i le cumpărase la New York. Îşi făcu o ceaşcă de cafea, o bău, spălă ceaşca şi farfuria şi le aşeză pe suportul de scurgere. Pe urmă scoase dintr-un sertar carnetul de cecuri, îl puse în poşetă şi luă troleibuzul pînă la Boston.

Karen intră la oficiul bancar de pe strada Milk şi îşi retrase toţi banii. Cu portmoneul plin de bancnote de o sută de dolari se îndreptă spre staţia de autobuze Greyhound de pe strada Park.

– Aş dori un bilet pînă la Las Vegas.

– Nu există o cursă directă. Bărbatul din spatele ghişeului îşi studie hărţile rutiere. Puteţi merge pînă la Chicago şi de acolo mai departe. Sau puteţi să o luaţi prin St. Louis.

Discută cu ea diferitele variante de a ajunge în oraşul construit în îndepărtatul deşert al Nevadei. Karen ascultă, apoi spuse:

– Drumul cel mai rapid.

– N-aş putea spune exact. Cînd doriţi să plecaţi?

– Acum. În clipa asta.

El se holbă la ea, apoi îşi mai studie o dată hărţile.

– La ora unu pleacă un autobuz spre St. Louis. Asta înseamnă două ore.

– În regulă. Atunci voi merge pe acolo.

Cîteva lucruri se schimbaseră de cînd Karen fusese acolo în 1951. Maşinile mecanice erau mai sofisticate. Aveau cîştiguri speciale şi prezentau desene de pitici, „şapte norocos" şi fructe, şi se putea juca şi cu sferturi de dolari.

Karen jucă la cîteva maşini de la staţia de autobuz atunci cînd sosi, un fel de preludiu pentru actul de dragoste care o adusese aici. Se opri după cincisprezece minute, dar jucă destul pentru a-şi da seama că încă avea o slăbiciune pentru monedele de zece cenţi. Le simţea bine în palmă atunci cînd le introducea în fantă şi trăgea mînerul. Limitată de această preferinţă, avea însă alte alegeri de făcut. Cu care cazinou să înceapă? Nu cu *Flamingo* pentru că acolo fusese cu Bernard. De data asta, se hotărî ea, va juca la *Desert Inn.*

Cazinourile erau şi ele identice. Nu trebuia decît să faci cîţiva paşi în hol şi erai imediat înconjurat de rulete, mese de barbut şi maşini mecanice. Maşinile erau împrăştiate peste tot; dacă treceai prin cazinou –

şi trebuia să o faci pentru a ajunge acolo unde doreai – te puteai scotoci de nişte mărunţiş şi apoi să-ţi încerci norocul.

Îi luase trei zile călătoria cu autobuzul de la Boston la Las Vegas şi era într-o zi de luni, 6 iulie, ora unsprezece dimineaţa cînd Karen intră în cazinou cu mai mult de cinci mii de dolari în poşetă. Nu se înregistră la hotel, nu trecu pe la nici unul dintre multele restaurante din interior, deşi ultimul lucru pe care îl mîncase fusese un corn vechi şi nişte cafea la ora patru dimineaţa într-o localitate numită St. George din Arizona.

Înainte de a juca examină cu mare grijă interiorul cazinoului. Aşteptase atît de mult. Totul trebuia să fie cît mai perfect posibil. Existau trei rînduri de maşini cu monede de zece cenţi. Karen îl alese pe cel care se afla mai departe de recepţie şi de intrarea în hotel. Aici se simţea mai ascunsă, mai anonimă.

Locul pe care şi-l alese Karen era mai puţin aglomerat pentru că se afla aproape de zona unde se juca bacara, un joc de cărţi cu miză mare, şi se întîmpla destul de des ca mesele să fie goale. În spatele ei erau trei mese de blackjack[1]. Blackjack nu era un joc zgomotos ca barbutul şi nu genera ţăcănitul permanent al roţii de la ruletă. Nu voia să audă nimic altceva decît sunetul ademenitor al maşinii mecanice.

Găsi un scăunel liber şi se aşeză pe el, punîndu-şi

1. joc de cărţi numit şi douăzeci şi unu

în poală săculeţul de plastic conţinînd cele douăzeci de suluri de monede, înguste şi bine înfăşurate pe care le primise în schimbul a o sută de dolari. Săculeţul nu mai era din pînză ca în 1951. Acum era din plastic, ca orice altceva din lume. Karen îşi puse poşeta pe podea, o strînse bine între picioare şi desfăcu primul sul de monede în tava de la baza maşinii.

După optsprezece ore de joc descoperi că are o preferinţă pentru una din maşini. Era a treia din stînga pusă chiar la perete, iar deasupra cerculeţelor cu simbolurile lor rotindu-se rapid se afla desenat un cowboy cu pistoale în ambele mîini. Pistoalele scoteau zgomote asemănătoare cu împuşcăturile ori de cîte ori cîştiga.

Maşina ei era grozavă. Îi oferea o mulţime de cîştiguri şi de fiecare dată cînd cowboy-ul îşi trăgea gloanţele, Karen ţipa entuziasmată. Nu se mai simţise atît de bine şi nu mai strigase aşa de încîntată de cînd... de cînd fusese aici ultima oară cu patru ani în urmă. Cu siguranţă nimic din ceea ce făcea la lucru şi nimic din ceea ce ea şi Bernard făcuseră împreună, în pat sau în altă parte, nu-i oferise emoţii atît de puternice.

Cînd se opri la cinci dimineaţa o făcu doar pentru că nu mai putea sta pe picioare, nu-şi mai putea ridica braţul pentru a trage de manivelă şi nu-şi mai putea ţine ochii deschişi. Îşi luă săculeţul de plastic cu monede – plin pentru că schimbase din nou o sută de dolari, şi numai Dumnezeu ştia încă cîte altele – şi poşeta şi se îndreptă împiedicîndu-se spre recepţie.

– Aş dori o cameră, vă rog.

Funcţionarul nu făcu nici un comentariu, aruncîndu-i o privire lipsită de interes şi împinse spre ea un formular de înregistrare. Ea şovăi o clipă apoi, chicotind, se trecu cu numele Gloria Finkelstein şi adăugă adresa lui Bernard. Se semnă cu multe înfloriturişi i-l dădu înapoi.

– Bagaje? întrebă funcţionarul.

– Nu. Chicoti din nou şi îşi ridică săculeţul de plastic. Doar ăsta.

El o privi cu ochi obosiţi şi îi întinse o cheie.

– E o tîmpenie, stărui Juffie. Trebuie să puteţi face ceva. Ţinea strîns receptorul telefonului alb şi se plimba încoace şi încolo pe covorul alb din dormitor. Nu se poate să fi dispărut pur şi simplu. S-a întîmplat ceva cu ea, sînt sigură de asta.

Ofiţerul de poliţie de la celălalt capăt al firului încerca să fie răbdător.

– Uite ce e, Miss Kane, vă înţeleg îngrijorarea. Credeţi-mă. Dar doctorul Rice este o femeie matură, o doamnă cu o viaţă a ei. Şi dacă ea vrea să dispară, ei bine, e treaba ei. Nu există nici un motiv să credeţi că e o problemă a poliţiei. Singurul om care ar avea de ce să se plîngă este administratorul blocului în care locuieşte. Contractul pentru apartament e valabil doar încă nouă luni. Şi fiţi convinsă că el nu va cere să o căutăm prin toate statele doar pentru că nu şi-a plătit

chiria.

– Eu v-o cer, spuse Juffie. Eu, Juffie Kane. Nu avea nici o mustrare de conştiinţă că se folosea de celebritatea ei pentru a pune în mişcare poliţia din Boston.

Poliţistul nu se lăsă impresionat.

– Puteţi fi o doamnă faimoasă, Miss Kane, dar nu sînteţi parte vătămată. Iar acum, vă rog să mă scuzaţi, am foarte mult de lucru. Voi lua legătura cu dumneavoastră dacă vor fi noutăţi. De orice fel. Promit. Închise telefonul fără să mai aştepte răspunsul lui Juffie.

Poliţistul nu era doar prost şi încăpăţînat, ci şi greşea foarte mult. Juffie era vătămată, îngrozitor de rănită, bolnavă de durere şi de îngrijorare. În sufletul ei creştea teama că nu o va mai vedea niciodată pe Karen. Părăsită de Juffie şi de toţi ceilalţi care nu văzuseră imensitatea răului care i se făcuse, Karen plecase şi se aruncase sub un tren sau într-un rîu, sau de pe un acoperişul unei clădiri. Însă poliţia nu găsise nici o dovadă în această privinţă, verificaseră fiecare accident, fiecare spital şi fiecare morgă.

– De altfel, îi spusese ofiţerul cînd vorbiseră cu cîteva zile mai devreme, după cum am constatat la bancă şi-a scos toţi banii la 3 iulie. Şi atunci a fost văzută pentru ultima oară. De ce să fi scos atît de mulţi bani din bancă dacă avea de gînd să se sinucidă?

Oare de ce? Juffie se mai plimbă un timp prin dormitor, apoi ridică din nou receptorul. De data asta o sună pe mama lui Karen.

– Leah, eu sînt. Vreau să ştii că am discutat din nou cu acel ofiţer de poliţie. El e de părere că lui Karen nu i s-a întîmplat nimic rău. A spus că ar fi aflat deja.

Leah plîngea, Juffie îi auzea tremurul vocii.

– Da, spuse ea. S-a întîmplat ceva rău. L-a cunoscut pe acel *momzer* irlandez şi el i-a sucit minţile, apoi i-a frînt inima. Credeam că fac ceva grozav că o trimit la colegiu. Şi uite unde a ajuns, un împuţit de *momzer* o transformă mai întîi într-o babă, apoi îi dă papucii.

– *Nu e vina ta, Leah, spuse încet Juffie.* Absolut deloc. Întotdeauna ai făcut pentru Karen ceea ce ai crezut că e mai bine. Iar Karen o ştia. Îşi dădu seama că discuta la timpul trecut despre prietena ei, de parcă ar fi fost moartă. Ştie că o iubim, adăugă ea. Karen va lua legătura cu noi. Ai să vezi. Sînt sigură că vom primi veşti de la ea înainte de sfîrşitul săptămînii. Însă săptămîna se termină, apoi începu alta şi alta şi tot nu primiră nici o veste de la Karen.

În septembrie, cînd Karen lipsea deja de două luni, Juffie se reîntoarse la Boston. Leah îi spuse că administratorul insista ca lucrurile lui Karen să fie împachetate şi mutate în altă parte. Altfel la va da Armatei Salvării. Chiria nu era plătită şi el dorea să închirieze altcuiva apartamentul.

– N-am putut să o las pe Leah să se ocupe singură de o treabă aşa de cumplită, îi spuse Juffie tatălui ei. Aşa că am venit să o ajut.

Myer o aprobă.

– Ascultă, Juffie. Nu vreau să fiu dur, dar spune-mi

adevărul. Tu ce crezi? Înghiţi greu. Crezi că mai trăieşte?

– Nu ştiu, şopti Juffie. Mă rog să trăiască şi apoi mai e şi problema cu banii. De ce să-ţi scoţi toţi banii de la bancă dacă ai de gînd să te sinucizi?

– Da. Nu-i mai spuse că dacă te plimbi cu atît de mulţi bani la tine e foarte posibíl să te ucidă altcineva. Uite, am o idee. Două, de fapt. Mai întîi, hai să plătim chiria lui Karen pe încă şase luni. Proprietarului nu-i pasă dacă locuieşte sau nu acolo atîta timp cît îşi primeşte banii. N-are nici un motiv să-i pese. Este casa ei pe durata contractului cu condiţia să nu rămînă în urmă cu plata chiriei.

– Nu m-am gîndit la aşa ceva, spuse Juffie. Dar e o idee grozavă, tată. Nu va costa mult, chiria ei e de nouăzeci şi cinci de dolari pe lună. Şi dacă va veni înapoi – *cînd* va veni înapoi – va fi foarte fericită să găsească totul în ordine.

– Da, aşa mi-am zis şi eu. Adică, poate că are amnezie şi nu îşi aminteşte cine este. Însă ceva o va putea îndruma spre casa în care a locuit. Aşa că dacă aceasta va fi acolo...

– Excelent, fu Juffie de acord. Asta e o idee. Care e cealaltă?

– Angajăm un detectiv particular să o caute. Poliţiştii lucrează prea mult şi sînt prost plătiţi. Nu îşi pot pierde timpul dacă nu e vorba de ceva serios. Însă un detectiv e cu totul altceva, el depinde de clientul său şi caută pînă i se spune să se oprească.

– Dumnezeule! Eu de ce nu m-am gîndit la aşa ceva? Ai dreptate, fireşte că ai dreptate. Pe cine

angajăm?

– Stai puţin. Draga mea, ştiu că ţi-ai investit toţi banii în acest nou spectacol. Dar cele cincisprezece mii pe care le-am pus şi eu nu mă vor sărăci. Eu voi plăti detectivul. Să fie clar.

– Plăteşti pentru că eu aproape că nu mai am nici un ban, spuse Juffie. Dar şi Paul va voi să te ajute. Va cîştiga bine de îndată ce va începe turneul cu D'Oyly Carte. Voi cîştiga şi eu un salariu cînd piesa va intra în repetiţii în noiembrie. Aşa că îţi vom da banii înapoi peste cîteva luni. De acord?

Myer dădu din cap.

– O.K., să ne întoarcem la întrebarea mea. Pe cine angajăm? Cum găsim un detectiv particular?

– Voi găsi eu unul, spuse Myer. Lasă treaba asta în seama mea.

Juffie şovăi şi nu-l privi direct.

– Tată, nu cred că ar fi bine să fie dintre... dintre cei cu un trecut discutabil. Adică...

– Adică cineva care să fi avut legături cu gangsterii. Nu te îngrijora Juffie. De data asta vom fi cinstiţi şi corecţi. Fără Kane – Saliatelli. Nu e nevoie să o implicăm pe Karen în aşa ceva. Se aflau în biroul lui Myer şi el căută printre hîrtiile de pe masa lui, oprindu-se o clipă înainte de a continua. Şi pentru că am ajuns să discutăm despre acest subiect, spune-mi ceva, Juffie, e legală finanţarea spectacolului?

Ea se lăsă pe spate şi îşi întinse mîinile deasupra capului.

– Da. Slavă Domnului că pot spune asta. Au fost momente cînd am fost foarte tentată. Dar am rezistat.

Şi noi am adunat toţi banii, cinci sute de mii mari şi late, aşa cum zice Jack, noi şi cîţiva mici investitori. Şi toţi, sînt absolut convinsă, vom ajunge al naibii de bogaţi.

Myer zîmbi.

– Bine. Şi iartă-mă că m-am gîndit că poate nu e totul e *kosher*, dar de mult voiam să te întreb. Înainte să moară Pa, a încercat să găsească ceva despre un tip pe nume Finky Aroson. Ceva care să-i permită să negocieze. N-am discutat niciodată despre asta, nu cred că îşi dăduse seama că eu ştiam. Dar o făcea pentru tine, nu-i aşa, Juffie?

– Da. Pa se gîndise la ceva ca să pot scăpa de ticălosul acela de Aroson. Dar s-a terminat, tată. Nu-ţi mai face probleme. Nu l-am mai văzut de doi ani pe Aronson. Nu cred că-l voi mai vedea vreodată. Mi-am onorat datoria. Pa mi-a povestit odată că *la cosa nostra* are regulile sale, şi pînă şi Finky Aronson trebuie să le respecte. Conform acelor reguli, nu mai poate pretinde nimic de la mine.

Myer se ridică.

– În regulă, atunci totul s-a aranjat. Acum hai să discutăm cu proprietarul apartamentului lui Karen.

Juffie întinse mîna spre telefon.

– După ce o sun pe Leah şi îi spun că nu mai trebuie să împachetăm lucrurile lui Karen.

Detectivul pe care Myer îl angajă era un anume

domn Schwartz.

– Un detectiv evreu, îi spuse el lui Juffie cînd îi făcu o vizită la New York. Nu e ca în cărţi, aşa-i? Şi ştiu că nici nu arăt ca un detectiv.

Nu arăta. Era scund, îndesat şi aproape chel, purtînd ochelari cu lentile foarte groase.

– Mi-a spus tata că aveţi o excelentă reputaţie în a găsi persoane dispărute, domnule Schwartz.

– Da, sincer să fiu, am. Intuiesc unde ar putea fi. Cîteodată îmi vine să cred că sînt clarvăzător.

– Şi ce vă spune intuiţia în legătură cu prietena mea Karen?

El clătină din cap.

– Pînă în prezent, nimic. Dar nu vă lăsaţi descurajată. Abia am început. Şi se pare că aţi cunoscut-o cel mai bine pe Karen Rice, aşa că m-am gîndit că mi-ar folosi să stau de vorbă cu dumneavoastră. Scoase un carneţel din buzunar şi îl deschise. Poate aţi dori să vă fac un rezumat a ceea ce am aflat pînă acum?

– Da, vă rog.

– Ei bine, la toate cele trei locuri de muncă am aflat aceeaşi poveste. Era foarte competentă, un psiholog extraordinar de dotat. Dar retrasă, nu s-a împrietenit cu nici unul dintre colegii ei. Şi toţi mi-au spus că în primăvară, spre sfîrşitul lui mai, s-a schimbat foarte mult. Şi-a tăiat părul şi a început să poarte haine elegante. Mi-au spus că înainte era cam neîngrijită. Însă nimeni nu mi-a putut spune că s-ar fi purtat ciudat. Nimic din atitudinea ei nu-i prevenise că urma să dispară fără urme.

– Vă pot eu explica încercarea de schimbare a imaginii ei, spuse Juffie. O făcu terminînd cu: N-am făcut decît să o readucem la ceea ce fusese înainte de a-l cunoaşte pe profesorul Hanrihan. A devenit neîngrijită şi şleampătă cît timp au trăit împreună. Avea o anume legătură cu soţia lui moartă. E destul de complicat şi nu cred că astfel vom descoperi unde se află. Îi umplu din nou ceaşca de cafea, iar el adăugă două linguriţe de zahăr, apoi amestecă. Aţi discutat cu profesorul Hanrihan?

– Da. Cu el şi cu soţia lui. Separat şi împreună. A trebuit să devin insistent pentru că nici unul din ei nu dorea să vorbească cu mine. Amîndoi mi-au spus că n-au mai văzut-o pe Karen Rice de cînd s-au căsătorit şi habar n-au unde ar fi putut merge şi de ce. Şi, fir-ar să fie, cred că nu mint.

– Acum ce vom face? întrebă Juffie. De unde veţi începe?

– De la munca de teren, Miss Kane. Şi voi avea mult de mers pentru că urma e veche de două luni. Voi verifica la companiile aeriene, bineînţeles. Ei fac liste ale pasagerilor. Şi voi încerca şi la gări şi autogări, dar va fi mult mai dificil pentru că nu se cere numele pasagerilor. Poate că şansa cea mai mare aş avea-o cu organizaţiile de psihologi din diferite state. Şi la toate locurile unde ar fi putut să fie angajată ca psiholog. Cinci mii de dolari n-o vor ajuta la nesfîrşit; va trebui să muncească undeva.

– Mi se pare enorm de mult, spuse Juffie. Şi foarte deprimant.

– Nu este chiar deprimant. Am verificat deja

spitalele, morga şi rapoartele privind accidentele, ca şi poliţia. Singurul lucru care pare sigur e că doctorul Rice este în viaţă. Nu sînt convins de asta, dar aşa se pare.

Şi asta fu singura mîngîiere pe care o primi Juffie şi singura speranţă de care să se agaţe.

– Trebuie să ieşi din starea asta de melancolie, îi spuse Matt pe la mijlocul lui octombrie. Ştiu cît te doare dispariţia lui Karen, dar începi în curînd repetiţiile la ceea ce va fi cel mai important spectacol al carierei tale.

Era cu siguranţă unul în care era implicată total cum nu se întîmplase cu celelalte piese în care jucase. De data asta, spre exemplu, luase parte la discutarea decorurilor. La propunerea lui Juffie, l-au angajat pe Billy Baldwin ca să le creeze. Baldwin nu lucra ieftin, nici măcar pentru Juffie, pe care o adora, dar schiţele lui erau cele mai captivante lucruri pe care le văzuse vreodată. Iar machetele, decorurile tridimensionale în miniatură cu care lucrau la întîlnirea din biroul lui Jack Fine erau şi mai grozave.

– E magnific, Billy. Îmi place enorm această draperie albastră de damasc, se va pierde în spatele scenei pînă va fi luminată.

– Exact, îi spuse el. Şi cînd vom roti scena... *presto!* Draperiile de la dormitor.

Cînd rotim. Devenise cuvîntul-cheie al punerii în scenă. Chiar şi fără conceptul de bază al lui Henry Whiteman de a prezenta simultan prezentul şi trecutul, să jongleze cu nouă decoruri în trei acte era un lucru uimitor de greu de realizat. Problema urma

să fie rezolvată prin construirea unei plăci turnate care va ocupa cea mai mare parte a scenei şi care va fi manevrată electric. Va fi împărţită în trei secţiuni şi în timp ce una dintre ele se afla în faţa publicului, echipa din culise putea să le aranjeze pe celelalte două. Draperia albastră la care se referise Juffie făcea parte din sufrageria casei din Boston într-un decor, şi reprezenta fundalul unui dormitor cu un pat cu baldachin în decorul următor. Cu dibăcie şi inventivitate, Baldwin crea miracole.

– E damasc, nu-i aşa? întrebă îngrijorat Henry Whiteman. Nu uita, sîntem în 1746.

– Dragul meu, spuse Baldwin pe un ton calm, nu există nici un pericol să uit. Am angajat două doamne cu păr argintiu şi creier enciclopedic de la *Societatea Istorică New England* care să mă sfătuiască în privinţa fiecărui amănunt. Nu pot introduce în decor o vază sau o ramă fără să le cer părerea în privinţa autenticităţii lor coloniale. Materialul şi culoarea sînt exacte. Mica nobilime din Boston importa astfel de lucruri din bătrîna Anglie. Alte întrebări?

Henry clătină din cap.

– Nu, cred că nu mai am alte întrebări. Vreau doar să fiu sigur că totul se potriveşte.

În ultima vreme tînărul geniu arăta de parcă în fiecare clipă era gata să izbucnească în plîns. Toţi erau implicaţi trup şi suflet în acest spectacol şi puţin îngrijoraţi; îşi asumaseră o misiune enormă şi dificilă, dar Henry Whiteman trăia într-o permanentă stare de anxietate.

– E pentru că atît de mulţi oameni care nu-şi pot

permite aşa ceva şi-au băgat banii în acest spectacol, îi mărturisi el lui Juffie. Părinţii mei, tatăl tău... Dumnezeule! Pînă şi oculistul mamei a investit cinci mii de dolari.

Aşa că ea ştia de ce îl privea pe Billy Baldwin cu o expresie care era în acelaşi timp abătută şi neîncrezătoare. Juffie întinse mîna şi şi-o puse peste a lui.

– E în regulă, Henry. Billy nu va face nici o greşeală. Niciodată nu face.

– Niciodată una care să se vadă, spuse decoratorul zîmbind. Deci, putem continua?

Şi au continuat timp de patru ore. Se făcuse ora cinci cînd se termină întîlnirea din biroul lui Fine. Matt fusese şi el prezent, nu doar pentru că reuşise să facă rost de nişte bani, pe care să-i investească în *When Morning Comes*, ci pentru că, la fel ca şi ceilalţi se simţea ataşat de acest spectacol.

O aşteptă pe Juffie lîngă uşă, ajutînd-o apoi să-şi ia haina.

– Eşti din nou în blănuri, spuse el punîndu-i pe umeri scurta de vulpe argintie. Aşa îmi dau seama în fiecare an că a venit într-adevăr toamna şi în curînd va sosi şi iarna. Se face puţin mai răcoare şi într-o dimineaţă îmi spun vara a trecut, şi în orice zi e posibil ca Juffie să apară în blănuri. Şi aşa se întîmplă.

– Mă bucur că nu te dezamăgesc, spuse ea. Tînărul Whiteman trecu pe lîngă ei înclinînd din cap; pleca fără să scoată un cuvînt, arătînd şi mai ursuz decît atunci cînd venise. E grozav cît de mult se bucură că-i va fi pusă în scenă pe Broadway prima lui

piesă, nu-i aşa? Juffie îşi trase mănuşile. Hai să ieşim de aici.

În foarte scurt timp Karen îşi cheltui toţi cei cinci mii de dolari cu care venise la Las Vegas. Se puteau pierde un număr enorm de monede dacă jucai şaisprezece sau optsprezece ore din douăzeci şi patru, şi într-un fel cîştigurile ei rareori echivalau cantitatea de bani pe care o folosea pentru a trage mînerul astfel încît cowboy-ul să-şi descarce pistoalele şi un şuvoi de monede să se reverse în tavă.

Pe la începutul lui august îşi dădu seama că fondurile i se apropie de sfîrşit şi se mută din camera de la *Desert Inn* într-un loc mult mai ieftin, o îngrămădire de barăci de la marginea oraşului numită *Belle's Starlight*[1].

Belle era numele femeii care se afla întotdeauna la ghişeul din holul de doi metri pe patru al clădirii principale. Oferea apă curentă, caldă şi rece, iar duminica cearceafuri curate, totul pentru douăzeci şi unu de dolari pe săptămînă. Lumina stelelor era pe gratis; noaptea, cerul de deasupra deşertului era într-adevăr foarte frumos. Însă Karen rareori se întorcea la baraca ei înainte de ivirea zorilor.

Transportul în comun în Las Vegas era aproape

1. Lumina stelelor

inexistent. Îşi făcea probleme din această cauză. Costa prea mult să ia un taxi care să o ducă şi să o aducă de la *Desert Inn*. Se hotărî să facă autostopul. Aşa că a doua zi după ce se mută la noua ei reşedinţă, ieşi clătinîndu-se din hotel cam în jurul prînzului şi se îndreptă spre parcare. Se opri o clipă şi privi în jur, orbită pe jumătate de soarele necruţător şi ridică nesigură degetul mare.

O maşină frînă aproape imediat.

– Bună, vrei să te duc cu maşina? Credeam că locuieşti la hotel.

Karen privi atentă prin geamul ultimului model de Chevrolet. Şoferul era un bărbat cu care vorbise de cîteva ori, unul din crupierii de la mesele de blackjack. Se numea Frank Carlucci. Cu altă ocazie, într-o altă viaţă, ar fi putut spune că arăta bine, că era într-adevăr un bărbat atrăgător. Acum era conştientă doar de faptul că avea maşină.

– Am locuit la hotel. M-am mutat.

– Unde?

– La Belle's Starlight Cabins. Afară, pe şoseaua Spring Mountain.

El se aplecă şi deschise uşa de la locul pasagerului.

– Ai noroc, e în drumul meu. Urcă, Gloria. Aşa ştia că o cheamă. I se prezentase aşa cînd se întîlniseră la cafeneaua hotelului într-una din rarele ocazii cînd îşi întrerupse jocul pentru a mînca.

Scaunele maşinii erau din piele roşie şi înăuntru mirosea a nou. N-au vorbit prea mult. Karen era extenuată. Frank îi spusese că şi el e obosit, pentru

că tocmai terminase schimbul de la patru la douăsprezece. Era programul lui obişnuit, îi explicase el. Pentru că venise în Las Vegas doar de cîteva luni, şi *tura cimitirului,* aşa cum i se mai spunea, era programul noilor veniţi.

– Nu ştiu cum faci, spuse el conducînd maşina pe şoseaua pustie. Eşti întotdeauna acolo cînd sosesc şi de obicei încă mai joci cînd plec. Presupun că joci cam douăsprezece, poate chiar paisprezece ore pe zi.

– Cel puţin, confirmă Karen. Nu adăugă nici o explicaţie.

– Vei căuta nişte maşini mai aproape acum, că te-ai mutat?

Părul îi ajunsese pînă la bărbie pentru că nu şi-l mai tunsese din mai. Dar îi atîrna liber, nu era prins într-un coc. Cînd ea scutură din cap, buclele de un blond închis se mişcară în jurul feţei palide.

– Nu, prefer să joc la *Desert Inn.* Am maşina mea preferată.

– Mda, spuse Carlucci. Am băgat de seamă. Joci întotdeauna la maşina cu cowboy-ul care trage cu pistoalele atunci cînd cîştigi. Crezi că e maşina ta norocoasă?

– Nu ştiu. Îmi place doar.

Conduse pînă ajunseră la barăcile de lemn cu vopseaua scorojită îngrămădite la marginea şoselei. Opri sub semnul de neon care marca intrarea.

– Mă întorc la hotel cam pe la miezul nopţii şi stau pe acolo pînă îmi încep tura. Dacă vrei, vin să te iau.

– Nu. Mulţumesc, dar miezul nopţii e prea tîrziu.

Deschise uşa maşinii.

El o reţinu punîndu-şi mîna pe braţul ei.

– Cînd dormi?

– Acum. Cîteva ore. Nu am nevoie de prea mult somn. Pe curînd. Şi mulţumesc că m-ai luat în maşină.

– N-ai pentru ce. Uite ce-ţi propun, te aduc şi mîine acasă cam pe timpul ăsta dacă vrei să pleci odată cu mine.

– Da, pe timpul ăsta, spuse Karen. Cam atunci plec şi eu. Îţi mulţumesc încă o dată.

Deveni un obicei. Între opt şi nouă seara oprea o maşină sau făcea pe jos distanţa de trei kilometri pînă în oraş – iar Frank Carlucci o aducea înapoi pe la prînz în ziua următoare. Îşi spuneau puţine lucruri în aceste călătorii, conversaţia lor constînd în mare parte din întrebările lui Frank şi răspunsurile ei scurte.

În acea parte ascunsă a minţii ei care îi aducea aminte că era un psiholog, întrebările lui se înregistrau dovedind uneori mai mult decît o isteţime neobişnuită, de parcă ar fi fost sincer interesat de obsesia care pusese stăpînire pe ea. Însă cînd se întîmpla aşa ceva, îşi bloca şi gîndurile şi îngrijorarea pentru cei pe care îi părăsise fără jenă, şi vinovăţia – toate adăugîndu-se durerii. Juca pentru a nu simţi durerea şi nu-i va permite acestui bărbat cu păr negru ondulat şi ochi căprui închis să o facă să-şi amintească.

În septembrie îi spuse că nu va mai putea veni cu el.

– Mi-am găsit o slujbă, de la unsprezece la trei.

– Unde?

– La localul *Angel Grill* de pe Fremont. Voi fi chelneriţă.

– Hm, înţeleg. Ai mai fost vreodată chelneriţă, Gloria?

– Nu. Dar patronul nu ştie asta. Şi nu cred să fie prea greu.

– Ţi s-au terminat banii, da? Ţi-ai epuizat tot fondul pe care l-ai adus cu tine.

– Cam aşa ceva, recunoscu ea. Deci nu voi mai călători cu tine. Dar îţi mulţumesc pentru toate ocaziile cînd mi-ai oferit „şareta cu patru cai".

– Şareta cu patru cai, repetă el de parcă ar fi exersat pronunţarea cuvintelor. Ascultă, fă-mi un serviciu. Spune „parchează-ţi maşina la Harvard".

Ea zîmbi fără să vrea. Un fel de rînjet, pe care el l-ar fi recunoscut dacă ar fi cunoscut-o pe vechea Karen Rice care nu era nici creatura devenită amanta lui Bernard Hanrihan, nici tînăra Gloria, îndobitocită de jocurile mecanice.

– Vrei să vezi dacă ai dreptate şi am într-adevăr un accent de Boston. Şi pronunţă fraza. Te-ai lămurit. Am accentul din Boston.

– Da, bănuiam eu. Eşti o Boston Brahmin[1].

– Nu, aici greşeşti. Am crescut în ceea ce se numeşte West End. Nu e cea mai elegantă parte a oraşului şi nu are nici o legătură cu Beacon Hill sau Brahmin.

– Gloria, ascultă, ştiu că nu e treaba mea, dar ce

1. Persoană cultă şi trufaşă de origine aristocrată

dracu' cauţi aici? Nu eşti o puicuţă fără minte şi cu siguranţă nu eşti chelneriţă. Eşti o femeie educată care foloseşte expresii ca „şaretă cu patru cai". Ce anume îţi lipseşte?

– Ai dreptate, nu e treaba ta. Pe curînd, Frank. Şi mulţumesc încă o dată.

Peste trei zile apăru la *Angel Grill.*

– Şuncă, brînză şi muştar, spuse el aşezîndu-se la bar. Ce mai faci?

– Bine. Tu?

– O.K. Îmi lipsesc drumurile noastre. Am vrut să te invit la o cafea aseară cînd am făcut o pauză, dar şeful meu se învîrtea prin preajmă. Conducerea se încruntă cînd îi vede pe crupieri împrietenindu-se cu clienţii. Iar încruntările conducerii nu trebuie neglijate.

– Nu. Presupun că nu. Crima şi experienţa imigrantă. Nici un loc nu era mai potrivit pentru studiul ei decît Las Vegas-ul. Şi un tip pe nume Frank Carlucci care este crupier şi cunoaşte toate învîrtelile. Ce bei?

– O coca-cola.

Cînd ea plecă de la restaurant la trei şi jumătate el o aştepta.

– Haide, te duc acasă.

– Ar trebui să dormi acum, nu să-ţi pierzi vremea aşteptîndu-mă.

Drept răspuns el o luă de braţ şi o conduse la Chevrolet. Se clătina din cauza oboselii, era prea extenuată pentru a protesta. Adormi în maşină şi, cînd se trezi cu multe ore mai tîrziu, era întinsă pe patul îngust şi plin de cocoloaşe din baraca ei.

Karen se privi în lumina lunii care pătrundea pe fereastra mică şi murdară. Cum ajunsese aici? Îşi amintea doar că fusese în maşina lui Carlucci. Să o fi... Au făcut...? Nu, nu-şi amintea absolut nimic şi cu siguranţă că şi-ar fi amintit dacă... În plus era îmbrăcată în uniforma pe care o purta la *Angel Grill*. Pînă şi chiloţii erau încă pe ea. Deci, nu.

Se sculă, făcu un duş, se spălă pe cap şi se îmbrăcă în cealaltă uniformă. O va spăla pe prima cînd va veni mîine acasă. Se va usca în timp ce ea va dormi. Cel puţin cu slujba asta rezolvase problema hainelor. Nu mai trebuia să poarte pe rînd cele două perechi de pantaloni pe care îi adusese cu ea în Las Vegas, şi care erau deja rupţi, şi nu mai trebuia să cheltuiască bani cu nimic altceva. Putea să tragă de manivela maşinii în aceeaşi îmbrăcăminte în care servea la restaurant.

Cînd ajunse acasă a doua zi după-amiază era prea obosită pentru a-şi spăla uniformele. Căzu în pat şi cînd se trezi în jur de ora nouă tremura de nerăbdare pentru că nu jucase de aproape unsprezece ore. Era în întîrziere. Cineva îi putea lua maşina. Nu avea importanţă dacă era doar un jucător ocazional care va renunţa după vreo oră. Se mai întîmplase. Dar dacă i-o fura cineva care va juca încontinuu? Ar putea fi înlăturată pentru tot restul nopţii. Nu avea timp să-şi facă probleme pentru cum arăta. Trase pe ea aceeaşi uniformă pe care o purtase şi în ziua precedentă şi nu-i mai dădu atenţie petei de muştar de pe bluză.

În ziua următoare făcu o mulţime de greşeli la

restaurantul unde lucra. Un client care ceruse pîine prăjită o primi neprăjită şi o trimise înapoi. Un altul îi spuse că dorea puiul fără garnitură, dar ea uită cînd dădu comanda. Iar clientul se înfurie pentru că se grăbea şi plecă fără să mănînce sau să plătească.

– Trebuie să te concediez, scumpo, spuse proprietarul localului cînd se făcu ora trei şi jumătate. N-avem timp de rataţi aici. Îi privi cu scîrbă uniforma unsuroasă plătindu-i cei şaisprezece dolari pe care îi cîştigase.

Karen plîngea cînd ieşi din restaurant.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Frank Carlucci, apropiindu-se de ea şi luînd-o de braţ.

– M-a dat afară. Şi n-am cîştigat decît şaisprezece dolari şi astăzi urmează să plătesc chiria.

– Păi, aşa se întîmplă de obicei, spuse el aşezîndu-se la volan. Acum te vei furişa pe lîngă proprietăreasă şi vei folosi toţi banii ca să joci la maşina ta în noaptea asta. Pentru că, fireşte, vei da lovitura şi toate problemele se vor rezolva.

– S-ar putea, spuse Karen. Nu se ştie niciodată. Cîştig uneori.

– Mda. Dar de cele mai multe ori pierzi. Iar mai devreme sau mai tîrziu, ştii ce se va întîmpla, Gloria? Te vei plimba pe Strip încercînd să agăţi bărbaţi pentru a pune mîna pe nişte bani. Doar că nici la asta nu te pricepi prea bine. În primul rînd totul e foarte bine organizat şi tu eşti o mare naivă. Te vor mînca de vie. În al doilea rînd nu arăţi deloc grozav ca să-ţi vinzi fundul. Nu acum. Deşi îmi închipui că trebuie să fi fost cîndva o tînără teribil de drăguţă.

– Cine dracu' te crezi ca să mă faci tîrfă?

– Nimeni. Sînt un nimeni. Şi nu te-am făcut tîrfă. Am spus că eşti pe cale de a deveni una. Gloria Finkelstein, marea tîrfă. Ce importanţă mai are că poţi pune pachete în pungile de sub ochii ei, că tremură mai tot timpul şi e aşa de slabă că te poţi tăia dacă o iei în braţe.

Se aflau deja la jumătatea drumului pe şoseaua Spring Mountain, într-o porţiune întunecată care trecea prin pădure.

– Ai un tupeu nemaipomenit. Şi, ca totul să fie clar, nu mă numesc Gloria Finkelstein, lua-te-ar dracu'! Sînt Karen Rice! *Doctor* Karen Rice, dacă vrei să ştii adevărul.

El puse frînă şi maşina se opri brusc.

– Mai spune încă o dată, îi ceru el cu blîndeţe. Cine eşti?

Se urî pentru că îşi spusese numele, pentru că îi permisese să pătrundă înăuntru. O făcuse doar pentru că o înfuriase. Nu dorea să se înfurie. Sau să fie tristă. Sau fericită. Nu dorea să simtă nimic. Dorea să tragă de manivelă şi să urmărească cum se rotesc simbolurile reprezentînd fructe. Karen privea drept înainte. Soarele ardea şi fără aerul care să pătrundă pe geamuri, temperatura din automobil urca vertiginos.

– Spune, repetă Frank. Se întoarse spre ea şi o apucă de umeri. Spune-mi cine eşti! Strigă şi o scuturâ. Spune-mi pentru ca să ţi-o spui şi ţie! Cine eşti?

– Karen Rice! Karen Rice! Karen Rice! Îi urlă

numele în față lovindu-l cu cuvintele ei de parcă ar fi fost pietre. Sînt Karen Rice, sînt psiholog, am o diplomă și un afurisit de doctorat!

Se prăbuși hohotind, trăgînd aerul în piept atît de repede, că i se făcu greață și începu să se sufoce trebuind să deschidă ușa pentru a-și goli stomacul.

El o sprijini cît timp ea vomită, apăsîndu-și mîna pe fruntea ei, așa cum făcea și Leah cînd era mică și i se făcea rău vomitînd în toaletă. În cele din urmă nu mai avu ce să elimine din stomac, se trase înapoi și își lăsă capul pe scaunul din piele roșie.

Transpirația îi curgea pe față și Frank i-o ștergea cu batista lui.

– Te simți mai bine?

– Puțin. Îmi cer scuze.

– Nu e nevoie. Cred că am făcut un progres. Cel puțin acum îți cunosc numele adevărat. Și ce e mai important, *tu* îl cunoști.

Porni mașina și o conduse la *Belle's Starlight Cabins.*

Repetițiile pentru piesa *When Morning Comes* au început la 2 noiembrie. În prima zi cînd s-au adunat toți cei treizeci și doi de actori s-au așezat în cerc fiecare avînd în mînă cîte un exmplar imaculat, care în curînd urma să fie îndoit și plin de însemnări. Își citiră doar replicile. Pentru că Marjorie nu intra decît la mijlocul actului întîi, Juffie avu timp să privească și să

asculte.

Luase parte la toate hotărîrile privind angajarea actorilor principali şi venise la toate probele date de ei, dar pînă acum nu-i văzuse încă pe toţi la un loc. Era o combinaţie reuşită. Chiar şi fără costume şi machiaj reuşea să-şi dea seama că vor lucra bine împreună, se vor echilibra fizic excelent pe scenă. O dovadă în plus că Phil Michaelson, regizorul, îşi cunoştea meseria. Însă Juffie era demult convinsă de asta. Michaelson era un bărbat în jur de patruzeci de ani, un profesionist cu multe succese la activ. Rămînea de văzut cît va fi de inspirat... dacă, cu această piesă această distribuţie, în acest loc din spaţiu şi timp, îşi va putea pune în evidenţă geniul creator.

Juffie ieşi pe strada Cincizeci şi cinci la est de Broadway şi descoperi o lume albă. Zăpada nu era prea groasă, aşa cum cădea iarna. Era fină, uscată şi pufoasă, iar fulgii se lipeau de ce întîlneau în cale.

– Să chem un taxi, Miss Kane? întrebă cineva.

– Nu, mulţumesc. Voi merge puţin pe jos.

Fredonînd încetişor, încîntată de fericirea aceea deosebită că era într-un nou spectacol – mult mai plăcută acum pentru că ajunseseră atît de greu la acest început – merse pe jos tot drumul pînă acasă.

Peste două zile începură mişcarea scenică; aveau încă textele în mînă, continuînd să pătrundă în actul creaţiei. Acum scopul lor era să-şi găsească drumul printre străzile, aleile şi scurtăturile lumii pe care o construiau împreună. Treizeci şi doi de oameni subliniau indicaţiile de regie tipărite pe textele lor şi

scriau altele cu creioane colorate; intrare din stînga scenei, traversat spre centru, ieşire prin uşa din dreapta, mişcare spre măsuţa din centru dreapta, luat merele...

Nu existau mere şi nici o altă recuzită, aşa cum nu existau costume sau decor. Totul era simulare, în speranţa că pînă la urmă va deveni o simulare credibilă.

Înainte de terminarea repetiţiei din acea după-amiază Phil Michaelson puse programul de repetiţii pe fişierul din culise. Ca toţi ceilalţi, Juffie se opri să citească peste umărul lui şi să-şi noteze.

– O.K., Juffie? întrebă Phil.

– Da. Niciodată nu făcea mofturi din cauza programului. Nici acum nu era o primadonă aşa cum nu fusese nici cînd o interpretase pe Hannah Glemp. Adevărul acesta era bine cunoscut, însă ea rămînea Juffie Kane, iar regizorul se prefăcea că întreabă. E în regulă, repetă ea.

Îi spuse acelaşi lucru şi lui Paul cînd o întrebă cum merge piesa.

– E în regulă. E mult prea devreme pentru a spune mai mult. Dar pentru moment e aşa cum ar trebui să fie.

– Bine. Ţi-am cumpărat un cadou de început. Îi oferi o cutie înfăşurată în hîrtie argintie cu marca *Tiffany* tipărită pe ea.

Juffie o deschise şi găsi înăuntru două şiraguri de perle.

– Paul, sînt minunate. Nu mă aşteptam să-mi oferi ceva, nu e ziua mea de naştere, nici Crăciunul, nici

aniversarea căsătoriei.

– E un cadou pentru începutul unui nou spectacol, prima restituire din cele două pe care ţi le datorez.

Juffie simţi că o podidesc lacrimile.

– Nu-mi datorezi nimic, dragul meu.

– Ba da. Cerceii cu smaralde vor apărea şi ei cît de curînd. Juffie, îţi aminteşti promisiunea făcută?

Ea se aplecă şi îl sărută pe obraz.

– Îmi amintesc.

– Vom face un copil după ce piesa se va juca cu succes timp de şapte sau opt luni, spuse el, repetînd înţelegerea lor.

Juffie îşi puse degetele pe buzele lui.

– Ssst. Nu trebuie să spui că vom avea ştii tu ce. Nu cît timp sîntem în repetiţii. Aduce ghinion.

– Ghinionul nu ne poate atinge, spuse Paul îmbrăţişînd-o. Sîntem un cuplu fermecat. Vrăjiţi pentru a reuşi.

Capitolul 15

6 ianuarie 1956 a fost o zi pe care un număr de oameni şi-o vor aminti bine. A fost ziua premierei piesei *When Morning Comes* cu Juffie Kane în rolul principal la teatrul *Lyceum* de pe strada Patruzeci şi cinci.

În ciuda reclamei zgomotoase şi înflăcărate – cea mai scumpă producţie teatrală din cîte au existat vreodată, cele mai remarcabile decoruri, cele mai fantastice costume, o piesă strălucit scrisă de un tînăr necunoscut de douăzeci şi patru de ani – exista foarte mult scepticism. Pentru că lumea de pe Broad-

way e bineînţeles sceptică şi pentru că „Juffie Kane poate că a fost grozavă în chestia aia de la televiziune, dar nu şi-a cîştigat faima jucînd dramă şi se spune că această dramă va dura mai mult de trei ore..."

În ziua oricărei premiere Juffie era ca o iarbă uscată aşteptînd scînteia care să o aprindă; în dimineaţa de 6 ianuarie era ca o dinamită cu fitilul aprins. Ştia cît de mulţi se aşteptau ca ea să dea greş şi cît de mult s-ar fi bucurat de insuccesul ei.

– Mănîncă ceva, o îndemnă Paul. Te vei simţi mai bine.

– Nu pot, m-aş sufoca.

– Atunci bea măcar nişte cafea. Mă duc să o pregătesc.

– Nu, cafea nu. Poate nişte ceai. Cu lămîie şi miere.

El făcu ceaiul şi i-l aduse în pat, dar nu-l putu bea. Era prea dulce, pusese prea multă miere. Juffie luă o înghiţitură apoi puse ceaşca lîngă pat. Se auzi soneria şi Paul se duse să deschidă. Se întoarse ţinînd în mînă o cutie mare.

– Din nou flori.

Ea deschise capacul, văzu că sînt trandfiri albi şi găsi o carte de vizită. *„Ai fost minunată, eşti minunată, vei fi minunată"* de la Nessa.

– Fireşte că are dreptate, spuse Paul. Ascultă, *chérie*, ai prefera să rămîi singură? Pot să plec de aici, să stau cîteva ore la birou. Apoi... Soneria îl întrerupse. Nu pot pleca, spuse el cînd se întoarse. Ai nevoie de un majordom. Poftim, exact ce-ţi trebuie,

flori.

Acestea erau de la tatăl ei. Myer urma să sosească la New York pentru a asista la premieră. Însă timisese şi camelii stacojii iar pe cartea de vizită scrise *„Tata şi mama şi Pop şi Pa, în absentia"*. Juffie începu să plîngă.

– Nu, spuse Paul ştergîndu-i ochii cu un şervețel de hîrtie. Vei avea mari probleme cu machiajul în seara asta dacă vei continua să plîngi.

– Ştiu. Îşi suflă nasul şi dădu la o parte cuvertura de pe pat. Mă scol. Nu pot să zac aici şi să fiu stresată toată ziua. Mă duc să fac o plimbare.

– Nu mai agăța dramaturgi, spuse Paul cînd ea plecă. Cel puțin asta o făcu să rîdă. Pentru a avea noroc se plimbă pînă la localul *Whelan's* de pe strada Nouăzeci. Privi înăuntru, gîndindu-se că poate îl va vedea pe Henry stînd la o masă, dar el nu era acolo. Foarte probabil ca mama lui să-l fi obligat să stea în pat cu o sticlă de apă caldă, hrănindu-l cu aspirine din patru în patru ore.

Cînd se întoarse acasă, pe fiecare suprafață plană se etala cîte un aranjament floral. Femeia care făcea curățenie bombăni ceva în legătură cu faptul că nu mai existau vaze.

– Pune toate florile care vor mai sosi în bucătărie, într-o găleată cu apă, spuse Juffie. Le aranjez eu mai tîrziu. Se plimbă prin apartament citind cărțile de vizită pe care nu le văzuse înainte de a pleca.

Margarete de la Matt. Arătau încîntător de proaspete şi de inocente. Pe cartea de vizită scria: „Nu rupe nici o petală, îți pot da eu răspunsul". Pentru

o clipă tresări surprinsă. Oare ce va înţelege, Paul? Nimic. Era iubire şi iubire şi nimeni nu se îndoia de faptul că Matt o iubea şi că ea îl iubea. Singura problemă era ce fel de iubire, iar pe Paul nu părea să-l intereseze. Cu o singură excepţie: cînd ea se întorsese din Londra şi Paul se referise la Matt ca la prietenul şi impresarul ei. Puse jos cartea de vizită şi le cercetă pe celelalte.

– Cred că toată lumea care te cunoaşte ţi-a trimis flori, spuse Paul intrînd în sufragerie. Mai sînt şi în dormitor şi în budoarul tău. Locuinţa asta începe să arate ca o casă funerară.

– Dacă n-ai nimic împotrivă mă lipsesc de comparaţia asta.

El chicoti.

– Îmi pare rău. Am uitat cît eşti de sensibilă astăzi.

– Nu toată lumea, spuse ea după ce studie toate cărţile de vizită. N-am primit nimic de la Karen.

– Nu te-ai aşteptat să primeşti, nu-i aşa, *chérie?* întrebă el cu blîndeţe. Au trecut şase luni.

Se aşteptase totuşi. Aşa cum sperase că va primi o felicitare de Crăciun, Karen va da un semn de viaţă de Crăciun, îşi repetase ea toată luna decembrie. Dar nu o făcuse atunci şi nu urma să o facă nici astăzi.

Domnul Schwartz, detectivul particular, renunţase să o mai caute. Refuzase să le ia banii din moment ce nu putea să le ofere nimic, cu excepţia unui vînzător de bilete de la autogara Greyhound, care spuse că, da, parcă vînzîndu-se un bilet pentru Las Vegas unei doamne care semăna cu cea din fotografie. Dar nu era sigur, iar Schwartz nu dădu de nici o urmă în Las

Vegas. Juffie se arătase sceptică faţă de această idee.

– Karen urăşte Las Vegas-ul, insistă ea. Mi-a spus-o chiar ea cu ani în urmă. Aşa că pînă la urmă detectivul se declară învins. Toţi erau pregătiţi să se dea bătuţi, cu excepţia lui Leah şi a lui Juffie. Se consolau una pe cealaltă la telefon oferindu-şi speranţe deşarte. Paul era făcut din alt aluat.

– Oriunde ar fi Karen acum, spuse el, probabil că nu ştie că este premiera ta în seara asta. *Chérie,* există destule locuri îndepărtate în această ţară imensă unde probabil că niciodată nu s-a auzit de Juffie Kane.

– Karen ar fi auzit, spuse Juffie. Îşi privi ceasul de mînă. E trecut de trei. Mă duc să fac o baie lungă cu enorm de multă spumă.

– O.K., vezi să nu te îneci.

– Dacă n-ar fi vorba de cel puţin încă treizeci şi unu de oameni care se simt la fel de groaznic ca şi mine, s-ar putea să fiu tentată.

În timp ce apa curgea în cadă se întrebă dacă Karen, oriunde s-ar afla ea acum, se simţea groaznic. Spera că da. Oh Dumnezeule, spera din tot sufletul că aşa era. Trebuie să fii în viaţă ca să te simţi groaznic.

În noiembrie Karen se trezi concediată şi dintr-o altă slujbă pe care şi-o găsise, sortarea hainelor murdare într-o curăţătorie.

– Nu pot angaja oameni care uită să vină la lucru, spuse patronul.

Cu o săptămînă în urmă jucase într-o zi douăzeci şi patru de ore încontinuu pentru că era în mînă, cîştigînd de nenumărate ori. Iar după ce dădu înapoi maşinii cea mai mare parte a tot ce cîştigase, o doborî oboseala şi se reîntoarse la baraca ei unde dormi aproape două zile. Apoi jucă din nou cu ceea ce-i rămase din cîştigurile anterioare. Cînd în sfîrşit termină toţi banii, trecuse deja o zi şi jumătate, ceea ce însemna cinci zile de cînd nu se mai prezentase la curăţătorie. Aşa că o concediară.

– Acum ce vei face? o întrebă Frank.

Ca de obicei erau în maşina lui. Nu-i vorbea niciodată cît timp juca, deşi se afla la cinci metri în spatele ei la masa de blackjack. La *Desert Inn* Karen se concentra doar la jocul ei şi el la al lui. Afară din cazinou, în timp ce o ducea încolo şi încoace între numărul limitat de locuri care devenise viaţa ei, Frank îi punea genul de întrebări pe care ea le detesta, întrebări care o readuceau în realitate.

– Acum ce vei face? Ai banii pentru chiria pe luna asta?

Karen clătină din cap.

– Nu, dar dacă aş putea juca în noaptea asta i-aş cîştiga. Aş păstra primii douăzeci şi unu de dolari pe care i-aş cîştiga pentru Belle, şi nu m-aş mai atinge de ei. Serios, Frank, aşa aş face, promit. Dacă mi-ai împrumuta ceva ca să pot începe. Cincisprezece dolari. Doar atît.

– Nici vorbă.

– Haide. Ce sînt cincisprezece dolari pentru tine? Cîştigi o avere.

– Nu-ţi mai împrumut bani.

Ea îl apucă de braţ.

– Trebuie să mă ajuţi, Frank, eşti singurul pe care mă pot baza. Zece dolari. Te rog, doar zece.

Cel puţin nu o împinse de lîngă el. Frank nu o îndepărta niciodată. Însă clătină din cap.

– Nu. Vorbesc foarte serios. Doar dacă...

– Doar dacă... ce? Spune-mi. Spune-mi ce vrei şi o fac.

– Doar dacă te muţi la mine.

– Ce? Îl privi uluită. Nu o atinsese niciodată, doar cînd o trăgea după el de la un loc la altul. Ea era cea care îl atingea, apuncîndu-l de braţ atunci cînd se ruga să-i mai împrumute bani. De ce vrei să mă mut la tine? Îşi dădu pe spate părul de pe faţă. Era mult mai lung acum, încîlcit şi murdar din cauza transpiraţiei. Nu-şi amintea cînd îl spălase ultima oară.

– Nu pentru felul în care arăţi, spuse Frank. N-am spus că ar trebui să împărţim patul, Karen. Doar casa. Am un mic bungalow departe pe Fremont.

Trecu un timp pînă să-şi dea seama că Fremont era în cealaltă direcţie decît şoseaua Spring Mountain. Ori de cîte ori o ducea la baraca ei, înconjura tot oraşul. Dar acum nu se gîndi la asta.

– Vrei să-ţi facă cineva curăţenie, un fel de servitoare care să locuiască acolo?

– Da, o servitoare cu doctorat. Visul oricărui copil. Vreau doar să am grijă de tine. Ce zici?

– De ce?

– Isuse! Nu ne jucăm de-a întrebările, Karen. Vrei sau nu vrei?

Ea se gîndi o clipă, apoi ridică din umeri.

– Nu am ce pierde, nu-i aşa?

Aşa că în noiembrie se mută la el. După o săptămînă stabiliseră un tipar al existenţei. Ea îşi avea camera ei, el pe a lui. A lui era intangibilă; ea nu avea permisiunea de a intra înăuntru. Teoretic împărţeau celelalte două camere, dar Karen nu era de mare ajutor în întreţinerea sufrageriei şi a bucătăriei, şi nici nu le folosea prea des.

Viaţa ei nu se schimbă prea mult. Dormea, mînca puţin şi juca pînă era prea obosită pentru a mai trage de mînerul maşinii sau pînă i se terminau banii. Miza era hotărîtă dinainte; Frank îi dădea şaizeci de dolari pe săptămînă ca să-i joace. Era generos din partea lui, dar nu mai mult decît şi-ar fi putut permite.

– Nu mă aştept să renunţi, spuse el. Aşa că îţi voi da bani. Dar atît şi nimic mai mult.

O ducea la cazinou cînd pleca să lucreze şi o aducea înapoi cînd termina. Dacă îşi cheltuia toţi banii înainte de duminică, care era ziua cînd el îi dădea cei şaizeci de dolari, era o catastrofă. Nu-i mai dădea alţii indiferent cît de mult îl ruga.

De două ori cînd nu-i mai rămase nimic şi nu era încă duminică, aşteptă pînă cînd el plecă, ieşi pe străzi şi cerşi. Karen nu oferi nimic în schimbul banilor pe care îi cerea. Făcea ceea ce făceau atît de mulţi jucători de noroc pe care îi părăsise şansa, oprea străinii şi mormăia ceva despre ce mare nevoie avea de un sfert de dolar. Trebuia să fii foarte atent,

poliţiştii din Las Vegas erau foarte duri cu cerşetorii, dar Karen nu întîlni nici unul. Cînd reuşi să cerşească trei, patru dolari de la oameni care înţelegea foarte bine de ce avea nevoie de ei, se ducea undeva şi juca pînă rămînea din nou fără nici un ban. Fireşte nu la *Desert Inn*; nu voia ca Frank să o vadă.

Dacă ştia cumva, nu-i spusese nimic niciodată. Deşi spunea multe altele.

– Fă un duş, Karen. Regula casei. Faci baie la fiecare douăzeci şi patru de ore. Şi te speli pe cap. Cel puţin o dată pe săptămînă.

Ea făcea exact ce-i cerea, ca un copil. Pentru că nu-i era ruşine să i se spună că miroase, trecuse de mult de sentimentul ruşinii şi, pe lîngă maşinile mecanice, cel mai important lucru din lume devenise faptul că locuia în acel bungalow cu Frank. Se simţea în siguranţă şi îşi dădu seama că de foarte mult timp nu se mai simţise în siguranţă. Nici nu-şi mai aducea aminte de cînd. Nici măcar înainte de a fi devenit amanta lui Bernard.

Într-o zi Frank lipsi două ore şi se întoarse cu haine – două fuste, o pereche de pantaloni, o jachetă şi patru bluze de culori diferite.

– Trebuie să te îmbraci cumva; aşa, ai destule ca să le poţi spăla pe cele care se murdăresc.

Ascultătoare, Karen aruncă zdrenţele pe care le purtase cînd se mutase la el şi le îmbrăcă pe celelalte. De asemenea învăţă cum să folosească maşina de spălat.

Într-o sîmbătă seara, chiar înainte de Crăciun, cîştigă foarte mult. Opt sute de dolari, din care o sută

o schimbă imediat. Puse bancnota nouă în pantof. Înainte ca seara să se termine pierduse deja tot ce câştigase, dar nu se atinse de sută.

– Vreau să merg la cumpărături, îi spuse ea a doua zi lui Frank.

Era patru după-amiază şi Frank îşi lua micul dejun pentru că tura în care lucra făcea posibile astfel de lucruri exotice. Karen bea cafea. De obicei amară şi tare, dar el reuşise să o convingă să adauge lapte şi zahăr. „Ca să te hrăneşti cu ceva, din moment ce doar cu asta trăieşti".

Acum învîrtea linguriţa în cafea şi repetă cererea.

– Putem merge la cumpărături?

– Fireşte, dacă asta vrei. Vocea lui era neutră. Nu trăda prin nimic că dorinţa ei i se păruse neobişnuită sau îmbucurătoare.

Nu-l lăsă să o însoţească în magazine, se înţelese să o aştepte la un colţ peste o oră.

– Ce ai luat? întrebă el cînd ea se întoarse cu trei pachete.

– Nu are importanţă.

Îi cumpărase cadouri de Crăciun, papuci de casă, after-shave şi butoni de aur. Ei bine, nu erau chiar de aur, doar poleiţi. Dar erau drăguţi, aleşi cu grijă din resturi de amintiri despre ce era şi nu era de bun gust şi elegant. Cînd i le oferi în dimineaţa de Crăciun, el îi spuse că-i plac foarte mult.

– Şi eu ţi-am luat ceva. Era un halat de baie de culoarea cireşei, modelul clasic care se prindea cu un cordon în talie. Îl încercă. Roşul ţi se potriveşte, spuse Frank. Cu degetele mîinii îi ridică o şuviţă de păr. Ce

curat ţi-e părul acum! Karen, cum îl purtai? Înainte de Las Vegas?

– Depinde de cînd anume. Şi-l dădu pe spate. Într-un coc ca acesta foarte mult timp. Dar înainte şi după aceea, foarte scurt. Ca şi Mary Martin în *South Pacific*.

– Cocul nu mi se pare grozav, dar mi-ar plăcea să te văd cu el scurt.

În ziua următoare Karen îşi tunse părul. Frank îi spuse că arată minunat.

– Îţi dai seama, întrebă ea, că luna aceasta am cheltuit bani de cel puţin două ori? Adică, am făcut altceva cu ei decît să joc.

– Mda, şpuse el. Îmi dau seama.

Walter Kerr, critic teatral la *Times* îi aduse laudele pe care şi le va aminti cel mai bine tot restul vieţii ei. Dintre toate cronicile superbe pe care le primi, aceasta o făcu să plîngă.

„Miss Kane este într-un singur cuvînt perfectă. Timp de trei ore şi douăzeci de minute Marjorie ne face să cădem în extaz. Ne face să ne simţim furioşi, exasperaţi şi înspăimîntaţi, iar în final ne face să ne simţim mîndri. Ne arată imaginea a ceea ce am fost ca naţiune şi încotro ne îndreptăm ca indivizi.. Juffie Kane, îţi mulţumim, şi te iubim".

When Morning Comes cîştigă în 1956 premiul criticilor de teatru pentru cea mai bună piesă a stagiunii. Spectacolul mai primi şi patru *Premii Tony;* cea mai bună piesă, cel mai bun regizor, cea mai bună scenografie şi cea mai bună actriţă. Şi aşa Juffie Kane îşi obţinu cel de-al treilea *Tony.*

De data asta era prezentă la ceremonie, în sala de repetiţii a hotelului *Plaza*, aşa cum îi promisese lui Jack atunci cînd întregul spectacol părea doar un vis imposibil de realizat. Erau prezente şi microfoanele care vor transmite vestea ascultătorilor, la fel şi camerele televiziunii. Pentru prima oară în acest an evenimentul era transmis pe Canalul 5.

Sute de mii de oameni au văzut-o pe Juffie plutind spre podium. Reflectoarele puternice ale televiziunii aduse pentru această ocazie o urmăriră şi scoaseră în evidenţă o rochie verde *Dior* şi cercei cu smaralde. Ea îşi spuse mulţumirile îndelung repetate şi acceptă cu graţie încă una din ovaţiile în picioare care presăraseră atît de mulţi din cei douăzeci şi nouă de ani pe care urma să-i împlinească în curînd.

Însă aceasta era cea mai plăcută. Era o recunoaştere că se întorsese înapoi din locul în care mulţi dintre cei prezenţi o alungaseră. „Ei, vedeţi", ar fi vrut să spună. Dar n-o făcu. Zîmbi şi trimise sărutări cu acel inimitabil farmec care îi aparţinea doar lui Juffie Kane.

– Eşti pe jeantă? întrebă Frank într-o seară din februarie.

– Da, recunoscu Karen.

– O.K., stai acasă în noaptea asta.

Ştia deja că nu are sens să-i mai ceară bani.

În serile cînd nu venea cu el Frank nu pleca mai repede la cazinou; se făcuse deja două noaptea cînd părăsi bungalow-ul. Karen rămase trează şi nemişcată în pat pînă auzi Chevrolet-ul plecînd, apoi se sculă şi se îmbrăcă într-o fustă albastră şi o bluză roz. Mai luă pe ea un pulover alb şi un hanorac bleumarin, două piese de îmbrăcăminte pe care Frank i le cumpărase de curînd, pentru că serile erau tot mai reci.

Se hotărî să se îndrepte spre staţia de autobuze; la ora asta nu era un loc destul de potrivit pentru a cerşi sferturi de dolar. Poliţiştii vor fi şi ei prin preajmă, dar ea putea să stea la toaletă; acolo nu vor intra. Cît timp nu va deveni o pacoste astfel ca cineva să se enerveze şi să o reclame poliţiei, va reuşi să se descurce. Porni spre uşa de la intrare. Apoi se opri.

Frank se va înfuria. Dacă din întîmplare va avea o noapte norocoasă şi va cîştiga destui bani ca să continue să joace, s-ar putea să se lase antrenată de joc şi să uite să vină acasă înaintea lui. Iar aşa ceva ar fi fost îngrozitor. Frank s-ar putea înfuria atît de mult, încît să o dea afară. Nu, n-ar face aşa ceva. Însă era posibil.

De ce făcea asta, de ce se chinuia singură? Ce-i

păsa ei? Nu-i păsa decît de jocurile mecanice. Îşi reduse existenţa limitînd-o doar la rotirea simbolurilor reprezentînd cireşe, lămîi, cifra 7 şi pitici.

Totuşi, rămase cu mîna pe clanţă, dar nu deschise uşa. După multe minute, se întoarse, intră în sufragerie şi se aşeză în întuneric. Tremura, măcinată de dorinţa de a juca şi de nevoia de a nu-l dezamăgi pe Frank. Într-o parte a minţii ei se derula o analiză a luptei, un rezumat psihologic al motivelor şi procesului, dar nu reuşea să se concentreze asupra acelei părţi. Evenimentele nu-i rămîneau destul timp clare în minte pentru a le înţelege. Ceva adînc ascuns în ea se trezea după un somn lung, dar nu se putea nici agăţa de acel ceva şi nici nu-l putea controla.

Fă ceva, îşi spuse ea într-un final. Nu sta aşa, fă ceva. Curăţenie în casă. De ce? Pentru că e nevoie. Ce-i păsa ei? Nu-i păsa, dar trebuia să se ocupe de ceva. Dumnezeule, fă-o! Ce importanţă mai avea de ce?

Aprinse toate luminile din bungalow, îşi dezbrăcă hanoracul şi puloverul, şi începu. Baia mai întîi, apoi bucătăria. Spălă ferestrele, podeaua, frecă chiuveta şi dezgheţă frigiderul. Apoi găseşte nişte cîrpe, lac de mobilă, aspiratorul şi du-te în sufragerie. Cînd termină acolo, trecu în dormitorul ei. La şapte dimineaţa cînd începu să se lumineze, terminase de făcut curăţenie în cele trei camere în care accesul îi era permis. Se încălzise şi era transpirată, aşa că făcu un duş, curăţînd baia încă o dată după ce termină.

Ieşi din baie în halatul roşu şi intră în bucătăria imaculată pentru a-şi face o cafea. Însă nu ness.

Găsise un vechi filtru de cafea într-unul din dulapuri şi o conservă *Maxwell House*. Porni filtrul şi rămase pe loc ascultînd sunetul şi inhalînd mirosul. Mîncare pregătită într-o bucătărie curată. Se gîndi la Leah. Nu, nu voia să se gîndească la mama ei. Îndepărtează amintirea. Blochează durerea. Cînd turnă cafeaua tremura din nou.

După ce o bău spălă şi şterse tot ce folosise şi le puse la loc. Apoi se uită la ceas. Opt şi ceva. Mai era timp. Putea să facă rost de nişte bani cerşind pe stradă şi să joace cam o oră sau două. Bufetul de lîngă staţia de autobuze avea vreo cîteva maşini. S-ar putea întoarce înainte de venirea lui Frank. Poate.

– Nu o face, îşi comandă ea cu ochii strîns închişi din cauza încordării. Reuşise să se abţină pînă acum. Putea să mai reziste puţin. Să doarmă. Nu, nu pot. Să facă altceva. Ce? Curăţenie din nou. Totul strălucea. Nu totul. Nu făcuse curăţenie în camera lui Frank. Dar el spusese... La dracu' cu ce spusese. Îi spusese şi că nu-i va mai da alţi bani să joace. Aşa că trebuia să aleagă.

Găsi hîrtiile în sertarul de jos al mesei lui de birou şi nu avea altă scuză că-l deschise decît curiozitatea. În timp ce trăgea de sertar realiză desful de vag că era pentru prima oară de foarte mult timp că era curioasă în legătură cu ceva.

În sertar se afla un teanc de pagini dactilografiate. Pe prima din ele era scris: *Doar încă o încercare: Un studiu privind viciul jocurilor de noroc de Francis I Carlucci*. Karen le ridică, întoarse prima pagină şi începu să citească.

Nu-l auzi parcînd maşina în faţa bungalow-ului. Cînd intră o găsi stînd pe podea, încă citind. Ea nu ridică privirea. Frank se sprijini de uşă şi o urmări în tăcere cîteva clipe.

– Bună, spuse el în cele din urmă.

Ea îşi înălţă capul şi îl văzu.

– Ce sînt astea? vru ea să ştie. Cine dracu' eşti tu?

– E un manuscris. Neterminat, o primă variantă, n-am mai lucrat la el de mai multe luni. Şi sînt Frank Carlucci, aşa cum ţi-am spus, şi aşa cum scrie acolo.

– Nu e un răspuns şi o ştii prea bine.

– Nu, cred că nu. Îngenunche lîngă ea şi începu să adune paginile pe care ea le împrăştiase aranjîndu-le. Poţi să le citeşti mai tîrziu, dacă vrei. Acum hai să mergem în bucătărie şi să mîncăm ceva, sînt lihnit de foame.

Uitase să pornească din nou frigiderul, iar mîncarea din el se încălzise deja, dar Frank îi spuse că încă nu se alterase.

– Locuinţa asta arată nemaipomenit de curată, comentă el.

– Da, am făcut curăţenie.

– Asta făceai şi în camera mea?

– La început.

El făcu şuncă cu ouă şi pregăti nişte pîine prăjită în timp ce ea stătea la masă şi îl privea.

– Vrei şi tu? întrebă el cînd mîncarea fu gata. Am făcut pentru amîndoi.

– Nu.

– Doar puţin. Puse un ou şi două felii de şuncă pe o farfurie pe care apoi i-o întinse.

– Ăsta e unul din lucrurile pe care le-ai scris acolo. Că jucătorii vicioşi, ca şi alcoolicii şi toxicomanii, pierd orice interes pentru starea lor fizică. E nevoie să fie permanent îndemnaţi să mănînce doar pentru a rămîne în viaţă, reflexul normal de foame – satisfacţie este întrerupt din cauza viciului.

– Mda. Însă tu eşti psihologul, eşti de acord?

– Nu sînt sigură. Nu ştiu nici măcar dacă există vreun exemplu concret, tu nu dai nici unul. Se auzi vorbind şi nu-i veni să creadă. Cuvintele doctorului Rice ieşind pe gura lui Karen din Las Vegas.

El se aşeză şi începu să mănînce.

– Există exemple concrete. Unul ai fi tu.

– Eu mănînc destul ca să rămîn în viaţă. Şi pentru a dovedi că are dreptate luă furculiţa şi înghiţi puţin din ou.

– Mama mea n-a mîncat destul.

– Mama ta?

– Da. A murit cînd aveam treisprezece ani. Malnutriţie urmată de complicaţii care au dus la moarte din cauza nefuncţionării plămînilor şi rinichilor. Era la fel de înnebunită după jocurile de noroc ca şi tine, poate chiar mai rău. Jocul ei era ruleta.

Karen îl privi de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima oară. Avea pielea măslinie, nasul acvilin şi bărbia îi era puţin pătrată. Combinaţia arăta bine pe faţa lui. Se ridică.

– Fac nişte cafea. Luă filtrul şi îl puse pe foc.

– Unde l-ai găsit?

– Într-un dulap. Sus, pe ultimul raft. L-am găsit în timp ce făceam curăţenie. Era întoarsă cu spatele la

el. Frank, unde juca mama ta? Aici, în Las Vegas?

– Nu, la Monte Carlo. Am fost crescut în Monaco deşi sînt cetăţean american. Tata a fost crupier. Şi tatăl lui. Familia Carlucci se trage din Genova. Nu e departe de Monaco şi cumva de-a lungul timpului au ajuns să se stabilească în Monaco. Mama era din California. L-a întîlnit pe tata în Europa dar după căsătorie l-a adus aici. El a început să lucreze pentru tatăl ei, proprietar al mai multor ziare din Los Angeles. Nu i-a plăcut pentru că, după cum am aflat eu, bunicul îl detesta. Aşa că, după ce m-am născut, ne-a adus în Monaco şi s-a reîntors la meseria lui.

Mirosul cafelei umplu bucătăria, iar el se ridică, închise gazul şi umplu două ceşti. Cînd îi întinse una lui Karen ea îl întrebă:

– Şi cum se face că acum eşti aici şi nu în Monaco?

– Cînd am împlinit douăzeci de ani tata a murit şi bunicul meu american a trimis după mine. Am plecat din California şi el m-a dat la un colegiu ca să-mi iau diploma de jurnalist. Bănuiesc că a vrut să-i preiau afacerile, dar nu s-a întîmplat aşa.

– De ce?

El îi zîmbi.

– Eşti plină de întrebări astăzi. Nu aşa e Karen pe care o cunosc.

– Nici eu nu mai ştiu care Karen sînt astăzi. Îţi spun totuşi ceva, ai vrut ca eu să găsesc manuscrisul. Nu era ascuns. Sertarul nu era încuiat.

– Poate, confirmă el. Dar ţi-am spus să nu intri în camera mea.

– Interdicţia n-a fost suficient de amenințătoare. Doar de genul celor care-ţi stîrnesc apetitul. Îşi trecu degetele prin părul scurt dîndu-şi pe spate buclele de pe frunte. Ascultă ce-ţi spun. Următorul lucru care o să-ţi vină în minte va fi să mă faci să agăţ un anunţ şi să primesc pacienţi.

– Asta face un psiholog?

– Uneori. Eu n-am avut niciodată un cabinet al meu.

– Povesteşte-mi cu ce te ocupai.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu pot. Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să discutăm despre tine.

– O.K.? Alte întrebări?

– Da, cînd a început mama ta să joace? De ce?

– Nu ştiu exact cînd. De cînd mă ţin minte pleca în fiecare seară împreună cu tatăl meu la cazinou. El lucra şi ea juca la ruletă. Iar în ce priveşte a doua întrebare probabil că tu ştii mai bine decît mine.

Karen şovăi. După cîteva secunde spuse:

– Pentru a-şi anestezia durerea.

El o privi lung şi pătrunzător.

– S-ar putea, spuse el în cele din urmă. Dar de ce unii oameni aleg nişte metode auto-distructive pentru a realiza aşa ceva? Alţii găsesc o modalitate de a face faţă durerii fără să-şi distrugă viaţa şi să se ucidă singuri.

– Este adevărat, spuse ea încet. Cu mult timp în urmă am citit tot ce s-a scris despre acest viciu. Există destul de puţine lucrări. Şi nimeni nu cunoaşte soluţiile.

– Ştiu, probabil că am citit şi eu aceleaşi cărţi. Nu mi s-au părut satisfăcătoare.

– Aşa că te-ai hotărît să scrii o lucrare competentă.

– Nu chiar. Nu cred că sînt expert, dar mă ocup cu scrisul. Sînt un ziarist liber profesionist. Acel efort nereuşit pe care îl citeai este prima şi singura încercare a mea de a scrie o carte.

– Dacă eşti ziarist de ce eşti crupier la mesele de blakjack?

– Mă documentez. Cel puţin aşa a început. Am venit în Las Vegas pentru a cerceta. Apoi s-a întîmplat să-i pomenesc unui tip de la bar că eram şi crupier de profesie. Am mai lucrat ca student, apoi trei ani la Monte Carlo pe vremea cînd mă gîndeam că voi continua tradiţia familiei. Ei şi, peste cîteva zile, l-am întîlnit din nou şi mi-a spus că au un loc liber la *Desert Inn*. M-am dus aşa, doar ca să mă aflu în treabă. Nu ştiu cum am obţinut slujba, de obicei trebuie să ungi în dreapta şi în stînga ca să ajungi acolo. M-am dus la recepţie şi le-am spus că sînt crupier. Poate m-au angajat pentru că mă numesc Carlucci şi s-au gîndit să se potrivească cu banda care conduce oraşul sau pentru că fiind din Monte Carlo li s-a părut ceva ieşit din comun. Nu ştiu.

– Şi de aceea eşti încă aici, pentru documentare?

– Uneori cred că da. Alteori îmi zic că e vorba de bani. Poţi să aduni o grămadă dacă faci pe crupierul mai mulţi ani. Însă doar dacă eşti foarte atent. Partea proastă e că mă plictiseşte. Nu simt nevoia, niciodată n-am simţit-o. Nu mă excită să joc aşa cum se

întîmplă cu tine, aşa cum a fost şi cu mama mea. Eram gata de plecare cînd te-am întîlnit.

– Iar eu am devenit o parte a documentării.

– Nu chiar. Se întinse peste masă şi îi atinse mîna uşor, doar cu un deget. Nu mă gîndesc să te dau ca exemplu în cartea mea, Karen. E vorba despre o tînără drăguţă care mi s-a părut a fi doar la marginea prăpastiei şi nu în fundul ei. Şi am vrut să o ajut.

– M-ai ajutat foarte mult, spuse ea. Îţi mulţumesc. E pentru prima oară că o spun, nu-i aşa? Mulţumesc.

– Nu cred că ai încă pentru ce să-mi mulţumeşti. Eşti pregătită să renunţi? Vrei să pleci din Las Vegas? Am putea pleca în această după-amiază. Ai putea să-ţi iei rămas bun de la jocurile mecanice. Deşi, oriunde ai merge, ai găsi altele la care să joci.

– Nu, spuse ea. N-aş găsi. Nu mă interesează alte forme ale jocului de noroc. Niciodată nu m-au interesat. Nici eu nu ştiu de ce.

– O.K., deci cum rămîne? Ne facem bagajele?

Ea şovăi, apoi clătină din cap.

– Nu, nu pot pleca.

– Exact. Aşa că nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

– Ba da. Pentru foarte multe. Apoi adăugă timid: Nu mă părăsi, Frank. Poate că într-o zi voi reuşi.

Începu să-şi reducă orele de joc, deşi nu se observă imediat, doar că uneori nu trebuia să o tragă de lîngă maşină atunci cînd venea vremea să plece

de la cazinou. Alteori se oprea cu o jumătate de oră înainte ca el să-şi termine tura şi pornea să se plimbe studiindu-le pe fetele, tîrfele şi doamnele din Kansas City cu părul vopsit în albastru care veniseră aici în vacanţă, şi risipitorii mai mici şi mai mari. Prin mai descoperi că nu erau chiar atît de îngrozitoare nopţile în care rămînea fără bani şi nu o lua cu el la cazinou. Putea rămîne acasă, citea o carte şi reuşea să şi adoarmă. I se păru că trecuseră ani de cînd nu mai citise o carte.

– Va trebui să te hotărăşti să renunţi, îi spuse Frank într-o duminică după-amiază. Era ziua lui liberă şi ieşiseră cu maşina la o plimbare pînă la Lake Mead, parcaseră Chevrolet-ul şi acum păşeau încet în jurul lacului. Nu se va întîmpla automat, trebuie să te hotărăşti să o faci, şi apoi să o faci.

– Nu pot. Încă nu sînt pregătită.

– Cînd vei fi?

– Nu ştiu.

Şi cu asta discuţia se încheie. S-au întors în tăcere.

Într-o joi spre sfîrşitul lui iunie juca la ora unsprezece dimineaţa conştientă că tura lui Frank se va termina peste o oră şi va trebui să se oprească. Nu voia să se oprească. Astăzi sunetul scos de tragerea manivelei era deosebit de intens. Voia să continue şi cîştiga destul pentru a nu-şi pierde toţi banii, aşa că poate ar fi reuşit.

Deasupra rîndurilor de maşini mecanice se afla un anunţ pe care scria că la *Desert Inn* se plătesc cele mai mari cîştiguri din întreg Las Vegas-ul. Deasupra

lui era un altul; pe el era scris „cîştigător" cu beculeţe colorate şi se auzea o sirenă atunci cînd cineva cîştiga ceea ce cazinoul numea marele premiu.

În decursul unui an Karen auzise de nenumărate ori sirena, dar niciodată pentru ea. În această dimineaţă sună pentru ea. Puse o monedă, trase mînerul şi litera neagră P apăru în prima şi a doua căsuţă, apoi în celelalte două şi în final şi în a cincea. Sirena se porni să urle, luminile se aprinseră şi un torent de monede căzură zdrăngănind în tava de metal de la baza maşinii.

Karen ţipă încîntată şi pentru prima oară se întoarse să-l privească pe Frank care stătea în picioare la masa lui de blackjack îmbrăcat în obişnuita cămaşă albă şi pantaloni negri. El o privea, iar ea îi făcu cu degetele un V de la victorie. Frank nu îi dădu atenţie. Continua să împartă cărţile.

Un angajat al cazinoului se apropie de ea.

– Aveţi aici cinci sute în monede, domnişoară, spuse el ajutînd-o să le pună în sacul de plastic. Vă dau un jabon pentru restul. Puteţi să-l încasaţi acolo. Îi arătă spre ghişeul casieriei din centrul cazinoului.

– Ştiu, spuse ea. Puştiul trebuie să fi fost unul nou venit; nu o recunoscu pe Karen ca fiind o jucătoare înfocată care cunoştea toate regulile.

În dădu un bon pe care scrise că îi verificase cîştigul de cinci căsuţe.

– Felicitări. Şi reveniţi cît mai curînd la *Desert Inn.*

Frank veni lîngă ea.

– Să mergem.

– Nu e încă amiază, protestă ea.

– Am găsit pe cineva care să-mi ţină locul pentru ca să pot pleca cu cîteva minute mai devreme. Haide.

O conduse afară din cazinou pînă la maşină.

– De ce m-ai făcut să plec mai devreme? întrebă ea cînd ieşiră din parcare. Aş mai fi putut juca încă cîteva minute. Astăzi sînt în formă, aş fi putut cîştiga încă un mare premiu.

– Da, sigur. Nu mai spune nimic pînă nu ajunserăacasă. Hai să mîncăm ceva. Porni spre bucătărie.

– Nu mi-e foame, spuse Karen.

– Mie da. Haide, poţi să mă priveşti.

Karen nu reuşi să mănînce nimic, bău doar cafea, iar el adăugă lapte şi trei cuburi de zahăr. Îşi puse cîştigurile pe masă, săculeţul plin cu monede şi pachetul gros de bancnote de o sută. Îşi bău cafeaua fără să-şi dezlipească privirile de la banii cîştigaţi.

– Ştii ceva? spuse ea după un timp. Cînd am venit aici în iulie anul trecut am avut la mine cinci mii de dolari. I-am cîştigat înapoi aproape în întregime în această dimineaţă.

– Aşa e, o aprobă el. Ţi-ai recuperat banii, dacă nu-i pui la socoteală pe cei pe care i-ai cîştigat cît timp ai făcut pe chelneriţa şi cînd ai lucrat la curăţătorie, sau numai Dumnezeu ştie cîţi ai primit de la mine.

Ea îl privi, trăsărind surprinsă.

– Am uitat de asta. Ţi-i dau înapoi. Chiar acum. Cît îţi datorez?

– Nimic. N-a fost un împrumut. Am vrut doar să-ţi atrag atenţia.

– Vreau să ţi-i dau înapoi, spuse ea, dar vocea îi

era lipsită de convingere.

– Nu, nu vrei, spuse Frank încet. Aşa că, mai gîndeşte-te, Karen. Ce vrei să faci cu aproape patru mii de dolari? Ce-ai zice să-ţi cumperi ceva? Ai putea să-ţi iei o maşină. Ţi-ar plăcea o maşină?

Ea scutură din cap.

– Nu, nu ştiu să conduc.

– În regulă, fără maşini. Ce ai zice de o barcă? Una ca acelea pe care le-am văzut la Lake Mead care ţi s-au părut atît de drăguţe. Cred că trei jumate ar fi suficient ca să-ţi cumperi una.

– Nu.

– Doamna nu vrea bărcuţe. O blană atunci. Ai putea să-ţi cumperi o nurcă cu ce zace pe masă. Ai putea intra într-unul din magazinele elegante de la hotel să-ţi cumperi una în această după-amiază. Nu e ăsta visul oricărei fete?

– Eu nu sînt fată, sînt o femeie matură şi nu vreau blană de nurcă.

– Mai multe haine noi atunci? Vreo zece rochii, cîteva costume, orice îţi place. Cum ţi se pare?

– Groaznic.

Frank vorbise stînd pe un scaun; acum se ridică şi veni lîngă ea.

– Groaznic. Tot ce ţi-am propus ţi se pare groaznic. Şi pariez că şi ideea de a-i pune la bancă ţi s-ar părea la fel de groaznică. Aşa-i, Karen? Haide, spune-mi. Vrei să-ţi deschizi un cont la bancă şi să-i pui acolo în cazul unei urgenţe sau ca să-i ai la bătrîneţe? Răspunde-mi, asta vrei?

– Nu mai striga la mine! De ce eşti furios? Am

cîştigat o grămadă de bani, ce ţi se pare aşa de enervant?

– Nu, nu mi se pare enervant. Doar că vreau să ştiu ce vrei să faci cu banii. Ridică sutele şi le împinse spre ea. E hîrtie, Karen. Prin ea însăşi e lipsită de orice valoare. Preţul ei e dat de ceea ce poţi cumpăra cu ea. Preţul ei e dat de ceea ce vrei. Aruncă bancnotele în aer şi acestea se împrăştiară pe podea. Karen s-ar fi aruncat în jos să le adune doar că nu se putea mişca. El o prinsese de umeri şi o scutura. Haide, spune-mi. Ce vrei să faci cu banii?

– Vreau să-i joc! Rosti cuvintele ţipînd. Vreau să-i folosesc la jocurile mecanice. Ca să cîştig şi mai mulţi. E bine, asta voiai să auzi?

– Nu, fir-ar să fie! Nu asta am vrut să aud. Vreau să-ţi dai seama de ceva şi să-mi mărturiseşti, să-ţi poţi mărturisi şi ţie însăţi. Toată nebunia asta, gaura din iad în care m-ai făcut să intru, nu are nici o legătură cu banii. Mă auzi, Karen? Nu e vorba de bani. Deci, despre ce e vorba? Asta vreau să aud. Vreau să priveşti în sufletul tău şi să-mi povesteşti ce vezi acolo.

Continuă să o scuture şi ea începu să hohotească, trăgînd disperată aer în piept aşa cum făcuse şi în maşină cînd îi spusese că numele ei nu e Gloria. Şi asta urlă acum.

– Gloria! E vorba de Gloria şi de Bernard şi de opt ani afurisiţi în care am crezut că mă iubeşte, m-am întors pe dos de dragul lui şi el nu m-a iubit absolut deloc! Îl lovea cu pumnii în piept de parcă el ar fi fost amantul care o trădase. Nu m-a iubit, nu m-a iubit, nu

m-a iubit...

Şi în cele din urmă vorbi. Frank o luă în braţe, o duse în sufragerie şi după ce o puse pe un scaun se aşeză în faţa ei.

– Povesteşte-mi, spuse el, calm şi cu blîndeţe. Spune-mi ce s-a întîmplat. De la început.

Iar ea începu, însă ceea ce-i spuse nu erau doar simple fapte. Dori să-i expună motivele, să-i relateze cît mai clar desfăşurarea evenimentelor care o făcuseră să părăsească totul şi să se urce într-un autobuz pentru a veni la Las Vegas căutînd consolare în jocurile mecanice. Dar nu vorbi doar Karen, ci şi doctorul Rice. Intelectual, înţelesese de la început adevăratele dimensiuni a ceea ce se întîmplase, dar pînă astăzi refuzase această cunoaştere şi analiza ei.

– Asta e, spuse ea cam după patru ore de purificare verbală. Asta n-am putut să accept şi de aceea m-am ascuns în jocurile de noroc. M-am legat de Bernard pentru că în adîncul sufletului meu respectul meu faţă de mine însămi era egal cu zero. Eram aşa de grozavă spunînd că voi scăpa de mahala şi o voi face ajungînd psiholog pentru ca să-i pot ajuta pe cei pe care i-am lăsat acolo. Dar nu era decît o prefăcătorie. N-am crezut cu adevărat că voi putea pleca din West End. N-am crezut niciodată că voi fi altceva decît fiica unei femei care făcea avorturi şi a unui bărbat care scotea măruntaiele peştilor.

Cînd Bernard s-a interesat de mine, mi s-a părut un miracol. Era tot ce eu nu eram, ce conta că era cu treizeci şi ceva de ani mai bătrîn ca mine? Era perfect – tată, frate, iubit şi amant, toate la un loc. Numai că

eu n-am fost într-adevăr fericită cu el. Prima dată cînd am venit aici împreună, a fost o simplă întîmplare, pentru că eram fascinată de anumite aspecte din Las Vegas. Nu ştiam mai nimic despre jocurile de noroc. Şi, Doamne, ce repede am învăţat. Din prima clipă cînd am tras de mînerul unei maşini am rămas obsedat. Şi ştii de ce? Pentru că eram nefericită atunci cînd îmi spuneam că ar trebui să fiu fericită, iar maşina îmi dăruia o satisfacţie imediată pe care nu o primeam din nici o altă parte. Se opri. Mi s-a uscat gîtul. Pot să beau nişte apă?

Frank se duse în bucătărie şi îi aduse un pahar cu apă.

– Nu te opri, spuse el după ce-i întinse paharul. Continuă, spune-mi şi restul. Ce s-a întîmplat cînd ţi-ai dat seama că te simţi atrasă de joc? Ai recunoscut că se datorează faptului că eşti nefericită şi nemulţumită de viaţa ta?

– Nu. Am privit simptomele ca pe un fapt izolat, ceea ce era stupid şi contrar pregătirii mele, dar a fost îndeajuns ca să mă îngrozească. Am folosit terapia aversiunii ca să-mi provoc dezgustul pentru aşa ceva. Ştii ce înseamnă asta? El încuviinţă şi ea continuă: Aproape am reuşit. Apoi mi-a fost respinsă lucrarea de doctorat. Prima. A trebuit să fac alta ca să-mi obţin doctoratul. Îţi voi povesti altă dată despre ea, nu acum. Deci mi-a fost respinsă şi am devenit îngrozitor de deprimată. Atunci am găsit fotografiile soţiei moarte a lui Bernard.

Îi povesti cum arătase Bess şi cum ea se transformase într-o copie a femeii moarte.

– Dar nu asta îşi dorea Bernard. Ce-l atrăgea la mine era şcolăriţa care eram. Pînă la urmă i s-a făcut scîrbă de mine şi s-a însurat cu o blondă cretină de optsprezece ani cu sîni enormi, o fată care n-ar fi ştiut niciodată cum să devină Bess. Iar eu am venit aici pentru că ştiam toate astea şi nu voiam să le mai ştiu. Sfîrşit.

– Nu, spuse Frank. Nu e sfîrşitul. E începutul.

Era într-o duminică după-amiază pe la începutul lui septembrie, iar la New York era atît de cald că instalaţia de aer condiţionat din apartament nu mai reuşea să facă faţă.

– Mă topesc, spuse Juffie. Poate că mai fac un duş.

– Am o idee grozavă. Paul puse jos revista *Times*. Hai să facem o plimbare cu maşina. Îşi cumpărase de curînd un Buick negru şi îi plăcea să găsească tot felul de motive ca să se plimbe cu ea; nu erau multe în Manhattan.

– Va fi mai răcoare, aşa crezi?

– În maşină? Cum să nu! Viteza va crea o adiere de vînt. Haide, pune ceva pe tine şi să plecăm.

Juffie era doar în chiloţii de dantelă; se ridică şi îşi controlă dulapurile încercînd să găsească ceva de purtat care să o facă să se simtă dezbrăcată. Se hotărî la o rochie de plajă ruginie şi o pereche de sandale aurii. Cînd ieşi din dormitor Paul o aştepta în

hol învîrtind în jurul degetului cheile maşinii.

Îşi ţinea maşina într-un garaj subteran construit recent, aflat la distanţă de o stradă pe First Avenue. Juffie aşteptă în holul de la East River Tower pînă cînd el se întoarse şi opri în faţa uşii, dar şi acei cîţiva paşi făcuţi pe trotuar i s-au părut îngrozitori. Căldura se ridica din asfalt ca dintr-un cazan cu aburi.

– *„New York, New York, ce oraş minunat"*, fredonă ea. Sinatra şi Kelly ar trebui să fie aici astăzi.

– *On the Town*[1] a fost un film grozav, dar cred că *Anchors Aweigh*[2] a fost şi mai bun. Paul se strecură în şuvoiul de maşini.

– Şi mie mi-a plăcut mai mult, îl aprobă Juffie. Dar s-a turnat mult mai devreme, nu-i aşa? Îmi amintesc că l-am văzut în Boston şi am stat ore în şir la coadă pentru a găsi bilete. Trebuie să fi fost prin patruzeci şi cinci sau patruzeci şi şase.

– Patruzeci şi cinci, atunci a fost prezentat în cinematografie.

Ea îl sfredeli cu privirea. Paul se uita drept înainte, nedezlipindu-şi ochii de la trafic. Doamne, ce profil! Nemaipomenit, într-adevăr ieşit din comun.

– Unde l-ai văzut? Adică, nu erai încă în America. Ai venit doar în patruzeci şi şase, nu-i aşa?

– A fost prezentat la bazele americane din străinătate. L-am văzut la una de lîngă Paris, la clubul ofiţerilor. Eram cu un colonel. Lui nu cred să-i fi plăcut

1. Deasupra Oraşului
2. Ridicarea Ancorei

prea mult, era prea beat, dar mie mi-a plăcut.

– Ce făceai într-o bază americană?

El ridică din umeri.

– Pe vremea aceea aveam legături deja. Eram aliaţi şi făceam multe lucruri împreună.

– Oh, spuse Juffie. Uită de film şi de Franţa anului 1945. Unde mergem?

– La plimbare. Nu e nevoie să existe o destinaţie anume. O iau spre sud, poate e mai răcoare în Battery Park.

Însă înainte de a ajunge acolo au întîlnit Podul Brooklyn.

– Hai să mergem în Brooklyn, spuse Paul.

– De ce?

– De ce nu?

Juffie înălţă din umeri nepăsătoare. Aerul pătrundea pe geamurile deschise şi era puţin mai răcoare. Îşi lăsă capul pe spătarul scaunului şi închise ochii. Probabil că adormise. Cînd privi din nou se aflau pe o stradă largă cu magazine jalnice cu reclame în ebraică şi engleză printre care erau răspîndite baruri şi mai jalnice. Albii îmbrăcaţi în veşmintele caracteristice evreilor hasidici ortodocşi treceau grăbiţi pe lîngă cîţiva negri care stăteau gîrboviţi pe la colţuri.

– Unde sîntem?

– Cred că în Brownsville. Pe o stradă care se numeşte Roskaway Avenue.

– Pitoresc, nu? Juffie se strîmbă dezgustată. Hai să plecăm de aici. Sau ne-am pierdut? Se spune că poţi să rătăceşti ani la rînd prin Brooklyn. Şi nimeni nu mai ştie ce s-a întîmplat cu tine.

– Nu m-am rătăcit, spuse Paul. Caut ceva.

– În Brownsville? Ce anume, pentru Dumnezeu?

– Un restaurant, un local numit *Antonelli's*. Mi-a spus cineva că acolo se poate mînca cea mai bună mîncare italienească din toată America.

– Paul, nu vreau să merg la un restaurant italian care poate fi aşa de tîmpit încît să se plaseze în Brownsville. Şi apoi, e prea cald. Nici nu sînt îmbrăcată pentru restaurant.

– În primul rînd nu s-a plasat aici, nu aşa cum îţi închipui tu. Din cîte am auzit se află de mai mulţi ani aici, încă înainte ca evreii şi negrii să se mute aici. În al doilea rînd, arăţi minunat, tu întotdeauna arăţi minunat, şi cu siguranţă că are instalaţie de aer condiţionat. Haide, nu-mi tăia gustul. S-ar putea ca niciodată să nu mai trecem pe aici, iar tipu' ăsta spunea că mîncarea e într-adevăr formidabilă.

– Nu-mi tăia cheful. Şi sper ca niciodată să nu mai venim pe aici. Nici acum nu vreau să fim aici.

El îi ignoră protestele.

– Uite, iată-l. *Antonelli's*. Acolo, scrie sus.

– Un neon. *Pizza*. Asta scrie, Paul. *Pizza*. Cum se poate ca un local amărît din Brownsville să aibă cea mai bună mîncare italienească din America? Paul insistă că aşa era. Parcă maşina. Juffie oftă resemnată şi ieşi afară. Refuz să intru dacă nu are aer condiţionat.

Dar avea. Îi lovi un val de aer rece de îndată ce Paul deschise uşa. O binecuvîntare, iar Juffie se simţi imediat mai bine. Partea din faţă a localului arăta aşa cum se aşteptase să arate, ca orice local în care se

servește pizza.

– În spate, spuse Paul. Mi s-a spus să intru în spate. O luă pe Juffie de braț și o împinse înainte lîngă o tejghea cu plăci albe și separeuri cu scaune albastre din imitație de piele. De tavan atîrnau mănunchiuri de sticle de *Chianti* înfășurate în paie, iar pe pereți se vedeau postere murdărite de muște, reprezentînd imagini din Florența și Roma.

Salonul din spate însă era cu totul altfel. Paul deschise o ușă și se treziră într-o încăpere în care mesele erau acoperite în alb, iar pe podea se găseau covoare cu desene florale. Îi întîmpină un bărbat în smoching.

– Bună seara, signor, signora. O masă pentru două persoane?

Juffie avu o senzație de *déjà vu*. Mai fusese aici, poate într-o altă viață. Nu, nu aici, și nu într-o altă viață. Își dădu seama de ce anume îi reamintea acest restaurant – de localul *Freddie's* din North End. O amintire înfricoșătoare pentru că acolo o dusese Angel Tomasso în noaptea în care... Dar și o amintire plăcută, pentru că mai tîrziu Freddie fusese atît de drăguț cu ea. Își aminti cum o urmărise pînă în Dock Square și îi dăduse cincizeci de dolari, iar suma aceea fusese cel mai important lucru din lume. Era ciudat că-și amintea tocmai acum. Îi dădea o senzație stranie. Juffie își puse mîna pe stomac, apoi o lăsă repede jos.

Bărbatul în smoching îi conduse spre o masă liberă de cealaltă parte a salonului. Se afla lîngă o ușă ca aceea de la bar și deasupra scria ÎN CAZ DE

URGENŢĂ. Bărbatul trase un scaun şi Juffie se aşeză. Apoi el se aplecă spre ea.

– Scuzaţi-mă, şopti el. Dar trebuie să vă întreb. Nu sînteţi cumva Juffie Kane?

Ea nu-şi dădea seama de ce şoptea, erau aproape singurii clienţi din salon. Toate celelalte mese, cu excepţia uneia dintre ele, erau libere, iar de la acea masă tocmai plăteau şi clienţii se pregăteau să plece.

– Da, spuse ea. Eu sînt. Nu prea avea chef, dar îi zîmbi la rîndul ei.

– Abia aştept să-i spun soţiei mele, continuă el. Este o mare admiratoare a dumneavoastră. Vă urmărea în fiecare săptămînă la emisiunea aceea de întrebări. În serile de sîmbătă nu-i păsa de nimic altceva decît să vadă cum va fi îmbrăcată Juffie Kane.

Juffie aşteptă ca el să-i ceară un autograf, dar el nu o făcu. Poate mai tîrziu. Acum doar le întinse meniurile.

– Homarul *fra diavoio* este foarte bun în seara asta şi avem *ravioli* cu spanac.

Paul spuse că va lua din amîndouă. Mai întîi *ravioli* şi apoi homar.

– Tu la fel? o întrebă el pe Juffie. Ea dădu din cap; i se părea prea mult şi prea consistent, dar nu avea de gînd să-şi bată capul cu alegerea unui meniu.

– Bine, domnule, spuse chelnerul.

În salon intră un nou grup de oameni, iar chelnerul se îndreptă spre ei pentru a-i întîmpina. Un alt chelner se apropie de masa lor aducîndu-le apă şi pîine, şi le aprinse lumînările de pe masă. Aici sticlele de vin

învelite în paie serveau drept sfeşnice.

Juffie urmări cum noi veniţi sînt aşezaţi la o masă din cealaltă parte a salonului. Erau doar bărbaţi, şase la număr, toţi în costume negre. Îl văzu pe chelner vorbind cu ei, apoi bărbatul care stătea cu spatele la masa lor se întoarse şi se holbă la ea. Îngheţă. Nu pentru că se holba fără jenă la ea, se obişnuise cu aşa ceva. Pentru că arăta exact ca Vinnie Faldo. Nu, de fapt nu arăta. Era doar imaginaţia ei pentru că restaurantul acesta îi amintea de *Freddie's.*

Ravioli au fost buni, dar nu grozavi.

– Informatorul tău nu prea ştie ce mănîncă, spuse Juffie.

Paul ridică din umeri.

Au cerut vin *Valpolicella* la homar. În schimb apăru o sticlă de *Asti Spumante*. Juffie nu dorea să bea un spumos dulce la ora şapte seara într-o duminică fierbinte din septembrie. Voia să meargă acasă. Însă ştiuse dintotdeauna cît de dependentă era de admiratorii ei şi de tot ce înseamnă sistemul celebrităţii. Zîmbi din nou şi sorbi din vin. Instalaţia de aer condiţionat din restaurant era aproape prea eficientă. Simţi cum i se face piele de găină.

– Mi-e frig, îi spuse ea lui Paul.

– Am un pulover în maşină, spuse el. Mă duc să ţi-l aduc.

– De ce ai adus un pulover într-o zi atît de caldă?

El nu-i răspunse, doar se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşa pe care intraseră.

Juffie nu rămase singură mai mult de zece secunde cînd bărbatul care îi amintea de Vinnie Faldo

se ridică şi porni spre masa ei. Se ridică şi un alt bărbat, vrînd să-i urmeze, dar primul îi făcu semn să rămînă pe loc.

– Bună, doamnă, spuse străinul cînd fu cam la un metru de masă. Eşti Juffie Kane, aşa-i? De aproape semăna şi mai mult cu Faldo.

Juffie îşi reprimă un fior de scîrbă. Continuă să zîmbească şi să răspundă la ceea ce el considera a fi un salut. În acel moment chelnerul veni spre masa ei. Cei doi erau la cîţiva paşi de scaunul ei. Apoi, doar unul mai rămase în picioare, celălalt, cel care semăna cu Faldo, zăcea pe podea iar sîngele îi curgea dintr-o gaură la gît apărută pe neaşteptate. Primul ei gînd a fost: deci asta înseamnă să ţinteşti în vena jugulară? Peste o secundă urla.

După aceea nu-şi putu aminti scena decît cu încetinitorul. În realitate totul se petrecuse cu o viteză incredibilă. Doi dintre bărbaţii de la masa victimei săriră în picioare cu pistoale în mînă. Chelnerul o apucă pe Juffie şi ea crezu că o va folosi ca scut, dar el o trase de pe scaun şi o împinse spre ieşirea de urgenţă într-o singură mişcare fluidă. Şi, inimaginabil, Paul îşi parcase acolo maşina, lăsînd deschisă uşa pasagerului şi motorul mergînd. Ea auzi împuşcături dinăuntru chiar în timp ce bărbatul în smoching o azvîrli în maşină şi trînti uşa.

Paul nu puse nici o întrebare, nici măcar cum se simte. Se îndepărtă în goană de restaurant luînd-o pe aleea din spate şi pe străzile lăturalnice, întorcînd la colţuri pe două roţi şi învîrtind volanul în cercuri largi care ar fi trebuit să răstoarne maşina, dar nu se

întîmplă aşa ceva. Juffie se ghemui pe scaunul ei străduindu-se să nu se simtă îngrozită şi să înceteze să tremure. După cîteva minute îşi dădu seama că îi venea să vomite.

– Opreşte, opreşte maşina. Îmi e rău. Paul nu-i dădu atenţie. Opreşte-te! Te rog, nu pot... trebuie să...

– Nu mă pot opri, mormăi el cu dinţii încleştaţi. Îmi pare rău. Nu mă pot opri.

Urmărea pe cineva, o maşină roşie din faţa lor. Aşa reuşea să-şi găsească drumul printre aceste treceri înguste şi strîmbe care ocoleau locuinţele din Brooklyn. Juffie gemu şi, disperată, trase geamul în jos, vomitînd în vîntul creat de maşina care spinteca noaptea. Apoi se şterse pe faţă şi se prăbuşi lîngă uşă rămînînd înghesuită acolo, prea speriată chiar şi pentru a plînge.

Treceau în viteză pe străzi necunoscute, iar scena din restaurant se reluă cu încetinitorul în mintea ei în contrapunct cu revelarea treptată a tuturor ramificaţiilor. Maşina roşie pe care o urmau dispăru cînd au ajuns la Podul Brooklyn. Paul încetini puţin şi îl traversă într-un ritm mai puţin alert. Nici unul nu scoase un cuvînt încă. Nu şi-au spus nimic pînă n-au ajuns în ascensorul care ducea la apartament.

– M-ai minţit, spuse Juffie rupînd tăcerea. Ai participat şi tu la întreaga înscenare. E singura explicaţie.

– *Chérie*, ascultă...

– De unde ai ştiut că voi spune că mi-e frig? îl întrerupse ea. Nu puteai fi sigur de asta.

El descuia uşa şi nu vorbi decît după ce intrară

amîndoi şi închise uşa în urma lor.

– Stai jos. Vrei nişte coniac? Mă duc să-ţi aduc. Te rog, stai jos şi îţi voi explica totul.

Juffie se aşează şi nu luă paharul de coniac pe care i-l aduse el. Cînd ea refuză, îl bău el.

– A fost doar o întîmplare, spuse Juffie. Faptul că eu m-am plîns că mi-e frig a fost o pură întîmplare. Dacă n-aş fi spus asta, ai fi găsit o altă scuză pentru a mă lăsa singură.

– Da, dar nu e aşa cum crezi tu...

Ea îl privi drept în ochi pentru prima oară după aproape o oră.

– Dar cum e? Ascult. Nu-mi pot imagina intriga acestei piese, aşa că ar fi mai bine să-mi spui. Cum ajunge eroul să dovedească că totuşi face parte din personajele pozitive?

– Nu sînt un personaj pozitiv, spuse Paul încet. Doar unul care nu a avut de ales. Au spus că e un fanatic admirator al tău, tipu' care a fost ucis, avea tot felul de fotografii de-ale tale. Urma să se apropie de tine de îndată ce ai fi rămas singură, n-ar fi ratat această şansă.

– *Au spus*? Cine sînt cei care au spus? Nu, nu-mi răspunde, ghicesc şi singură. Finky Aroson. Finky Aroson, un alt mare admirator al meu.

– Nu doar el, ci şi cîţiva dintre asociaţii lui. Au strîns atît de tare şurubul că nu am putut refuza. Şi ai fost protejată în fiecare secundă. Aveau oamenii lor în bucătărie, înarmaţi cu pistoale, urmărind fiecare mişcare.

– Am fost protejată? Două bande de gangsteri

care se pare că se detestă ajung la un schimb de focuri şi eu am fost protejată. Eşti un... vru să-l blesteme. Toate cuvintele îi erau în minte, spărgîndu-i-se pe limbă ca nişte băşici, dar nu le rosti. Nu putea. Pentru cît te-ai combinat cu ei? întrebă în schimb.

– Nu m-am combinat – nu chiar. Facem afaceri împreună.

– Cît de mult înseamnă aceste afaceri?

– Nu sînt sigur. Au investit două, poate trei milioane în proiectele mele. Totul e legal, Juffie. Cu excepţia acestei seri. De obicei nu am nici o legătură cu... celelalte activităţi ale lor.

– Eşti un prost. Un sărman fără minte. De cît timp trăieşti pe banii lor? De şase luni? Nu, mai mult. Trebuie să fie mai mult dacă au ajuns să-ţi ceară aşa ceva. Un an? De cît timp?

– De un an şi ceva. De cînd am rămas fără bani şi a trebuit să-ţi vînd bijuteriile. Îşi mai turnă un pahar. Nu sînt prost, Juffie, spuse el încet. Dar nu ştiu cum să scap de tipii ăştia. Şi nu mă pot împăca cu ideea că te-aş putea pierde.

Iarăşi, acelaşi lucru pe care îl mai spusese o dată într-un alt moment de criză. Dacă nu va avea succes, dacă nu-i vor reuşi planurile, ea îl va părăsi. De data asta nu se mai strădui să-l convingă că nu avea dreptate. Existau prea multe lucruri care trebuiau spuse.

– Îţi dai seama că măcar vreo zece persoane m-au recunoscut în acel restaurant? Cei care erau în partea din faţă atunci cînd am intrat, cuplul de la cealaltă

masă care a plecat după ce am sosit noi... Şi cine mai ştie cîţi alţii. Poliţia poate să sosească în orice clipă. Va trebui să hotărîm ce le spunem.

– Nu va veni poliţia, spuse Paul. Totul s-a aranjat, localul a fost o capcană. Aparţine bandei Taglio, e o ascunzătoare de-a lor. Şi pe Taglio a vrut să-l aranjeze Finky şi băieţii lui. Dar nu puteau să se apropie de el. Ai văzut, mergea peste tot cu cinci paznici. Şi în fiecare duminică pe la şapte intrau la *Antonelli's*. Chelnerul era omul lui Taglio, dar l-a trădat, l-a vîndut lui Aroson. Aşa că au intrat chiar înainte de sosirea noastră, au ocupat localul şi au pus la cale cursa.

– Iar tu m-ai tras după tine ca ei să fie siguri. Foarte îngrijit lucrat. Foarte inteligent organizat. Se aşează pe canapeaua din faţa ferestrei prin care se vedea panorama oraşului New York. Paul, îţi aminteşti de acea noapte din iunie cînd am avut mica noastră festivitate? Acea petrecere în doi cu focul din coşul de hîrtii?

S-au ameţit puţin pentru a sărbători cele şase luni de succes cu noul spectacol; au rîs foarte mult, au ars diagrama ei şi prezervativele lui pentru că Juffie spusese că e gata să-şi ţină promisiunea făcută. Puteau încerca să facă un copil. Paul îşi amintea foarte bine. O privi cu ochii mari şi dădu din cap fără să scoată un cuvînt.

– Ei bine, am reuşit. Am amînat să-ţi spun pînă aş fi reuşit să fac din anunţul meu un eveniment deosebit. Dar acum mi se pare un moment potrivit. Seara în care m-ai atras într-o cursă şi aproape că ai

reuşit să mă ucizi, ce alt moment mai potrivit aş fi putut găsi? Sînt însărcinată, Paul. Noi doi, tu şi cu mine, soţ şi soţie devotaţi unul altuia, vom avea un copil în martie.

Capitolul 16

Într-o dimineaţă friguroasă din ianuarie 1957, la începutul celei de-a şaptea luni de sarcină, Juffie zăcea în pat, bînd un pahar de lapte pentru că doctorul o sfătuise să reducă şi cafeaua şi ceaiul, şi încercînd să se hotărască cum îşi va petrece ziua.

Putea să cumpere alte lucruri pentru trusoul copilului, dar avea deja trei sertare pline cu cămăşuţe şi scutece, păturici dantelate, bluziţe de flanel brodate de mînă, bonete şi papucei. Toate erau fie galbene fie albe, nici roz, nici albastru. Nu voia să rişte, deşi Paul era convins că va fi băiat. Ah, da, Paul.

Soţul ei era în al nouălea cer de fericire. În ce-l privea, seara din Brooklyn nici nu avusese loc. Paul şi-o scosese din minte, şi-o şterse din memorie. Recunoscu în sfîrşit capacitatea lui Paul de a expulza din univers toate lucrurile la care nu voia să se gîndească. Iar asta explica multe. Nu cum putuse să o facă, asta nu va înţelege niciodată, ci doar cum reuşea să trăiască după aceea. Să se obişnuiască să trăiască cu ceea ce se întîmplase fusese cu mult mai greu pentru ea.

Timp de două luni după Brownsville ea abia dacă vorbi cu el. Pe cît era posibil evita să-l privească, deşi era destul de dificil pentru că locuiau în acelaşi apartament. Însă Juffie nu se gîndise niciodată serios să-l dea afară sau să se mute ea. Însă examinase şi această posibilitate. Îşi dorea un divorţ? L-ar fi putut obţine? Pe ce bază, doamnă Dumont? ar fi întrebat un avocat. *M-a făcut complice la o crimă, aproape că am fost ucisă. Are legături cu gangsterii...* Nu era uşor să povesteşti aşa ceva unui avocat, darmite unui judecător. Nu cînd eşti Juffie Kane şi numele tău a fost deja asociat cu Sindicatul Crimei.

Dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care nu îşi despărţea viaţa de a lui Paul. Adevăratul motiv era că această convieţuire cu Mafia care plutea ameninţător prin apropiere era un mod de existenţă cu care se obişnuise de la unsprezece ani; să divorţeze era un concept care nu-i era deloc familiar. Rosie şi Myer îi formaseră părerea asupra căsniciei, iar ea încă mai încerca să o facă pe a ei să se potrivească modelului lor.

Treptat, acceptă recunoaşterea slăbiciunilor lui Paul – abilitatea lui de a uita – faptul că o adora, era entuziasmat de sarcina ei, dar, în aceiaşi timp, nu uita riscurile la care o expuse. Aşa stăteau lucrurile, aşa era el. Şi indiferent ce ar fi fost, era ferm hotărîtă să aibă acest copil, copilul lui pe care dorise să-l conceapă. Era prea tîrziu ca să spună că făcuse o greşeală şi voia să iasă afară din joc. Încetul cu încetul îşi reluaseră vechile obiceiuri, continuînd relaţia soţ-soţie care dura de aproape şase ani. Şi în cea mai mare parte a timpului Juffie reuşea să uite. Pînă cînd părăsi spectacolul, cînd totul deveni mult mai dificil.

O jucă pe Marjorie pentru ultima oară la 27 decembrie 1956. Din cauza costumelor din secolul al optsprezecelea sarcina ei nu se vedea pe scenă. Însă nu mai putea fi ascunsă mult timp, aşa că în decembrie au găsit o actriţă într-adevăr talentată care să preia rolul, iar ea se simţi pregătită să treacă în acea stare de egocentrism despre care Nessa îi spusese că era normală pentru fiecare femeie însărcinată. I se păruse un moment potrivit şi se retrase. Acum trebuia să se obişnuiască şi nu-i era deloc uşor.

Îi plăcea să se gîndească la copil şi să-şi privească burta umflată, dar pînă în prezent viaţa ei fusese mult mai dinamică. De curînd, orele i se păreau că se scurg cu o încetineală enervantă. Ca astăzi, spre exemplu. Ce să facă astăzi? Ar putea să-şi cumpere o nouă rochie pentru starea ei. Nu, avea deja destule pe care probabil nu va ajunge să le

poarte. Ce altceva?

Să o sune pe Nessa şi să o întrebe dacă nu vrea să ia prînzul împreună? Poate.

Juffie oftă şi îşi schimbă poziţia în pat, mîngîind umflătura de sub cuvertură. Bună dimineaţa, copilaşul meu. Ce mai faci? Te plictiseşti? Şi eu mă cam plictisesc. Deşi nu ar trebui. Ar trebui să fiu calmă şi răbdătoare, şi să mă gîndesc doar la lucruri frumoase pentru ca tu să fii perfect. Dar ştiu că aşa vei fi. Vorbim mai tîrziu, scumpul meu. Tu să fii fericit şi să creşti, O.K.? Exact, ştiam că asta vei spune.

Privi pe fereastră. Arăta de parcă urma să ningă. Va asculta la radio buletinul meteo de la ora zece. Dacă vor spune că va ninge pînă la prînz nu o va mai suna pe Nessa, dacă nu va ninge o va suna. O mulţumi această tehnică a tragerii de timp şi începu să citească din nou ziarul *Times*. În ultimul timp citea ziarul în întregime, ceva ce nu făcuse pînă acum. Le arunca cîte o privire pînă şi anunţurilor mortuare. Aşa făcu şi acum, iar numele îi sări imediat în ochi.

"Varley, Patricia, născută Thomson, îndrăgita soţie a lui Matthew, decedată după o boală îndelungată."

Oh, Dumnezeule! Înhăţă telefonul şi formă numărul lui Matt. Îi răspunse domnişoara Wilkins.

– Nu e la birou în această dimineaţă, Miss Kane. Îl aştept să vină pe la două. Să-i spun să vă sune?

– Nu, nu e nevoie. Domnişoară Wilkins... Vorbi încet, neştiind cum să întrebe pentru că această femeie care fusese secretara lui Matt de cînd îşi aducea ea aminte era ca un cifru, o femeie fără chip şi lipsită de personalitate. Nu ştiţi dacă există vreun

loc unde l-aş putea găsi în această dimineaţă?

– Îmi pare rău, nu ştiu. A trebuit să-şi rezolve nişte probleme personale.

Deci nu va afla de la domnişoara Wilkins unde se ţinea întîlnirea. Dacă o ştia nu avea de gînd să i-o spună.

– Deci pe la ora două îl găsesc în birou?

– Da, aşa mi-a spus.

Atît de caracteristic pentru Matt. Nu anunţase pe nimeni, nu ceruse ajutor sau suport moral. Pur şi simplu avea de gînd să-şi înmormînteze soţia şi apoi să se întoarcă la lucru. Ca întotdeauna, pentru durerea lui exista un compartiment separat.

Telefonul sună aproape imediat ce-l puse jos. Îi ridică repede, sperînd să fie Matt care se răzgîndise, şi dorea totuşi să vorbească cu cineva care îl îndrăgea. Dar nu era Matt, era Nessa.

– Nu vreau să fiu morbidă, Juffie, dar se întîmplă să citeşti anunţurile mortuare cînd îţi iei micul dejun?

– Da, cîteodată. Vocea o trădă.

– Deci ai aflat. Mă întrebam dacă n-ar trebui să facem ceva. Să trimitem flori sau o coroană?

– Nu, nu cred că şi-ar dori flori, Nessa. Soţia lui a fost bolnavă foarte mult timp, aproape imediat după ce s-au căsătorit. Cred că vrea să rămînă singur cînd va încheia acest capitol din viaţa lui. Ceea ce nu înţeleg e de ce a dat anunţul la ziar, dacă într-adevăr a făcut-o.

– E uşor de explicat. Nessa avea experienţa muncii la un editorial. N-a făcut-o el. Au anunţat cei de la pompe funebre. O fac în mod obişnuit, doar

dacă le spui că nu e nevoie. Probabil că Matt a uitat să le spună. E un tip ciudat, nu-i aşa? Vrea să ducă povara singur. Mă întreb dacă e aşa de puternic pe cît se crede.

Şi Juffie se întreba. Şi ajunse la constatarea că nu era. Nu-i mai spuse nimic Nessei despre prînz. Luă o ceaşcă de supă şi pîine prăjită acasă – doctorul insistase ca ea să ia mese cît mai regulate –, se îmbrăcă şi porni spre biroul lui Matt. Ajunse acolo exact la două.

– Nu e aici, Miss Kane.

– Nu-i nimic, aştept. Şi, domnişoară Wilkins, cred că ar fi mai potrivit să-mi spui doamna Dumont. Sau doar Juffie. Aş prefera aşa. Miss Kane nu mi se mai pare normal pentru starea mea.

Juffie purta un sarafan scurt de lînă roşie peste o fustă de aceeaşi culoare. Fusta avea o tăietură largă pentru ca burta ei mare să poată încăpea. Sarafanul acoperea fusta, însă avea şi un guler plisat, *„pentru a atrage atenţia asupra feţei"* aşa cum scria în reclamele pentru haine de gravide. Însă cu guler sau fără guler domnişoara Wilkins nu putuse să nu observe că era însărcinată.

– Cum doriţi, doamnă Dumont.

Politicoasă ca întotdeauna. Şi fără îndoială că nu i se va adresa cu Juffie pentru că atunci va trebui să-şi spună şi ea celălalt nume. Pînă şi Matt o numea domnişoara Wilkins.

– Mulţumesc, spuse Juffie la fel de politicos şi de protocolar. Îl voi aştepta pe domnul Varley.

Se aşează pe fotoliul din faţa secretarei care, la fel

ca tot ce se afla în birou, era la fel ca în 1949, şi luă revista *Variety* care se afla lîngă el. Cînd Matt intră ea se afla la jumătatea unui articol despre preţurile tot mai ridicate al producţiilor teatrale. Autorul dădea ca exemplu *When Morning Comes* afirmînd că acest spectacol stabilise un precedent periculos.

– Bună, spuse el. Eşti o surpriză plăcută. Nu te aşteptam astăzi. Vino înăuntru. Vocea îi era perfect normală. Luă un teanc de scrisori şi mesaje telefonice de la domnişoara Wilkins şi o conduse pe Juffie în biroul lui. Aici lumina era mai puternică şi ea putu să vadă că arăta neobişnuit de obosit, dar asta era tot. El puse mesajele şi scrisorile lîngă telefon.

– Mai multe decît de obicei. Probabil că reputaţia mea e în creştere.

– Presupun că multe din ele sînt mesaje de condoleanţe, Matt.

El o privi şi nu-i răspunse cîteva secunde, apoi întrebă:

– Cum ai aflat? Cum de s-a aflat?

– Un anunţ mortuar în *Times*. Nu m-am uitat în celelalte ziare, dar trebuie să fi apărut şi în ele.

– Dar eu n-am cerut aşa ceva. N-am vrut să afle nimeni. N-am vrut să afli tu. Şi nu există nici cinci oameni care să ştie despre Patsy.

– Nessa mi-a spus că o fac cei de la pompe funebre în mod automat dacă nu le spui să nu o facă. Se pare că ai uitat. Cum a murit, Matt? Nu era doar curiozitate. Trebuia să-l facă să vorbească despre ce se întîmplase, era convinsă de asta. Nu trebuia să-şi ascundă durerea aşa cum ascunsese întreaga

tragedie a căsătoriei sale.

– Comoţie cerebrală, ieri dimineaţă. Mi-a spus doctorul că nu e ceva neobişnuit în astfel de cazuri. De mai mulţi ani se aştepta ca aşa ceva să se producă. A fost uluit că nu s-a întîmplat mai devreme. A murit repede şi fără să sufere, slavă Domnului.

– Pasty nu a suferit, spuse Juffie, venind lîngă el şi sprijinindu-se de marginea mesei de birou. Îşi puse mîna pe obrazul lui. Dar tu?

El îi acoperi mîna cu a lui, apăsînd-o mai tare.

– Nu ştiu încă. Totul s-a petrecut prea repede. N-am avut cînd să simt ceva. Presupun că un timp mă voi simţi puţin pierdut. Chiar şi aşa cum era, era mereu acolo, o prezenţă constantă în viaţa mea. Cineva la care trebuia să mă gîndesc şi de care trebuia să am grijă.

– Bine, mă bucur că recunoşti asta. Se aplecă şi-l sărută pe frunte. Uşor, ca o prietenă, nu ca o iubită. Şi să ştii, Matt, că există oameni care ţin la tine. Eu, bineînţeles, şi mulţi alţii.

– Ştiu. Îi strînse mîna, apoi o atinse uşor pe burtă şi spuse cu multă blîndeţe: Ce moment nepotrivit pentru noi, nu-i aşa?

– Copilul sau Patsy?

– Mă gîndeam la Patsy. Cred că orice moment e potrivit pentru a aduce copii pe lume. N-am vrut să spun că mi-aş fi dorit să nu fi însărcinată.

Eu da, îşi zise Juffie. Cuvintele îi veniră în minte şi explodară în conştientul ei. O sufocară tăindu-i respiraţia.

– Ce este? Nu te simţi bine? A început deja?

– Fireşte că nu, mai am aproape trei luni. Juffie reuşi să zîmbească. Trebuie să plec, voi întîrzia la coafor. Însă am vrut să te văd mai întîi.

Karen se privi în oglinda dulapului şi hotărî că venise clipa să treacă în faza a treia. Era mai acum şi fusese de la Crăciun în ceea ce Frank numea faza a doua. Atunci îi reuşise miracolul de a nu pune nici o monedă în maşinile mecanice timp de patru luni. Atunci el îi spusese că se comportă extraordinar, dar că trebuia să plece din Nevada şi de la tentaţia permanentă, şi să înveţe să stea din nou pe propriile ei picioare. Aşa că o mutase în Barstow, California.

Barstow era un oraş cu aproape zece mii de locuitori aşezat la poalele Munţilor San Beranardino. Cam la două sute cincizeci de kilometri sud de Las Vegas, însă noua şosea interstatală făcea legătura directă între cele două oraşe. Frank putea ajunge în Barstow în mai puţin de trei ore la volanul Chevrolet-ului său. Venea o dată pe săptămînă, în ziua lui liberă.

Karen se străduia ca zilele ei libere să coincidă întotdeauna cu ale lui. Proprietarii brutăriei la care lucra erau destul de înţelegători, aşa că de cele mai multe ori era liberă cu ocazia vizitelor lui. Reuşise şi săptămîna asta. Nu lucra, iar Frank urma să sosească în orice clipă. Se privi din nou în oglindă, îşi aranjă buclele scurte şi îşi controlă rujul. Mda, în regulă. Se

mai îngrăşase puţin şi arăta cu mult mai bine. Frank va fi mulţumit.

Era într-adevăr.

– Arăţi extraordinar. Îmi place rochia asta.

Era o rochie de bumbac cu mîneci scurte, fustă largă şi strînsă în talie cu un cordon de elastic. Karen se învîrti, iar fusta se desfăcu în jurul picioarelor ei. Încă mai avea picioare frumoase şi începuse din nou să poarte pantofi cu tocuri înalte.

– Mă bucură aprecierea dumneavoastră, domnule. Cum ţi-a mers în săptămîna asta?

– Bine. Ţie?

– La fel. Deşi în săptămîna asta s-au vîndut mai multe pîini decît franzele. Mă gîndesc să scriu o lucrare despre noua noastră orientare naţională.

– Excelent, colaborez şi eu. Hai să luăm prînzul şi să discutăm problema. Unde vrei să mergem?.

– Aşteaptă puţin. Mai întîi vreau să te întreb ceva. Se aşează în faţa lui pe o canapea care împreună cu un scaun, o veioză, un dulap şi o masă formau toate piesele din ceea ce se numea o garsonieră gata mobilată. Crezi că sînt pregătită pentru faza a treia?.

– Care ar fi aceea? Frank purta jeanşi, o cămaşă deschisă la gît, şi se lăsă pe spate împreunîndu-şi mîinile deasupra capului şi punînd un picior peste genunchi. Avea cizme de cowboy din piele. Karen îşi aminti de ziua din urmă cu cîteva săptămîni cînd el şi le cumpărase.

– Cizmele sînt comode?

– Da, sînt bune. Karen, eviţi ceva deşi tu ai adus vorba despre asta. Ce anume?

– Leah.

– Mama ta?

– Da. Ar trebui să o sun. Mă iubeşte, iar eu am dispărut pur şi simplu, şi de aproape doi ani nu mai ştie nimic despre mine. M-am purtat îngrozitor.

– Da, aşa este, o aprobă el. Dar ai fost bolnavă. Nu eşti răspunzătoare în întregime pentru felul cum te-ai purtat. Ştii asta la fel de bine ca şi mine. Mai bine chiar. Aşa că de unde acest sentiment de vinovăţie?

– Pentru că Leah îmi apasă conştiinţa; întotdeauna a fost aşa. Avea nevoie ca eu să fac ce ea nu a făcut, să ies în lume şi să ajung cineva, iar eu în secret am dispreţuit mereu treaba asta. Dar o iubesc, cu avorturile ei cu tot. Şi, într-un mod ciudat, o admir.

– Atunci sun-o. Telefonul era chiar lîngă el. Stăruise ca ea să-şi pună telefon imediat ce s-a mutat aici, pentru ca să poată vorbi cu el dacă lucrurile deveneau grele pentru ea şi îi pierea curajul. Acum îl ridică de pe podea şi i-l întinse. Sun-o pe mama ta, spuse el. Vrei să o faci, fă-o.

– Aşteaptă puţin. Lasă-mă să mă pregătesc. Ştii care e partea cea mai proastă? Nu cu Leah vreau atît de mult să vorbesc. Ci simt o nevoie disperată să vorbesc cu Juffie, dar ştiu că mă voi urî dacă nu o sun pe Leah mai întîi.

El o privi o clipă.

– Juffie şi mai cum?

– Juffie Kane, actriţa.

– O cunoşti?

– E cea mai bună prietenă a mea. De cînd aveam

şaptesprezece ani. Cel puţin eu aveam şaptesprezece ani. Juffie avea optsprezece, e cu un an mai în vîrstă ca mine.

– Karen, spuse el pe un ton obişnuit. Cum de nu ai amintit de ea pînă acum? Am discutat despre tot, şi niciodată nu mi-ai spus că o cunoşti pe Juffie Kane.

– M-am gîndit că vei crede că mint sau că fac pe grozava. O jucătoare vicioasă care spune că prietena ei cea mai bună este o faimoasă actriţă... Sună a megalomanie avansată. Şi apoi, nu ştiu dacă Juffie îmi mai este prietenă. E o doamnă care a obţinut tot ce şi-a dorit în viaţă. Nu ştiu dacă mă va ierta vreodată pentru ce-am făcut.

El se îndreptă spre fereastră şi privi munţii care se vedeau la orizont. Chiar şi într-un loc ieftin ca această gaură mobilată aveai o privelişte extraordinară asupra oraşului. Dacă erai norocos şi ferestrele erau îndreptate în direcţia potrivită, aşa ca în garsoniera lui Karen.

– Ce te-a făcut să-ţi aminteşti astăzi de toate astea?

Karen deschise sertarul mesei şi scoase un număr al revistei *McCall*. Pe copertă se afla fotografia lui Juffie iar jos scria *„Un rol nou pentru fantastica Juffie Kane... Fotografii inedite"*. Îi arătă revista. Am cumpărat-o ieri. Am văzut-o la chioşc din întîmplare.

Frank luă revista şi privi o clipă la faţa remarcabil de frumoasă.

– Ce înseamnă un rol nou? Într-o piesă nouă?

– Nu. Ea şi Paul au un copil. Scrie la pagina treizeci şi doi.

– Îl cunoşti şi pe soţul el?

– Bineînţeles. Ţi-am spus că am fost foarte bune prietene. I-am fost domnişoară de onoare la nuntă. Dă-i drumul, citeşte articolul.

El găsi pagina treizeci şi doi şi aruncă o privire fotografiilor prezentînd-o pe actriţă şi pe soţul ei într-o casă splendidă din New York. În fiecare fotografie se afla şi un bebeluş care era în braţele unuia sau altuia dintre ei doi.

– Un cuplu foarte frumos, nu-i aşa? spuse Frank încet. Copilul trebuie să fie unul deosebit.

– Fireşte că e deosebit, e a lui Juffie şi al lui Paul. Karen începu să plîngă. Mă simt aşa de prost. Juffie a născut un copil şi eu nu am fost cu ea. Nici măcar n-am ştiut pînă n-am citit într-o afurisită de revistă. Sînt ca o mătuşă pentru copilul acela şi n-am ştiut că s-a născut.

Frank închise revista şi o puse deoparte.

– Tu şi cu ea aţi fost atît de bune prietene, deci?

– Ţi-am spus doar. E cea mai bună...

– Da, am auzit ce mi-ai spus. Şterge-ţi ochii şi suflă-ţi nasul, Karen. Şi sun-o pe mama ta ca apoi să poţi vorbi cu faimoasa ta prietenă.

Leah nu explodă la telefon aşa cum se aşteptase Karen.

– Mama, sînt eu. Apoi urmă o lungă tăcere. După care, în sfîrşit:

– Karen? Eşti chiar tu, *mameleh?*

– Da. Ce mai faci, mama? Nu auzi decît hohote de plîns. Mama, nu plînge. Eu sînt. Acum locuiesc în Barstow, asta e în California. Am fost bolnavă mult

timp, dar acum sînt bine.

Leah îşi reveni îndeajuns pentru a putea vorbi, dar tot nu explodă, vocea îi era blîndă şi liniştită.

– Niciodată n-am renunţat să sper, draga mea. Niciodată. Tata nu e aici acum, dar cînd va veni acasă nu mă va crede. El zice că în tot timpul ăsta n-am făcut decît să mă păcălesc singură. Va trebui să suni din nou şi să vorbeşti cu el pentru că pe mine nu mă va crede.

– Voi vorbi şi cu el, cum să nu. Ce mai face tata? Ce mai fac ceilalţi? Aşteptă pînă mama ei îi povesti ce se mai întîmplase în ultimul timp, apoi întrebă: Mamă, mai vorbeşti cîteodată cu Juffie?

– Fireşte că vorbesc cu ea. Cel puţin o dată pe săptămînă. Are un băieţel, draga mea. O frumuseţe. Juffie e bine. Şi cînd va auzi că n-ai... că totul e în regulă, va fi foarte fericită. Juffie şi cu mine, Karen. Noi am fost singurele care am continuat să sperăm.

Au mai discutat puţin, iar Karen promise că va suna din nou peste cîteva ore cînd şi tatăl ei va fi acasă. Şi promise să o sune pe Juffie.

– Imediat, în secunda în care am închis eu, draga mea, insistă Leah. Voi forma şi eu numărul ei peste cinci minute şi dacă nu sună ocupat voi muri de dezamăgire. Va fi aşa de fericită, repetă ea.

După ce închise Karen rămase cu mîna pe receptor şi privi spre Frank.

– Ai înţeles destul ca să pricepi despre ce e vorba?

Frank zîmbea fericit.

– Da. Mama ta e foarte mulţumită că nu eşti la

cîţiva metri sub pămînt. Şi toată lumea te iubeşte încă.

– Da. Karen zîmbi şi ea. Chiar şi Juffie. Leah spune că n-a renunţat niciodată să spere. Şi trebuie să o sun imediat.

Ridică receptorul şi formă numărul. Ciudat, îşi amintea numărul. Un milion de lucruri care se petrecuseră în ultimii doi ani erau pierdute în ceaţă, dar nu şi lucrurile care înainte avuseseră importanţă. Doamne, fă ca Juffie să fie acasă, m-aş simţi aşa de groaznic dacă n-aş putea vorbi acum cu ea, acum în minutul acesta. Juffie era acasă. Răspunse ea însăşi.

– Bună, sînt eu Karen.

– Karen? Karen! Oh, Dumnezeule, Karen! Toate într-un ritm crescendo. Paul, vino repede! E Karen. E în viaţă! Apoi din nou la telefon: Eşti în viaţă, nu-i aşa? Nu eşti o fantomă, nu? Eşti tu în carne şi oase?

– Eu, în carne şi oase. Oh, Juffie. Îmi eşti aşa de dragă şi sînt aşa de fericită.

– Unde eşti? Fir-ar să fie, Karen, unde dracu' eşti? Unde ai fost timp de doi ani afurisiţi? De ce nu mi-ai dat nici un semn de viaţă?

Karen îi spuse unde era.

– Am fost bolnavă, adăugă ea. N-am putut să te sun. Zău că n-am putut. Îţi voi explica mai tîrziu, cînd ne vom întîlni. Juffie, nu eşti supărată pe mine, nu-i aşa?

– Să fiu supărată? Îmi vine să te omor. Dar sînt aşa de fericită că eşti în viaţă că nu-mi mai bat capul cu asta. Ascultă, am o surpriză, una mare. Şapte kilograme şi două sute de grame măsurate chiar în dimineaţa asta.

– Ştiu. Am citit în *McCall.* Jason Dino Benjamin Dumont.

– Da, are două luni şi e cel mai frumos, mai perfect şi mai extraordinar copil care s-a născut vreodată. Paul a vrut să-l facă numărul doi, Paul Dumont 2, dar eu n-am putut să fiu de acord cu el. Partea evreiască din mine n-a putut înghiţi aşa ceva. Aşa că i-am spus Jason pentru că e frumos, şi i-am adăugat şi pe Dino şi pe Benny ca să ştie de unde se trage. Dumont e destul pentru partea franceză. Karen, cînd vii aici? Ai putea zbura în Los Angeles şi ai ajunge aici mîine dimineaţă. Acest Barstow e departe de Los Angeles?

– Nu, nu e departe. Dar nu pot veni încă.

– Cum adică? De ce nu? Doi ani, e foarte mult, draga mea. Cortina trebuia să cadă demult peste scena dispariţiei. Urcă-te într-un avion, ce naiba sau dacă într-adevăr nu poţi, vin eu la tine. Va trebui să-l aduc pe Jason cu mine fiindcă alăptez, dar mă descurc eu. Există vreun hotel în care am putea sta?

– Juffie, nu. Nu încă. Adică... Aşteaptă puţin. Apăsă receptorul pe piept şi îi şopti repede lui Frank: Vrea să plec chiar acum. În seara asta. Sau va veni ea aici. Nu pot, Frank. Nu sînt încă pregătită. Mai am nevoie de puţin timp înainte să dau ochii cu ea... se sufoca din cauza panicii.

– Linişteşte-te, spuse el calm. Dă-mi telefonul, vorbesc eu cu ea. Îl desprinse cu greu telefonul dintre degete. Doamnă Dumont, la telefon Frank Carlucci. Nu ne cunoaştem, dar sînt un prieten de-al lui Karen. Uite, ţi-a spus că a fost bolnavă şi este adevărat, a

fost foarte bolnavă. Acum e mai bine, se descurcă excelent, dar va mai trece puţin timp pînă îşi va putea relua viaţa de dinainte de boală.

– Domnule Carlucci, eşti doctor cumva? Un psihiatru poate? Încerci să-mi spui că prietena mea a avut o depresiune nervoasă?

– Nu sînt doctor. Însă da, cam aşa ceva.

– Mi se pare că te fereşti să spui mai multe. Să înţeleg că e din cauză... Karen ascultă?

– Exact.

– O.K. Am priceput. Dar vrei să mă suni mai tîrziu cînd vei putea vorbi deschis? Karen Rice e cea mai veche şi mai bună prietenă a mea şi sînt foarte îngrijorată de starea ei. Te rog, domnule Carlucci. Sună-mă cu taxă inversă la orice oră din zi sau din noapte. Numărul meu e în cartea de telefon a oraşului New York. La numele Paul Dumont. Nu vei uita?

– Nu, spuse el. Nu voi uita.

– Ce nu pot să înţeleg, spuse Matt, e acest tip, Carlucci. Ţi-a spus că nu e doctor. În ce relaţie se află cu Karen?

Juffie aranjă pătura pe picioarele goale ale lui Jason. Nu putea să-l facă să rămînă încălţat, papucelii îi alunecau mereu din picioare, iar în Central Park sufla un vînt destul de rece în această zi de la începutul lui iunie. Copilul continua să doarmă fără să-i pese de îngrijirile ei.

– N-aş putea să-ţi spun. Am discutat mult timp cînd m-a sunat mai tîrziu. S-a prezentat ca un prieten care a încercat să o ajute cînd se simţea foarte rău. Dar nu e un iubit, cel puţin eu nu cred să fie. Cînd o întreb pe Karen şi ea îmi spune acelaşi lucru, Frank e prietenul ei.

La cîţiva paşi de ei se afla un vînzător cu un cărucior cu mîncare.

– Mai vrei un *hot dog*? întrebă Matt. Cînd Juffie clătină din cap că nu, el luă rămăşiţele prînzului lor de pe bancă şi le duse la o ladă de gunoi. Se întoarse şi se chinui cu pipa, era greu de aprins din cauza vîntului. După cîteva secunde reuşi şi se lăsă pe spate, îndreptîndu-şi chipul spre soare şi întinzîndu-şi picioarele lungi în faţa lui.

– E bine aici. Tu cu mine şi cu Jason ar trebui să luăm mai des prînzul împreună.

– El nu merge decît în Central Park. Nu suportă *Sardi's* şi refuză să intre la *„21".*

– În regulă. Tînărul acesta va pune condiţiile şi noi le vom accepta. E plin de succes şi cei ca el obţin întotdeauna tot ce-şi doresc. Aruncă o privire spre căruciorul importat din Anglia. Nu-i prea vorbăreţ astăzi.

Ea îşi privi ceasul.

– Peste o jumătate de oră va urla din toate puterile. Se apropie ora mesei pentru el. Mă întreb dacă îi va plăcea laptele cu aromă de *hot dog*; poate că ar fi trebuit să renunţ la muştar.

Matt îi aruncă un zîmbet tandru.

– Eşti ca o madonă. Ştii, nu m-aş fi aşteptat. Mă

gîndeam că vei angaja o doică din prima zi, sau poate a doua. Îl vei vedea pentru cîteva minute de îmbrăţişări şi pupături entuziaste în fiecare dimineaţă şi seară şi vei lăsa corvoada în seama altcuiva.

– Adevărul e că şi eu m-am gîndit la aşa ceva. Cel puţin înainte să fiu însărcinată, cînd mă gîndeam cam cum va fi totul. Dar te consumă aproape din prima clipă cînd afli că vei avea un copil. Matt, este cea mai intensă experienţă din tot universul. Să ai un copil îţi înfrumuseţează punctul de vedere asupra întregii existenţe. Vezi lumea cu alţi ochi, unghiurile sînt toate schimbate.

– Cred, dacă tu o spui, rosti el încet.

Îşi întoarse faţa de la ea şi durerea lui o lovi cu o nouă forţă. Şi el trebuie să-şi fi dorit copii, cu mulţi ani în urmă, cînd se căsătorise cu Patsy şi sperase să ducă o viaţă normală. Acum avea treizeci şi nouă de ani, nu era prea tîrziu. Dacă ar fi găsit pe cineva şi s-ar fi căsătorit... Simţi cum o podidesc lacrimile. Cînd o privi din nou şi ochii lui erau puţin umezi.

– Deci ce mai e nou în legătură cu Karen? întrebă el. Era un subiect de conversaţie mult mai bun decît despre copii şi ce înseamnă o familie. A terminat cu jocurile de noroc?

– Ea crede că da. Şi eu cred la fel. A fost o reacţie la durere, după cum explică ea. Iar acum nu mai suferă. A analizat întreaga ei relaţie cu Bernard şi acum nu mai suferă. Am vorbit cu ea ieri, nu mi-a spus-o, dar cred că e pregătită să vină acasă.

– Va fi bine pentru tine.

– Da, mi-a lipsit foarte mult. Sînt anumite lucruri pe

care doar eu şi Karen le cunoaştem şi nimeni pe lumea asta nu le-ar putea înţelege.

– Cred că femeile au un mai mare talent pentru prietenie decît bărbaţii. Şi fiindcă veni vorba de talent, primesc cîte trei sau patru telefoane pe zi de la producători şi regizori care mă întreabă dacă Juffie Kane este interesată de un nou spectacol.

Juffie clătină din cap.

– Nu este, nu încă. Şi cel puţin încă şase luni de acum încolo. Nu vreau să pierd această parte din viaţa lui Jason, Matt. Un copil începe să se îndepărteze de tine din clipa în care ieşi din sala de naşteri, dar deocamndată eu sînt încă cea mai importantă fiinţă din viaţa lui. Vreau să mă bucur atît cît mai pot.

– O.K. Se ridică în picioare, lovindu-şi pipa de marginea băncii. Trebuie să mă întorc la birou. M-aş oferi să te urc într-un taxi, dar nu ştiu cum ar încăpea căruciorul ăsta.

– Nu încape. Voi merge pe jos, nu sînt decît şase străzi. Cînd am cumpărat acest apartament nu m-am gîndit că e bine plasat pentru că e atît de aproape de Central Park.

Jason începu să plîngă cînd ea ajunse pe Lexington. Ultimele străzi le parcurse alergînd uşor, gîndindu-se că toţi se uitau la ea şi se întrebau de ce femeia aceea îngrozitoare nu făcea ceva cu copilul care ţipa. „Jason, dragul meu", îi spuse ea cînd urcau cu ascensorul spre apartament, „lumea nu e încă pregătită pentru tine. Nu e pregătită pentru copii în general. Cei mai mulţi cred că eşti un intrus. Ceea ce

e o prostie pentru că bebeluşii sînt necesari pentru supravieţuirea rasei."

Pe el nu o interesă filozofia ei, ci doar sfîrcul umflat pe care i-l oferi cînd s-au aşezat în sfîrşit în balansoarul din superba cameră a copilului pe care Billy Baldwin o aranjase în budoarul ei. Juffie îl ţinu în braţe şi el supse, amîndoi legănîndu-se uşor în acel univers al perfecţiunii care îi cuprindea pe amîndoi. Doar eu şi copilul meu, îşi zise ea. Nimic şi nimeni altcineva nu mai contează în această clipă. Inclusiv soţul ei, tatăl copilului. Gîndul acesta o făcu să tresară, creă o notă discordantă în plăcuta armonie. De parcă ar fi simţit şi el, Jason îşi alese tocmai acel moment ca să-i scape sînul din gură şi urlă nemulţumit.

Frank o aştepta cînd Karen ieşi afară din brutărie în a treia miercuri din iunie.

– Bună, spuse ea luîndu-i ambele mîini. Ce mai faci? Ştiam că vineri e ziua ta liberă în această săptămînă.

– Nu mai am zile libere, spuse el conducînd-o spre locul unde îşi parcase maşina. Cel puţin nu de la *Desert Inn.* Mi-am dat demisia. Am terminat cu împărţitul cărţilor. De acum încolo îmi voi cîştiga existenţa cu creierul şi nu cu degetele mele îndemînatice.

Au mers la un local numit *Kay's Country Kitchen*

pe şoseaua dintre Barstow şi Baza Aeriană George, care se afla la cîţiva kilometri sud de oraş. Mîncînd pui fripţi cu sos şi cartofi pire el îi explică planurile sale.

– M-am gîndit să stau două luni în Los Angeles ca să mă pun din nou pe treabă, să-mi găsesc o locuinţă, să-mi despachetez toate cărţile şi dosarele. Le-am pus deoparte cînd am plecat la Las Vegas. Acum va trebui să le adun.

Toată această schimbare o nelinişti puţin; era încă destul de fragilă pentru a se teme de schimbări.

– Te voi mai vedea cît timp vei face toate astea?

– Fireşte, cel puţin o dată pe săptămînă, ca şi pînă acum. Şi există un autobuz din Barstow pînă la Los Angeles. Nu face decît cîteva ore, am verificat. Aşa că poţi şi tu să vii să mă vizitezi. Ar trebui să vezi mai mult din California. E o regiune teribil de frumoasă.

Asta o făcu să se simtă mai bine, mai ales faptul că verificase orarul autobuzului. Pentru că, îşi dădu ea seama, încă mai voia să creadă că se afla în centrul lumii lui. Iar aceasta nu era ceva neobişnuit cînd îţi revii dintr-o boală depinzînd de cineva, dar nu era prea sănătos. Însă acum, că înţelegea, putea să privească adevărul în faţă. Îşi integra pregătirea şi ceea ce ştia cu ceea ce simţea – şi asta era foarte sănătos. Zîmbi.

– De ce arăţi aşa de încîntată de tine însăţi?

Ea îi spuse.

– Şi eu sînt încîntat, zise el. Şi îmi place cum mănînci cu poftă brioşele. Mai ia una. Încearcă cu miere, sînt delicioase.

Ea îşi lăsă capul într-o parte şi îl studie.

– Pentru o clipă vom schimba rolurile, domnule Carlucci. Va trebui să încetezi să crezi că mîncarea este singurul ghid spre sănătatea mea mentală. Din cauza patologiei mamei tale care a condus-o la moarte prin malnutriţie, a nu mînca este ceea ce te înspăimîntă cel mai mult la persoanele care îţi sînt aproape. Dar totul se poate răsturna, poţi ajunge în situaţia în care mîncarea să devină un pivot al afecţiunii şi bunăstării, şi te vei îndrepta direct spre o dereglare datorită mîncatului. Aşa că nu, mulţumesc, nu voi mai lua o altă brioşă. Nu pentru că aş fi bolnavă. Pentru că am mîncat deja trei şi asta e destul.

El tocmai se pregătea să muşte dintr-o pulpă de pui, se opri şi începu să rîdă în hohote.

– Mulţumesc, doctore Rice. Şi bineînţeles că ai perfectă dreptate. Deci ce luăm la desert?

– Îngheţată de vanilie şi cremă de ciocolată, firește. N-am spus niciodată că vreau să fiu pe de-an-tregul sănătoasă mental, e plictisitor.

Mai tîrziu, cînd au ajuns la cafea, el spuse:

– Karen, eu cred că eşti sănătoasă mental. Cred că acum ţi-ai revenit. Tu ce părere ai?

– Aproape, spuse ea încet. Nu-mi mai amintesc cînd m-am gîndit ultima oară la jocurile mecanice. Şi acum două zile am scăpat din mînă o tavă întreagă cu prăjituri, iar patronul a strigat la mine, şi mie nu mi-a venit să o iau la fugă şi să joc doar pentru a scăpa de încordare. Am fost supărată pe mine însămi pentru că nu am fost atentă, şi furioasă pe el că face din ţînţar armăsar, dar n-am simţit că explodez dacă

nu joc.

Luă o înghiţitură de cafea şi-l privi peste marginea ceştii.

– Vei continua cu cartea despre viciul jocurilor de noroc? Pentru că dacă asta vrei îţi ofer o informaţie pe gratis. Încordarea face şi ea parte din boală. Să ajungi atît de încordat, nemulţumit şi nerăbdător încît simţi că mori dacă nu te descarci. Fireşte, modul cum tratezi această descărcare face deosebirea între un jucător vicios şi oricine altcineva.

– Desigur. Ai dreptate şi mi-am notat, dar deocamdată cartea nu este o prioritate. Deocamdată trebuie să-mi reiau contactele cu publiciştii, să găsesc cîteva poveşti interesante pe care să le scriu pentru reviste şi ziare şi care să fie publicate cît mai repede pentru a-mi recîştiga credibilitatea. Chemă chelnerul pentru a-i plăti. Acum trebuie să plec, iar tu lucrezi mîine dimineaţă.

În maşină reluă ultima afirmaţie.

– Karen, cînd te vei simţi destul de bine pentru a căuta o slujbă care să-ţi fie mai potrivită decît cea pe care o ai acum? Nu este acesta un semn logic al însănătoşirii tale?

– Este. Şi voi ajunge şi acolo, Frank. Ştiu că voi ajunge. Dar în Barstow nu există nimic de acest gen, deci găsirea ei va însemna o schimbare mai mare şi nu una treptată. Probabil că va trebui să mă întorc acasă. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să o fac. Vreau să-mi văd familia, pe Juffie şi pe copilul ei. Şi mai am o mulţime de probleme nerezolvate în Boston. Va trebui să le găsesc o soluţie înainte de a-mi

continua cariera. Toate astea mă copleşesc, dar nu atît de mult ca înainte.

– Nu te vei întoarce în Boston fără să-mi spui nimic, nu-i aşa?

– Fireşte că nu. Ce idee trăsnită. Se întinse şi-l sărută pe obraz. Mult noroc în Los Angeles.

– Te sun de îndată ce voi avea telefon. Peste cîteva zile sau o săptămînă. Nu mai mult.

Mai tîrziu se gîndi la întrebarea lui referitoare la Boston. O observaţie ciudată, de parcă el ar fi fost cel dependent. Ceea ce şi era într-un fel. Nevoia lui de a se elibera de sentimentul vinovăţiei că nu o putuse salva pe mama lui cînd avea treisprezece ani coincisese cu nevoia ei de a fi salvată. Şi asta era viaţa, medita ea. Nevoi comune care ajung să se întîlnească. În carul ei şi al lui Frank, ea fusese foarte norocoasă. Şi poate n-a fost rău nici pentru el. Ceea ce era foarte bine.

El o sună înaintea weekend-ului lung de dinaintea lui 4 Iulie.

– Am un apartament şi un telefon, spuse el. Şi mi-au adus cărţile şi toate hîrtiile. Viaţa e minunată. Tu ce mai faci?

– Sînt bine.

– Karen, m-am tot gîndit la faptul că e 4 Iulie. Aniversarea ta.

– Da, doi ani de cînd mi-am pierdut minţile.

– Te deranjează?

– Puţin, dar mă descurc.

– Descurcă-te cu mine, spuse el. Urcă-te în autobuz şi vino să petrecem două zile aici. Poţi să-ţi

iei liber?

– Sînt deja liberă. Brutăria se închide de două ori pe an. De Crăciun şi de 4 Iulie. Şi aşa s-a aranjat că sînt liberă şi în 5.

– Excelent! Vii?

Ea şovăi un moment.

– Da, desigur. Mi-ar plăcea foarte mult.

O aşteptă la staţia de autobuz cu puţin înainte de miezul nopţii pe data de 3. Apartamentul lui era format din trei camere într-o clădire nouă pe Wilshire Boulevard.

– E frumos aici, spuse Karen. Mă declar impresionată. Şi îmi dau seama că nu te-am întrebat niciodată ce ai făcut cu bungalow-ul.

– L-am pus în vînzare, o firmă de proprietăţi imobiliare se ocupă de el. Nu e nici o grabă. Singura parte grozavă din munca mea ca şi crupier e că nu am nevoie de bani. Avea în mînă geanta ei de voiaj şi deschise o uşă care părea să ducă într-un dormitor. Poţi dormi aici. Cea de-a treia cameră o folosesc ca birou şi există o canapea extensibilă, aşa că nu-ţi face probleme pentru mine.

Nici tu să nu-ţi faci pentru mine, îşi zise Karen. Şi era un lucru puţin ciudat. Erau un bărbat şi o femeie de aproximativ aceeaşi vîrstă, nici unul dintre ei nu era respingător, cel puţin ea nu mai era, el nu fusese niciodată, şi totuşi nu exista nimic sexual în relaţia lor. Nici o aluzie. Nu-şi putea da seama de ce. Apoi, în timp ce o cuprindea somnul, se gîndi la Frank şi la energia lui sexuală, cu siguranţă că aşa era. Un bărbat în Las Vegas avea de unde alege. Gîndul ăsta

o făcu puţin geloasă, dar o puse pe seama dependenţei de el care încă persista.

Au petrecut un minunat sfîrşit de săptămînă. O plimbă cu maşina prin oraş arătîndu-i tot ce merita să fie văzut, pînă şi Hollywood-ul şi studiourile de film.

– Prietena ta actriţa n-a jucat niciodată într-un film, nu-i aşa?

– Juffie? Şi spune că nu va juca niciodată. Are nevoie de căldura unui public.

– De ce? Aş zice că arta de a interpreta e aceeaşi oriunde te-ai afla.

– Nu şi pentru Juffie. Nu e o actriţă celebrală care să fi studiat toate mişcările. Nu acesta e izvorul magiei ei. Juffie are nevoie să simtă că oamenii o iubesc şi că ea îi iubeşte la rîndul ei. A recunoscut această nevoie încă de la început, cu mulţi ani în urmă cînd s-a urcat pe scena colegiului. Îmi amintesc că mi-a vorbit despre asta. Se pare că nimic nu s-a schimbat. Juffie are foarte multă dragoste de oferit, şi are nevoie să o dea şi să o primească înapoi.

– Şi soţul ei? Se iubesc?

– Da, cred că da. Niciodată n-am auzit nimic care să mă facă să am altă părere. Frank, de ce întrebările astea?

– Hai să ne întoarcem la mine acasă. Vreau să-ţi arăt ceva.

Ajunşi în apartament el scoase vreo zece dosare dintr-un sertar.

– Lucrez la asta de mai bine de cinci ani. De aceea am fost aşa de uluit cînd mi-ai spus că o cunoşti pe Juffie Kane.

Ea îl privi şi nu spuse nimic, deschise doar primul dosar pe care i-l întinse şi începu să-l frunzărească. Conţinea o mulţime de tăieturi din ziare despre Juffie, cele mai multe referindu-se la presupusele ei legături cu lumea gangsterilor. Tot ce se scrisese despre acest subiect, inclusiv articolul violent din *Confidential.*

– Am mai văzut gunoiul ăsta, spuse Karen crispată. De ce ai adunat toate astea? De ce mi le arăţi?

– Pentru că odată şi odată mă gîndeam că voi scrie un articol despre toate astea, despre ea. Şi despre cum reuşeşte Mafia să pătrundă peste tot, chiar şi în teatru. Mi-am închipuit mereu că ea trebuie să fie o mare scorpie. După cîte îmi povesteşti tu, nu este. Deci asta înseamnă că tot ce s-a scris aici sînt minciuni?

Karen ridică din umeri.

– Sînt şi nu sînt. Bunicii ei au fost ceea ce se spune că au fost, asta e adevărat. Şi Myer Kane este genul de avocat care se ocupă cu ce se scrie acolo că se ocupă. Şi asta e adevărat. Dar este şi cel mai drăguţ, mai amabil şi mai generos om pe care ţi-l poţi imagina. Deci, cum se spune: „Care e adevărul?"

El îi aruncă o privire lungă.

– Care adevăr? Karen, nu s-ar putea să te înşeli în privinţa ei? Pentru că se zice că şi lui Eichmann îi plăceau cîinii şi copiii.

– Juffie e un om minunat şi o prietenă foarte bună. Era aşa de furioasă că rosti cuvintele cu mai multă forţă decît ar fi dorit. De parcă ar fi vrut să se

convingă pè ea însăşi, nu pe el. Este, adăugă ea mai încet. Este într-adevăr, Frank. Tot ce ai aflat tu despre ea a fost determinat de împrejurări. Aşteaptă să o cunoşti şi atunci vei vedea singur.

El zîmbi şi începu să adune dosarele.

– Mda, mi-ar plăcea să o cunosc într-o zi. Ai vreo idee cam cînd s-ar putea întîmpla aşa ceva? Adică, cînd te vei simţi suficient de tare pentru a te întîlni cu ea?

– În curînd, spuse Karen. Nu încă, dar în curînd.

Familia Dumont îşi petrecu acelaşi sfîrşit de săptămînă într-o casă aşezată pe plaja de la Long Island, care aparţinea unei cunoştinţe de-a lui Paul. Pe la mijlociul lui iunie venise acasă şi îi spusese lui Juffie că exista în Southampton o casă superbă care nu va fi folosită la sfîrşitul de săptămînă de la 4 lulie şi că le fusese oferită.

– Au servitori şi tot ce-ţi trebuie. E destul dacă plecăm cu maşina acolo şi ducem lucrurile copilului şi cîteva haine pentru noi.

– Cui îi aparţine? întrebă Juffie, fără să-l privească în ochi.

– Unui tip pe care îl cunosc, un om de afaceri. Nu face mutra asta. Face afaceri legale. Pe cuvînt, Juffie, jur. Haide, *chérie*, nu mai fi aşa. Îţi va face bine să pleci puţin din oraş. Mă gîndeam să-ţi propun să plecăm într-o staţiune, dar o casă întreagă pusă la

dispoziţia noastră e ceva mult mai avantajos. E mai uşor şi mai confortabil pentru tine şi Jason.

Juffie era în bucătărie pregătind brînza pentru un sufleu. Puse jos cuţitul şi se prinse de marginea mesei.

– Ascultă-mă Paul, dacă faci ceva, indiferent ce, care îl va supune pe Jason celui mai neînsemnat risc, te ucid. Cu mîna mea.

– Crezi că aş face aşa ceva?

Ai făcut-o deja. Aproape că rosti cuvintele. Însă nu era tocmai adevărat. Atunci nu ştiuse că era însărcinată. Riscase doar viaţa ei.

– Sper că nu vei face. Vreau să cred că nu vei face.

– Fii liniştită. Vocea nu îi era furioasă, ci rugătoare. Paul ştia să schimbe o ceartă în cu totul altceva. Cine şi-a dorit un copil atît de mult, Juffie? Cine te-a implorat să faci unul? E şi fiul meu, nu doar al tău. Îl iubesc la fel de mult ca şi tine.

Încordarea o făcuse să stea rigidă; acum se relaxă.

– Ştiu. Îmi pare rău, dar e...

– Ştiu, spuse el. Nu e nevoie să-mi explici. Îşi puse mîna pe umărul ei. Cu un deget o mîngîie pe ceafă. Relaxează-te. Eşti un pachet de nervi. De aceea vreau să petreci cîteva zile la ţară. Voi spune că acceptăm cu plăcere, O.K.?

– O.K.

– Minunat. Va fi ca în vremurile bune, *chérie*, vei vedea.

Ceea ce probabil însemna că vor face dragoste.

Nu mai făcuseră de mai multe luni. Imediat după Brownsville nici nu-l lăsase să mai doarmă cu ea în aceeaşi cameră. Treptat furia îi trecuse, se hotărîse să-l ierte, însă atunci doctorul o sfătuise la abstinenţă pentru ultimele şase săptămîni ale sarcinii. Acele săptămîni trecuseră demult. Jason se apropia de patru luni. Iar Paul încă mai dormea în biroul lui pentru că ea nu-l primea în dormitor.

– Ca în vremurile bune, repetă Paul plecînd să-i telefoneze celui care le oferise casa.

Cînd au ajuns în Southampton, Juffie îşi zise că probabil Paul avusese dreptate. Casa era magnifică, un adevărat palat pe malul mării, iar personalul un vis. Erau într-un număr foarte mare şi se îngrijeau de dorinţele şi nevoile lor chiar înainte de a şi le face cunoscute. Oricine ar fi fost proprietarul acestui loc, cu siguranţă că era plin de bani. Doar o avere fabuloasă stimula un astfel de confort.

Au dormit în dormitorul cu uşi de sticlă şi balcon care dădea spre Ocean. Într-o cameră alăturată instalară leagănul lui Jason. Era destul de departe pentru ca ei să poată să rămînă singuri.

Cînd s-au culcat în seara aceea, Juffie se întinse în partea ei obişnuită din pat, iar Paul într-a lui, amîndoi stîngaci şi simţindu-se ciudat de parcă ar fi fost proaspăt căsătoriţi. Apoi Jason îi trezi cerîndu-şi mîncarea de la ora două noaptea, iar Juffie îl alăptă în pat, cu Paul zăcînd lîngă ea, mîngîind mai întîi mîinile mici ale lui Jason, apoi pe ale ei. Asista pentru prima oară la trăirea intensă pe care ea o împărţea cu copilul, şi o parte din farmecul şi strălucirea lui Jason

trecură asupra lui Paul. Cel puţin aşa îşi explică ea mai tîrziu.

Aşa trebuie să ti fost că nu-l dorise de foarte mult timp, de mai mult decît era dispusă să recunoască. Dinainte de Brownsville, de Londra şi de ziua petrecută cu Matt. Însă în noaptea accea cînd el întinse mîna spre ea după ce Jason fusese pus în leagăn şi dormea dus, ea nu-l respinse. La început acceptă docilă, apoi o cuprinse o parte a vechii magii şi se lăsă purtată de exaltare.

Paul era la fel de grozav ca întotdeauna. O iubi timp de trei ore. Cînd îşi îngropă capul între picioarele ei avu un orgasm violent, apoi un altul cînd el îşi frecă penisul întărit de fesele ei vîrîndu-şi degetele adînc în ea. Urmă şi un al treilea cînd în sfîrşit o pătrunse. Ultimul avu loc în acelaşi timp cu al lui, ecou al unui ritm învăţat cîndva şi pe care nu-l uitase.

Au adormit cînd răsăritul forma o strălucire roz dincolo de balcon, şi doar cu cîteva secunde înainte de a se lăsa cuprinsă de somn Juffie îşi spuse că va dormi doar puţin pentru că Jason va cere să fie băgat în seamă pe la şase şi jumătate.

Asta o trezi, realizarea faptului că Jason trecuse de ora mesei. Deschise ochii şi trebui să gîndească o clipă pentru a-şi aminti unde se află. O adiere de vînt mişca uşor perdelele de la balcon. Nu trăseseră draperiile grele şi se putea vedea soarele stărlucind deasupra apei. Da, fireşte. Southampton. Lîngă ea dormea Paul, respirînd ritmic şi adînc. Ascultă ca să-l audă pe Jason, dar nu auzi nici un sunet. E din cauza aerului de mare. Juffie privi ceasul de pe noptieră.

Şapte patruzeci şi cinci. Incredibil.

Se ridică cu grijă pentru a nu-l trezi pe Paul şi îşi luă halatul de la marginea patului. Apoi intră desculţă în camera de alături. Lăsaseră uşa deschisă aşa că văzu leagănul înainte de a ajunge la el. Se vedea şezutul mic al lui Jason sub pătura croşetată în alb şi galben cu care îl acoperise cînd îl culcase noaptea trecută.

– Bună dimineaţa, copilaş iubit, şopti ea. Te voi duce pe plajă mult mai des. Ai lăsat-o pe mama să doarmă o oră în plus. Nu ştia ce să facă, să-l trezească sau să-l lase să doarmă. Ce-i spusese doctorul Spock? Ce-i spusese pediatrul? Nu-şi putea aduce aminte. Dar îşi aminti că amîndoi o sfătuiseră să-şi urmeze instinctul matern.

Juffie întinse mîna şi îi atinse ceafa. Jason era rece. Dar nu era frig în cameră. Atunci lui de ce îi e frig? Puse mîna sub pătură. Scutecul era umed, dar şi acesta era rece. Degetele ei găsiră un picioruş dolofan, rece de asemenea. O cuprinse panica. Trase copilul din leagăn cu pătură cu tot, cuprinzîndu-l în căldura ei, dorind să i-o transmită. Capul lui îi căzu pe piept şi nu-şi deschise ochii.

– Jason, haide, e mama. Încă şoptea, încă se purta de parcă totul ar fi fost normal şi nu dorea să-l trezească pe Paul. E timpul să te scoli, murmură ea încet. E timpul să-ţi iei micul dejun, Jason.

Mai trecu un minut înainte să reacţioneze. Cel puţin şaizeci de secunde Juffie rămase pe loc legănînd copilul aşa cum făcea cînd îi dădea să sugă. Un pescăruş se avîntă în zbor prin faţa ferestrei

deschise. Vîntul trase afară perdelele, iar pescăruşul le atinse cu aripile. Tresări revenind la realitate. Şi începu să urle.

– Jason! Jason! Jason! E mort! Copilul meu e mort!

Continuă să urle mult, mult timp.

Capitolul 17

L-au înmormîntat pe Jason trei zile mai tîrziu. Ploaia cădea în rafale bătute de un vînt rece şi părea să fie mai degrabă martie decît iunie. Picăturile împroşcau obrajii lui Juffie, cerul îngrijindu-se de lipsa ei de lacrimi. Nu putea plînge, nici chiar atunci cînd micul coşciug alb fu coborît în pămînt.

Paul găsise un tînăr preot. Juffie habar n-avea care religie o reprezenta. Un om bun fără îndoială, dar care nu-i cunoştea, şi nici măcar nu le văzuse copilul. Preotul părea puţin depăşit de aceşti oameni faimoşi. Ridica mereu privirile din cartea de rugăciuni şi se uita

la cei prezenţi, vreo zece la număr, cu o expresie perplexă întipărită pe chip, de parcă feţele bine cunoscute nu se potriveau în acest decor, de parcă ar fi crezut că ei se prefac doar a fi muritori de rînd.

După ce slujba se termină, familia Fine mai rămase o clipă pe loc. Jack se aplecă şi luă un pumn de pămînt şi îl aruncă uşor în groapa în care se afla coşciugul. Peste o clipă Nessa făcu acelaşi lucru.

Juffie îi urmări şi îşi aduse aminte. Aşa făcuse tatăl ei în ziua cînd o îngropaseră pe Rosie şi din nou la înmormîntarea lui Pa. Un vechi obicei evreiesc, îi spusese el. O acceptare a cuvintelor biblice. *„Din ţărînă te-ai întrupat şi în ţărînă te vei întoarce"*. Myer nu era prezent pentru că ea stăruise ca el să nu vină, să nu mai adauge şi această durere inimii lui care bătea atît de neregulat. Dar îi simţea lipsa. Avea nevoie de mîngîierea oferită de prezenţa cuiva care era de acelaşi sînge. Paul stătea lîngă ea, dar nu-şi putea împărţi durerea cu el.

Ritualul înmormîntării, cu toate că reprezenta o religie care le era străină, le oferi o ocupaţie în primele ore ale acelei zile îngrozitoare. Mai tîrziu, ajunşi acasă, nu le mai rămase nimic de făcut.

Juffie se îndreptă spre camera copilului şi deschise uşa. Nu intră, rămase pe loc şi privi. Paul veni în spatele ei şi puse o mînă nesigură pe braţul ei.

– Vino, *chérie*, nu are nici un sens să te torturezi singură.

– Ia-ţi mîinile de pe mine.

– Juffie, te rog...

– Am spus să-ţi iei mîinile de pe mine. Să nu mă

atingi. Să nu îndrăzneşti să mă mai atingi vreodată.

– Eşti tulburată, e ceva normal. Şi eu sînt. Avem nevoie unul de celălalt, *chérie.*

Ea se întoarse încet. Păru să treacă foarte mult timp pînă îl înfruntă, studiindu-l, examinîndu-i trăsăturile de parcă nu le-ar fi văzut niciodată.

– Nu simţi. De fapt nu simţi nimic. Spuse cuvintele fără să le accentueze şi totuşi cu o convingere absolută.

– Juffie, despre ce vorbeşti? Cum poţi să spui aşa ceva? Crezi că pe mine nu mă doare inima aşa ca pe tine, că nu sînt la fel de distrus, copleşit? Sînt. Dar ştiu că într-o zi vom avea un alt copil.

– Nu, Paul. E ceva ce nu vom avea. Un alt copil. Nu înţelegi, nu-i aşa? Dă-mi voie să mă exprim cît mai clar. Te urăsc. Te disprețuiesc. Am ascuns-o mult timp pentru că erai tatăl lui Jason. Ar fi trebuit să te dau afară cu luni în urmă, dar n-am făcut-o. De aceea ai reuşit să ne duci în casa aceea şi să mă faci să uit de copilul meu în orele cînd a avut mai mare nevoie de mine, cînd poate i-aş fi salvat viaţa. Deci e vina mea la fel de mult ca a ta. Chiar mai mult. Dar asta nu mă face să te urăsc mai puţin.

El nu se mişcă, nu tresări, nu clipi. Rămase perfect nemişcat şi ascultă. Apoi cînd ea se opri el spuse:

– Ai terminat? Bine, atunci hai să lămurim nişte lucruri. Nici vorbă să mă „dai afară", aşa cum ai spus. Ştiu prea multe, *chérie.* Cunosc prea multe secrete din trecutul lui Juffie Kane. Ar fi o lectură foarte neplăcută pentru admiratorii tăi, ca să nu mai vorbim de oamenii puternici şi influenţi. În ce priveşte restul

sînt dispus să uit ce ai spus pentru că îmi dau seama cît eşti de necăjită astăzi. Aşa că du-te şi întinde-te, încearcă să te odihneşti. Mai tîrziu, după ce au trecut cîteva luni, vom discuta despre un alt copil.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred. N-ai auzit nici un cuvînt din ce ţi-am spus? Nu vom mai avea copii, Paul. Niciodată. Mai bine mor decît să-ţi fac un alt copil.

El porni spre biroul lui, dar se întoarse spre ea.

– Vreau să fii în viaţă, Juffie, nu o amintire moartă. Şi voi obţine ceea ce doresc.

Moartea lui Jason Dino Benjamin Dumont pe care nu-l cunoscuse a fost imboldul care a făcut-o pe Karen să plece în New York.

– Aşa cum văd eu situaţia, îi spuse ea lui Frank, cea mai mare parte a vieţilor noastre Juffie a fost cea care a dat şi eu cea care am primit. De data asta are nevoie de exact ceea ce eu ar trebui să-i ofer, pregătire şi cunoştinţele cu care am fost echipată. Trebuie să plec.

– Sînt de acord. O conducea la aeroport, calea cea mai sigură de a ajunge la New York era să ia autobuzul pînă în Los Angeles şi de acolo avionul pînă la New York. Probabil că nu e deloc momentul potrivit, spuse Frank, dar nu uita de articolul meu. Vreau să-ţi întîlnesc prietena faimoasă cînd toate astea se vor termina.

Făcu o pauză şi amîndoi rămaseră un moment tăcuţi.

– „Cînd se vor termina", repetă Frank. Cum se poate termina aşa ceva? Cum se poate să uiţi aşa ceva?

– Şi eu mă întreb acelaşi lucru, spuse Karen încet. Sărmana Juffie. Nici nu-mi vine să mă gîndesc prin ce trece acum. Să pierzi un copil de ceea ce se numeşte moarte infantilă, trebuie să fie unul dintre cele mai cumplite lucruri din viaţa unei femei. E o femeie tare, dar e destul de tare şi pentru aşa ceva? Nu ştiu.

– Îşi va reveni, spuse Frank. O vei ajuta să-şi revină. Şi vorbind de femei tari, cunosc una care se numeşte Karen Rice. A înfruntat o problemă care a distrus mulţi alţi oameni.

Ea îi zîmbi, dar apoi nu şi-au spus mai multe. Pînă au ajuns la uşă şi ea se ridică pe vîrfuri şi îl sărută pe faţă.

– La revedere. Îţi mulţumesc. E complet nepotrivit dar nu ştiu ce altceva ţi-aş putea spune.

– Ei, protestă el. Nu vorbi de parcă ne-am despărţi pentru totdeauna. Un zbor plăcut şi sună-mă cît mai curînd. Aşa, ca să ştiu ce mai faci.

La aeroportul din New York o aştepta Paul.

– Juffie e acasă în pat, spuse el. A trecut o săptămînă de la înmormîntare, dar în tot acest timp nici nu s-a mişcat din dormitor.

– Nu e ceva surprinzător, Paul. Îl privea atent încercînd să-şi dea seama ce se petrece în mintea şi în sufletul acestui bărbat atît de atrăgător. Şi tu, tu cum te simţi?

– Eu sînt bine, aşa cred. Maxilarul îi era încordat şi puţin albăstrui de parcă nu s-ar fi bărbierit în ziua aceea. Nu, probabil că se bărbierise. Era din cauza nervilor, îi întindeau pielea atît de mult încît i se vedeau venele. Conducea maşina învîrtind volanul cu mîini sigure şi calme, dar vocea îi tremura puţin. Faptul că l-am pierdut pe Jason este îngrozitor, dar ceea ce mă doare cel mai mult e că lui Juffie nu-i pasă absolut deloc de ceea ce simt eu.

Karen nu răspunse. Ceea ce descria el nu era neobişnuit, era un caz tipic prezentat în mai toate manualele de psihologie. Dar nu credea că era momentul să încerce să-l facă să înţeleagă reacţia lui Juffie.

Apartamentul era la fel de tăcut ca un spital – sau o morgă. Singurele sunete erau cele făcute de aparatul de aer condiţionat, luptîndu-se cu căldura din iulie care atacase oraşul.

– E în dormitor, spuse Paul. Aşa cum ţi-am spus, nu vrea să se mişte de acolo, va trebui să mergi tu la ea.

Karen intră în frumoasa cameră. Juffie era întinsă pe pat, pe cearceafurile *Porthault* brodate în alb şi galben. Era cald în ciuda aparatului de aer condiţionat, iar cuvertura era dată la o parte. Purta un fel de halat scurt albastru, pe care japonezii îl numeau *happi*, şi avea o privire fixă îndreptată spre tavan. Nu se mişcă atunci cînd Karen intră şi se aşeză pe marginea patului.

– Nu aşa ne-am imaginat reîntîlnirea, draga mea. Dar m-am întors în sfîrşit. Nici un răspuns, nici o

mişcare. Uite, nu pot să-ţi spun în cuvinte cît de rău îmi pare că nu am fost aici ca să împart cu tine bucuria de a-l avea pe Jason. Dar, te rog, iasă-mă să împart cu tine măcar durerea.

Juffie îşi întoarse capul spre ea, încet, de parcă ar fi fost trasă de undeva de foarte departe. Karen cunoştea privirea asta şi disperarea din ea. Părul lui Juffie era încîlcit şi murdar de transpiraţie, obrajii îi erau supţi, iar ochii, faimoşii ei ochi violeţi, erau înconjuraţi de cearcăne negre, urîte. Pentru o clipă i se păru că se priveşte într-o oglindă a anului trecut.

– Bună, spuse Juffie. Eşti drăguţă că ai venit.

Drăguţă că a venit. De parcă ea ar fi fost o cunoştinţă oarecare care făcea o vizită pentru a-şi exprima condoleanţele.

– Nu, spuse Karen. Nu sînt drăguţă, aşa cum spui tu. Nu se putea să nu fiu aici. Juffie, după cum spuneam noi, sînt eu, Karen. Ştiu că timp de doi ani am nesocotit prietenia noastră, dar nu a fost vina mea. Am fost foarte bolnavă. Şi ştii ceva? Cît timp am fost bolnavă am arătat aşa cum arăţi tu acum – mai rău, pentru că la mine a durat mai mult, dar eram la fel de disperată. Mă simţeam la fel ca tine. De parcă nimic pe lumea asta nu m-ar mai fi putut face fericită, îmi mascam suferinţa doar. Deci ştiu prin ce treci acum, nu numai profesional ci şi personal. Şi ştiu că singurul fel în care te vei simţi mai bine este să vrei să te simţi mai bine.

– N-am de gînd să mă apuc de jocuri de noroc. Vocea lui Juffie era fără vlagă, lipsită de orice intonaţie. Nici urmă de tonul grav, vibrant care

emoţionase atît de mulţi spectatori, nici un gest expansiv care de obicei făcea parte din personalitatea ei. Şi nu mă voi apuca nici de băut. N-am poftă de nici un viciu. Nu vreau decît să fiu lăsată singură.

– Înţeleg. Te referi şi la mine?

– Da, îmi pare rău, dar astăzi aşa mă simt. Poate că mîine mă voi simţi diferit. Poate puţin mai bine. Nu ştiu. Rămîi dacă poţi. Cît timp vrei. Paul va avea grijă de tine. A angajat o bucătăreasă şi o femeie care face curăţenie. Îşi întoarse faţa spre peretele opus.

După cîteva momente de tăcere Karen plecă.

Paul o aştepta în sufragerie.

– Ai reuşit? Ai putut vorbi cu ea?

– Puţin, dar încă suferă, Paul. E normal. Durerea ei e şi mai îngrozitoare pentru că se simte vinovată. Oricare femeie care şi-ar pierde copilul murind aşa ar crede că într-un fel e vina ei. Trebuie să-şi învingă acest cumplit sentiment de vinovăţie ca şi suferinţa provocată de pierderea copilului.

– Juffie nu crede că e vina ei, spuse el cu amărăciune. Crede că e a mea.

Karen clătină din cap.

– Nu, mă îndoiesc. Cred că exagerezi, Paul. De ce te-ar face pe tine răspunzător?

El se duse la bar şi îşi turnă de băut.

– Îţi spun eu de ce. Pentru că făceam dragoste. În noaptea în care a murit Jason am făcut dragoste cu soţia mea şi asta s-a transformat în cea mai îngrozitoare crimă a secolului. Şi îţi spun ceva; s-a întîmplat pentru prima oară de foarte mult timp. De luni întregi m-a îndepărtat de ea. Dar în noaptea

aceea, în casa superbă de lîngă ocean am reuşit să o fac din nou să vibreze de dorinţă. Iar între timp fiul meu a murit.

Înghiţi repede băutura şi trînti paharul de bar.

– Şi Juffie spune că dacă nu i-aş fi abătut atenţia, ar fi auzit ceva, ar fi simţit că se întîmplă ceva cu el. Deci e vina mea că Jason a murit.

– A spus ea într-adevăr aşa ceva sau tu îţi imaginezi că a spus?

– A spus-o. De mai multe ori, într-o engleză perfectă şi clară. Juffie e foarte bună cînd e vorba să-şi comunice simţămintele, după cum ştim cu toţii foarte bine. Dar îţi spun ceva ce poate nu ştii. Poate fi o scorpie, Karen. Faimoasa Juffie Kane poate fi o mare scorpie.

Nici măcar Matt nu reuşi să o scoată din starea în care se afla. Veni în fiecare după-amiază în prima săptămînă a şederii lui Karen. De fiecare dată intra în dormitor şi rămînea cu Juffie, ieşea după o jumătate de oră spunînd că nimic nu se schimbase.

– Nu vrea să vorbească cu mine. Nu spune nimic. Doar zace acolo.

Karen îi explică şi lui cum o mamă se simte inevitabil vinovată de moartea unui copil.

– Femeile au fost programate să simtă aşa, îi spuse ea. Există cazuri care s-au petrecut cu secole în urmă. Erau numite „moarte prin acoperire". În

vremurile acelea cînd un copil dormea în acelaşi pat cu mama lui se spunea că ea se răsucise în somn şi-l sufocase. Ce zici de această povară a vinovăţiei?

– Îngrozitor, răspunse Matt. Dar aşa ceva nu s-ar fi putut întîmpla cu Juffie. Jason n-a fost în patul ei cînd a murit.

– Fireşte că nu. Şi probabilitatea ca aşa ceva să se întîmple este egală cu zero. Nu a fost decît o explicaţie convenabilă, nu s-a bazat prea mult pe realitate. În ce priveşte evoluţia medicinii se află pe aceeaşi treaptă cu lipitorile şi luarea de sînge. Bău dintr-un pahar cu ceai rece. O idee deasupra vrăjilor şi descîntecelor.

– Atunci cum a murit? întrebă Matt. Cum a murit Jason, Karen? Era un copilaş atît de drăguţ, şi părea aşa de sănătos.

– Nu am ce să-ţi răspund. Am citit tot ce am găsit, dar se pare că nimeni nu ştie ce provoacă o astfel de moarte. S-au făcut cîteva cercetări de curînd la Boston şi Chicago. Pînă acum nu au reuşit decît să dovedească că nu are nici o legătură cu sufocarea. Iar părinţii n-ar fi putut împiedica moartea în nici un fel. Lucrul cel mai îngrozitor e că se întîmplă aproape întotdeauna cu copii perfect normali şi sănătoşi. Puse paharul jos şi privi în gol, nu la Matt. Ia gîndeşte-te, pui în pat un copil fericit şi normal şi cînd te întorci găseşti unul mort. Se cutremură. Sărmana Juffie. Nu cred că i s-ar fi putut întîmpla ceva mai groaznic.

– Nimic nu poate fi mai groaznic, spuse Matt. E ca un trăsnet, ca un fel de pedeapsă a zeilor. Te mistuie şi îţi distruge sufletul. Se ridică şi ea îl conduse pînă la

ascensor. Ultimele lui cuvinte au fost un ecou la cele rostite de ea. Sărmana Juffie.

În lunea următoare veni Nessa Fine. Karen o întîlnise doar o dată, cu mulţi ani în urmă cînd Juffie cîştigase un *Tony* pentru *Delilah.*

– Aş fi venit mai devreme spuse ea. Dar am auzit că nu vrea să vadă pe nimeni.

– Nu. Durerea încă o macină.

– Dumnezeule, nu mă mir㠀. Eu cred că m-aş sinucide. Probabil că n-ar trebui să spun aşa ceva.

– Nu în faţa lui Juffie, vă rog, spuse Karen încet.

– Nu sînt complet idioată. Fireşte că nu-i voi spune aşa ceva. I-am adus ceva.

Karen o urmă în bucătărie. Adusese trei borcane de dulceaţă de casă.

– Cam stupid din partea mea, nu-i aşa? Le aşează pe bufetul din bucătărie. De ce ar face-o dulceaţa să se simtă mai bine? Dar trebuia să aduc ceva. Florile ar fi fost nepotrivite şi nu mi-a venit altceva în minte.

– E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, doamnă Fine. Sînt sigură că Juffie va aprecia gestul cînd se va simţi mai bine.

Bucătăria avu un efect dezastruos asupra lui Nessa.

– Acum o lună şi ceva eram aici şi o priveam pe Juffie cum îi dă lui Jason prima lui hrană mai consistentă. Stătea în scaunul de acolo. Piersici pasate. Doamne, se murdărise din cap pînă în picioare. Vocea i se frînse şi se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile. Apropo, voi americanii credeţi că dulceaţa şi gemul sînt acelaşi lucru. Nu sînt. Găsi o batistă şi îşi

şterse ochii. Şi, te rog, spune-mi Nessa. Juffie vorbeşte atît de des despre tine, încît simt că sîntem prietene. Făcu un efort vizibil ca să-şi revină, apoi intră în dormitor.

Peste o oră se reîntoarse în sufragerie. Karen care citea o revistă, ridică ochii plină de speranţă.

– Ei?

– N-am reuşit nimic. I-am tot repetat că nu poate fi vina ei că Jason s-a sufocat, dar ea doar zace nemişcată şi priveşte în tavan.

Karen oftă, dorindu-şi să-i fi spus mai multe înainte ca ea să intre în dormitor.

– Jason nu s-a sufocat. E aproape imposibil ca să se fi întîmplat aşa ceva. Cele mai recente cercetări dovedesc că în nouă sute nouăzeci şi nouă de cazuri dintr-o mie moartea infantilă nu e cauzată de sufocare.

– Atunci de ce?

O întrebare logică, dar la care nu exista răspuns. Karen clătină din cap.

– Aş vrea să ştie cineva.

– În regulă, indiferent care ar fi fost cauza, spuse Nessa în cele din urmă, copilul e mort, nu putem face nimic ca să-l aducem înapoi. Ceea ce e important acum e Juffie. Eşti psiholog, nu poţi face ceva? Să-i dai ceva care să o ajute să treacă de faza asta?

– Nessa, spuse Karen cu blîndeţe. În primul rînd, aşa cum spui, sînt psiholog, nu pot prescrie medicamente. Şi mai ales nu există nici un fel de pilulă magică pe care să i-o dăm lui Juffie şi să o facem să-şi revină. Va trebui să găsească forţa de a

trăi cu durerea ei. Cînd o va găsi, va avea nevoie de sprijinul tuturor celor care o iubesc. Şi de aceea sînt aici, deşi nu fac nimic ca să-mi cîştig pîinea.

Seara la cină îi spuse acelaşi lucru lui Paul.

– Uite, ştiu că sînt ca o piatră care atîrnă de gîtul tău. Poate ar fi bine să plec la Boston. Poţi să mă suni cînd Juffie va începe să-şi revină puţin. Şi îşi va reveni, adăugă ea.

– Nu pleca. Îi umplu paharul cu vin şi îi luă mîna. Eşti singurul lucru care mă face să cred că merită să vin seara acasă. Te rog să rămîi, Karen.

Karen nu-şi trase mîna imediat. Îl sudie o clipă.

– O.K., spuse ea după un timp. Oricum nu am nimic de făcut. Sînt fericită să rămîn dacă tu n-ai nimic împotrivă.

– Nu am, spuse el. Nu am absolut nimic împotrivă.

Marţi dimineaţă îi veni o idee. Le spuse tuturor că nu era nimic de făcut, că trebuiau să aştepte ca Juffie să-şi învingă durerea. Dar poate că exista ceva ce ea putea încerca. Plecă la bibliotecă şi găsi cîteva articole despre moartea copiilor mici. Două dintre ele o impresionară în mod deosebit unul publicat în *McCall's*, iar celălalt în *Today's Health*. Amîndouă scoteau în evidenţă că bebeluşii muriseră de o boală misterioasă nu prin sufocare şi că nu exista nimic ce mama ar fi putut face pentru a le preveni moartea.

Karen le fotocopie şi le aduse acasă. La ora două intră în camera lui Juffie. Nu se atinsese de prînzul pe care i-l pregătiseră. Karen nu comentă. Luă tava şi puse articolul pe noptieră.

– Citeşte-le, spuse ea. Vei vedea că merită. Nu

primi nici un răspuns. Nu are cum să-ţi facă rău să afli cît de puţine se ştiu, adăugă Karen. Şi că alte femei au trecut prin aşa ceva şi s-au simţit la fel ca tine. Juffie nu reacţionă.

Cînd Karen se întoarse seara, articolele nu se mai vedeau. Se întrebă dacă Juffie le rupsese şi le aruncase. Poate că le citise. Nu întrebă pentru că i se păru că ar fi sperat prea multe. Juffie era neschimbată, un pachet încordat de disperare zăcînd nemişcată pe pat. Cînd Karen încercă să-i mîngîie părul lipicios şi murdar, Juffie îi împinse mîna.

Miercuri dimineaţa se telefonă de la recepţie că urmau să urce patru lucrători. Karen se duse să deschidă pentru că femeia care făcea curăţenie era în altă parte. Doar unul dintre cei patru nu purta salopetă şi tichie de zugrav.

– Sînt Billy Baldwin, spuse bărbatul în cămaşă şi cravată. Decoratorul doamnei Dumont. Aceasta e echipa mea şi am venit să facem o mică treabă.

Karen observă mulţimea de cutii, vopsele şi suluri de material care se aflau în hol şi i se înmuiară genunchii.

– Îmi pare rău, domnule Baldwin, ştiu cine sînteţi, mi-a povestit Juffie dar dacă ea a cerut să-i faceţi ceva astăzi aici în apartament mă tem că a uitat. Nu se simte prea bine.

Billy Baldwin dădu din cap plin de înţelegere.

– Ştiu şi Juffie nu a comandat nimic, am venit din proprie iniţiativă. Dacă ne laşi să ne apucăm de lucru nu te vom mai deranja. Vom face ce am venit să facem, apoi vom dispărea în linişte. Nu mai aşteptă

răspunsul ei, se strecură pe lîngă ea şi îşi conduse echipa înăuntru. Karen îl urmă, dorind să-l oprească. Apoi înţelese ce vrea să facă – şi hotărî să-l lase.

Nu-l mai văzu pe Baldwin timp de mai multe ore. Se încuiase în camera copilului, marele preot îndeplinind ritualuri secrete, însă o procesiune de supuşi şi materiale intrară şi ieşiră din acea cameră. Mirosul de vopsea umplu toată casa. Karen suferea cumplit din cauza hotărîrii ei de a-l lăsa să se apuce de treabă. Nu exista un răspuns la această problemă în manualele studiate de ea, era o întrebare pentru care psihologii aveau păreri diferite. Era mai bine să o lase pe Juffie să renunţe cu timpul la camera copilului, sau să o pună în faţa unui *fait accompli*?

La ora şase Baldwin ieşi şi îi făcu semn cu mîna.

– Vino să vezi.

Transformase din nou întreaga cameră, iar el nu avea o pregătire de psiholog care să-i zăpăcească instinctul.

– Nessa Fine mi-a spus că Juffie nu vrea să se scoale din pat. Dar pînă la urmă se va scula totuşi, şi cînd o va face cred că e mai bine să nu dea ochii cu amintirile astea, nu? Aşa că am transformat camera din nou într-un budoar. Şi m-am gîndit că ar fi bine să-i aduc cîteva schimbări. Nu ne putem întoarce în timp să pretindem că micuţul Jason nici nu s-a născut, nu-i aşa? Sînt sigur că Juffie va dori să-şi continue viaţa.

De data asta camera avea culoarea albastru-verzui a mării iar mobila era de un alb strălucitor. Draperiile erau de aceeaşi culoare a mării cu mici

desene de flori imprimate în alb şi galben. Scaunele erau din împletituri de răchită cu perne din moar galben.

– E minunată, spuse Karen. Superbă. Cum ai reuşit toate astea într-o singură zi?

– Organizare, spuse el rîzînd uşor. Şi mită acolo unde a fost necesar. Ne lipsesc încă două scaune pe care tapiţerul nu le-a terminat. Le voi trimite de îndată ce vor fi gata.

Karen împachetase de mult toate lucrurile copilului şi le trimisease la Casa de copii. Acum, fie că făcuse bine, fie că nu, Billy Baldwin îndepărtase şi ultimele urme ale scurtei vieţi a celui care a fost Jason Dino Benjamin Dumont. Vru să spună ceva dar un mic zgomot în spatele ei o împiedică, ceva între un hohot de plîns şi un sughiţ.

Juffie stătea în pragul uşii privind cu ochi mari schimbările din cameră. Încă purta halatul scurt albastru şi nu avea nimic în picioare, dar se spălase pe cap. De curînd. Părul îi atîrna ud pe spate. Ochii îi arătau enormi pe faţa slabă şi palidă. Totuşi nu avea lacrimi în ochi; zgomotul nu fusese un hohot de plîns.

– Ai făcut o treabă bună, Billy, spuse ea încet. Culorile sînt minunate.

El se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

– Mulţumesc, draga mea. Sper să nu crezi că mi-am depăşit atribuţiile. Dar mi s-a părut că e bine ce fac.

Juffie nu-i răspunse. Trecu pe lîngă el îndreptîndu-se spre locul unde se aflase leagănul lui Jason, privind la fotoliul pentru două persoane care era

aşezat în locul lui. Baldwin părăsi camera murmurînd că va găsi drumul şi singur. Karen se aşează pe unul din scaunele albe de răchită. Juffie îşi trecu degetele peste braţele fotoliului.

– Leagănul lui a fost atît de frumos. Tot Billy mi l-a adus. Era vechi cu încrustaţii minunate şi... Dar l-ai văzut. Era aici încă în dimineaţa asta. Am uitat.

– Da, spuse Karen. Leagănul a fost foarte frumos.

– Nu la fel de frumos ca Jason, spuse Juffie. Jason a fost cel mai frumos copil din lume. Îmi pare rău că nu l-ai văzut.

– Şi mie.

– Însă eu l-am văzut. Juffie se aşează în fotoliu ridicîndu-şi picioarele şi cuprinzîndu-le cu braţele. Eu l-am cunoscut. A fost al meu timp de patru luni. Şi nouă luni înainte. Într-un fel. Atît de puţin. Oh, la dracu', Karen, patru luni nu înseamnă timp.

În sfîrşit începu să plîngă. Mai întîi lacrimile i se rostogoliră pe faţă apoi nu-şi mai putu opri hohotele. Karen îşi puse braţele în jurul umerilor ei care tremurau, atrăgînd-o, dorind să-i aline durerea.

– Paştele mă-sii de viaţă, spuse Juffie la pieptul lui Karen, rostiind cuvintele printre suspine şi hohote. Fir-ar să fie de lume împuţită. Spune-mi de ce a trebuit să mi se întîmple aşa ceva. De ce mie, Karen? Am făcut ceva atît de îngrozitor ca să merit aşa ceva?

– Nu. Nimeni nu merită aşa ceva. Nu primim ceea ce meritäm, Juffie. Viaţa nu e aşa cum vrem noi.

– Nu, nu este. Juffie se întoarse schimbîndu-şi poziţia pentru a sta mai bine în braţele prietenei ei. Oh, scumpa mea, slavă Domnului că eşti aici!

Strînge-mă tare, Karen, nu mă lăsa să-mi pierd minţile!

N-au discutat despre Paul decît pe la începutul lui august după ce Karen plecase la Boston pentru a-şi vizita familia şi a aranja toate problemele despre care îi amintise lui Frank cu mai multe luni în urmă.

– Tatăl tău e aşa de drăguţ, îi spuse Karen lui Juffie. A îndreptat toate contractele pe care le-am întrerupt aşa că nu voi avea referinţe proaste. Şi a avut grijă şi de bancă. Datorez trei mii de dolari şi o avere în dobînzi şi penalizări dar el a reuşit să reducă totul la o sumă rezonabilă şi le-a spus că voi începe să le plătesc de îndată ce-mi voi găsi o slujbă. Şi ştiu că v-aţi ocupat de apartamentul meu. Vă voi plăti şi vouă.

– Las-o baltă. Oricum nu e o sumă mare. Am păstrat apartamentul timp de un an. După aceea ni s-a părut destul de stupid. Şi, apropo, am dat lucrurile tale Armatei Salvării.

Erau în bucătărie mîncînd îngheţată de vanilie făcută de Juffie care afirmase că e o zi prea frumoasă de vară ca să-şi mai facă griji din cauza caloriilor. Karen luă şi ultima lingură din îngheţata pe jumătate topită.

– Nici măcar cei de la Armata Salvării nu meritau lucrurile mele. Erau îngrozitoare. Costume serioase şi pantofi cu şireturi. Mă apucă greaţa.

– Poate să te apuce, spuse Juffie. Karen, ce vrei să faci acum? Vei găsi de lucru la New York?

– Da. Probabil că da. Mulţumită lui Matt. Şi el e atît de drăguţ şi amabil. A vorbit cu un client al lui, un cîntăreţ de operă care e în consiliul de conducere al mai tuturor spitalelor din oraş. Iar acesta va căuta un loc liber pentru mine. Singurul lucru care mă îngrijorează e faptul că chiriile sînt atît de mari la New York.

– Asta nu e o problemă. Rămîi aici, cel puţin pînă te pui pe picioare.

– Crezi că Paul ar avea ceva împotrivă? Nu e acelaşi lucru să stau pe capul vostru cîteva săptămîni sau cîteva luni.

– Mă doare în cot dacă Paul are sau nu are ceva împotrivă. De fapt, nu va avea. Îi placi. L-am văzut cum de uită la tine.

– E ridicol ce spui. Şi de ce nu-ţi pasă de ce crede Paul? Îl mai învinovăţeşti de ce s-a întîmplat? Nu a fost vina lui, cum n-a fost nici a ta.

– Ştiu. Doar că toate s-au adunat în ultimul timp. Paul şi... Las-o baltă, povestea e mult prea lungă. N-am destulă energie ca să ţi-o spun.

– Vrei să-l părăseşti? întrebă Karen încet. Asta încerci să-mi spui, vrei să divorţezi?

– Aş face-o dacă aş putea, spuse Juffie. Nu pot.

– Asta ce înseamnă? Cum să nu poţi? Oh, poate că nu la New York, dar ai putea merge la Reno sau chiar în Mexic. Oameni faimoşi ca tine o fac tot timpul.

– Nu e o problemă legală. Juffie luă cupele de îngheţată goale şi le puse în chiuvetă. Paul nu-mi va

da voie să plec. Ştiu cum îi funcţionează mintea. Sînt proprietatea lui, ceva drăguţ la care se uită, ceva important care îi aparţine. În mare măsură a simţit acelaşi lucru şi pentru Jason – un copil completa imaginea omului de succes. Pe lîngă asta, Paul are legături cu Mafia. În comparaţie cu el, Dino şi Benny par nişte escroci neînsemnaţi. Dacă voi face ceva împotriva lui am toate şansele să pierd. Întotdeauna am pierdut, adăugă ea cu înverşunare.

– Cum?

– Nu, nu vreau să-mi amintesc de tot ce s-a întîmplat, nu astăzi. Probabil niciodată. E mult prea cumplit. Şi la bază e vina mea. Eu am început totul.

– Despre ce dracu vorbeşti? întrebă Karen.

– Uite, hai să nu mai discutăm despre asta, în regulă? Zău că nu-mi vine să vorbesc despre trecutul meu. Totuşi ea a fost cea care continuă conversaţia pe aceeaşi temă. Karen, mă încurajezi să divorţez de Paul? Nu-ţi place?

– Nu, nu e vorba de asta. Cred însă că nu trebuie să iei o hotărîre decît bazîndu-te pe ceea ce vrei de fapt.

Karen îşi făcu de lucru cu ştersul cupelor pe care Juffie le spălase şi nu mai spuse nimic. Ceea ce simţea pentru Paul Dumont nu-i putea explica soţiei lui, pentru că nu şi-o putea explica nici ei înseşi. Era vorba despre ceva de care îşi dădea doar vag seama, ceva putred în sufletul lui. Cîteodată se întreba cine anume este el. Era însă ceva mult prea nedefinit pentru a putea fi analizat şi discutat. Vorbi despre Frank în schimb.

– Ţi-am spus? Frank Carlucci vine la New York pentru cîteva zile. Aş vrea să-l cunoşti şi tu. Vei avea timp?

– Fireşte şi dacă n-aş avea mi-aş face. Juffie zîmbi şi îşi puse braţele în jurul umerilor lui Karen. Sperам că voi avea posibilitatea să-i mulţumesc că mi-a adus înapoi cea mai bună prietenă.

O săptămînă mai tîrziu cei trei se plimbau într-o seară pe Broadway. Juffie, Karen şi Frank Carlucci mergeau încet pentru că Frank nu văzuse niciodată faimosa stradă şi dorea să fie acolo cînd se vor aprinde luminile.

Lui Juffie îi plăcea Frank. Foarte mult. Ajunsese la această constatare cam cu o oră în urmă pe cînd mîncau sandviciuri la *Stage Delicatessen*. Îi plăcea felul cum rîdea şi cum îi zîmbea mereu lui Karen. Şi pentru că voia să vadă toate atracţiile New York-ului, exact ca un turist, şi avea destulă încredere în el însuşi pentru a nu se simţi jenat de aşa ceva.

– Sînt mai mute cinematografe decît teatre, spuse el întinzîndu-şi gîtul pentru a studia reclamele luminoase. Mi-am imaginat că va fi exact pe dos.

– Nu, îi explică Juffie. Cele mai multe săli de teatru sînt pe străzile laterale. Nu mai spune la nimeni dar teatrele de pe Broadway sînt de fapt pe off-Broadway. Se aflau la colţul străzii Patruzeci şi şase şi ea arătă spre *Lyceum*. Ca acolo.

Făcu o pauză pentru ca Frank să poată privi la faţada vopsită în gri cu coloanele ei romane, dar nu se oferi să-l ducă înăuntru şi îşi feri privirile. Ştia fără să se uite că luminile de deasupra scriau *„Noel*

Coward în Nude with a Violin"[1]. Cu puţin timp în urmă acolo scria „*Juffie Kane în* **When Morning Comes**". Trecuse mai puţin de un an, dar în acele cîteva luni se născuse Jason, apoi murise... schimbînd totul.

Karen îi înţelese starea de spirit.

– Mai lăsaţi teatrul. la priviţi acolo. Arăta spre afişul de la cinematograful *Embassy*. O tipă îşi arată fundul gol pe ecran timp de zece secunde şi toată lumea moare de nerăbdare să-l vadă.

Filmul era *And God Created Woman*[2], cu Brigitte Bardot în rolul principal. Toată lumea ştia că filmul începea cu o secvenţă a fundului gol al lui Bardot prezentat în glorioase culori. Şi probabil acesta era motivul pentru care mulţimea de la casa de bilete se întindea pe toată strada.

– Un film francez, şi încă cu subtitluri, spuse Juffie. Nu de mult Paul nu reuşea să atragă nici o mie de oameni pe săptămînă pentru a vedea un film străin, iar acum se înghesuie o mie pe oră.

– Nu există o reclamă mai grozavă decît o grămadă de oameni exclamînd şocaţi, spuse Frank chicotind. Cea mai bună publicitate pentru filmul ăsta a fost că l-au interzis în jumătate din oraşele Americii.

– Natura umană, spuse Juffie. Îmi amintesc... Indiferent ce anume îşi amintea nu mai apucă să fie rostit. Îi studia pe cei care stăteau la coada de bilete,

1. Nud cu o vioară
2. Şi Dumnezeu a creat femeia

uluită că printre ei se aflau bunicuţe cărunte şi puşti care ar fi putut încă să poarte pantaloni scurţi – chiar şi un bărbat cu o umbrelă şi pălărie de fetru care în clipa aceea îşi întoarse faţa spre ea.

Finky Aroson, amatorul de filme străine. Părea să exercite un fel de fascinaţie morbidă asupra ei, ca un şarpe. Dar ea nu voia să-l lase să observe asta. Îşi îndreptă privirile spre bărbatul de lîngă el şi tresări din nou.

Îl recunoscuse pe tipul de lîngă Aroson. Nu-şi amintea numele dar ştia că îl cunoştea. O ştia şi el. Îi zîmbi. Nu era un zîmbet plăcut. Apoi se aplecă şi îi murmură ceva lui Aroson.

– Hai să plecăm de aici, şopti Juffie furioasă, apoi de îndepărtă. Karen şi Frank o urmară.

Au ajuns pe strada Patruzeci şi doi.

– Ei, să fiu al naibii, spuse Frank voios. Aici era. Îşi lăsă capul pe spate pentru a privi la uriaşul panou care făcea reclame ţigărilor *Camel*. Era simbolul zonei Times Square pentru aproape întreaga lume. Pentru americani ca şi pentru străini. Străini. Juffie îşi aminti.

– François Fibon, spuse ea.

– Ce? Karen nu prea era atentă, fascinată de panoul uriaş.

– Nimic, spuse Juffie. Gîndeam cu voce tare. Dar nu era ceva neînsemnat, era ceva sinistru, ceva ce-i dădea fiori de groază. Finky Aroson mergînd la film cu francezul pe care Paul îl întîlnise în Anglia. Un om pe care negase că l-ar cunoaşte dar care îl speriase de moarte.

– Deci, Miss Kane, a trecut mult timp. Aroson era la fel de politicos ca întotdeauna. N-am mai stat de vorbă de cînd ai făcut acele scurte drumuri în Mexic.

– Memoria îţi joacă feste, spuse Juffie. Ai uitat de Brownsville.

El nu tresări.

– N-am uitat. Dar atunci nu ne-am întîlnit. Astăzi este o plăcere deosebită.

– Nu şi pentru mine.

Aroson zîmbi. Părea să fie insensibil la insultele ei, la ura pe care şi-o masca cu greu. Aranjase pentru astăzi ceea ce el numise o scurtă întîlnire într-un local sordid aflat între strada Cincizeci şi şase şi Second Avenue. Îi telefonase în dimineaţa după ce-l văzuse pe Broadway.

– Îmi cer scuze pentru ambianţă, îi spunea el acum. Dar e un local atît de retras, nu-i aşa? Cînd vei auzi ce am de spus vei aprecia alegerea pe care am făcut-o.

– Nu vreau să aud ce ai de spus. Nu vreau să fiu în nici o ambianţă cu tine. Îmi pare foarte rău că ne-am întîlnit ieri.

– A fost o coincidenţă, spuse el. Aş mai fi aşteptat puţin dacă nu m-ai fi văzut în compania domnului Fibon, însă mai devreme sau mai tîrziu această întîlnire ar fi avut loc cu siguranţă.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Juffie. Era unul din rarele momente din viaţa ei cînd rostise greşit

o replică.

– Nu e ceva demn de valoarea ta, scumpa mea. Şi eu şi Françios ne-am dat imediat seama că l-ai recunoscut.

Nu avea nici un sens să nege din nou.

– Nu sînt scumpa ta, spuse ea în schimb.

Finky învîrti linguriţa în ceaiul cu lămîie. Juffie refuzase să comande ceva.

– Dar eşti scumpa soţului tău? întrebă el încet. Asta are mult mai mare importanţă.

Capul ei zvîcni în sus într-un gest de surprindere pe care nu-l putu reprima. Nu se îndoise nici o clipă că Paul se va folosi de prietenii lui din Mafie pentru a o obliga să rămînă în banca ei, dar nu-i trecuse prin minte că el o făcuse deja. Nu încercase încă nimic pentru a scăpa de el, aşa că de ce scosese el artileria grea?

– Arăţi nedumerită, spuse Aroson cu glas scăzut. Întreaga conversaţie se desfăşura în şoaptă, deşi erau aproape singurii clienţi din local. Poate ar fi trebuit să-ţi spun de la început că Paul nu ştie nimic despre această întîlnire.

– Atunci ce facem aici? Juffie scuipă cuvintele. Ce legătură are francezul cu tot ce se întîmplă?

– Ah, da, spuse Aroson, oftînd satisfăcut. O legătură plină de neprevăzut. Cred că ar fi bine să încep cu începutul. Miss Kane, îţi sugerez să stai cît mai confortabil. Poate doreşti totuşi o ceaşcă de cafea?

– Nu vreau nimic, spuse Juffie plictisită. Însă nu era adevărat, voia să se ridice şi să plece. Numai că

nu îndrăznea. Dacă mai scotea şi alte fotografii? Ca în noaptea aceea, cu mult timp în urmă cînd îi arătase una cu Myer ducînd o pancardă pentru *Liga Tineretului Comunist.*

– Am nişte informaţii, spuse Aroson. François mi-a spus o poveste interesantă.

Ea îşi împreună mîinile deasupra mesei constatînd cu o uşoară satisfacţie că nu îi tremurau.

– Care poveste? Ce legătură are cu mine?

Se trezi că aşteaptă cu sufletul la gură ca el să vorbească, prinsă în cursa întinsă de Aroson. Nu se putea opri, deşi ştia că fiecare secundă care trece o cufundă şi mai adînc într-o mlaştină fără nume.

– Presupun că n-ai auzit niciodată de Oberst Klaus Warnheim, căpitan în Gestapo. Vocea mieroasă accentuă drăgăstos cuvîntul Gestapo.

Juffie simţi cum ochii lui o studiau pe sub pleoapele lăsate. Purta o fustă albă şi o bluză albastră fără mîneci. O combinaţie potrivită pentru o zi fierbinte şi umedă. Însă nu îi era mai puţin cald aşa. Restaurantul nu avea instalaţie de aer condiţionat. Hainele i se lipeau de piele. Transpiraţia îi şiroia pe spate. Ceea ce era foarte ciudat pentru că în stomac avea o bucată de gheaţă.

– Nu, niciodată n-am auzit de el.

– Un om mult discutat, acest Oberst Warnheim. A dispărut în patruzeci şi cinci, dar e căutat de cel puţin trei ţări pentru a da seamă în faţa tribunalului pentru ceea ce cred că se numeşte crime împotriva umanităţii. A trimis oameni în lagăre de concentrare.

– Asta nu poate avea nici o legătură cu Paul,

spuse ea, simţind un fior de speranţă. A făcut parte din Maguis. Rezisteţa franceză.

– Într-adevăr, încuviinţă Aroson. Un membru de valoare al rezistenţei pentru că a fost recrutat să lucreze pentru comandamentul nazist de la Fontainebleau.

– De unde ştii asta? Detaliile n-au fost publicate niciodată, nu putea să le fi citit undeva. Fibon... spuse ea într-o doară.

– Exact. Domnul Fibon a făcut şi el parte din rezistenţă. Însă, i-au trădat. François şi Paul au lucrat amîndoi şi pentru Gestapo şi pentru cei din rezistenţă. Dar faţă de Gestapo au avut mai multă loialitate. Herr Oberst Wainheim plătea mai bine. Aşa că amîndoi tinerii îl informau sistematic despre mişcările Rezistenţei.

Ştia că greaţa pe care o simţea i se vedea pe faţă, că el o urmărea şi o văzuse. Nu, se delectase. De aceea continuă.

– la gîndeşte-te, toţi acei bărbaţi şi femei curajoase care luptau împotriva maşinii de război naziste. Iar Paul spunînd Gestapoului cine anume erau membrii, unde vor lovi, care ferme sau case le considerau sigure...

– Nu ai nici o dovadă, spuse ea. Dar de ce graba asta în a-l apăra, de ce această îngrijorare de soţie? Pentru că nu-l apăra pe Paul, se apăra pe ea. Şi, fără măcar să aibă timp suficient pentru a judeca totul, îşi dădu seama că e atacată prin soţul ei.

Aroson ridică din umeri.

– Nu cred că e nevoie de dovezi. Împinse ceaşca

de ceai şi ea observă cît de îngrijite îi erau unghiile. Ce ciudată e viaţa, nu-i aşa, spuse ei. Paul şi François lucrau amîndoi în aceeaşi direcţie. Fireşte, fără să ştie unul de celălalt. De curînd am avut nişte afaceri la Marsilia. Şi acolo locuieşte acum Fibon. Un om de afaceri respectat şi din întîmplare un membru al organizaţiei noastre. Am pomenit numele lui Paul, doar pentru a-i povesti unui francez despre un altul, o discuţie obişnuită. Apoi am auzit această poveste fascinantă.

– Că Paul a fost un trădător. Rostise cuvintele fără nici o inflexiune în glas, dar nu şocul o paralizase. Lucrul cel mai îngrozitor era că îi venea foarte uşor să creadă că totul e adevărat. Puştiul colaboraţionist se maturizase şi ajunsese un bărbat care îşi folosise soţia ca momeală într-o crimă. Şi imediat după ce-l întîlnise pe Fibon în Anglia, Paul se grăbise la New York şi îi vînduse bijuteriile pentru a face rost de bani. Deci probabil că Fibon îl şantaja, cel puţin pînă descoperise că erau din nou de aceeaşi parte a baricadei.

– Au scăpat fără probleme, nu-i aşa? Nu avea nici un sens să continue prefăcătoria apărării lui Paul.

– Nu chiar. Aroson îşi aprinse un trabuc înainte de a continua. Fibon nu a fost niciodată bănuit, însă sărmanul Paul n-a fost atît de norocos. Se pare că cîţiva oameni au ghicit că Paul îi înşelase pe cei din Rezistenţă. Aşa că, în patruzeci şi patru, imediat după eliberarea Parisului, viile Dumont au fost distruse, zmulse din rădăcini de oamenii din sat. Au pus pînă şi sare în pămînt pentru a nu mai putea fi replantate.

Privi în jur după o scrumieră, dar nu era nici una. Aroson scuturã scrumul în farfurie, prea fin pentru a-l arunca jos.

– Tatăl lui Paul a încercat să-i oprească şi a fost împuşcat. Surorile lui au fost dezbrăcate şi rase în cap în mijlocul satului apoi au fost îngropate în baligă de vacă şi lăsate să iasă afară singure. După cum se pare o formă de răzbunare locală. Ca un sociolog care comentează obiceiurile unui trib necunoscut. Însă el ştia ce înseamnă răzbunarea. Cei din Cosa Nostra erau experţi în aşa ceva.

– Apoi cei rămaşi în viaţă din familia Dumont au fost evitaţi, continuă el. Şi aceasta face parte din obiceiuri. Satul s-a comportat ca şi cum ei nici n-ar fi existat. Mi s-a spus că mai târziu cele două femei au plecat, dar asta nu ne priveşte pe noi, nu-i aşa?

– Nu, spuse Juffie. Ce-i povestise ei Paul? „Familia mea a fost ucisă de naziști. S-a întîmplat ceva în sat şi ei au vrut să dea un exemplu". O explicaţie care conţinea un sîmbure de adevăr, ca tot ce-i spusese. Şi Paul? întrebă ea. El cum a scăpat de răzbunarea celor din Rezistenţă?

– Ah, da, a fost foarte descurcăreţ. A intrat într-o bază militară americană şi a cerut azil. A găsit pe cineva de la informaţii şi s-a oferit să le dea toate amănuntele necesare în schimbul protecţiei şi a unui bilet pentru New York. Mi s-a spus că era ceva obişnuit.

– Da, murmură Juffie. Foarte descurcăreţ. A reuşit să vadă şi *Anchors Aweigh*.

Aronson o privi nedumerit.

– Filmul?

Ea clătină din cap.

– Nu are nici o legătură, e ceva fără importanţă. Bine, mi-ai povestit ce-ai vrut. Acum spune-mi de ce.

– Nu sînt sigur, spuse Aroson. Şi dacă nu ne-ai fi văzut aseară, probabil că nu ţi-aş fi spus încă. Dar, aşa stînd lucrurile, m-am gîndit că e mai bine să-ţi explic că... cum să spun? Socotelile noastre nu s-au încheiat, draga mea. Şi ai o datorie de plătit. La urma urmei publicul nu ar fi încîntat să afle că eşti căsătorită cu un nazist, nu-i aşa? Deci tăcerea mea îşi are valoarea ei. Sînt un om de afaceri, după cum bine ştii. Nu renunţ pe gratis la lucrurile valoroase.

Au trecut două zile pînă cînd repulsia şi groaza să iasă la suprafaţă. Apoi Juffie explodă. În bucătărie, într-o duminică după-amiază. Aerul era înăbuşitor prevestind furtună. Fusese irascibilă în ultimele patruzeci şi opt de ore, dar astăzi era şi mai rău. Era genul de vreme care întotdeauna îi întindea nervii la maximum. Şi, pentru că prietena ei Karen era plecată undeva cu Frank Carlucci, era pentru prima oară de la întîlnirea cu Aroson că se afla singură acasă cu Paul.

Stătea la chiuvetă umplînd filtrul de cafea cînd Paul veni în spatele ei. Încremeni de îndată ce-i auzi paşii, iar cînd el îşi plimbă degetul pe ceafa ei, se cutremură de scîrbă.

– Să nu mă atingi.

– *Chérie*, a trecut atît de mult timp. Tonul lui se schimbă cînd ea nu-i răspunse. Sînt soţul tău, pentru Dumnezeu.

Apa continua să curgă în filtrul de cafea. Se revărsase peste mîinile ei dar ea nu se putea mişca să închidă robinetul. I se părea că vede chipul bunicului ei. Benny Kane o privea cu atît de mult reproş, cu dezamăgire. Şi Myer. Scăpă filtrul în chiuvetă şi se întoarse ca să-l înfrunte.

– Ticălosule! Ticălos nazist!

– Juffie, despre ce dracu' vorbeşti? Ce se întîmplă? Întinse mîna şi ea crezu că vrea să o atingă din nou şi se trase la o parte, dar el nu făcu decît să închidă robinetul. Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el din nou.

Însă ea putea să vadă în ochii lui că înţelegea. Totul. Întreg adevărul josnic.

– Au fost trimişi în lagăre de concentrare, gazaţi, arşi în cuptoare, strigă ea. Şi tu ai luat parte la aşa ceva! Tu i-ai ajutat. Eşti un gunoi, Paul Dumont. Nu meriţi să trăieşti. Mîinile ei căutau pe masă ceva ce să *folosească ca armă. Un cuţit, o furculiţă, orice...* El nu se mişcă, nu spuse nimic, ci doar se holba la ea.

Juffie îşi puse braţele în jurul ei de parcă i-ar fi fost frig, se forţă să nu se mai gîndească la crimă.

– ieşi, pleacă, nu vreau să mă mai uit la tine. Nu mai striga, şoptea.

Mult timp Paul continuă să rămînă nemişcat. Apoi înălţă din umeri.

– Cum ai aflat? Şi cînd ea nu răspunse: Fibon,

presupun. A vorbit cu tine.

Ea clătină din cap.

– Nu, i-a povestit lui Aronson.

– Iar Aronson ţi-a spus ţie. La dracul Acum într-adevăr ne are la mînă.

Uluirea ei depăşi complet celelalte emoţii.

– Asta e tot ce poţi spune? La asta te gîndeşti tu? Că Finky Aroson şi Cosa nostra ne au la mînă? Şase milioane de oameni au murit îngrozitor şi tu...

– Taci din gură, o întrerupse el. Scuteşte-mă de lecţia de morală. N-ai fost acolo. Aşa că nu ştii cum a fost de fapt.

– Ştiu că au existat sute, nu, mii de oameni care nu au trădat. Însă nu şi Paul Dumont. Nu şi descurcăreţul plin de resurse care nu scapă din ochi o şansă favorabilă. Eşti vrednic de dispreţ, mă apucă greaţa cînd mă uit la tine. Pleacă, spuse ea din nou.

El o mai privi cîteva secunde apoi se întoarse şi plecă. Juffie nu se mişcă pînă nu auzi uşa deschizîndu-se şi închizîndu-se. Alunecă de-a lungul peretelui şi se prăbuşi plîngînd pe strălucitoarea podea a bucătăriei.

În cele din urmă se ridică de acolo şi se îndreptă clătinîndu-se spre dormitor, intră şi încuie uşa după ea. Dădu drumul la duş şi rămase acolo atît de mult încît i se păru că trecuseră ore întregi. Se simţea murdară, contaminată de ticăloşia lui. Însă nici o cantitate de apă sau săpun nu o puteau curăţa. Închise robinetele şi se întoarse în dormitor. Atunci izbucni furtuna.

Se dezlănţui imediat deasupra oraşului. Tunetele

şi fulgerele care despicau cerul în lumini frînte alb-albăstrui păreau să se producă în acelaşi timp.

La ora zece auzi pe cineva intrînd. Rămase nemişcată strîngîndu-şi pumnii. După o clipă recunoscu pantofii cu toc ai lui Karen, se relaxă dar nu ieşi din dormitor. Nu putea încă să dea ochii cu Karen. Nu înainte de a hotărî dacă şi ce îi va spune. Iar asta nu va ştii decît după ce va hotărî ce anume îi rămînea de făcut.

Căzu într-un somn agitat care continuă pînă spre miezul nopţii cînd o trezi mişcarea clanţei de la uşa dormitorului. Paul. Încerca să intre.

– Juffie, trezeşte-te. Juffie...

El aşteptă cîteva clipe. Îşi imagină că-l aude respirînd. Apoi plecă. Şi după ce ameninţarea deveni mai puţin iminentă începu să tremure.

– Stăpîneşte-te. Va trebui să se stăpînească pentru că altfel întotdeauna va fi la fel. Trebuia să găsească o modalitate de a trăi cu ceea ce ştia. Pentru că nu avea de ales. Era exact aşa cum spusese Paul. Finky Aroson o avea la mînă. Era a lui cu trup şi suflet. Cu cîteva cuvinte putea să-i ia singurul lucru care avea importanţă, darul ei, talentul ei şi posibilitatea de a-l împărţi cu alţii. Cosa nostra, o poseda complet, terminaseră ceea ce începuseră pe cînd avea doar unsprezece ani – nu, înainte de a se fi născut.

În zori se sculă şi se îmbrăcă. O rochie neagră, o panglică neagră care să-i ţină părul şi pantofi negri. De parcă ar fi mers la o înmormîntare. A ei.

Uşa de la camera lui Karen era închisă şi probabil că Paul dormea pe undeva prin apartament, în biroul

lui mai mult ca sigur. Nu verifică, plecă doar.

Juffie se plimbă ore în şir. Sute de străzi şi numai Dumnezeu ştie cîţi kilometrii. În jurul ei oraşul se trezea, dar ea nu observă. Pe la amiază se trezi în Village, lihnită de foame. Intră într-un mic local şi comandă pîine prăjită şi ouă, dar cînd mîncarea îi fu servită i se făcu rău. Totuşi, reuşi să înghită cîte ceva. Apoi se plimbă din nou.

Gîndeşte-te, gîndeşte-te. Încercînd cu disperare să găsească o salvare din încurcătura care ajunsese viaţa ei. Dumnezeule, avea nevoie... De ce? De ce avea nevoie? Ştia. Ştia de mult timp. Aşa că nu rămase prea surprinsă cînd privi în jur, văzînd clar pentru prima dată după mai multe ore, şi observă că se afla în Grand Central, între strada Patruzeci şi trei şi Lexington. Instinctul o condusese aici. Spre siguranţă şi unica bucurie.

Intră în gară şi găsi un telefon.

– Matt, eu sînt. Eşti ocupat?

– Nu mai mult decît de obicei. Ce mai faci? Ce s-a întîmplat?

– Sînt bine. Cel puţin cred că sînt, dar trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Şi nu va fi o conversaţie scurtă.

– Ia să vedem, acum e patru, mai am nevoie de o jumătate de oră să termin. Vrei să vii aici?

– Nu. Rîse încetişor. Ne întîlnim sub ceasul de la Biltmore.

– N-am fost niciodată aici împreună, spuse ea cînd erau deja aşezaţi într-un colţ întunecat al barului de la Biltmore. Am fost aici cu Paul, dar niciodată cu tine. Nu e ciudat?

– Sînt o mulţime de locuri în care n-am fost niciodată împreună, spuse el blînd. Ce s-a întîmplat, Juffie?

– Aşteaptă. Partea asta ţi-o povestesc mai tîrziu. Mai întîi vreau să-ţi pun o întrebare. Vrei să ai o aventură cu mine, dragul meu Matt? Legătura aceea sordidă şi secretă despre care mi-ai spus cu mai mulţi ani în urmă că nu e ceva cu care să te mulţumeşti, e posibilă acum?

– Ţi-am spus că nu te voi lăsa să te mulţumeşti cu atît. Nu cred să s-a schimbat ceva. Sînt văduv, dar tu eşti încă măritată.

– Cînd mi-ai spus-o prima dată credeai că am o căsătorie fericită. Chiar eu ţi-am spus că aşa este. Însă acum lucrurile sînt diferite. Îl urăsc pe Paul şi lui nu-i mai pasă de mine.

El se aplecă înainte şi îi luă mîinile.

– Juffie, ascultă, simţi aşa pentru că ai primit o lovitură cumplită. Tu şi Paul va trebui să găsiţi o cale de a depăşi durerea pierderii lui Jason. Cînd o veţi găsi, totul va fi ca înainte.

– Nu, pare logic şi uşor, dar nu e adevărat. De mult timp îl urăsc pe Paul. N-am vrut să recunosc cît timp i-am purtat copilul, iar după ce Jason s-a născut nu-mi dădeam seama cum aş fi putut să-i resping tatăl. Însă nu e doar pentru că Jason nu mai există, nu asta e ceea ce m-a făcut să mă răzgîndesc.

– Ba da. Doar îţi imaginezi că nu este.

– Nu. Trase adînc aer în piept. Paul a fost nazist în timpul războiului, sau aproape, dar asta nu schimbă nimic.

– Ce? E o tîmpenie. Juffie, e cel mai idiot lucru pe care l-am auzit vreodată. Paul e un erou francez, el...

– Nu o spune, îl întrerupse ea. Nu-ţi răci gura de pomană. Ştiu tot ce vrei să spui. Dar mai ştiu şi altceva. A fost un colaboraţionist. Membru al Rezistenţei, dar i-a trădat Gestapoului.

– Isuse, spuse el încet. Eşti sigură că e adevărat?

– Foarte sigură. A recunoscut. Nu-i putea întîlni ochii, temîndu-se că el va vedea scîrba pe care i-o provocase scena cu Paul, toată ura şi disperarea care se adunaseră în ea.

Lîngă ei apăru o chelneriţă, iar Matt făcu semn spre paharul lui gol. Al lui Juffie era încă pe jumătate plin. Nici unul nu vorbi pînă cînd lui nu i se umplu din nou paharul. Juffie rupse tăcerea.

– Ei, ce zici? Pot să joc rolul amantei tale, domnule Varley? Am fost cea mai bună din liceu în rolul ăsta.

– Nu.

– Bănuiam. Aşa-mi trebuie dacă mint. N-am urcat pe scenă în liceu. Doar cînd am ajuns la colegiu. Matt, de ce nu, pentru Dumnezeu? Te iubesc şi mă iubeşti. De ce să nu avem dreptul la puţină fericire?

– Asta nu înseamnă fericire, e un bilet pentru un extaz de scurtă durată şi nenorocire veşnică. Am mai făcut drumul ăsta, Juffie. Nu a fost călătoria pentru care am plătit biletul, dar asta am primit. Făcea

cercuri pe masă cu piciorul paharului. Continui să aştept ca tu să aduci vorba despre divorţ. Cum de nu spui aşa ceva, Juffie? De ce nu sugerezi că vei divorţa de Paul? Te temi că îţi va afecta cariera?

Ea se sufocă de parcă ar fi lovit-o.

– Puţin, dar e vorba de mult mai mult.

– Mai mult? Nu te poţi aştepta ca eu să înţeleg dacă tu nu-mi explici.

Ea strînse în mîini paharul ei gol acum, privindu-l cu intensitate de parcă în el s-ar fi aflat răspunsurile la toate întrebările despre viaţă şi univers.

– la o cameră, spuse ea în cele din urmă. Du-te la recepţie şi cere o cameră.

– Juffie, ce va rezolva asta? Vreau, fireşte că vreau dar...

– Taci din gură măcar o dată. Aşa cum ţi-am spus trebuie să afli şi restul. Nu-ţi pot povesti aici. Aşa că te rog, de data asta fă cum spun eu.

„Domnul şi doamna Matthew Varley" scrise el în registru.

– Aveţi bagaje, domnule Varley? întrebă recepţionerul.

– Nu. Biroul meu e în apropiere. Sînt avocat. Am aflat că trebuie să-mi petrec noaptea în oraş. Soţia va veni mai tîrziu.

– Bine, domnule. Camera opt sute patruzeci şi şase. Voi chema un băiat să vă arate drumul.

– Nu e nevoie, spuse Matt luînd cheia. Îl găsesc şi singur.

Juffie îl urmărea şi urcă şi ea în ascensor. Cîţiva întoarseră capul în urma ei, recunoscînd-o fireşte,

apoi întoarseră grăbiţi capul în altă parte. Moartea copilului lui Juffie Kane fusese publicată în toate ziarele. Nu era momentul să-i ceară un autograf.

– Un *rendez-vous* cu tine e la fel de secret ca un anunţ în *Times*, spuse el cînd ajunseră în cameră. Aruncă cheia pe masă, se îndreptă spre una din cele două ferestre mari şi dădu drumul aparatului de aer condiţionat. Vrei să cer ceva de băut?

– Nu. Cred că ar fi mai bine să le spun lucrurilor pe nume. Se aşeză pe unul din cele două paturi alăturate. El veni lîngă ea, dar ea îl opri. Nu, stai dincolo, pe celălalt pat. Cred că te vei simţi mai bine acolo după ce îţi voi spune tot ce am de spus... Trase panglica care îi prindea părul şi îl lăsă să-i cadă liber.

Matt îşi scoase haina şi îşi lărgi cravata, apoi se întinse pe patul de lîngă ea.

– În regulă, amîndoi ne-am dezbrăcat pentru a intra în acţiune. Te ascult. Spune-mi doar dacă să las dolarii pe masă sau să-ţi dau acum?

– Nu glumi, nu e ceva amuzant.

– Nici nu mi-am imaginat că este, spuse el cu blîndeţe. Nu te grăbi. Eu tac şi aştept.

Juffie trase adînc aer în piept.

– Paul e implicat în afaceri cu gangsterii. Un tip pe nume Finky Aroson, un om important în Cosa Nostra. Ştii ce înseamnă asta?

El clătină din cap şi ea îi traduse.

– E în italiană şi înseamnă „lucrul nostru", dar nu aparţine doar italienilor. Cosa Nostra e la ceea ce se referă oamenii atunci cînd discută despre gangsteri sau Sindicatul Morţii. Dar dacă îi cunoşti dinăuntru şi

rosteşti această frază, spui mult mai multe. E o frăţie de sînge şi odată intrat în ea nu mai poţi ieşi. Se poate să te retragi onorabil, aşa cum a făcut bunicul meu cînd a ieşit din închisoare. Însă a reuşit, doar pentru că nu i-a supărat niciodată. De obicei dacă faci parte din organizaţie, rămîi în ea pînă mori.

– Se pare că ştii multe despre asta.

– Nu e ceva nou. Ştii că ştiu multe. Oricum, Paul le aparţine trup şi suflet. Lui Aroson în primul rînd şi altora al căror nume nu-l cunosc. Din cauza trădării lui Paul. Paul e slab, simte nevoia să aibă succes, joacă mereu pe cei care îi consideră învingători. I-au oferit bani şi el i-a luat. Ăsta e unul din motivele pentru care nu voi putea niciodată divorţa de Paul. Dacă el nu vrea, şi nu o să vrea, ei nu mă vor lăsa să scap de el. Celălalt motiv este...

Se opri, îşi prinse mîinile în poală şi se uită la ele. Matt nu scoase nici un cuvînt.

– E că Cosa Nostra mă are şi pe mine la mînă. Într-un fel asta l-a îndreptat pe Paul spre ei. Eu l-am condus la ei. Atunci nu mi-am dat seama, dar aşa a fost.

– Din cauza familiei tale? întrebă Matt încet. Te au la mînă din cauza familiei tale? Asta vrei să spui?

– Nu, nu doar din această cauză. În primul rînd pentru că ştiu despre Paul şi Gestapo. Chiar Finky Aroson mi-a povestit. Iar dacă va divulga această poveste, nu voi mai putea pune piciorul pe nici o scenă din lume. Cu tot ce s-a scris despre mine în trecut, asta va pune capăt carierei mele.

El vru să spună ceva, dar ea ridică mîna să-l

oprească.

– Aşteaptă, încă n-ai auzit totul. Cu mulţi ani în urmă m-ai întrebat dacă lucrez pentru Mafie şi ţi-am spus că nu. Atunci a fost adevărat. Dar de atunci le-am făcut servicii. Plîngea, lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar vocea îi rămăsese neschimbată, continuînd să povestească.

– De aceea am fost în Mexic. Drept curier pentru Aroson. Doctorul acela grozav îi vindea heroină pură, iar eu o treceam peste graniţă. Am făcut-o de trei ori. Cînd ne-am întîlnit a fost a doua oară. Asta aduceau oamnenii aceia din barcă, Matt. Heroină pură ca eu să o aduc în America pentru ca Finky Aroson şi ticăloşii lui să o prepare şi să o vîndă şi să transforme oamenii – în special tinerii – în toxicomani. Nu e grozav?

– De ce? Vocea lui era răguşită şi aspră. De ce dracu ai făcut-o?

– Pentru că Paul era înglodat în datorii pînă peste cap, avea nevoie de o jumătate de milion de dolari ca să rămînă în viaţă şi nu-i putea obţine decît aşa. Dar n-a fost doar atît. Atunci lucrurile mergeau destul de rău şi pentru mine şi el m-a convins că dacă dăm faliment, ajungem în stradă şi mirosim a rataţi, toate astea mă vor împiedica să revin pe scenă. Nu ştiu care a fost motivul cel mai important, cel al lui Paul sau al meu. Însă aşa minţi dacă aş spune că n-am făcut-o şi pentru mine. Ah, era să uit, în seara cînd n-am venit la festivitatea de premiere cînd am plecat la Las Vegas, am făcut-o tot pentru Aroson. Doar că atunci a avut o fotografie a tatălui meu din 1930. De la

un marş a *Ligii Tineretului Comunist.* Aroson m-a ameninţat că o va trimite lui McCarthy sau Comisiei pentru Activităţi Anti-americane.

– Asta e cu totul altceva, spuse el imediat. Asta pot să înţeleg. De ce naiba nu mi-ai spus atunci ce s-a întîmplat?

– Pentru că ar fi trebuit să-ţi povestesc cum a ajuns Aronson la mine. Îi povesti despre investitorii pentru *A Small Miracle* şi Vinnie Faldo.

– Tipul care ţi-a tăiat hainele? întrebă Matt.

– Da. Însă mai tîrziu Faldo mi-a vîndut contractul lui Aroson. Nu e vorba de un contract semnat, dar pentru ei e acelaşi lucru.

– Spune-mi ceva, Juffie. Vocea lui era foarte dură acum. Cu inflexiuni pe care nu le auzise niciodată de la Matt. Mi-ai spus vreodată adevărul în legătură cu ceva?

– De cele mai multe ori, şopti ea. De fiecare dată cînd a fost important. Dar nu şi în privinţa Mafiei pentru că ştiam că mă vei privi aşa cum mă priveşti acum. Şi mai există ceva ce cred că ar trebui să afli. Îi povesti despre Brownsville.

– Atunci Paul m-a atras într-o cursă. N-am avut nici o legătură. Dar nu are importanţă, am fost dusă de la locul crimei şi nu am anunţat poliţia. Din punct de vedere juridic sînt părtaşă la crimă. Şi prin asta şi-au înfipt şi mai adînc ghearele în mine.

– Asta e tot? întrebă el. Asta este absolut tot?

– Da.

– Iar soluţia ta la acest haos împuţit este ca tu şi cu mine să devenim amanţi? Vom avea o mică

aventură secretă şi tu vei contiuna să fii doamna Paul Dumont? De aceea m-ai chemat aici?

Ea căută în poşetă o batistă dîndu-şi în sfîrşit seama că plîngea.

– Asta mi-a venit în minte. Mi s-a părut singura soluţie. Cel puţin voi avea puţină fericire în viaţa mea. Şovăi o clipă. M-am gîndit că şi tu te vei bucura. Puţin. Dar n-aş fi făcut-o fără să-ţi spun adevărul. Pentru că tot ce mă atinge devine pîngărit mai devreme sau mai tîrziu. Nu te-aş fi expus pericolului fără să ştii despre ce e vorba.

Se făcuse întuneric în timp ce ei vorbeau. Afară se aprindeau luminile oraşului. Matt se sculă din pat, merse la fereastră şi o deschise cu un gest brusc. Îşi puse mîinile pe pervaz şi privi în jos. Zgomotele traficului şi aerul umed invadară camera.

– Vino aici, spuse el după o clipă.

Juffie îşi scosese pantofii în timpul lungului recital. Păşi în ciorapi pe covorul din cameră şi se opri lîngă el. Nu o atinse.

– Priveşte-te în jos, Juffie. Ce vezi?

– Acelaşi lucru ca şi tine, Manhattan. Luminile şi forfota. Marea distracţie, după cum se spune.

– Da, aşa se spune. Şi îţi aparţine, Juffie. O mare parte din ea e a ta. Eşti Juffie Kane, prima din ierarhia meseriei pe care o practici, care se întîmplă să fie una pe care mulţi oameni o urmăresc cu nesaţ lăsîndu-le gura apă. Şi ceea ce e mai important, aşa cum mi-ai spus în ziua cînd ne-am cunoscut, nu ai ajuns în vîrf din cauza felului în care arăţi. Eşti un talent mare şi rar. Aşa că dacă vrei, dacă eşti dispusă să faci toate

compromisurile necesare, vei rămîne în vîrf fără îndoială pînă cînd vei juca băbuţe care intră pe scenă sprijinindu-se de un baston. Ai fi grozavă, nu mă îndoiesc nici o clipă. Te vor iubi pînă vei muri sau îi vei părăsi, Juffie. Dar mă întreb, atîta e suficient?

– Nu, spuse ea repede. De aceea sîntem aici, de aceea ţi-am spus totul. Te iubesc. Vreau să fim împreună indiferent cum. Am făcut o mulţime de lucrui îngrozitoare, Matt. Am reuşit să le recunosc în faţa persoanei a cărei părere contează mai mult pentru mine. Însă am plătit pentru păcatele mele, cel puţin pentru o parte din ele.

Se sprijini de pervazul ferestrei privindu-i profilul. Nu era perfect, nu ca al lui Paul, dar îl iubea.

– Ştii ce cred? şopti ea, smulgînd cuvintele de undeva din adîncul fiinţei ei. Cred că motivul pentru care l-am pierdut pe Jason a fost un fel de remediere, de dreptate. M-au pedepsit mamele copiilor care au pierit datorită drogurilor.

– Poate, spuse el. Se reîntoarse la pat. Ea rămase unde era, privind spre stradă. Juffie, spuse el încet, Juffie, întoarce-te şi stai cu faţa la mine.

Ea o făcu. Se priviră mult timp în tăcere.

– Te iubesc, spuse el în cele din urmă. Te iubesc mai mult decît orice pe lumea asta. Şi nu-mi pasă ce greşeli ai făcut. Nu sînt eu cel care să te judec. Dacă te pot avea, nu-mi pasă de nimic altceva.

– Matt! Oh, Matt! Porni spre el.

– Aşteaptă puţin, spuse el, oprind-o. N-am terminat. Mai am o întrebare. Mă iubeşti atît de mult, Juffie? Mă iubeşti destul ca acesta să fie cel mai

important lucru din lume şi restul să treacă pe plan secundar?

– Fireşte că restul trece pe plan secundar. Cum de poţi crede altceva?

– Pot să cred pentru că te cunosc. Şi mă gîndeam la absolut tot ce reprezintă restul, Juffie. Cariera ta. Eşti dispusă să renunţi la ea? Dacă va fi necesar eşti în stare să nu mai pui niciodată piciorul pe scenă? Pentru că aşa s-ar putea să fie dacă vom fi împreună pentru toată viaţa, dacă vom avea ceva ce să semene cu o viaţă normală.

– Dar de ce? Nu înţeleg? Ce legătură are meseria mea cu viaţa noastră împreună?

– Ceea ce tu numeşti, Cosa şi nu mai ştiu cum. Va trebui să scapi de ei, va trebui să-i elimini din existenţa ta, scumpa mea. Nu mă voi mulţumi doar cu o parte din tine, Juffie, vreau totul. Nu te voi împărţi cu o mînă de gangsteri afurisiţi care te pot face să treci prin chinurile iadului ori de cîte ori vor pocni din degete. Singura speranţă pentru noi este să-l trimiţi în mă-sa pe tipu' ăsta Aroson. Şi să-l părăseşti pe Paul şi poate chiar să anunţi autorităţile în privinţa lui. Apoi îţi luăm din nou o gardă de corp. Poate va trebui să stai ascunsă o perioadă de timp. Ai putea merge la FBI să le ceri ajutorul şi protecţie. Mai devreme sau mai tîrziu totul va ajunge în mîinile presei. Şi aşa cum ai spus, te vei transforma cu uşurinţă într-o paria pentru Broadway.

Ea nu-i răspunse imediat. Matt o privea. Apoi adăugă.

– Spune-mi acum, Juffie. Pentru aşa ceva nu e

nevoie să stai pe gînduri. E un curaj pe care îl ai sau nu îl ai. Ori pleci acum de aici, ori îmi spui că mă iubeşti suficient pentru a fi în stare să renunţi la ceea ce ştiu că este la fel de necesar pentru tine ca aerul pe care îl respiri. Iar dacă te-ai hotărît, să fii sigură că asta vrei. Nu există drum de întoarcere.

Ea rămase pe loc, la cîţiva paşi de el. Parcă trecuseră ore. Cînd se mişcă nu o făcu spre Matt. Se îndreptă spre patul pe care stătuse. Îşi ridică poşeta, îşi vîrî picioarele în pantofii negri de piele. Apoi îl mai privi o dată fără să scoată nici un cuvînt şi porni spre uşă.

Aproape ajunse la ea, întinse mîna să o deschidă, apoi se opri.

– Nu pot, şopti ea. Nu pot să te pierd. Nu-mi pasă cît mă va costa şi ce va trebui să fac.

Aruncă jos poşeta şi se aruncă în braţele care tînjeau după ea.

Ar fi putut să reuşească, aşa cum prevăzuse Matt – dacă n-ar fi existat Verbier şi avalanşa.

Capitolul 18

Juffie era aşezată pe un colţ al mesei de birou al lui Matt, un picior lung balansîndu-se uşor, simulînd o nepăsare pe care nu o simţea. Biroul era încărcat de tensiunea dintre ei.

Ca de obicei peste tot se vedeau manuscrise. Ridică unul. Era o piesă de William Gibson, intitulată *Two for the Seesaw*[1]. Impresarul lui Gibson îşi lipise cartea de vizită pe copertă şi adăugase un scurt bileţel: *„Perfectă pentru Juffie Kane, sperăm foarte*

1. Doi pe un balansoar

mult să vă placă".

– Cînd a sosit? întrebă Juffie.

– Acum cîteva zile.

Juffie o deschise. O comedie romantică pentru două personaje, un tur de forţă la care visează orice actriţă.

– E bună?

– Excelentă. Matt se juca cu pipa şi nu o privea. Va fi un mare succes. Făcu o pauză, apoi întinse mîna şi îi luă manuscrisul, ochii lui întîlnindu-i în sfîrşit pe ai ei. Le-am zis că ne pare rău, dar tu nu eşti încă pregătită să joci într-o nouă piesă. Juffie, spuse el încet, am spus că nu există drum de întoarcere, îţi aminteşti? Nu se poate să accepţi un rol pînă nu ţi-ai rezolvat problemele. Nu e cinstit să promiţi pînă cînd nu îţi clarifici lucrurile din viaţă.

– Ştiu.

– O.K., deci cînd ai de gînd să o faci? A trecut o lună. Ai vorbit cu Paul?

– Încă nu. Am încercat în ultimele două zile. N-am avut cînd, adăugă ea repede, văzîndu-i dezamăgirea. Nu a mai venit acasă de miercurea trecută. Cred că are pe cineva.

– Nu e de mirare. Îţi pasă?

– Eşti nebun? Fireşte că nu-mi pasă.

– O.K. Uite, nu-i datorezi nici o explicaţie lui Dumont. Pleacă. Îţi voi găsi eu un loc unde să stai. În Jersey poate, undeva unde nu te va găsi niciodată. Apoi rezolvăm lucrurile cu cei de la Pinkerton şi le poţi spune gangsterilor că ai terminat cu ei, şi că nu se vor mai putea folosi de tine.

Ea îl asculta, dar de fapt nu-l prea asculta, îi urmărea faţa. Doamne, îl iubea atît de mult. Iar el era atît de absorbit de toate astea. Aşa că era normal ca modul lui de a rezolva situaţia să fie cel corect. Matt încă vorbea, plimbîndu-se prin birou. Juffie se puse în calea lui şi îşi ridică gura pentru a fi sărutată. S-au strîns în braţe. Era o bincuvîntare doar să-i simtă braţele în jurul ei. Cum ar fi să trăiască cu el, să ia micul dejun în fiecare zi, să-i pregătească cina, şi să se culce în fiecare noapte lîngă el. Raiul pe pămînt.

– Vom reuşi. Îi murmurase cuvintele pe obraz. Vom reuşi, draga mea. Cît timp nu-ţi va fi frică şi nu te vei întoarce împotriva mea.

Nu-i era frică. Şi nu era nici faptul că s-ar putea să nu mai joace niciodată. Era ceva mai adînc şi mai complex. Matt credea în soluţia lui, dar asta nu-i va face decît să cedeze. Finky Aroson şi Paul Dumont o vor obliga să se ascundă şi îi vor lua ceea ce fusese întotdeauna în centrul existenţei ei. Ar fi cîştigat. Dar nu în întregime. Va primi ceva în schimb, ceva minunat. Juffie se apropie şi mai mult de Matt, iar el o strînse mai tare.

– O.K.? întrebă el, simţind frisoanele pe care ea nu şi le putu ascunde.

– Da... nu, nu e bine. Simt o mare nevoie să mă întind, domnule Varley. N-aţi dori să staţi lîngă mine? Pe canapeaua aceea, să zicem?

– Mmm, spuse el. Mi se pare o idee grozavă. Apoi, înainte ca totul să devină patimă şi dorinţă: toţi anii ăştia ca impresar şi aflu abia acum la ce e bună o canapea de decor.

Ea chicoti. Apoi rîsul se transformă într-o bucurie fără margini. Pentru o scurtă perioadă de timp, nu trebui să se gîndească la Mafie, naziști sau gardă de corp, nici la faptul că Matt habar n-avea cît de greu va fi totul. Spre exemplu, nu-şi dădea seama că şi el era în pericol. Aroson şi ai lui ştiau probabil despre Matt. Ei ştiau orice. Iar el va fi o altă modalitate de a o readuce la ascultare...

Mai tîrziu în patul ei, Juffie de gîndi la toate astea. Cît de periculos era ceea ce-i propunea Matt. Ce anume îi spusese Pa cu mult timp în urmă?

"Dacă cumperi o dată de la tipii ăştia, rămîi pe viaţă clientul lor". Oh, Matt crezi că eşti aşa de isteţ, dar pe lîngă ăştia eşti ca un băieţel în pantaloni scurţi.

Au mai trecut patru zile fără ca ea să facă ceva.

– Dai înapoi, spuse Matt acuzator.

– Nu, dar am nevoie de timp pentru a pune totul la punct.

Timp. I se părea că fiecare zi era ceva furat. Şi era atît e multă furie în ea. De ce trebuiau să cîştige cei răi? De ce reuşiseră să o pună într-o astfel de situaţie? Nu, asta nu era adevărat. Se pusese singură într-o astfel de situaţie. Ei nu făceau decît să profite. Dar asta însemna acelaşi lucru, cîştigaseră.

Continuă tot aşa pînă luni, douăzeci şi cinci septembrie, cînd pe la patru după-amiază sună telefonul.

– Miss Kane, îmi pare rău că te deranjez, dar există un mic serviciu pe care ai putea să mi-l faci.

Juffie strînse receptorul pînă cînd articulaţiile i se albiră. Aroson continua să vorbească fără să-l

intereseze dacă ea avea de spus ceva.

– E un mic serviciu. Aştept nişte oaspeţi importanţi de pe coasta de Vest. Oameni din Hollywood. Ar fi încîntaţi să te întîlnească. I-am invitat la cină la casa mea din Brooklyn. Aş vrea să vii şi tu, poate chiar să joci rolul de gazdă. Sîmbătă noaptea. Voi trimite o maşină la şase. E bine aşa, draga mea?

– Nu. Nu e bine. Nu vreau să vin la cină, şi nici nu-mi trece prin cap să fac pe gazda.

Urmă o scurtă pauză.

– Cred că această conversaţie este despre ce vreau eu, şi nu ce vrei tu. Iar cînd ea nu răspunse el adăugă: Nu-i aşa, Miss Kane?

Juffie mormăi ceva şi închise telefonul.

Se îndreptă încet spre bucătărie şi îşi făcu o ceaşcă de ceai. Rămase mult timp dusă pe gînduri. La urma urmei avea la ce să se gîndească. Şi ajunse la o hotărîre. Viaţa însemna să ştii să alegi. Ea trebuia să facă acum o alegere importantă, şi nu exista decît o singură posibilitate. Pentru că ea ştia lucruri pe care nimeni nu le bănuia. Nici măcar Matt.

Juffie dispăru vineri dimineaţă. Lăsă în urma ei patru scrisori. În cele pentru Karen şi Paul, ca şi în cea pe care i-o trimise tatălui ei, scria că plecase în Europa pentru că avea nevoie de linişte şi timp ca să treacă de durerea provocată de pierderea lui Jason. Le va mai scrie şi să nu-şi facă probleme pentru ea. Lui Matt îi scrise:

„Plec pentru un timp, dragul meu. Pentru că trebuie să fac treaba asta aşa cum cred eu că e

bine. Ai încredere în mine şi aminteşte-ţi de cît de mult de iubesc."

Karen rămase surprinsă şi puţin jignită. Era ciudat că Juffie dispăruse aşa, fără ca măcar să vorbească cu ea. Însă nu avea timp să mediteze la ce se petrecea cu Juffie, pentru că viaţa ei era plină de evenimente.

Începuse să lucreze la spitalul *Lenox Hill.* Şi îi plăcea enorm. Frank o sunase spunîndu-i că se gîndea să se mute în New York. Ceea ce o încîntă mai mult decît era dispusă să recunoască. Deci nu prea avea timp să se îngrijoreze. Şi apoi, era convinsă că mintea lui Juffie funcţiona foarte bine. Ceea ce făcea ea acum nu părea să fie un tratament la o boală.

– Voi încerca să plec de aici săptămîna viitoare, îi spuse ea lui Paul. Caut un apartament, dar nu e uşor să găsesc ceva ce mi-aş putea permite.

– De ce te grăbeşti? spuse el, respingînd cu un gest protestele ei. Locul ăsta e destul de mare pentru două persoane. Rămîi pînă mai strîngi nişte bani. Îţi va fi mai uşor să te muţi după ce ai lucrat un timp.

La început încercase să-l evite pe Paul. Cea mai mare parte a timpului era îmbufnat şi posac şi nu era o companie prea plăcută. În plus, era implicat în nişte afaceri care-l făceau să lipsească din apartament de dimineaţă şi pînă seara tîrziu. Asta îi ţinu la distanţă o

săptămînă după plecarea lui Juffie. Programul lui Karen îi cerea să fie prezentă la spital doar dimineaţa în zilele de vineri. Se reîntorcea lacasă pe la amiază – şi de data aceasta îl găsi pe Paul în sufragerie.

– Ai venit mai devreme astăzi, spuse ea. Ai încheiat afacerea?

– Da. Am avut trei întîlniri astăzi între şapte şi zece. Şi mi-am zis că e destul pentru o zi. Am vrut să vin acasă şi am venit. Te aşteptam. M-am gîndit că poate am putea face ceva.

– Oh? Ce? Se aşeză într-un fotoliu şi îşi scoase pantofii, întinzîndu-şi picioarele şi mişcîndu-şi degetele.

– Nu prea ştiu nici eu. Ceva care să fie amuzant şi diferit. Cred că amîndoi avem nevoie de puţină odihnă. Paul se ridică de pe canapea. Halatul de baie avea dungi roşii, era scurt şi legat strîns în jurul taliei. Karen îi vedea părul încîlcit de pe piept. Tocmai am făcut un duş, spuse el. Cred că nici ţie nu ţi-ar strica unul. Dar mai întîi, hai să-ţi dau ceva rece de băut.

Ea îşi arcui spatele şi îşi frecă gîtul.

– O idee excelentă. O Coca-Cola poate.

– Nu. Ţi-am pregătit una din specialităţile mele. Poftim, gustă.

Era de un roz pal cu multe cuburi de gheaţă, iar paharul foarte rece. Karen luă o înghiţitură.

– Delicios, ce e?

– Lichior de rodii şi suc de grapefruit.

Karen mai gustă o dată.

– Şi încă ceva. Ce?

– Şampanie şi puţin coniac.

El îşi turnă şi în paharul lui. Şi-l umplea din nou, constată Karen.

– Eşti înaintea mea.

– Puţin. A trebuit să mă asigur că e bun.

– E bun.

Karen bău tot ce era în pahar. Paul luă carafa.

– Dă-mi voie să ţi-l umplu din nou.

Juffie se plimba încet, savurînd incomparabilele însuşiri ale acestui straniu răgaz al aşteptării, atîrnînd între două vieţi şi două lumi. Pădurea elveţiană evea un miros special. Ceva ce nu mai întîlnise pînă atunci. Deşi nu prea se plimbase prin păduri. Nu se prea găseau pini pe Broadway sau în Newton. Şi nu intenţiona să devină prea rustică.

Începu să rîdă de ea însăşi, să te plimbi prin pădure cu o poşetă de umăr în care se afla paşaportul şi legitimaţia de actriţă. Trebuia să înceteze să mai fie aşa paranoică. Îi era teamă că după un colţ al drumului va da cu ochii cu Finky Aroson. Şi va trebui să o ia la fugă, aşa că se mişca atentă avînd actele ei aspura sa. Ce prostie! Aroson nu avea nici un motiv să o urmărească, încă nu. Şi oricum, nu era genul care să se plimbe prin păduri. Hm, cu cîteva zile în urmă, nici ea nu era.

Rămase pe potecile marcate, cele care indicau să sînt bune pentru copii şi bătrîni, pe unde era uşor de mers. Cu acea eficienţă tipic elveţiană, fiecare potecă

avea semnul dificultăţii ei. Se străduiau din răsputeri să facă din locul ăsta un paradis al turiştilor. Ajunsese la această concluzie de îndată ce sosise aici, aşa că atunci cînd auzi zgomotul i se păru un afront.

Aerul fu străbătut dintr-o dată de un urlet cumplit, un iureş, o bubuitură puternică şi care o făcu să-şi ducă mîinile la urechi. Şi se gîndi: ce ciudat că permit aşa ceva, vizitatorilor cu siguanţă că nu le va plăcea.

Paul manevrase în aşa fel încît ajunsese în spatele lui Karen. Îi freca gîtul şi umerii. Degetele lui erau incredibil de puternice şi îndemînatice, găseau muşchii care o dureau din cauza încordării de la noua ei slujbă şi îi manipula cu mişcări minunate. Karen oftă de plăcere.

– Există un loc aici, spuse el punîndu-şi degetul mare la baza gîtului, care îţi trimite furnicături în tot corpul dacă apeşi pe el. L-am găsit.

– Da. Mmm... e dumnezeiesc. Se trase puţin înainte, cam jenată de atingerea lui şi reacţia ei. Mulţumesc, asta mă face să mă simt ca o altă femeie.

– Ssst, rămîi pe loc şi relaxează-te. Două minute nu e suficient, un masaj nu îşi face efectul decît dacă muşchii încep să reacţioneze.

Dezastrul se petrecu în cîteva secunde. Bubuitul precedă totul, dar chiar înainte ca Juffie să-şi dea seama că nu era ceva produs de mîna omului, stînci şi copaci începură să se prăbuşească. Cele mici mai întîi, un şuvoi de grohotiş înaintea masei mari care se înclina în jos pe munte.

Îşi prinse capul în mîini şi ţipă, îngrozită, deşi nu ştia încă cît de justificată îi era teroarea. La dreapta ei se afla un bolovan uriaş îngropat în pămînt, o masă mare de granit înaltă cît o clădire cu un eraj, plasată acolo de milenii de la retragerea gheţarilor. Vîrful îi era uşor înclinat înainte; iar jos, la nivelul solului se formase o mică scobitură. Ea se înghesui în acel loc strîmt. În ignoranţa ei îşi căută un adăpost chiar sub lucrul care o va zbrobi cînd acesta va fi lovit de alunecarea de gheaţă, noroi, stînci şi copaci.

Cei mai mulţi bărbaţi, îşi dădu seama Karen mai tîrziu, ar fi făcut mişcarea în zece, poate cincisprezece minute. Dacă el ar fi procedat aşa, ar mai fi fost încă stăpînă pe simţurile ei ca să-l respingă. Pentru că avea legături cu Mafia, era un gangster, şi, se convinsese deja de mult timp, un ticălos multilateral – şi indiferent ce altceva, încă soţul lui Juffie. La vremea cînd atingerea lui Paul deveni într-adevăr sexuală, o masa deja de trei ore.

Ea se transformase în gelatină, era fără vlagă din cauza relaxării. Fiecare muşchi din umeri, spate, braţe

şi picioare fusese eliberat de orice cîrcel posibil.

Era întinsă pe burtă pe canapea, dar era încă îmbrăcată. Cînd el îşi puse mîna pe fesele ei, îi simţi atingerea prin bumbacul fustei şi nylonul chiloţilor. Intensifica senzaţia în loc să o dilueze. Karen nu obiectă, trecuse de mult de stadiul protestelor şi al dorinţei de a vorbi. El apăsă în jos, ea devenind puternic conştientă de vulva ei adîncindu-se în materialul moale al pernelor de pe canapea. Apoi îşi strecură o mînă sub ea şi se presa de el nu de canapea.

Asta a fost tot, doar o apăsa – tare la început, apoi uşor şi apoi din nou tare. Simţea că ameţeşte, ceva îi suna în urechi. Paul rîse încet, de parcă doar el ar fi auzit. Apăsare, retragere, apăsare, retragere. Ea gemu, se încordă spre mîna lui, adăugînd mişcările ei la ale lui. Piepul ei sălta în sus şi în jos pe canapea. Se forma o furtună în ea şi îşi dorea cu disperare să o elibereze. Dar nu reuşi.

Trupul ei era umed de transpiraţie cînd el o ridică şi o duse în dormitor. Nu în al ei, în al lui. Şi al lui Juffie. Cuvertura galbenă era dată la o parte, cearceafurile brodate erau reci, apretate şi ispititoare. O puse pe ele şi începu să-i desfacă nasturii de la rochie.

Karen nu scoase nici un cuvînt, continua să-l privească. Arăta foarte serios, foarte concentrat la ceea ce făcea.

– Încă n-ai avut nici un orgasm, nu-i aşa? Şopti cuvintele şi asta le făcu să sune parcă seducător şi nu clinic. A venit timpul. Relaxează-te şi lasă-mă să

fac eu totul.

– N-ar trebui...

– Ssst, ba da, ar trebui. Îţi fac un dar. Nu trebuie decît să rămîi întinsă şi să accepţi.

Era deja complet dezbrăcată, fiecare nerv trezit la viaţă, fiecare bucăţică de piele fremătîndu-i de plăcere. El încă era îmbrăcat în halat, şi nu se întinse, se aşeză lîngă ea. Îi desfăcu picioarele cu blîndeţe.

– Nu te mişca, şopti el. Rămîi aşa. Deschide-te pentru mine. Îi luă încheieturile prinzîndu-le în mîna lui. Vezi, nu te mai poţi mişca, eşti prizoniera mea. Deci nu eşti răspunzătoare, nu e nevoie să-mi rezişti pentru că nu poţi.

Degetele lui făceau lucruri incredibile, greu de imaginat. Frecau, trăgeau, ciupeau – şi nu le vîrîse nici măcar o singură dată în ea. Acorda atenţie doar unui punct minuscul cu o rază de o jumătate de centimetru. O făcu să ţipe. O durea. Se arcui spre el, dorindu-şi vag să răspîndească această senzaţie spre o zonă mai întinsă a cărnii ei. Dar el nu-i făcu pe plac. În schimb, acceleră ritmul şi accentuă apăsarea. Era mai tare, mai repede şi mai adînc.

Şi torentul se revărsă.

Se arcui şi mai sus, tremură, răsuflă tare scoţînd un sunet ce se transformă într-un lung geamăt.

– Foarte bine, spuse el cînd ea rămase nemişcată. Pe chipul lui se vedea încă aceea expresie gravă, absorbită. Ai fost o fetiţă foarte cuminte. Nu, nu-ţi închide picioarele. Abia am început, Karen. Încă îi mai ţinea încheieturile şi le strînse mai tare. Adu-ţi aminte că eşti prizoniera mea. Nu eşti răspunzătoare de

nimic.

Intră în joc pentru că asta dori. Mai tîrziu o recunoscu. Ar fi putut să se elibereze în orice clipă din strînsoarea lui, el n-ar fi folosit forţa fizică ca să o reţină. Nu era stilul lui Paul, el era mult mai subtil. Găsise butonul potrivit şi apăsa pe el. Dă-ţi drumul, îi şoptea o voce în capul ei. Ar fi mai bine din moment ce nu ai altă alternativă. Nu există vină pentru că nu ai de ales.

Ca lecţie introductivă a fost o mare relevaţie, un curs de avansaţi luat în decursul cîtorva ore. Se făcuse aproape ora patru cînd Paul se întinse satisfăcut şi o lovi uşor peste fund.

– O.K., acum eşti cu adevărat femeie. Am pierdut şirul orgasmelor tale după ce ai ajuns la trei.

– Nu ştiu ce să spun, murmură Karen. Nu ştiu ce să spun.

– Încearcă, mulţumesc. Nu, nu vreau să-mi mulţumeşti. A fost cel mai minunat lucru care mi s-a întîmplat de ani de zile. Nu există plăcere care să se asemene cu aceea de a privi o femeie terminînd pentru prima dată. Mi-a plăcut la fel de mult ca şi ţie, poate chiar mai mult. Va trebui să o mai facem cît de curînd.

Şi atunci se ridicase în picioare şi plecase în bucătărie întorcîndu-se cu două pahare şi o sticlă de vin *Taittiger*. Şi apoi învîrtise butonul radioului, pentru că era ora ştirilor de la BBC.

Ecoul cuvintelor părea să atîrne în aer. *„În satul Verbier din Elveţia a avut loc o avalanşă; printre cei dispăruţi şi despre care se presupune că au murit se află şi renumita actriţă americană, Juffie Kane."*

Karen continua să-l urmărească pe Paul, chiar şi în timp ce încerca să-şi clarifice propriile ei sentimente. Chipul lui trăda un şir întreg de emoţii. Mai întîi şoc, uluială şi neîncredere, apoi ochii i se umeziră şi bărbia îi căzu. Plîngea oare pentru Juffie, său îşi plîngea lui de milă? Nu era sigură şi nu avea timp să se gîndească la aşa ceva. Trebuia să facă ceva, altfel în curînd va trebui să facă faţă unui bărbat isteric.

– Du-te şi fă un duş, îi spuse ea. Voi da cîteva telefoane. Însă va trebui să ne sculăm şi să ne îmbrăcăm. Nu putem rămîne aşa în caz că va veni cineva aici.

Era genul de rugăminte pe care el era capabil să o înţeleagă, aşa cum bănuise. Un bărbat pentru care imaginea conta mai mult decît realitatea – aşa cum îi spusese Juffie. Aşteptă pînă auzi apa curgînd în baie, apoi luă telefonul şi formă un număr. Îl ştia pe al lui Matt. I-l dăduse imediat după plecarea lui Juffie şi o făcuse să-i promită că-l va suna în secunda în care va primi veşti de la ea. Nu ştia de ce, însă era convinsă că trebuie să vorbească cu Matt înainte de a face orice altceva.

Mîinile îi tremurau atît de tare încît trebui să încerce de două ori să formeze numărul. Îi auzi vocea.

– Sînt eu, Karen. Ascultă, am auzit ceva la radio

acum cîteva minute...

– Karen, şopteşti, nu aud ce spui.

– Trebuie să şoptesc, Paul e foarte aproape. Trase de firul lung al telefonului, îndepărtîndu-se de baie şi vorbi mai tare.

– Aşa, acum e mai bine?

– Puţin. Ce e cu radioul?

– Unde scurte, din Londra. Au spus că s-a petrecut o avalanşă într-un loc numit Verbier din Elveţia. Înghiţi greu. Au spus că Juffie Kane a dispărut şi se presupune că a murit.

Urmă o lungă tăcere.

– S-ar putea să fi greşit, spuse Matt în cele din urmă.

Auzi tremurul din vocea lui şi se grăbi să-l liniştească.

– Da, fireşte. Probabil că aşa s-a întîmplat. Probabil că Juffie ne va suna în orice clipă şi ne va spune că e o greşeală.

– Da, spuse el. Ne va suna. Trebuie. Aşa că mai bine închidem acum. Karen dacă afli ceva...

– Desigur, promise ea.

Închise în aceeaşi clipă cînd se opri apa în baie. Paul se întoarse, gol şi ştergîndu-şi cu un prosop părul negru ondulat. Dumnezeule, trupul îi era la fel de perfect ca şi faţa. Ce mai pereche, el şi Juffie. Simţi cum i se pune un nod în gît. Lacrimile erau pe jumătate din cauza durerii şi a îngrijorării, pe jumătate din cauza vinovăţiei.

– Te-am auzit vorbind la telefon, spuse Paul. Cu cine vorbeai?

– Nu cu cei care ar fi trebuit. Nu simţea nevoia să-i explice impulsul ei de a-l suna pe Matt Varley. Cred că ar fi bine să iau legătura cu cineva de la Ministerul Afacerilor Externe din Washington.

Dădu mai multe telefoane, discută cu mai mulţi oameni. Îşi folosi titlurile, ceea ce îi conferi imediat credibilitate, şi se prezentă ca prietenă apropiată a familiei. Spuse că locuia în casa lor şi că soţul lui Juffie Kane era bineînţeles foarte tulburat, aşa că era normal ca ea să se intereseze.

Nu primiseră nici o informare oficială din partea autorităţilor elveţiene, asta i se repeta mereu.

– Ne pare rău că nu avem informaţii precise. Oamenii noştri din Elveţia urmăresc foarte atent toată situaţia. Au fost mai mulţi americani în acea zonă. Vom lua legătura cu dumneavoastră de îndată ce ştirea va fi confirmată.

– Dacă va fi confirmată, spuse Paul, ce vom face atunci?

Gîndul ăsta o făcu să o treacă frisoane de frig, dar continuă să-şi ascundă propriile reacţii, încă temîndu-se că Paul va claca şi va complica şi mai mult lucrurile.

– Nu ştiu. Cineva ne va spune ce să facem.

Paul dispăru în biroul lui, unde rămase timp de două ore; de cîteva ori Karen îl auzi vorbind la telefon. Cu cine vorbea, cu alte persoane oficiale. Nu, nu era posibil. Probabil cu prietenii lui din Mafie. Consolidîndu-şi poziţia, asigurîndu-se că încă era o piesă valoroasă acum că faimoasa lui soţie s-ar fi putut să fie moartă. Oh, la dracu, încă nu se ştia nimic. Nu

avea nimic de cîştigat dacă va începe să-l urască pe Paul Dumont. Şi apoi, doar cu cîteva ore în urmă – Isuse, cît se simţea de vinovată. Şi nu numai din cauza lui Juffie, ci şi a lui Frank. Ceea ce era o nebunie. Frank era prietenul ei, nu iubitul ei. Lui nu-i păsa cu cine se culca ea. Se afla într-o stare de stress, atîta tot. Consolează-te, ai grijă ce faci. Aşteaptă.

Li se telefonă de la recepţie că în hol se aflau reporteri şi fotografi.

– Nici un comentariu, spuse Paul arţăgos şi trînti telefonul.

Rămîneau izolaţi cît timp nu ieşeau din apartament, dar amîndoi ştiau că asta nu putea dura pentru totdeauna.

Era ziua liberă a bucătăresei. Karen pregăti omlete pe care le luară cu ei în bibliotecă şi deschiseră televizorul pentru ştirile de la ora şase. CBS ştia deja ce se întîmplase, avînd cîteva detalii în plus.

„A fost ceea ce experţii numesc o avalanşă glacială," explică omul lor din Elveţia. *„Se întîmplă ca la sfîrşitul unei veri călduroase, şi aceasta a fost una foarte călduroasă, să se rupă o mare bucată de gheaţă din vîrfurile etern înghe*ţ*ate. Rostogolindu-se pe munte apucă pămînt, copaci şi bolovani. Se formează o masă uriaşă, aşa că o avalanşă glacială poate fi la fel de periculoasă ca mai cunoscutele alunecări de zăpadă. Verbier este la treizeci de kilometri nord de trecătoarea Saint Bernard, şi nu este o regiune lipsită de primejdii în nici o perioadă a anului."*

Corespondentul din străinătate îşi încheie reportajul, iar Walter Cronkite adăugă că se consideră că au murit paisprezece persoane, dintre care trei americani.

„Şi cel puţin încă alţi douăzeci şi doi sînt daţi dispăruţi, continuă el. Iar pe această listă se află încă cineva din ţara noastră, un nume pe care îl cunosc mulţi oameni. Juffie Kane, a cărei faţă este foarte bine cunoscută de cei care au urmărit emisiunea **What's My Line**, *şi al cărei copil a murit, la începutul anului. Miss Kane îşi refăcea forţele în Verbier după cumplita încercare prin care trecuse. A pornit să se plimbe cam la o oră înainte de dezlănţuirea avalanşei şi de atunci nu a mai fost văzută.*

Cronike făcu o pauză semnificativă, lăsă jos hîrtiile pe care le avea în mînă şi privi direct în sufrageriile a sute de mii de americani.

– Acestea au fost ştirile, vineri, cinci octombrie, 1957.

– De ce nu ne sună nimeni? spuse Paul. Ce fac oamenii aceia din Washington?

– Ai auzit doar, nimic nu s-a confirmat încă. Dar presupun că vom fi sunaţi.

Telefonul sună ca la comandă, Karen îl ridică. Era Nessa.

– Tocmai am auzit. Nu pot să cred.

– Nici eu, spuse Karen. Şi nici nu voi crede. Doar dacă trebuie. E în viaţă şi în siguranţă, Nessa. Să ne spunem că aşa este. Pînă cînd şi dacă vom afla altceva, adăugă ea.

– Da, pînă cînd vom afla altceva, spuse cealaltă

femeie.

De îndată ce închise, telefonul sună din nou şi continuă să sune. Toţi telefonară, cei îngrijoraţi şi cei doar curioşi. Matt reuşi să sune cu puţin înainte de zece.

– Tocmai am vorbit cu tatăl lui Juffie, spuse el.

– Myer! Cu toate cîte se întîmplau nici măcar nu se gîndise la el. Cum îi merge?

– Mai bine decît m-aş fi aşteptat. E un bătrîn rezistent.

– Da, spuse Karen. A trecut prin atîtea în viaţa lui. Totuşi, trebuie să-i fie foarte greu singur în casa aceea. Ascultă, mai bine închidem acum. Cred că pot să fac ceva.

O sună pe mama ei. Leah ascultase şi ea ştirile.

– Am încercat să te sun dar era mereu ocupat...

– Da, mama, ştiu. Uite, Myer Kane e singur acasă. Crezi că ai putea...

– Închid şi plec chiar acum, spuse Leah fără să mai aibă nevoie de alte explicaţii. Iau un taxi.

La miezul nopţii încă nu primiseră nici o veste de la Washington. Karen spuse că merge să se culce.

– Dormi cu mine, spuse Paul. Să fii acolo dacă sună cei de la Minister. Nu voi şti ce să fac. Nu mai era şocat sau îndurerat, nu aşa cum fusese cînd auzise ce se întîmplase. Acum doar se văicărea. Karen îşi reaminti ei înseşi că indiferent ce existase între Juffie şi soţul ei, nu fusese iubire. De foarte mult timp.

– Nici eu nu ştiu ce ar trebui să spui, i-o reteză ea. Depinde de ce îţi vor spune. Te vei descurca, Paul.

Sînt convinsă că te vei descurca.

Primiră vestea pe la ora şapte a doua zi dimineaţa. Karen nu dormea. Stătea în pat cu picioarele încrucişate, în camera de oaspeţi decorată în alb şi albastru, privind splendorile stilizate ale dimineţii unduindu-se pe pereţi şi pe uriaşul panda sprijinit într-un colţ. Hymie-Lou, o rudă din sud. Telefonul sună şi fu ridicat imediat... Apoi, peste coridor, auzi vocea lui Paul.

– Karen, ridică şi tu.

Îi trebuiră cîteva secunde pînă să găsească curajul de a ridica receptorul.

– ... ne pare foarte rău, spunea omul din Washington. Autorităţile elveţiene au confirmat oficial cu puţin timp în urmă. I s-a găsit corpul. Nu există nici un dubiu în privinţa identificării lui. Mai mulţi ştiau cum se îmbrăcase şi îşi avea actele la ea. Şi, firește, Miss Kane a fost o doamnă foarte frumoasă. Nu este posibil să fi fost confundată cu altcineva. Aşa că mă tem că a murit. Îmi pare rău că vă dau veşti atît de triste.

– Presupun că ar trebui să plec acolo, spuse Paul. Pentru a aranja înmormîntarea ...

– Dacă doriţi, domnule Dumont, îl întrerupse calm omul de la Minister. Şi vă vom oferi tot sprijinul de care aveţi nevoie. Dar sincer să fiu, nu cred că veţi putea face prea multe. Sînt sigur că înţelegeţi care este problema. După un astfel de dezastru există un mare pericol al boli, epidemie. Instalaţiile sanitare au fost distruse în întregime. Şi ce e mai rău e că Verbier e într-un fel la capătul lumii, iar spitalele şi poliţia sînt

foarte ocupate. Deci, dacă veţi permite elveţienilor să o îngroape repede aşa cum au cerut, ar fi un enorm ajutor. Mai tîrziu veţi putea exhuma corpul şi-l veţi putea aduce acasă dacă aşa doriţi.

Karen nu se putea mişca. Nu-şi putea deschide gura. Toată noaptea trăise cu speranţa. Acum dispăruse. Găsiseră corpul lui Juffie, discutau unde şi cum să o îngroape. Ţinu receptorul într-o tăcere disperată şi-l ascultă pe Paul acceptînd propunerile diplomatului.

Nu părea să fie nici un sens în a exhuma corpul, cel puţin Paul nu-şi exprimase această dorinţă. Iar Matt a fost acela care a aranjat serviciul comemorativ din săptămîna care a urmat. Se hotărî pentru Biserica Episcopală St. Clement de pe strada Patruzeci şi şase la Vest de Broadway pentru că era cunoscută ca o biserică a teatrului, în inima lumii lui Juffie, şi pentru că în ciuda obîrşiei ei părea nepotrivit să fie înmormîntată după ritualul catolic sau cel evreiesc. Pînă şi Myer a fost de acord. Veni la New York cu Leah şi în taxiul care îi ducea la biserică, îi povesti lui Karen şi mamei ei ceea ce simţea.

– Juffie întotdeauna căutase un teritoriu neutru, un loc în care Dino şi Benny să nu se războiască din cauza ei. Cum a fost şi casa noastră din Newton. Luă mîna lui Karen şi reuşi să şi zîmbească. Aşa a spus tatăl meu în ziua cînd ne-a oferit casa mie şi lui Rosie.

„Dino şi cu mine am discutat şi am ajuns la o înţelegere. Nici italian, nici evreiesc, neutru." Aşa că e în regulă ca înmormîntarea să se facă într-o biserică protestantă. Înţelegi?

Evenimentul atrase mulţimi de oameni şi o armată de reporteri, fotografi şi camere de televiziune. Harry Harcourt citi un poem de Thomas Nashe care se numea *Adieu*, şi se înecă atunci cînd ajunse la versul *„Strălucirea a dispărut, regina noastră a murit tînără şi frumoasă..."*. Tim Frank a cîntat *Ave Maria* de Gounod, iar Jack Fine, purtînd un *yarmulke* şi un *talit*, citi psalmul o sută cincizeci şi trei. *„Ascultă, Doamne, rugămintea mea... Nu-ţi întoarce faţa de la mine... Scapă-mă de duşmani... Condu-mă spre pămîntul fericit..."*

A fost singura dată cînd Karen, care stătea între mama ei şi Myer, îl auzi pe tatăl lui Juffie plîngînd în public.

Matt nu plînse. Rămase tot timpul cu chipul împietrit şi de aceea mulţi au afirmat apoi că nu o plîngea pe Juffie ci cele zece procente ale sale. Karen ştia însă adevărul. Recunoscuse o durere mult prea adîncă pentru a o manifesta în public.

– O întreagă lume a dispărut, îi spuse Myer pe treptele bisericii după slujba de înmormîntara. Lumea mea. Aproape toţi cei din ea au murit şi m-au lăsat singur. Cred că a venit vremea să plec şi eu. Oriunde au plecat, trebuie să fie un loc mai bun decît acesta în care copii sănătoşi mor fără nici un motiv, iar fiica mea este ucisă la treizeci de ani într-un loc de care n-am mai auzit niciodată.

Nu ştiu ce să-i răspundă. Nu existau fraze potrivite pentru a-i stinge durerea. Ceea ce ar fi vrut să-i spună era cît de mult îi admira demnitatea, curajul extraordinar, dar nici pentru aşa ceva nu găsi cuvintele corespunzătoare.

Se întreba dacă Myer ştia cum ajunsese spre sfîrşit relaţia dintre Juffie şi Paul. Paul îl evita în mod evident pe tatăl lui Juffie; nici măcar nu se uita la el. Însă Myer se duse la el şi îi luă mîna; se purtă foarte amabil cu ginerele său. Deci el nu ştia că, dacă Paul nu ar fi avut acei prieteni care să o ameninţe, Juffie ar fi divorţat de el, şi probabil că nu ar mai fi plecat în Elveţia.

Karen nu reuşi să fie la fel de amabilă. De fiecare dată cînd îl privea pe Paul simţea o furie cumplită, împotriva ei înseşi şi împotriva lui. Dacă nu ar fi existat acea după-amiază în patul lui Juffie, şi-ar putea plînge acum prietena fără vinovăţia care să se adauge suferinţei.

– Nu te necăji, îi spuse Matt într-un moment cînd rămaseră singuri. Juffie n-ar fi vrut să fim necăjiţi. Cuvinte curajoase, dar el arăta îngrozitor. În sfîrşit se termină. Mulţimea se împrăştie, iar reporterii şi fotografii îşi luară echipamentul şi întrebările interminabile îndreptîndu-se spre suferinţa altcuiva. Puteau să părăsească acest loc şi să plece acasă.

Karen nu avea chiar un loc al ei unde să se întoarcă. Îşi luase o cameră la hotelul *Taft* împreună cu mama ei şi Myer. Paul Dumont putea să aibă doar pentru el apartamentul şi fantomele din el.

Peste două zile sosi şi Frank Carlucci.

– Îmi pare rău că nu am ajuns la timp pentru înmormîntare, spuse el. Dar tocmai îmi încheiam toate socotelile în Los Angeles. Am hotărît să trăiesc un timp la New York. Îşi puse mîna sub bărbia ei şi îi ridică faţa spre lumină. Arăţi extenuată.

– Nu fizic, spuse ea. Doar emoţional. Sînt stoarsă de puteri. Dar nu te speria. Nu m-am simţit tentată să caut o maşină mecanică.

– Ştiu. Nici nu m-am gîndit la aşa ceva. Ascultă, în legătură cu Juffie. E sigur că nu a supravieţuit? Cunosc acea zonă. Sînt foarte multe orăşele şi sate ascunse printre munţi. S-ar putea...

– Nu sînt speranţe. Karen clătină din cap. Nu are nici un sens să ne mintim. I-au găsit corpul.

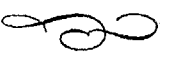

Marţi, 16 octombrie, un mic pachet învelit în hîrtie maron a fost depus în cutia poştală a casei lui Myer Kane de pe strada Walnut din Newton. El nu-l găsi pentru că în ultimele zile nu-l mai interesa corespondenţa. Nu-l interesa mai nimic. Se mişca încet printr-o lume şi printr-o viaţă care nu mai însemnau mult pentru el.

Myer muncea foarte puţin, încă mai avea o secretară care venea în trei după-amieze. Domnişoara Gold era moartă de mai mulţi ani, o altă faţă familiară luată de timp; acum doamna care îi bătea la maşină cele cîteva scrisori şi redacta documentele pentru cei cîţiva clienţi se numea Jablonsky. Miercuri după-

amiază sosi la ora unu şi adună corespondenţa care se strînsese în cutia poştală.

– Cele mai multe sînt note de plată, domnule Kane. Dar există şi un pachet. Cu o ştampilă străină. Vreţi să-l deschid?

Myer privi micul colet.

– Nu, îl deschid eu. Nu o făcu totuşi decît după ce intră în biroul lui şi închise uşa. Îl puse pe masă, îl examină şi luă o pilă de unghii din sertarul de sus tăind cu grijă hîrtia pentru a nu distruge timbrul.

Hîrtia învelea o cutie de carton pătrată cam de zece centimetri. O deschise. Înăuntru se afla un ziar mototolit. Myer îl scutură grijuliu. Două bucăţi de bijuterii căzură pe mapa de scris de pe masa lui. Una era o stea a lui David încrustată cu perle; cealaltă era un crucifix de aur cu mici pietre de diamant.

Mîinile lui Myer tremurau cînd netezi ziarul. Aşa cum sperase era o bucată cu data intactă. Dacă franceza învăţată în liceu nu-l înşela, era 8 octombrie 1957. Întinse mîna după telefon.

– Matt, Myer Kane la telefon. Sper că nu te deranjez, dar am primit ceva ciudat cu poşta de azi dimineaţă. Sau poate a sosit ieri. Nu mai verific cutia poştală în ultimul timp. Mi s-a părut că e mai bine să te sun pe tine decît pe Paul. La înmormîntare nu s-a simţit în largul său în prezenţa mea. Uite, am primit o stea evreiască şi o cruce. Să nu crezi că sînt un bătrîn nebun, dar Juffie are cel puţin zece din fiecare. O întreagă colecţie. Bunicii i le ofereau pe vremea cînd era foarte mică. Aşa că m-am întrebat dacă n-ai primit şi tu ceva asemănător.

– Nu, nimic. Domnule Kane, ştiu la ce te gîndeşti, este ceea ce şi eu aş vrea să cred, dar nu pare să aibă nici un sens. Poate că autorităţile eleveţiene au trimis ceea ce au găsit asupra ei. Sau în camera ei poate.

– Fără nici o scrisoare? Şi de ce mie? Ar trimite aşa ceva soţului ei nu tatălui. Poate reuşeşti să vorbeşti cu el şi să-l întrebi dacă n-a primit vreun pachet. Şi mai e ceva. Bijuteriile sînt învelite într-o bucată de ziar. Pe care există şi o dată, 8 octombrie. La trei zile după avalanşă.

Matt rămase tăcut o clipă.

– Poate, spuse el în cele din urmă. S-ar putea să însemne ceva. Apoi tonul i se schimbă. Domnule Kane, cred că ne păcălim singuri. Vom suferi şi mai mult.

– Da, probabil că ai dreptate, oftă Myer, dar e foarte ciudat. Ascultă, dacă reuşeşti să vorbeşti cu Paul spune-mi şi mie ce-ai aflat.

– Fireşte, promise Matt. Puse jos receptorul şi se gîndi cîteva clipe. Apoi se hotărî. O va suna pe Karen. Dacă Juffie trimitea mesaje, nu i-ar fi trimis unul lui Paul. Nu, toată ideea era o idioţenie. Nu făcea decît să se chinuiască singur.

Totuşi, merita să încerce. Dar Karen nu era la această oră în camera ei de la hotel, ci la spital. Nu voia să o sune acolo. Rămase în birou după ce secretara lui plecă la cinci. Karen va ajunge acasă pe la şase, va încerca atunci.

Era cinci şi douăzeci cînd sună telefonul.

– Matt, slavă Domnului că eşti încă acolo. Am

sunat doar de încercare pentru că nu-ţi ştiu numărul de acasă. Ascultă, tocmai am deschis un pachet trimis din Elveţia. Înăuntru am găsit...

– O stea şi o cruce? o întrerupse el. Inima începu să-i bată tot mai puternic. Calmează-te, îşi spuse el. Calmează-te. Nu-ţi pierde minţile.

– Da, ai primit şi tu acelaşi lucru?

– Nu, tatăl lui Juffie. M-a sunat în dimineaţa asta.

– Trăieşte, Matt! Trăieşte! Ce altceva poate să însemne?

– Nu ştiu. Dar de ce aşa ceva? De ce atîta mister? Şi de ce nu mi-a trimis şi mie un pachet?

– Poate că ţi-a trimis şi nu a sosit încă. Ştii cum funcţionează poşta. Şi apoi, are o mulţime de stele şi cruci. Mi le-a arătat cu cîţiva ani în urmă. Şi e un simbol perfect, Matt. Oricine o cunoaşte bine pe Juffie, ştie că un un cod perfect.

În ora care urmă Matt se zbătu între exaltare şi disperare. Dacă Juffie trimitea mesaje, i-ar fi trimis lui mai întîi. De aceea i se părea atît de incredibil ca mesajele să fie de la ea. Şi-o repetă tot drumul pînă la casa lui din Englewood Cliffs.

După moartea lui Patsy se gîndise să se mute în Manhattan, dar nu avusese timp că caute un apartament. Apoi se petrecuse acea zi extraordinară la Biltmore şi întreaga lui lume se schimbase. Începuse să spere că într-o zi ei şi Juffie vor avea o casă a lor. Va aştepta pînă vor găsi un loc minunat, unde viaţa lor va putea începe. Însă, totul se terminase într-o avalanşă. Acum nu-i mai păsa unde locuia.

Lîngă uşă se afla o cutie poştală verde. Nu se aştepta la nimic atunci cînd o deschise, făcea un gest automat şi de rutină. O asocia pe Juffie cu viaţa lui din New York; ea nu avea nici o legătură cu o suburbie din New Jersey.

Matt simţi cu mîna micul pachet înainte de a-l vedea. Nu mai plînsese de la şapte ani, nici măcar la înmormîntarea lui Pasty sau la slujba comemorativă pentru Juffie. Dar acum plînse.

Capitolul 19

Timbrul poştal era din Salvan. Matt intră la o agenţie de turism de pe Fifth Avenue. Da, i s-a spus, Salvan este în apropiere de Verbier. „Din fericire nu a fost atins de recenta catastrofă. E de cealaltă parte a muntelui." Funcţionarul continuă să ridice în slăvi farmecul localităţii. „Un sat pitoresc. Puţini turişti. Superb pentru schi. Foarte retras. Nu e St. Moritz, înţelegeţi, nu? Salvan nu e locul potrivit pentru o vacanţă dacă vă interesează viaţa de noapte".

Nu-l interesa deloc viaţa de noapte. Mai degrabă un miracol. Era Salvan un loc al miracolelor? Nu

părea să fie o întrebare la care funcţionarul ar fi putut să-i răspundă.

Stabiliră o întîlnire la casa lui Myer din Newton.

– Nu ştiu ce înseamnă aceste trei pachete, cel puţin nu sînt sigur. Dar ştiu ce sperăm toţi trei să însemne.

Ca şi copiii care cred că dacă îşi exprimă dorinţa cu voce tare aceasta va dispărea, nici unul nu reuşi să o pună în cuvinte, să le rostească. Myer umplu trei pahare cu whisky canadian şi le oferi celor doi cîte unul.

– Pentru Juffie, spuse el ridicînd paharul. Pentru fiica mea şi pentru viaţă, *l'chayim*.

Matt îşi goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

– Există ceva ce cred că ar trebui să ştiţi. Juffie şi cu mine ne iubeam. Ne iubeam de mai mulţi ani. Acum două luni am hotărît să începem o viaţă nouă împreună. Dar erau probleme. Un tip pe nume Finky Aroson o avea la mînă. Şi Paul... Se opri şi îi privi pe Karen şi Myer. Paul nu voia să-i dea drumul. Ea se consolase cu acest gînd. Pînă cînd a aflat că Paul a fost un colaborator nazist în timpul războiului.

Karen îşi pierdu răsuflarea, Myer se aplecă înainte pe scaunul lui, dar nici unul nu vorbi. Însă tăcerea era alta, diferenţa ajungînd remarcabil de evidentă. O speranţă prea incredibilă pentru a fi rostită se transformase într-un şoc care îi lăsase fără cuvinte. Myer se ridică şi le umplu din nou paharele.

– Cine a spus asta? vru el să ştie. Credeam că Paul a fost un erou în război. Cine a spus că a fost nazist?

Matt îi explică. Iar Myer văzu imediat toate ramificaţiile.

– Şi aşa Aroson putea să o stăpînească şi mai bine.

– I-am spus că va trebui să fie cît mai dură, să-i spună acestui Aroson că nu o poate manevra aşa cum vrea el, să-l părăsească pe Paul...

– Acesta a fost sfatul tău? întrebă Myer încet.

– Da.

– Matt, scuză-mă, ştiu că ai vrut să faci bine, dar ce i-ai oferit nu a fost un sfat ci un mare rahat. Ceea ce i-ai propus lui Juffie să facă ar fi fost o nebunie. Un dezastru sigur.

– Aşa mi-a spus şi ea. Dar era hotărîtă să o facă.

– Nu, nu era atît de prostă. Îi cunoaşte pe oamenii ăştia. Ştie că au un cod al onoarei.

Matt îl privi neîncrezător.

– Onoare?

– Are dreptate, spuse Karen. E un simptom obişnuit pentru un grup minoritar strîns unit. Îmi cer scuze pentru jargon.

– Mai mult decît onoare, spuse Myer. O serie de legi, complet inflexibile. Ceea ce voiai tu era ca Juffie să-i trădezee, ei o numesc, *infamata*, ceva mîrşav, vrednic de dispreţ. Nimeni nu scapă de puterea şi de răzbunarea lor. Juffie n-ar fi scăpat decît pe moment.

– Atunci ce-a făcut? întrebă Matt. Cum a făcut? Care e semnificaţia acestor pachete?

– Ce a făcut e uşor de explicat, spuse Myer. Dacă, şi fă Doamne să fie aşa, avem dreptate în privinţa acestor pachete, înseamnă că vrea să-i facă să

creadă că a murit. Nici măcar *Cosa Nostra* nu se răzbună pe morţi. Şi cum? Ridică din umeri. Habar n-am, dar cred că ar trebui să pleci în Elveţia, în satul acesta Salvan, şi să afli. Doar tu, Matt. Toţi trei am atrage prea mult atenţia. Şi nu-i subestima. Fii foarte atent.

Matt plecă cu avionul în Germania. În Frankfurt închirie o maşină – un Mercedes pentru că urma să fie o călătorie lungă şi dificilă – şi porni spre nord trecînd frontierea la Basel şi intrînd în partea Elveţiei în care se vorbea germana. În Berna se opri doar ca să-şi ia un ghid turistic cu hărţi şi îşi petrecu o noapte studiindu-le. Apoi dimineaţa porni din nou la drum.

Urca încontinuu şi condusul maşinii îi solicita întreaga atenţie, dar cel puţin se afla în partea în care se vorbea franceza. Matt ştia puţină franceză.

Era îngrozitor de frig; sfîrşitul lui octombrie însemna iarnă în Alpi. Odată începu să ningă şi el îşi ridică pumnul spre cer, înfuriat că va trebui să aştepte trecerea unui viscol. Timpul era atît de preţios. Iar dacă la sfîrşitul călătoriei exista un premiu – acesta era mai mult decît un premiu. Dumnezeu băgă de seamnă – ninsoarea se opri şi şoselele rămaseră deschise.

După cum arătau hărţile, Salvan se afla la nord de un oraş numit Martigny. De acolo o luă spre vest, apoi spre sud pe o fişie de drum ameţitor de îngustă.

O singură mişcare greşită, o mişcare neatentă a volanului şi maşina s-ar fi răsturnat peste stînci. Deci nu puteau fi mişcări greşite. Concentrează-te, îşi repeta el. Fii calm. Doar era atît de aproape. Trebuia să se lupte cu el însuşi pentru a nu apăsa la maximum pe acceleraţie.

– Ai aşteptat atît de mult, spuse el tare. Nu te pierde acum.

Toate călătoriile ajung la un sfîrşit. Aceasta se termină într-o mică piaţă din faţa unei biserici numite *Notre Dame de la Victoire.* În Saivan. De unde fuseseră trimise cele trei pachete neobişnuite.

Matt parcă maşina şi privi în jur. Un sat ca într-o ilustrată. Cabane cu coşuri care scoteau fum, grămezi de lemne stivuite lîngă fiecare uşă. O.K., Juffie cînd trimisese pachetele probabil că avea un plan. Şi ea ar şti că cea mai logică acţiune a lui ar fi să vină în locul indicat pe ştampilă.

Studie feţele celor cîţiva oameni de pe stradă. Doar localnici, nici un străin. În mica piaţă mai erau două camionete cu roţi uriaşe. Ştia deja că era o perioadă calmă între sezoanele de turişti. Era prea tîrziu pentru drumeţii şi prea devreme pentru schi.

Ieşi din maşină conştient de faptul că era examinat, deşi privirile aruncate cu coada ochiului nu erau insistente. Politeţe elveţiană. Nu întîlnise nimic altceva de cînd intrase în ţară. Vizavi de piaţă se afla o cafenea. Era singurul loc posibil de abordat.

– *Bonjour, monsieur.* Femeia care îl salutase era politicoasă ca şi toţi ceilalţi. Dacă găsea cumva neobişnuită prezenţa lui, nu o arăta. Matt se aşeză la

o mică masă rotundă şi comandă vinul regiunii.

Acesta sosi într-o carafă, un vin roşu şi tare. Chelneriţa îl întrebă dacă doreşte brînză. Matt spuse că da. Orice pentru a trece timpul. Pînă cînd ? Pînă ce? Asta era problema, nu prea ştia ce urma să facă aici. Sau ce ar fi trebuit să facă.

În cafenea ardea un foc de buşteni, iar el era îmbrăcat în pantaloni de tweed, un pulover gros de lînă şi jachetă de schi. Cu toate acestea, tremura de frig. Nervii, fireşte. Şi o dorinţă disperată de a avea dreptate combinată cu o convingere adîncă că greşea de fapt. Această certitudine crescu cu fiecare clipă care trecea. Nu se întîmpla nimic. Nu se va întîmpla nimic. Juffie era moartă. Autorităţile elveţiene identificaseră corpul ei. Nici toate stele ale lui David şi crucile din lume nu o vor aduce înapoi. Dar cineva le trimisese. Cine? De ce? Nu găsise nici un răspuns. De aceea era aici.

Era singurul client, dar mirosul mîncării umplu încăperea. Fără îndoială familia care era proprietara localului îşi pregătea dejunul undeva în spate. Minutele se scurgeau încet.

Aproape că terminase vinul cînd chelneriţa se apropie de el.

– *Monsieur, nous avons potage à l'oignon si vous voulez. Et le pain frais viendra bientôt.*

El spuse că da, va lua nişte supă şi pîine, atunci cînd va sosi. Femeia aduse un castron de lut din care ieşeau aburi şi spuse din nou că pîinea va sosi în curînd. Vru să mai spună ceva, dar vorbi prea repede în franceză şi el nu înţelese, aşa că ridică din umeri

neputincios.

– Îmi pare rău, nu înţeleg.

– Vorbiţi engleza? întrebă ea. El dădu din cap. *Bien*, există o mănăstire în apropiere. Călugăriţele coc pîinea şi o trimit aici în fiecare zi. Astăzi a întîrziat.

Uşa se deschise în timp ce ea vorbea. O bătrînă păşi înăuntru, dar nu o călugăriţă, ci o femeie îmbrăcată în întregime în negru. Era adusă de spate din cauza vîrstei şi purta mai multe pulovere peste o fustă neagră. Capul îi era înfăşurat într-un şal negru. Ducea pîinile crocante şi plăcut mirositoare într-un coş suspendat cu o curea de piele în jurul gîtului.

Chelneriţa o ajută să descarce pîinile de pe umerii ei gîrboviţi. Tot timpul vorbea repede în franceză, certînd-o pe bătrînă că întîrziase cînd un vizitator îşi aştepta prînzul. Bătrîna nu răspunse, o reacţie de tăcere la o viaţă plină de ocări. În sfîrşit pîinile se aflau depuse pe o masă din spate. Chelneriţa îi dădu cîteva monede, iar bătrîna porni spre uşă.

Pe neaşteptate se opri la masa lui Matt.

– *Bonjour, monsieur.* Întinse mîna, de parcă ar fi cerşit. Matt caută în buzunar şi ridică ochii în acelaşi timp. Pielea îi era înnegrită de vreme şi brăzdată de bătrîneţe, iar atît cît vedea din păr era negru. Dar îi zîmbea. Iar ochii aveau cea mai incredibilă nuanţă de violet înconjurată de cercuri negre.

Matt strînse în mînă biletul pe care Juffie i-l

strecurase înainte de a ieşi schiopătînd din cafenea. O urmări îndepărtîndu-se, înfrîngîndu-şi elanul de a alerga după ea. Oricum, chiar dacă ar fi fost atît de idiot să o facă, probabil că nu ar fi reuşit. Imensul şoc al recunoaşterii îl ţintuise pe scaun.

Cînd uşa se închise în urma ei, se aplecă înainte, ascuzînd biletul în palmă pentru a-l citi. Probabil că-l pregătise din timp, cînd trimisese pachetele şi îşi începuse veghea. Pe bilet se vedea o hartă rudimentar desenată, şi jos era scris. *„Vino peste treizeci de minute la locul marcat pe hartă. Te iubesc."*

Mai aşteptă cîteva minute apoi ceru nota de plată. Afară, piaţa era pustie, localnicii se retrăseseră la casele lor pentru a lua prînzul. Mercedesul porni uşor, iar el ieşi din sat. Cam la o jumătate de kilometru mai departe pe şosea se opri sub nişte copaci care ascundeau maşina. Nu prea bine, dar acum nu avea timp pentru aşa ceva; douăzeci din cele treizeci de minute trecuseră deja.

Trebui să se întoarcă. Harta lui Juffie indica o cotitură la est de sat. Era drumul care ducea în pădure. Pămîntul era îngheţat şi se vedeau urme de gheaţă şi zăpadă. Bărbatului care crescuse în Bucătăria Iadului i-ar fi fost greu în mod normal să-şi păstreze echilibrul pe această cărare de pădure alunecoasă din cauza gheţei şi a acelor de pin. Dar nu şi astăzi.

O luă la fugă pentru că astăzi putea face orice. Se născuse din nou. Era o eră nouă într-o lume nouă şi nimic în viaţa lui nu arătase atît de minunat ca acest loc din acest timp. Ar fi vrut să-şi strige tare fericirea.

Poate chiar să chiuie, dacă ar fi ştiut cum. Dar nu ştia. Aşa că continuă să alerge.

Harta ei indica o casă mică. Desenase o clădire mai mare cu o cruce şi o turlă destul de aproape de ea, fără îndoială mănăstirea la care se referise chelneriţa. Dar X-ul de pe hartă era lîngă un desen reprezentînd o clădire pătrată cu un acoperiş ascuţit. Peste cîteva minute zări acel acoperiş din spatele pinilor. Matt iuţi pasul. Ea stătea afară, îmbrăcată tot ca în cafenea, dar acum nu mai era aplecată. Stătea şi privea în direcţia din care el trebuia să vină. Cînd îl văzu alergă spre el şi se întîlniră la mijlocul micului luminiş.

– Ştiam că vei veni! Oh, dragul meu, ştiam că vei înţelege şi vei veni. Rămaseră mult timp nemişcaţi, strîngîndu-se în braţe. Vino înăuntru, spuse ea. Nu e cu mult mai cald, dar nu mai bate vîntul.

Era un adăpost, nu o casă; o construcţie solidă de lemn cu o singură cameră, doar cu un pat, o sobă şi o masă.

– E un adăpost al pădurarului, îi explică Juffie. Dar nu a folosit-o nimeni de cînd sînt aici. Aşa că mi-am încercat norocul şi am făcut-o punctul de întîlnire.

– Nu vorbi, spuse Matt. Încă nu. Lasă-mă să mă uit la tine, să te ating. O luă în braţe, o apăsă la pieptul lui, o sărută. De zece ori, de o sută de ori. Apă, cînd crezuse că va muri de sete, hrană, cînd crezuse că va rămîne înfomentat tot restul vieţii. Mirosea a pini a frig şi a mai multe alte lucruri pe care nu le putea identifica, dar mai ales a Juffie. Iubirea lui, viaţa lui.

Ea se eliberă din braţele lui.

– Ştiam că vei înţelege, spuse ea din nou.

– N-am fost eu, nu de la început. Tatăl tău a priceput imediat.

Juffie oftă adînc.

– Cum e tata? Se simte bine?

– Da. I-a fost foarte greu. Dar el a fost primul care a sărit în sus cînd ţi-ai anunţat micul miracol. Karen şi cu mine am fost mai tari de cap.

– Mi-a fost atît de teamă, spuse ea. Inima lui... Mi-a fost frică că şocul îl va ucide. Dar a trebuit să o fac.

– Ştiu. Îi ţinea faţa în palme, sărutînd-o după fiecare cuvînt. Cel puţin cred că ştiu. Încă un sărut. Dar de ce aşa, Juffie? Şi cum ai reuşit? Ni s-a spus că ţi-au identificat corpul.

– Voi încerca să-ţi explic totul, dar nu prea avem timp. Mă aşteaptă Sora Mathilde. Nu vreau să existe schimbări prea mari în treburile mele zilnice.

El dădu din cap, prins de priorităţile ei, indiferent cît de neobişnuite ar fi fost ele.

– Am înţeles. O.K., tu eşti producătorul şi regizorul acestui spectacol. Spune-mi ce trebuie să ştiu.

În ciuda îndemnului său, ea se lăsă în braţele lui şi se încruntă la el.

– Ai uitat ceva. Sînt şi vedeta. Numele meu e singurul pe afiş. Altfel impresarul meu îţi va face zile fripte.

Au rîs. Dumnezeule mare, se afla într-o colibă mizerabilă dintr-o pădure în Elveţia şi rîdea cu Juffie. Era prea mult, mai că nu-i venea să creadă. Dar era real. Şi foarte serios. Juffie nu pusese la cale această

înscenare doar pentru a-şi satisface nevoia de teatru.

– Spune-mi, o îndemnă el.

– Mai întîi fundalul, spuse ea. Am plecat intenţionînd să-mi înscenez propria moarte. Nu ştiam prea bine cum o voi face doar că trebuia să o fac. Nu exista o altă cale de a mă elibera de ei, Matt. Ceea ce ai dorit tu, să-i denunţ public – ar fi fost sinucidere. Nu doar pentru mine, pentru tine şi... Se opri, apoi continuă. Fireşte că n-am bănuit că va fi o avalanşă. A fost doar o întîmplare. Rămăsesem în Verbier pentru că era un loc atît de retras. Şi mă plimbam prin pădure încercînd să găsesc un plan. Apoi s-a întîmplat... treaba aceea.

Partea aceasta a povestirii o spuse rar, şovăind pentru că era încă îngrozitor să-şi aducă aminte.

– Nu-ţi poţi imagina cum a fost. Şi nu mă întreba cum am supravieţuit pentru că nu ştiu. M-am ghemuit sub un bolovan pentru că era acolo şi instinctul îmi spunea să caut un adăpost. Şi într-un fel, atunci cînd muntele s-a oprit, bucata aceea de piatră era tot acolo şi la fel eram şi eu. Aveam o tăietură la picior unde m-a lovit ceva ce a zburat prin aer, dar asta era tot. Am aşteptat cam zece minute, apoi mi-am zis că ce s-a întîmplat probabil că s-a terminat şi că trebuie să mă întorc în sat. Mi-a luat mult timp pentru că cărările erau acoperite cu pămînt şi pietre şi crengi rupte. Trebuia să mă concentrez să nu alunec, şi nici nu m-am gîndit la altceva pînă n-am dat de corpul acela.

– Cel identificat ca fiind al tău, ghici Matt.

– Era o femeie şi era întinsă chiar de-a curmezişul

cărării. Matt, era ca şi cum ar fi fost pusă acolo pentru ca eu să o găsesc. După aceea am mai văzut trei corpuri, dar nici unul nu era atît de potrivit ca primul pe care l-am găsit. Potrivit pentru scopul meu, vreau să spun. Avea cam înălţimea mea, iar părul lung nu era de o culoare prea diferită de al meu.

El atinse o parte a părului ei care se vedea de sub şal.

– Nu negru ca acum. Ce dracu ai pus pe el?

– Funingine. Şi pielea mi-am înnegrit-o tot cu funingine. Dar asta vine mai tîrziu. Lasă-mă să-ţi spun aşa cum s-a întîmplat. Mai era ceva la femeia aceea moartă, şi asta m-a convins să încerc. Nu avea faţă. Fusese lovită de un copac, nu era îngropată în pămînt. Copacul îi spărsese capul. Faţa nu putea fi recunoscută pentru că nu mai exista. Doar oase şi sînge închegat. Se cutremură apoi trase aer în piept. Ştiu că totul sună sinistru, dar n-a putut să las să-mi scape o astfel de posibilitate. I-am luat hainele. Dumnezeule! Nu-ţi poţi imagina cît de greu a fost. Era frig iar cadavrul începuse să înţepenească... Înghiţi greu. Dar am făcut-o. Am pus hainele mele pe ea şi mi-am lăsat poşeta lîngă ea.

– Ceea ce mă uimeşte este prezenţa ta de spirit, după ce ai trecut printr-o asemenea experienţă.

– Ţi-am spus doar, de aceea am venit aici. Mă gîndeam să provoc un fel de accident fals, să dispar fără urme. Deci ideea îmi era sădită în minte. Cînd am văzut sărmana femeie, mi-am zis că este o şansă pe care nu trebuie să o ratez. Deşi n-am avut cum să te previn. Am vrut să o fac dacă aş fi putut. Sau, cel

puţin, să-l previn pe tatăl meu.

– Se simte bine, o asigură Matt din nou. Şi mi-a spus că sfatul meu n-a fost bun de nimic.

– Nu. De aceea a trebuit să fac ceva în genul ăsta.

El îi luă mîna.

– Juffie, iubirea mea, priveşte-mă. Ochii violeţi se întoarseră spre el. Erau gravi, adînci şi mai serioşi decît îi văzuse vreodată. Scumpa mea, ştii ce înseamnă asta? Nu vei mai urca niciodată pe o scenă. Va trebui să rămîi moartă, altfel totul a fost pentru nimic. Aşa cum ţi-am propus eu să faci, aveai cel puţin o mică şansă de a te reîntoarce la teatru. Juffie, eşti sigură că merită acest sacrificiu?

Se ţineau de mînă iar ea îi duse palma la buzele ei.

– Oh, fireşte că merită. Dar mai există ceva, ceva ce tu nu ştii.

– Ascult.

– N-am făcut-o doar pentru noi doi. Am făcut-o pentru copilul nostru.

El rămase fără grai cel puţin zece secunde. Apoi spuse exact ce nu ar fi trebuit.

– Nu se poate să fii însărcinată. Am avut atît de mare grijă de fiecare dată.

Juffie trase adînc aer în piept.

– Mă voi preface că n-am auzit ce-ai spus, Matthew Varley. Că niciodată nu ţi-a trecut prin minte că nu ar fi copilul tău. Şi îţi voi aminti de ziua de la Biltmore din august. Nici unul din noi nu a avut grijă pentru că nu eram pregătiţi să ne întîlnim acolo.

– Oh, Dumnezeule, Juffie, nu la asta mă gîndeam.

Dar sînt atît de uluit, copleşit. Un copil! Cînd? De cît timp ai ştiut?

Zîmbea cu gura pînă la urechi aşa că îl iertă.

– Ştiu de cînd nu mi-a venit ciclul şi am început să am greţuri dimineaţa. Nu uita că am mai fost însărcinată, cunosc simptomele. Iar cînd, e uşor de răspuns, Matt. Nouă luni din august. Poţi să numeri pe degete.

– Un copil în mai, spuse el pe un ton plin de veneraţie. Au rămas tăcuţi cîteva clipe, strîngîndu-se în braţe, împărţind această bucurie.

– Deci, acum vezi de ce am făcut aşa ceva, spuse ea în cele din urmă. Poate că noi doi am fi putut risca tot ce aveam dar nu puteam risca viitorul copilului nostru. Dragul meu, am crescut în umbra acelei organizaţii numite Cosa Nostra. Scumpul meu Jason s-a născut tot sub umbra ei şi aşa ar fi şi trăit. Dar nu de data asta, nu cu acest copil. De aceea a trebuit să risc şi inima tatălui meu.

– Viaţa nouă mai degrabă decît cea aproape terminată, spuse el încet.

Juffie dădu din cap.

– Da, înţeleg. Acum spune-mi şi restul. După ce ţi-ai schimbat hainele cu cele ale femei moarte, ce-ai făcut?

– Tot atunci mi-am dat seama că se produsese un dezastru şi totul era un haos. Soseau echipele de salvare şi cea mai mare grijă a mea a fost să le evit. Asta însemna că nu mă puteam întoarce în sat. M-am plimbat ore în şir, se făcuse de mult noapte cînd am ajuns la mănăstire. Nu-mi doream să mă ascund

acolo dar nu eram în stare să merg mai departe. Eram la capătul puterilor, am văzut o uşă şi un clopoţel, aşa că am sunat.

Erau aşezaţi pe pat. Matt îi ţinea mîinile. Avea mănuşi tricotate, dar fără degete. Mănuşile unei femei care munceşte. Degetele îi erau reci şi el continua să i le frece.

– Călugăriţele te-au primit?

– Călugăriţă. La singular. Sora Mathilde. Ea e cea externă, singura care are legătura cu lumea de afară. Mi-a spus că surorile sînt izolate, nu văd pe nimeni şi nimeni nu le vede. Se roagă şi muncesc şi fac totul în spatele unui zid înalt. Aşa că singura persoană cu care am vorbit a fost Sora Mathilde care, slavă Domnului, vorbeşte engleza. În prima noapte mi-a dat nişte vin şi supă şi m-a culcat într-o cameră mică pe care o păstrează pentru călători.

În ziua următoare am stat de vorbă. Cred că ştie cine sînt, dar nu m-a întrebat. Nici eu nu i-am spus. I-am spus doar că am nevoie de un loc unde să rămîn. Şi că nu mă ascundeam de poliţie. Nu a acceptat imediat dar cînd s-a întors peste cîteva ore mi-a adus hainele astea şi mi-a spus că pot rămîne dacă duc pîinea în sat în fiecare zi. Mi-am făcut singură machiajul şi tot eu am elaborat şi interpretarea. Unul dintre cele mai reuşite roluri ale mele, nu-i aşa?

– E fantastic. Îi prezic un nou *Tony*. Încă o întrebare. Stelele şi crucile, cum ai făcut rost de ele? Ai spus că nu te-ai mai întors în Verbier.

– Aşa este. Dar cînd am plecat din New York am ştiut că lucrurile pe care nu le voi lua cu mine, nu le

voi mai vedea probabil niciodată, aşa că am ales cîteva dintre stelele şi crucile pe care Pa şi Pop obişnuiau să mi le dea. Îi zîmbi. Partea cea mai trăsnită e că le-am înşirat pe un lănţişor pe care îl purtam la gît. M-am gîndit că îmi vor aduce noroc.

– N-am fost niciodată un om religios, spuse el cu blîndeţe, dar acum nu mi se pare că a fost vorba de noroc. E prea minunat.

Soarele începea să apună, iar în adăpost se făcu tot mai frig. Matt îi freca mîinile între ale lui.

– Draga mea, eşti îngheţată, de fapt şi eu. Hai să plecăm de aici. Am lăsat maşina cam la un kilometru. Te poţi ascunde în spate pînă ieşim din această zonă.

Ea clătină din cap.

– Nu.

– Cum adică, nu? Juffie, uită ce-am spus. Nu ai devenit religioasă, nu? Să nu-mi spui că vrei să te călugăreşti?

Ea chicoti.

– Cîte călugăriţe însărcinate ai mai văzut tu? Nu vorbi prostii. Deşi să ştii că mi-am tăiat părul. Lăsă să-i cadă şalul de pe cap. Părul îi era scurt, ciopîrţit fără experienţă. Mi-a fost mai uşor să-l înnegresc. Şi a trebuit să-l tai cu un cuţit vechi. Pe lîngă asta, călugăriţele n-au o părere grozavă despre oglinzi. Singurul loc unde m-am putut vedea a fost pîrîul din spatele mănăstirii. Încearcă să creezi un personaj privindu-te într-un pîrîu.

Matt întinse mîna şi mîngîie părul retezat scurt.

– Tot mai cred că eşti cea mai frumoasă femeie din lume. Dar nu înţeleg de ce nu vrei să vii cu mine.

– Uite, trebuie să-ţi intre bine în cap că ei ştiu de tine. Finky Aroson şi prietenii săi. Ca să nu mai vorbim de Paul. Dacă o ştergi din New York şi te stabileşti undeva în Europa doar la cîteva săptămîni după ce se presupune că eu am murit, vor mirosi ceva. Am făcut totul în zadar. Un timp voi fi în siguranţă aici. Voi avea nevoie de o clinică particulară unde să nasc copilul. Foarte particulară. Cunosc una în Elveţia. Am verificat cînd am sosit. Elveţienii sînt foarte buni la a nu pune întrebări atîta timp cît sînt plătiţi bine pentru discreţia lor. Am lăsat deja bani sub diferite nume la mai multe bănci. Voi pleca la clinică peste trei sau patru săptămîni. Şi nu direct. Voi mai face cîteva opriri, cîteva deghizări.

El pricepu logica a ceea ce-i propunea ea.

– O.K., şi eu ce voi face?

– Te duci acasă. Te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. O anumită perioadă de timp, să zicem un an. Apoi anunţi cît mai fără vîlvă că te retragi, vinzi tot, şi te muţi în Elveţia. Atunci nimeni nu va mai bănui nimic.

Pînă la urmă se lăsă convins, cel puţin pentru moment, pentru că aşa cum îi spusese Juffie, nu prea aveau timp, trebuia să se întoarcă la mănăstire.

– Nu vreau să o pun pe Sora Mathilde într-o situaţie penibilă. Nu vreau să o fac să creadă că există întrebări pe care ar trebui să mi le pună şi să se hotărască că vrea să mi le pună. N-ar fi corect faţă de ea şi nu vreau să-mi pun în pericol situaţia de aici. Dar pot să vin şi mîine. Ne întîlnim aici la aceeaşi oră.

– Vii pe aici în fiecare zi?

– Da. Vin să adun vreascuri[1].

– Ce?

– Vreascuri, aşa le numeşte Sora Mathilde. Ca să aprindă focul. În sobele cu lemne. Culeg un coş în fiecare după-amiază. E una din obligaţiile mele.

– Juffie, e o nebunie. Pentru Dumnezeu, lasă-mă să te duc de aici. Într-un loc unde măcar e cald şi vei avea tot confortul şi nu va trebui să lucrezi ca o ţărancă bătrînă.

– Într-un loc la fel de retras ca acesta? Un loc unde n-au auzit niciodată de Juffie Kane? Unde, spre exemplu?

El nu ştiu ce să spună. Şi pe cînd încă îşi frămînta creierii să găsească o altă soluţie, ea îl sărută şi murmură.

– Pe mîine, apoi se strecură afară.

În după-amiaza următoare ea îl întrebă şi despre ceilalţi, iar el îi povesti despre slujba comemorativă. Cînd ajunse la Harry Harcout şi cei doi Fine, Juffie începu să plîngă.

– Îmi pare rău, e o prostie. Ştiam că aşa va trebui să fie. Că nu-i voi mai vedea niciodată. Dar mă doare. Apoi, după ce el îi şterse lacrimile, întrebă:

– Şi Karen?

– E bine. E o altă femeie de cînd ţi-a primit mesajul. Şi de cînd Frank Carlucci s-a mutat în New York.

Juffie zîmbi.

---

1. faggot – în engleza americană are înţelesul şi de homosexual

– Spune-i că am zis că Europa e un loc excelent pentru luna de miere. Elveţia mai ales.

După cinci zile de întîlniri secrete în adăpostul din pădure, Juffie îşi dădu seama că venise vremea să-l facă să plece.

– Matt, trebuie să te întorci în New York. Nu trebuie să ne forţăm norocul. Scuză-mi replica răsuflată, dar nu ne mai putem întîlni aşa.

Lui nu i se părea amuzant.

– Juffie, încă ceva. Eşti absolut sigură că vrei să faci asta? Să arzi toate punţile în felul ăsta? Nu e prea tîrziu ca să te răzgîndeşti. Mai poţi apărea şi să spui că ţi-ai pierdut memoria după avalanşă.

O ţinea strîns în braţe, faţa îi era îngropată în părul caraghios de scurt şi negru. Dar nu mai era dat cu funingine, îi adusese de la Geneva vopsea de păr. Eşti convinsă că meriţi?

– Noi doi şi copilul nostru, viaţa noastră împreună merită absolut totul. Şi sînt mai convinsă decît oricînd în viaţa mea.

– Slavă Domnului, şopti el. Apoi făcu un pas în spate şi o privi.

– Juffie Kane a murit, trăiască Juffie Kane.

Era în octombrie 1958 cînd domnul şi doamna Frank Carlucci s-au întregistrat la *Hotel Paris* din Monte Carlo.

– Oho, spuse Karen încet. În ce loc ai copilărit.

Frank o luă de braţ şi porniră pe scări.

– Nu aici am crescut, aici am lucrat.

Holul era amplu şi luxos, o suprafaţă întinsă acoperită cu covoare groase şi luminată de candelabre strălucitoare. Singurul zgomot era rîsul cristalin al femeilor frumoase, bine bronzate, îmbrăcate elegant şi purtînd inele scînteietoare pe degetele cu manichiură perfectă.

– Unde e cazinoul? întrebă Karen. Credeam că aici e paradisul jucătorilor de noroc. Acolo unde a început totul.

– Sus, pe aici. Arătă spre două uşi uriaşe din bronz aflate la mezanin, şi vorbi din colţul gurii, ca un tip dur din filmele de la Hollywood. Aici nu-i Vegas, puicuţo. Aici e ceva de clasă, marea distracţie.

După-amiază se plimbară pe vechile străzi ale oraşului şi el îi arătă casa în care crescuse. Mai tîrziu au pornit spre port şi au admirat iahturile. Şi în timp ce priveau la strălucitoarele dovezi ale bogăţiei şi succesului, ea îl întrebă despre Paul Dumont.

– Crezi că e posibil să ne întîlnim cu el în Europa?

– Mă îndoiesc. Au trecut două luni de cînd a fost expulzat. Probabil că se ascunde prin vreun colţ îndepărtat al Franţei, privind mereu în spate, aşteptînd ca Rezistenţa să se răzbune.

– Sau Cosa Nostra.

– Nu, spuse Frank. Ei nu. Mi-am vîrît şi eu nasul, privilegiul unui ziarist. Finky Aroson a fost cel care a informat Afacerile Externe. Le-a spus că Dumont este un străin indezirabil.

Ea îl privi uluită.

– Aroson! Dar de ce? Un puseu de moralitate?

– Nici vorbă. Un puseu de mînie. Juffie ieşind din schemă, presupun că s-a gîndit că Paul nu-i mai e folositor. Iar aceasta o fost o modalitate legală de a scăpa de el.

– Şi cum de nu l-a turnat Paul pe Aroson? Cei de la FBI cred că ar fi fost foarte interesaţi să negocieze.

– O situaţie fără ieşire pentru Dumont. Ar fi trebuit să se ascundă şi de Cosa Nostra şi de cei din Rezistenţă.

– Aşa că a preferat să se facă nevăzut, spuse Karen dusă pe gînduri. Tot nu înţeleg de ce francezii nu l-au dat în judecată.

Frank ridică din umeri.

– Dacă i-ar fi chemat în faţa justiţiei pe toţi cei care au colaborat, s-ar sista orice activitate în ţara lor. Au fost vremuri foarte grele, draga mea. Cele mai grele. Nu-i judeca prea aspru.

Ea ştia ce simte el şi nu mai insistă.

– Acestea sînt încă vremuri bune, spuse ea, luîndu-l de braţ. Cele mai bune.

Cînd veni vremea cinei, ea îl admiră în smoching.

– Arăţi ca un pinguin superb.

– Nu e rău. Iar tu eşti o splendidă lebădă.

Cumpărase rochia cu o lună în urmă la New York după ce îi spusese că Juffie trăieşte şi se pregăteau să facă această călătorie.

– Oamenii încă se mai îmbracă pentru cină la *Hotelul Paris* din Monte Carlo, îi spuse el. Aşa că îşi cumpărase o rochie albă de chiffon, prinsă în jurul gîtului, desfăcută la spate cu o fustă din mulţi metri de

material care se roteau în jurul picioarelor ei.

Au mîncat în somptuosul restaurant, la cea mai bună masă, pentru că *maître d'hotel* îl cunoştea pe Frank de cînd era copil. Mîncarea a fost excelentă iar Karen era mîndră de franceza cursivă a soţului ei, dar mult mai mîndră de felul prietenesc în care se purta cu chelnerii şi funcţionarii hotelului. Era un loc atît de snob, însă nu era nimic snob în comportarea lui Frank.

– Vreau să văd cazinoul, spuse ea cînd ajunseră la cafea şi coniac.

– Eşti sigură?

– Fireşte că sînt sigură. Frank, nimeni nu vine la Monte Carlo şi pleacă fără să vadă cazinoul. Haide, să mergem.

Exista o taxă de intrare pentru a-i îndepărta pe nepoftiţi şi curioşi. Doar jucătorilor cunoscuţi de cazinou li se permitea să intre pe gratis. Şi, fireşte lui Frank Carlucci şi soţiei lui. Pentru că omul de la uşă era vărul lui Frank.

În secunda în care intră Karen ştiu că acesta nu era *Desert Inn*, *Sands* sau *Flamingo*. Pînă şi roţile ruletei se învîrteau mai puţin zgomotos. Şi locul mirosea a bani ca nici unul din cazinourile din Vegas. În Las Vegas mirosul era de monede, ceea ce era cu totul altceva.

S-au plimbat pe intervalele largi dintre mesele de joc. Mulţimea devenea tot mai numeroasă pe măsură ce orele treceau, gheaţa scăpăra în pahare, jetoanele treceau dintr-o mînă în alta, iar şoapte ca *banque, rouge* şi *noir* vibrau în aer. Ici colo cîte un crupier

dădea din cap spre Frank şi îi zîmbea. Însă intensitatea jocului cu mize mari făcea să fie imposibile discuţiile prieteneşti.

– Ai văzut destul? întrebă el după un timp.

– Da.

Au ieşit pe o altă uşă decît pe cea pe care intraseră, şi dintr-odată Karen se trezi faţă în faţă cu un şir de maşini mecanice, primele pe care le văzuse la Monte Carlo. Se opri şi se holbă la ele. Frank o privi. Apoi îşi scoase o monedă din buzunar.

– Vrei să joci?

Ea şovăi o clipă, apoi zîmbi.

– Nu vorbi prostii, e plictisitor. Şi apoi, mai trebuie să şi dormim dacă plecăm dis de dimineaţă în Elveţia.

Micuţa Rosie avea patru luni cînd o întîlni pe mătuşa ei pentru prima oară. Copilul făcea cinste numelui ei. Era roz şi plin de viaţă.

– Perfectă, declară Karen.

– Fireşte, fu de acord Juffie. La ce te-ai aşteptat? Dar e cam uşuratică. Preferă bărbaţii femeilor şi pe tăticul ei în mod special. Haide, să-i lăsăm pe Matt şi Frank să aibă grijă de ea şi să facem o plimbare.

Ferma era lîngă micul sat Aesch, în apropiere de Basel. Matt le explicase deja că interesul faţă de domnul şi doamna Michael Vernon, americanii care locuiau în capătul îndepărtat al văii, scăzuse rapid. Fermierii îşi aveau vacile şi pomii fructiferi cărora să le

poarte de grijă, iar femeile copiii şi munca în bucătărie. Probabil că nici unul din ei nu auzise vreodată de Juffie Kane, şi chiar dacă ar fi auzit nu ar fi asemănat-o cu această femeie cu păr scurt negru, care nu prea ieşea din casă şi purta întotdeauna ochelari negri.

Dar pentru Karen era tot Juffie, deşi îşi spunea Jennifer acum, iar unele lucruri mai trebuiau discutate.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise Karen în clipa în care ajunseră singure sub merii bătrîni şi noduroşi. Nu pot discuta despre nimic altceva pînă nu-mi iau piatra asta de pe inimă.

Karen deschise gura de mai multe ori, dar nu ieşi nimic. Juffie aşteptă.

– Cred că ştiu, spuse ea în cele din urmă. Să spun?

Karen dădu din cap, cu o expresie dezolantă întipărită pe faţă.

– Te-ai culcat cu Paul.

Cu o şoaptă îndurerată ea întrebă:

– De unde ştii?

– Pentru că nimic altceva nu te-ar face să arăţi atît de îngrozitor. Şi pentru că îl cunosc şi ştiam că îi placi. Ai fost o provocare pentru el. Rămasă în urmă sexual. Paul putea mirosi aşa ceva de la un kilometru. Ca un cîine o căţea în călduri. Îmi pare rău, n-am vrut să fiu crudă.

– N-a fost crud, spuse Karen. Poate multe altele, dar nu crud. Juffie, să înţeleg că nu-ţi pasă?

– Fireşte că-mi pasă. Nu din cauza lui, ticălosul.

Îmi pasă pentru tine. E fantastic în pat, nu-i aşa? Să nu spui că nu ţi-a plăcut, trebuie să fi fost excelent.

– Tocmai asta e atît de groaznic. Mi-a plăcut enorm. Chiar şi după aceea cînd mă simţeam aşa de vinovată şi eram furioasă pe el, mă tot gîndeam cît de minunat a fost.

– Nu mă surprinde. Cînd e vorba de sex, Paul nu are pereche. Chiar dacă e un nazist şi un mare ticălos, nu mai e nimeni ca el. Ascultă, nu lăsa ca asta să-ţi tulbure viaţa cu Frank. În viaţă există lucruri mai importante decît să fii capabil să ţii o erecţie timp de trei ceasuri.

– Da? Spune unul.

Au rîs mult. Ca pe vremuri. Pînă au auzit copilul plîngînd.

– Trebuie să mă întorc, spuse Juffie. Lui Rosie îi e foame.

Cînd s-au apropiat de casă au auzit muzică. Matt adusese o mulţime de discuri cu el cînd „se retrăsese" în Europa. Multe dintre ele destul de vechi. Ca şi cîntecul care se auzea acum. Orchestra lui Tommy Dorsey, cu un solist necunoscut, cînta şlagărul făcut celebru de George M.Cohan în anii treizeci.

"Transmite salutările mele pe Broadway, aminteşte-le de mine..."

SFÎRŞIT